

TỦ SÁCH VĂN HỌC
TRUNG
QUỐC
ĐƯƠNG ĐẠI

Lương Ngôn Tả Ý

/mộc
PHÙ
SINH/

LƯƠNG NGÔN TẢ Ý

Tác giả: Mộc Phù Sinh

Thể loại: Hiện đại, một chút ngược tâm, HE

Số chương: 14 chương lớn + phiên ngoại

Edit: mkhoi

Làm ebook: Noly

Ngày hoàn thành: 28/1/2013

Nguồn: <http://ngontinh.wordpress.com/>

MUC LUC

[Giới thiệu](#)

[Chương I](#)

[Chương II](#)

[Chương III](#)

[Chương IV](#)

[Chương V](#)

[Chương VI](#)

[Chương](#)

[VII](#)

[Chương VIII](#)

[Chương IX](#)

[Chương X](#)

[Chương](#)

[XI](#)

[Chương XII](#)

[Chương XIII](#)

[Chương XIV](#)

[Phiên Ngoại](#)

Giới thiệu

Thạch tín là thứ độc nhất trên đời, vậy mà người uống nó lại mỉm cười. Chỉ có người rất ngu ngốc mới tình nguyện uống loại độc được người khác tặng cho này.

Trong hàng tỉ người, anh chỉ cười với cô, cũng chỉ với cô mới có biểu hiện không kèm được cơn giận.

Nhiều như vậy cũng chỉ cô độc hưởng.

Giờ đây sự ngây ngô giữa lòng mây anh đã không còn, mà lòng yêu của cô càng ngày càng kiên cố không thể phá nổi.

Lệ Trạch Lương lười nhác tựa đầu vào ghế dựa, híp mắt suy nghĩ, khoé miệng nhếch lên, vẻ mặt hoàn toàn chìm đắm. Tay phải đặt trên đầu gối, ngón tay gõ nhịp theo tiết tấu bản nhạc. Ngón tay rất dài. Nhìn kỹ còn thấy chúng thật đẹp, móng tay cắt ngắn, dũa tròn lộ ra đầu móng hồng hào khoẻ mạnh.

Cô đột nhiên nhớ đến sáng hôm đó bị anh bắt gặp ở cầu thang.

Cũng chính ngón tay đẹp đẽ đó nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay cô, làm cô không thể nhúc nhích.

Đột nhiên, Tả Ý nghe tim “thịch——” một cái.

Cô chỉ cảm thấy khuôn mặt Boss thật mê hồn, ánh mắt thật thu hút, cả đến cái chân kia cũng thật đặc biệt.

Vì thế mới nhìn trộm.

Không ngờ lại bị hiểu lầm thành kẻ theo dõi biến thái.

Chương I

1.

Khi còn nhỏ, Tả Ý đã tiếp xúc với rất nhiều bạn nữ ốm yếu, cứ mỗi học kì sau khi kiểm tra chạy 800m thì sắc mặt của mấy bạn ấy tái mét như sắp chết, như thể bất kì lúc nào cũng ngã lảo ra được, vì thế mỗi lần kiểm tra thể dục là mỗi lần các bạn nam tỏ vẻ lấy lòng, sẵn sàng, ân cần hỏi han giúp đỡ các bạn nữ thể lực yếu kém, quan tâm đến mức làm cho người ta phải hâm mộ. Chỉ tiếc là cô có chạy hết 3000m cũng chỉ ho nhẹ hai tiếng rồi thôi.

Gần nhà có một chị họ Hoàng, đôi lúc ít gặp nhưng khi gặp chị ấy là hàng xóm lại thường xuyên khen ngợi: “Bé Hoàng à, mới vài ngày không gặp mà sao bác thấy con cao ráo, xinh đẹp hơn rồi.”

Còn bác ấy khi gặp Tả Ý thì bảo: “Tiểu Ý đó à, sức khỏe tốt, thật là khỏe mạnh.”

Ban đầu nghe khen Tả Ý còn khoái chí. Sau đó, cô mới phát hiện người khác khen cô cũng chỉ khen hai thứ là thân thể khỏe mạnh với cứng cáp mà thôi. Dần dần, cô rút ra được kết luận.

Thì ra, nếu một đứa bé có dung mạo tốt, thì khen nó “xinh đẹp”. Nếu đáng người cao ráo, thì nói “cao hơn rồi.”. Nếu học giỏi, thì khen tặng “thông minh, có tương lai”. Nếu tính cách tốt, lại bảo “đứa bé ngoan còn nhỏ đã biết quan tâm đến cha mẹ”. Nếu cả bốn điều trên đều không có, đều không tốt, chỉ có thể là

“khoẻ mạnh, thân thể tốt” vân vân.

Con người ta toàn là học hành giỏi nhất, múa đẹp nhất, hùng biện hay nhất, mỗi lần họ hàng hỏi cô, chỉ đành mắc cỡ trả lời: “Leo trèo đánh nhau giỏi nhất.” hơn nữa còn là cả nhóm có cả trai lẫn gái.

Tả Ý ngồi trong xe nhìn cảnh sắc ven đường mà ngẩn người, cô nhớ lại mình hồi còn bé thế nào mà không khỏi mỉm cười. Cho đến khi tài xế gọi, “Tiểu Thẩm à, đến rồi.” Tả Ý mới sực tỉnh.

Cô vừa lên lầu đã nhận thấy ngay bầu không khí trong văn phòng có gì đó không ổn, nhiều người đứng ở ngoài liếc trộm cánh cửa phòng họp.

Liên lúc đó, cánh cửa mở ra, vài người chậm rãi đi ra, người ra đầu tiên là nữ giám đốc Kiều Hàm Mẫn của Tả Ý. Văn phòng luật này là do chị và chồng là Đường Vệ thành lập. Hiện giờ chồng chị bệnh nặng, cả văn phòng lớn thế này đều do một mình chị chèo chống.

Người thứ hai bước ra là một chàng trai trẻ tuổi, dáng người cao ráo, tuấn tú, hơn nữa còn có một đôi mắt linh hoạt. Anh ta ngẩng lên nhìn quanh văn phòng, ánh mắt thông thả đảo qua mọi người. Sau đó người đứng sau lưng anh ta nói vài ba câu với Kiều Hàm Mẫn rồi chào về.

Chàng trai đó dáng đi hơi lạ, nhưng lạ chỗ nào lại không nói rõ được. Khi đi ngang qua Tả Ý, anh ta thấy Tả Ý nhìn mình không chớp mắt thì khẽ đưa mắt, mỉm cười chào cô. Mắt anh ta vốn hai mí, mới nhìn thoáng qua cứ tưởng một mí, lại khẽ nhướn lên

như hàm chứa ý cười, tựa như có thể thu cả hồn phách một người.

Thật ra, mọi người từ mấy ngày trước đã nghe đồn Đường Kiều sắp đổi chủ.

cdcd

“Thưa cô.” Tả Ý gõ cửa phòng Kiều Hàm Mẫn đi vào.

“Không cần lo lắng, hôm nay chỉ đến thảo luận chuyện văn phòng chúng ta sẽ nhận cổ vấn cho Lệ thị.”

Lời an ủi của Kiều Hàm Mẫn vẫn không làm Tả Ý hết lo lắng.

“Cô biết chắc em đang suy nghĩ, gần đây Lệ thị có hứng thú với văn phòng luật như vậy, rõ ràng đối với Đường Kiều cũng như hồ rình mồi, vì sao còn phải nói chuyện làm ăn cùng bọn họ, có phải vậy không?”

“Dạ.”

“Họ là công ty lớn, có được hợp đồng này sẽ giảm bớt áp lực kinh tế cho chúng ta. Huống chi, Lệ Trạch Lương vừa từ nước ngoài về... là người trẻ tuổi đi trước em vừa thấy lúc nãy đấy. Cô từng nghe nói về cậu ta, muốn gặp xem rốt cuộc là người như thế nào.”

Nói rồi, Kiều Hàm Mẫn cúi đầu định xem hồ sơ, vừa im lặng định giờ ra, đột nhiên nghe Tả Ý vẫn chưa đi nói: “Đường Kiều là

tâm huyết nhiều năm của cô và thầy Đường, tại em nhất định sẽ giữ đến cùng.”

Kiều Hàm Mẫn bất chợt mỉm cười, “Cám ơn.”

cdcd

Công việc bận rộn khiến Tả Ý quên mất chuyện này, mà cô cũng không để tâm.

Mấy ngày sau, cô vừa ngồi vào bàn làm việc.

“Tả Ý, cô có chuyện muốn nói với em, vào đây.” Kiều Hàm Mẫn gọi điện thoại nội bộ.

“Dạ.”

Cô cảm thấy Kiều Hàm Mẫn nói chuyện rất thận trọng, như có chuyện gì đó muốn báo với cô. Trong lòng hơi bất an, trước khi vào phòng rót luôn hai tách trà.

“Chuyện gì ạ?”

Kiều Hàm Mẫn nhận một tách, ra dấu cho cô ngồi xuống, “Em đã biết chúng ta hợp tác với Lê thị, vậy thì phải có một luật sư làm việc lâu dài ở công ty của họ.”

“Hợp đồng thành công rồi ạ?” Nhanh như vậy làm Tả Ý hơi bất ngờ.

“Ừ.” Kiều Hàm Mẫn liền nhìn cô.

“Muốn cử em đi sao?”

Cô rất nhạy bén đã đoán ngay được.

Kiều Hàm Mẫn nói: “Tả Ý, nếu em không muốn, thì...”

“Không. Em đi. Có điều em không chuyên về bất động sản.”
Cô biết Lê thị kinh doanh chủ yếu là bất động sản.

“Chỉ cần em xử lý công việc hàng ngày, dính đến mấy vụ tranh cãi thôi.”

Tả Ý cười cười, “VẬY thì không vấn đề. Cùng một công việc, chỗ nào cũng như nhau. Hơn nữa công ty họ ở đường Sùng Văn, rất gần nhà em.”

cdcd

Hôm nay, Tả Ý được đặc cách về sớm. Dọn dẹp một số hồ sơ để sang làm bên kia, đón xe về nhà, lúc đi ngang qua cao ốc Lê thị ở đường Sùng Văn, Tả Ý ngược lên thoáng nhìn tòa nhà cao chọc trời.

Từ nay về sau, ở chung với cái người họ Lê kia. Cô bỗng nhớ đến cảnh tượng anh ta đi sát qua mình hôm đó, không chỉ có cô, e là phụ nữ trong văn phòng đều muốn ngất xỉu.

Buổi tối vừa rảnh rồi, cô lại nhận được điện thoại của Mạnh Lê

Lệ đương sự một vụ kiện tài sản do cô phụ trách. Mạnh Lê Lệ là vợ kế của Hoàng Thế Hiền người đứng đầu Hoàng gia, tuần trước Hoàng Thế Hiền vừa mới mất. Hai người con đã tranh chấp tài sản với cô ấy.

Cô đành cố thay quần áo lái xe đi, tuy cô đã chuyển vụ này cho Ngô Uy Minh, nhưng vẫn không an tâm.

Cô nhấn chuông, quản gia lễ độ dẫn cô vào.

Mạnh Lê Lệ vừa thấy cô, cặp mắt vốn đang bất lực bỗng như chết đuối vớ được cọc rơm, rõ ràng là có người đang đến làm phiền.

“Đàn bà như cô ta, dựa vào đâu mà đòi chia tài sản của cha chúng tôi?” Vừa lúc gặp phải cô em gái Hoàng Gia Huy chỉ vào xấp ảnh vương vãi trên bàn giận dữ nói.

Đó là xấp ảnh chụp cảnh Mạnh Lê Lệ đi cùng một người đàn ông, trong hình hai người trò chuyện vui vẻ, nắm tay thân mật.

Tả Ý liếc qua mấy tấm ảnh, đầu đầu nói: “Cô Mạnh là vợ hợp pháp duy nhất trước khi mất của Hoàng tiên sinh, hưởng chỉ còn có di chúc. Tất cả đều hợp pháp, chuyện này không cần phải nghi ngờ, mấy thứ này không nói lên được gì cả.”

Sau đó, Mạnh Lê Lệ giải thích: “Người đó là đồng hương của tôi, thỉnh thoảng nói chuyện quê nhà với anh ta, làm tôi cảm thấy bớt đau khổ.” Cô lại nói, “Nếu lúc trước không gặp được Thế Hiền, hiện giờ nói không chừng tôi còn là kẻ rời bỏ quê nhà đi làm thuê, nên tôi nhất định phải quý trọng tất cả chuyện này.” Thế

Hiền chính là Hoàng tiên sinh đã mất, là cha của hai anh em họ.

Tả Ý lơ đãng nhướn mày.

“Thật ra tôi cũng không muốn làm đến mức này với anh em họ, chỉ vì họ vẫn không chấp nhận tôi, cho là tôi hại chết cha họ, còn lừa anh ấy lập di chúc.” Một người mẹ kế không lớn hơn mình bao nhiêu tuổi, đột nhiên chia mất phân nửa tài sản, bây giờ sợ là càng khó chấp nhận.

“Trước kia Thế Hiền còn sống có nói với tôi, nếu họ làm khó tôi hay tôi cần giúp đỡ gì, cứ gọi điện đến văn phòng luật Đường Kiều tìm luật sư Thẩm. Cám ơn cô.”

Tả Ý mỉm cười: “Thật ra hôm nay tôi đã chuyển vụ kiện của cô cho luật sư Ngô, chắc ngày mai văn phòng luật sẽ nói chuyện rõ ràng với cô, nếu cô đồng ý, anh ấy sẽ qua kí hợp đồng lại.”

“Sao thế?”

“Tôi được điều qua Lệ thị, tạm thời không thể phụ trách vụ kiện của cô.”

“Ồ? Chúc mừng cô, Lệ thị rất nổi tiếng, rất dễ phát triển.” Mạnh Lê Lệ dù là nói vậy, nhưng giọng nói lại nuối tiếc, cô khá thích cô bé Tả Ý này.

Ngày đầu tiên từ văn phòng Đường Kiều đến làm ở Lệ thị, Tả Ý dậy rất sớm, sớm đến nỗi đến chờ một hồi lâu. Cô ngồi một mình trên ghế bên ngoài cao ốc chờ đến giờ hẹn.

Đã có ai đó nói với cô, khi hẹn nhất định không được đến quá sớm, điều này sẽ làm đối phương nhìn thoáng đã biết cô rất căng thẳng hoặc là rất quần bách.

Trong công viên nhỏ ven đường, vài cây đào nở hoa rực rỡ. Trên bãi cỏ, có mấy ông lão múa Thái Cực, phía sau thêm vài đứa trẻ. Một chiếc xe màu bạc chậm rãi ngừng lại trước cao ốc, để một người bước xuống rồi xe chạy vào bãi đỗ.

Tả Ý nhìn từ xa đến, người xuống xe là Lệ Trạch Lương. Không hiểu vì sao, bộ âu phục đơn giản sẫm màu trên người anh ta cực kì vừa vặn, khoẻ miệng anh ta khẽ cười rồi chậm chậm khom người nhặt cái gì đó. Tả Ý hơi ngược lên nhìn thật kĩ, lại không ngờ đó là bông hoa rụng ở ven đường chưa được quét dọn.

Tả Ý thoáng nhìn lần nữa, rồi đứng dậy bắt đầu tìm chỗ bán điểm tâm.

cdcd

“Tôi là Thẩm Tả Ý luật sư ở văn phòng luật Đường Kiều.” Ăn xong bữa sáng, đến giờ làm, cô không có thẻ nhân viên nên đến quầy tiếp tân báo tên họ.

Tiếp tân nói: “Luật sư Thẩm, mời cô cứ đi thẳng vào, ở cửa thang máy có thư kí Lâm đang chờ cô.”

Họ đã chuẩn bị chu đáo.

Quả nhiên vừa đến thang máy, thì có thư kí Lâm đang chờ cô. Dẫn Tả Ý lên thẳng văn phòng đã chuẩn bị sẵn cho cô. Đợi Tả Ý để đồ xuống, rồi lại dẫn cô đi xem xung quanh.

“Bên này là toilet.”

“Bên này là phòng trà nước. Nếu cô muốn uống gì thì cứ lấy trong tủ lạnh. Tất nhiên cô cũng có thể gọi tôi đưa sang.”

“Tầng trệt là cantin nhân viên. Phiếu cơm của cô để trong ngăn kéo bàn làm việc, có cả thẻ nhân viên tạm thời. Sau này thành nhân viên chính thức cô phải cung cấp hồ sơ có ảnh chụp mới có thể làm thẻ đảng hoàng.”

Lúc đi đến cánh cửa phòng cuối cùng không có bảng hiệu, tiểu Lâm nói: “Đây là phòng nghỉ riêng, của Lệ tiên sinh.”

“Lệ tiên sinh là ai?” Tả Ý chưa nghĩ, đã bật hỏi. Ở đây chắc là có rất nhiều người họ Lệ.

“Là tổng giám đốc Lệ,” Tiểu Lâm cười, “Nhưng anh ấy không thích người khác gọi như vậy.”

“Cô Lâm là thư kí của Lệ tiên sinh?”

“Đúng thế.”

“Vậy công ty toàn để thư kí tổng giám đốc đón tiếp nhân viên mới hay luật sư mới đến sao?” Người ở phòng nhân sự đầu hết rồi? Nhưng Tả Ý nuốt câu ấy xuống.

Tiểu Lâm kiên nhẫn vẫn giữ nụ cười, “Chuyện này, có thể cho thấy ông Lê vô cùng xem trọng sự hợp tác giữa chúng tôi và Đường Kiều.” Cô cười vô cùng chuyên nghiệp.

cdcd

Nhiều ngày sau, Tả Ý nhận ra đây chẳng những không ai nhàn tản, mà còn cả ngày phải làm việc vất vả.

Đang làm việc thì nhận được điện thoại.

“Tả Ý, là tôi.”

“?” Tả Ý nhất thời không kịp phản ứng.

“Dương Vọng Kiệt.” Anh đành phải xưng tên, giọng nói thoáng hụt hẫng.

“A.” Tả Ý vội nói, “Tôi bận đến chóng mặt rồi.” Người đó là bà con với đồng nghiệp Ngô Uy Minh, là đối tượng lần trước được Ngô Uy Minh mai mối. Kiến trúc sư, hiện đang làm việc trong một công ty xây dựng nhà ở.

Tả Ý không ngờ mới mấy ngày đã vớt người ta ra khỏi đầu.

“Vẫn chưa ăn cơm à?”

Ăn cơm? Tả Ý nhìn ra cửa sổ, trời đã tối hẳn, còn cô một mình cặm cụi bên máy tính lại không hề nhận ra.

“Cùng ăn bữa cơm đi, tôi đến đón em ngay.” Dương Vọng Kiệt nói.

Tả Ý làm xong việc, tắt máy tính, thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về.

Cô rời phòng đến thang máy, nơi đó còn có một người chờ thang máy.

Là Lê Trạch Lương.

Người đó nghe tiếng chân xoay qua, thấy Tả Ý, thì mỉm cười.

“Chào Lê tiên sinh.” Tả Ý lên tiếng chào trước.

Lê Trạch Lương gật đầu chào. Hai người chưa chính thức gặp mặt, anh ta biết cô hay không biết cô, cả hai trường hợp đều rất bình thường.

“Ting——” Cửa thang máy mở ra.

Lê Trạch Lương ngằm để Tả Ý vào trước.

Tả Ý chẳng nhường nhịn làm gì.

Trong thang máy chỉ có hai người.

Hai người đứng kế nhau nhìn thẳng ra trước, bên trong thang máy được lau chùi sáng bóng, phản chiếu cả hình ảnh hai người. Tả Ý bất giác nhìn sang, cô mang giày cao gót cũng chỉ cao đến gối tai anh ta.

Thang máy dần dần đi xuống. Khoé miệng và mặt mày anh ta cứ vương nụ cười.

Tuổi còn trẻ mà khi cười đã có nếp nhăn rồi? Lúc bấy giờ lòng Tả Ý không nén nổi phải thốt câu hỏi như thế.

“Muộn thế này cô Thẩm mới về à.” Lê Trạch Lương cuối cùng lên tiếng. Xem ra anh ta nhớ cô.

“Có chút việc đến giờ mới làm xong.” Tả Ý vừa nói vừa vuốt vuốt tóc, khi cô hồi hộp lại vô thức có hành động này.

Lúc cô thả tay xuống, Lê Trạch Lương nhìn mặt kiếng phản chiếu, ánh mắt lơ đãng quét qua mặt cô.

“Hình như bên ngoài đang mưa.” Lê Trạch Lương nói.

“Ồ!” Tả Ý không ngờ anh ta nói câu này, “Sức khỏe tôi tốt lắm, không lo.”

Nói xong câu đó, Tả Ý nhất thời cảm giác mình trả lời hơi ngu, cho là ai cũng thích mình, không chừng người ta học theo tính cách người Anh, muốn bàn đến chuyện thời tiết mà thôi.

Lệ Trạch Lương không khỏi nở nụ cười, khi anh ta cười, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, không hề để lộ răng, có phần kín đáo mà không giả tạo. Chẳng lẽ đây là bình dị để gần trong truyền thuyết? Tả Ý lại nhủ thầm trong lòng.

Cô vừa xuống đến lầu một, thấy Dương Vọng Kiệt ở cửa đợi cô.

Dương Vọng Kiệt và Lệ Trạch Lương hai người gật đầu chào nhau. Dương Vọng Kiệt bình thường vốn diện mạo và tài năng đều hơn gấp đôi người khác, vậy mà lúc này đứng cạnh Lệ Trạch Lương lại thấy chỗ nào cũng tầm thường.

Dương Vọng Kiệt tuy cũng tự biết, nhưng không để ý, sắc mặt thản nhiên.

Tả Ý đi đến che chung ô với Dương Vọng Kiệt, chào tạm biệt Lệ Trạch Lương.

Xe họ chạy vòng lại, thấy Lệ Trạch Lương vẫn đang đợi xe. Tả Ý bỗng lấy làm lạ, sao người như anh ta không lái xe mà đi.

“Tiên sinh vừa nãy, chân hình như có tật.” Dương Vọng Kiệt vừa lái xe vừa nhìn Lệ Trạch Lương ngoài cửa sổ nói.

“Hả?”

“Tuy là lúc đứng nhìn không ra, nhưng khi bước đi lại hơi kì lạ, hơn nữa anh ta xoay người cũng đặc biệt chậm.”

Tả Ý quay phắt qua, nhìn Dương Vọng Kiệt, sắc mặt khiếp sợ, một lúc thật lâu cũng không bình tĩnh nổi. Xe đã chạy xa, cô mới hoảng hốt quay lại nhìn. Bóng dáng Lê Trạch Lương xa dần không còn thấy rõ, dường như vẫn che ô đứng trong màn mưa bụi dày đặc.

Sao cô không nhận ra, cũng chưa từng nghe ai nói đến.

cdcd

“Sao? Người đó là Lê Trạch Lương à?” Lúc ăn cơm, Dương Vọng Kiệt mới biết người đó chính là chủ của Lê thị.

“Anh ta là huyền thoại của giới nhà đất.” Dương Vọng Kiệt cười, “Anh ta ra tay luôn rất nhanh, độc, chuẩn, trở thành công cụ chỉ hướng gió cho chúng tôi. Hai năm trước, mở mang khu đất mới đã khiến tên tuổi Lê thị nổi như cồn.”

Chuyện này, Kiều Hàm Mẫn đã bảo cô chuẩn bị tài liệu để đọc rồi.

Trước khi chính phủ phát hiện ra khu đất đó, tập đoàn Nghiệp Hưng đã chụp chỗ đó, dự định phát triển một kế hoạch lớn, biến toà nhà này thành nơi cao cấp. Nào ngờ xung quanh khu này tuy tốt, nhưng lại không đồng bộ, tuyến đường sang trọng đến nơi này không xây dựng được. Lần đầu đến kì hạn giao nhà lại tổn thất, kết quả tài chính xoay vòng không tốt, ngày giao nhà cứ lần lữa kéo dài, toà nhà gần như đã muốn xuống cấp. Đến lúc muốn bán sang tay, lại chợt nhận ra người trong giới không dám giao dịch nữa.

Vào lúc này, Lê Trạch Lương nhúng tay vào, thu mua với giá cực thấp, sau đó kí kết với chủ đất xung quanh, rồi đưa các chuyên gia nổi tiếng đến, tiến hành khai phá toàn bộ khu vực này, làm cho vùng đất mới khai phá trở thành khu lân cận của thành phố. Mạnh tay như vậy, nếu có một chút sơ sẩy, gia sản ba đời của Lê thị sẽ tiêu tan trong phút chốc. Thế nhưng, anh ta lại thành công. Năm đó, Lê Trạch Lương hai mươi sáu tuổi.

“Bây giờ, Nghiệp Hưng vẫn còn là công ty cò con ở thành phố A, còn Lê thị đã trở thành bá chủ trong giới.” Dương Vọng Kiệt than thở.

cdcd

Từ nhà hàng đi ra, trời đã tạnh mưa, khí đêm vô cùng mát mẻ.

Tả Ý bỗng có hứng, trên đường về ghé vô siêu thị mua vật dụng hàng ngày với Dương Vọng Kiệt. Trả tiền xong, chợt nghe có tiếng gọi, “Luật sư Thẩm!”

“Cô Hường, chào cô.” Tả Ý quen cô ta, là Hường Văn Tình, đương sự trong một vụ lúc trước.

“Lâu quá không gặp cô.”

“Cô làm ở đây à?”

Hường Văn Tình mặc đồng phục xám đậm của nhân viên phụ trách.

“Vâng.” Cô cười, “Công việc này không nhẹ nhàng như trước đây, nhưng tôi khá thích.”

“Chu An Hoè không làm phiền cô nữa chứ?”

“Vâng. Cảm ơn cô, luật sư Thẩm. Nếu không có cô, giờ tôi không biết thế nào.”

“Không cần cảm ơn.” Tả Ý đáp, giọng nói chân thành.

Bảo vệ quyền lợi chính đáng của phụ nữ là ước nguyện ngay từ lúc cô làm luật sư.

Trên đường đi, Dương Vọng Kiệt hỏi cô: “Cô gái xinh đẹp đó cũng bị vương đến toà án à?”

Tả Ý thở dài, người bình thường rất khó nhìn thấy nỗi khổ của Hướng Văn Tình.

“Ai cũng có chuyện khó khăn.”

“Sao? Tôi hiểu kì rồi, có thể cho tôi biết được không?”

“Không có gì. Hướng Văn Tình cũng không tránh né quá khứ của cô ấy.”

Qua đèn xanh đèn đỏ, xe chạy về hướng nhà trọ của Tả Ý.

“Cô ấy tốt nghiệp đại học thì làm việc ở ngân hàng Huy Hổ.”

“Công ty lớn là khao khát của người trẻ tuổi.”

Tả Ý không tiếp lời, lại nói tiếp: “Nào ngờ bị cậu ấm con ông chủ nhiều lần quấy rối, Văn Tình đường cùng mới khiếu nại với công ty, cậu ấm Chu then quá hoá giận mới sai người đón đánh, còn suýt nữa huỷ luôn khuôn mặt. Sau đó, tôi làm luật sư bên nguyên của cô ấy.”

“Sau đó, Chu An Hoè bị tù bốn tháng.” Dương Vọng Kiệt đã đọc tin này trên báo.

Tả Ý chỉ kể qua loa mấy câu về mối quen biết của hai cô, nhưng không kể khó khăn gian khổ biết bao nhiêu ở đoạn giữa.

“Em cũng phải đề phòng tên Chu An Hoè đấy.” Dương Vọng Kiệt nói.

cdcd

Buổi tối, Ngô Uy Minh anh không ra anh, em không ra em gọi điện hỏi thăm Tả Ý.

“Hôm nay đi làm ở công ty lớn sướng không?”

“Cũng toàn xã hội người ăn thịt người cả thôi.”

“Được cao thủ Lê Trạch Lương ăn còn đỡ hơn anh ở đây bị vụ ly hôn tra tấn.”

Nghe anh nhắc đến Lê Trạch Lương, Tả Ý đột nhiên nghĩ đến

một chuyện.

“Lệ Trạch Lương bị...” Nói nửa chừng, bỗng cảm thấy không lịch sự lắm, nên sửa miệng, “Chân anh ta bị tật gì à?”

“Hình như mấy năm trước bị thương trong vụ tai nạn xe.”

“Trời ạ! Sao mấy người ai cũng biết, chỉ có em là ngốc nhất thôi.” Chỉ khi nào cô và Ngô Uy Minh cười nhạo nhau, giọng nói mới trở nên trẻ con thế này.

3.

Hôm sau, Tả Ý lại đến công ty sớm.

Cô ngồi trên chiếc ghế hôm qua trong công viên nhỏ, thấy Lệ Trạch Lương từ trên xe bước xuống. Anh ta cũng đi làm đúng giờ như mọi bữa, và không đậu xe ở bãi đậu dưới tầng hầm.

Lúc này Tả Ý nhìn thật kĩ, đuôi phải anh ta quả nhiên có tật. Nhưng cụ thể là thế nào, tạm thời không rõ lắm. Chẳng qua không phải què quặt thật sự, nhưng đúng là tốc độ đi của chân trái chậm hơn một chút, lúc nhấc chân cũng thấp hơn.

Anh ta bước lên bậc thềm, vào toà nhà.

Tả Ý đi theo sau.

Anh ta bỏ qua thang máy, mà đi thang bộ.

Chắc chắn, anh ta muốn đi thang bộ. Sau khi biết chắc, Tả Ý trợn mắt. Có lẽ nào? Phòng làm việc của anh ta ở tận lầu 23. Dù cô là người khoẻ mạnh cũng sẽ mệt đứt hơi.

Nhưng Lê Trạch Lương quả thật đi lên thang bộ.

Thang bộ cứ hết một tầng sẽ ngoặt 180 độ, người đi trước sẽ không thấy người đi phía sau. Vì thế Tả Ý nhón chân rón rén đi theo sau.

Hai người một đi trước một theo sau, trên cầu thang vọng lại tiếng bước chân của Lê Trạch Lương. Bước chân lúc đầu nhanh đến nỗi Tả Ý không theo kịp, từ từ chậm lại, sau đó là tập tễnh. Vì thế, Tả Ý nép ở dưới này chờ anh ta, chờ tiếng bước chân chậm chậm đi lên, mới quẹo qua.

Bỗng nhiên cô hiểu vì sao anh ta lại đến công ty sớm như vậy, một người ở đây vật lộn với cầu thang dài dằng dặc. Người đàn ông này, trên thương trường cho dù hô mưa gọi gió, nhưng vẫn không muốn người khác nhận thấy sự tự ti của bản thân.

Lầu 19. Tả Ý mệt đến choáng váng nhưng vẫn không quên ngó chừng tầng trên. Sau đó, lần thứ ba mươi bảy, cô quẹo qua. Đột nhiên, vừa ngẩng đầu cô bỗng sờ đứng đờ một chỗ.

Lê Trạch Lương dừng ngay đấy, đối diện với cô, bắt quả tang tại chỗ.

Lúc bấy giờ Tả Ý đầu bù tóc rối, mặt mũi bơ phờ, đã cời giày cầm trên tay từ hồi nào, cả người toàn mồ hôi, vô cùng thảm hại, còn bị bắt tại trận là đang theo dõi.

“Cô Thẩm, thật là cao hứng, sáng sớm đã đi thang bộ.” Lệ Trạch Lương hài hước nói.

Anh ta mệt đến mặt mày trắng bệch, giọng điệu lúc nói không hề nghiêm khắc, nhưng kết hợp với biểu hiện như cười như không kia làm cho Tả Ý nghe gió lạnh từng cơn thổi qua ột.

Tả Ý lau mồ hôi, trong lòng âm thầm nói phét, “Đâu có, cũng giống hứng thú của Lệ tiên sinh anh thôi, thảo nào trùng hợp đến thế.” Nhưng mà, anh ta là nôi cơm của cô và cả Đường Kiều, huống chi cô tự biết đui lí, không dám phản bác, đành nói thầm hai câu nhằm lấy lại bình tĩnh.

Sau đó, hai người im lặng đứng đó.

Im lặng.

Kiều im lặng lâu lắc này làm Tả Ý hơi chột dạ.

Dù sao, cũng là cô rình lén bí mật của anh ta.

Cô hắng giọng, quyết định lên tiếng phá vỡ tình hình căng thẳng.

“Mỗi ngày luyện tập một giờ, sẽ khoẻ mạnh làm việc năm mươi năm.” Cô đành liều mạng nói câu đó, mặc kệ có đúng hay không, nhưng dù gì với nhà tư bản hút máu ăn thịt người mà nói, nửa câu sau so ra có lẽ dễ lọt tai hơn, “Hôm nay hết một giờ của tôi rồi, Lệ tiên sinh mời anh tiếp tục.”

Tả Ý nói xong, nhanh chóng vòng qua Lệ Trạch Lương, định chạy lên lầu 19.

“Luật sư Thẩm.” Không ngờ lúc đi ngang thì Lệ Trạch Lương giữ cánh tay cô lại.

Tả Ý kinh ngạc nhìn anh ta.

“Hình như cô khá hiểu kì về tôi.” Lệ Trạch Lương híp mắt cười mờ ám, lại không buông tay ra.

Tả Ý không thể nhúc nhích cổ tay bị anh ta nắm chặt cứng, mặt đỏ cả lên.

Tư thế này làm cô cảm thấy thật có chút đen tối.

“Tôi... tôi...” Bình thường cô cãi nhau với Ngô Uy Minh mồm năm miệng mười bây giờ biến đầu mất, tôi hồi lâu, cuối cùng đào mắt nghĩ ra một câu: “Toàn thể chị em tập đoàn Lệ thị, lớn có chị lao công sáu mươi tuổi, nhỏ có mấy em mười tám tuổi, đều rất hiểu kì về Lệ tiên sinh.”

Lệ Trạch Lương nhướn mày.

“Anh là thần tượng của toàn thể chị em nhân viên, vì Lệ tiên sinh anh anh minh thần vũ, anh tuần phi phạm, anh dũng cái thế, anh hùng khí...” Còn một chữ “đoàn” ngay cửa miệng, Tả Ý vội vàng nín bặt.

Lệ Trạch Lương vẻ mặt bình thản như thường, khoé miệng

mang nét cười.

Cái gì cũng thùng, chỉ có mông ngựa là không thùng*, người này đúng là tự kỉ cuồng.

*(*Nguyên văn là ngàn thùng vạn thùng, mông ngựa không thùng: ý chỉ những người thích nghe lời xu nịnh, tâng bốc <ở đây là nói anh mặt dày như đất ngựa>)*

Tả Ý không khỏi oán thầm một hồi.

Bỗng dưng, cửa cầu thang bật mở, một bà chị mặc đồ lao công đi vào.

Bà chị thấy Lê Trạch Lương thì gật đầu chào: “Lê tiên sinh, chào ngài.”

Dứt lời, liếc lại nhìn Tả Ý, liếc thêm cái nữa nhìn tư thế thân mật của hai người, bà chị ra vẻ tỉnh ngộ, nhanh chóng lùi ra.

Mười phút sau, tai tiếng về Lê Trạch Lương, lại tăng thêm một chuyện.

cdcd

Trời đất ơi!

Tả Ý sau đó trốn về văn phòng mình ở tầng 21, ảo nảo chết được, hận không thể tìm cái lỗ nào đó chui xuống.

Trước đây, Tả Ý vừa đến Đường Kiều không bao lâu, cùng Dương Vọng Kiệt trở thành bạn tốt với Chu Bình Hình đang tìm mua căn hộ tân hôn.

Có một lần, áo sơ mi mới của Bình Hình hơi chật một tí, chẳng dè vừa gió tay, nút áo trước ngực bung ra. Làm cho hai đồng nghiệp nam ở đó, tim đập mạnh và loạn xạ một lúc lâu, qua một hồi mới phản ứng, xấu hổ quay mặt sang chỗ khác.

Bình Hình đỏ bừng cả mặt trốn vào toilet, Tả Ý nhanh chóng tìm kim chỉ đến cho cô. Sau khi đơm nút lại xong, Bình Hình nhất định không chịu rời toilet, khóc như mưa, nói mình không còn mặt mũi nào gặp mọi người.

“Bình Hình, chuyện này có gì đâu. Mỗi người đều có lúc bị mất mặt, qua rồi thì thôi.” Tả Ý khuyên cô.

“Sau này làm sao còn mặt mũi gặp đồng nghiệp nữa, mình lớn ngần này vẫn chưa hề xấu hổ đến thế.”

“Sao? Vậy cậu may mắn quá rồi. Mình từ nhỏ đã là quỷ con, cứ phải xấu hổ suốt.”

“Không thể nào, Tả Ý cậu cứ đùa mình.” Trong mắt Chu Bình Hình, Tả Ý là người giỏi giang.

“Mình nhớ hồi trung học, có lần mặc một cái váy mới đến trường.” Tả Ý sợ vẫn chưa kể chi tiết rõ ràng, nói thêm, “Là kiểu váy ngắn xòe ấy, tiết ngữ văn giáo viên gọi mình trả lời câu hỏi, kết quả lúc đứng lên, váy bị cái gì đó trên ghế móc lại, nếu đứng thẳng váy sẽ tuột xuống. Lúc đó mình đành khom người trả lời.

Vào tuổi đó mình rất hướng nội, không dám nói với bạn học. Sau khi tan học phải ngồi đờ trên ghế, đến khi bạn trực nhật lo vệ sinh lớp không ai để ý mới dám gỡ ra.”

Thấy sắc mặt Bình Hình tốt hơn, Tả Ý tiếp tục nói:

“Còn một chuyện nữa, là vào năm lớp Mười. Mình đến lớp luyện thi toán. Trong lớp có một học trưởng đã tốt nghiệp, là mục tiêu thương thầm của mình hồi trung học, cho nên lựa chỗ ngồi kế bên anh ấy cách có lối đi. Bữa đó, vừa hay anh ấy đến muộn, từ ngoài cửa vào đã thấy mình đang ngắm anh ấy, vì thế anh ấy cũng vừa đi vừa nhìn mình chăm chú. Đến khi ngồi xuống, thỉnh thoảng còn liếc qua chỗ mình một cái, lúc đó lòng mình phấn khởi vô cùng.”

“Rồi sao nữa?” Bình Hình tò mò hỏi.

“Để mình uống miếng nước thấm giọng rồi kể tiếp cậu nghe.” Tả Ý dẫn cô rời toilet.

Ở phòng trà nước, Tả Ý kéo cô ngồi xuống, nói tiếp: “Lòng mình lén reo hò, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ chăm chú nghe giảng. Không nghĩ rằng mấy phút sau, anh bạn đó thừa lúc giáo viên đang viết bảng, đã rất nghiêm túc chuyển tờ giấy đến chỗ mình. Mình lúc ấy phải đề trái tim đang đập loạn xạ ngẫu, cẩn thận mở tờ giấy ra, trên giấy viết một câu.”

“Viết câu gì?” Bình Hình vội vàng hỏi.

“Gửi bạn: bạn mặc đầm trái rồi.”

Hai tiếng cười bật ra, không biết người nào đó đi ngang qua và

Chu Bình Hình cùng lúc bật cười.

“Tả Ý, cậu là vua kể chuyện.” Chu Bình Hình nói.

“Chuyện này của mình đều là thật đó.”

“Nhưng khi đó cậu còn nhỏ, con nít có mắc cỡ cũng không khổ sở cho lắm.”

“Con nít á? Ở tuổi đó chỉ một lần bị xấu hổ trước mặt người mình thích, ngay cả can đảm sống cũng rơi đầu mất.”

“Vậy bây giờ anh bạn đó đâu?”

“Không biết,” Tả Ý mím miệng, “Mặt mày với tên tuổi không biết sao đều không nhớ ra, nhưng vẫn có ấn tượng.”

Chu Bình Hình cười.

Chuyện này đến bây giờ Tả Ý nhớ đến vẫn hiện rõ mồn một trước mắt, nhưng mà khi nói với Chu Bình Hình đúng là không phải chuyện của mình nên mới mạnh miệng. Ví dụ như bây giờ, thật sự cô không muốn xuất hiện trước mắt Lê Trạch Lương nữa.

Như vậy không được, người đó sẽ hiểu lầm cô thích theo dõi.

Không biết sáng nay bị ma xui quỷ khiến cái gì, lại đi theo anh ta làm chi.

Tả Ý buồn bực day day thái dương, thì đụng đầu tóc rối bù của

mình.

Cô không thích để tóc mái, chỉ cột đuôi ngựa đơn giản phía sau ót, mà tóc cô cứng bẩm sinh, tóc vừa mọc ra đã nhiều lại còn cứng còng lia chia không chịu nằm yên, không cột chặt một chút sẽ không yên.

Thế nên, ngày nào cô cũng chẳng ngần ngại sửa sang đầu tóc ba bốn lần.

Tả Ý trải qua buổi sáng chật vật leo cầu thang chẳng những mặt mũi bóng đầu, ngay cả áo sơ mi cũng dính mồ hôi. Trong thời tiết tháng Tư này, cô phải chịu đựng đến khi tan làm là khổn khổ đến cỡ nào.

Nhưng mà, có còn cách nào đâu.

4.

Cuối tuần, Tả Ý với Chu Bình Hình đi xem nhà.

Bình Hình đã đính hôn, chưa đến ngày cưới nhưng đi kiểm nhà trước, xem mấy căn ở đối diện bờ sông thấy hài lòng, nhưng giá tiền lại khiến người ta chắt lưỡi hít hà.

Hai cô ấn nút xuống gọi thang máy thì gặp hai người từ trong thang máy đi ra, Tả Ý lịch sự dịch sang phải hai bước nhường đường.

“Tả Ý? Thật trùng hợp.” Một trong hai người đàn ông cao lớn

nhìn thấy hỏi.

“Dương tiên sinh.” Là Dương Vọng Kiệt, Tả Ý cười cười, bắt chuyện chào hỏi.

“Hai người đến xem nhà?”

“Tôi đi theo bạn.”

Dương Vọng Kiệt gật đầu.

Tả Ý không tiện ở lâu, định ấn nút thang máy lần nữa rồi tạm biệt, không ngờ Dương Vọng Kiệt xoay sang hỏi Bình Hình, “Cô thích chỗ ở thế nào?”

“Toà nhà C tầng này.”

“Vừa đúng lúc công ty chúng tôi trong đây nắm được giá cả.”

Bình Hình nghe thấy thế thì vui vẻ, nhìn qua Tả Ý dò hỏi, vì anh là bạn của cô mà.

“Có được không?” Tả Ý không nghĩ anh lại nhiệt tình như vậy.

“Không thành vấn đề, nhà này là hạng mục của công ty chúng tôi mà.”

Kết quả nhờ Dương Vọng Kiệt giới thiệu, Bình Hình vui mừng phấn khởi kí hợp đồng.

Cuối tuần, Dương Vọng Kiệt lại hẹn Tả Ý, ngại chuyện lần trước nên cô không thể kiếm cớ từ chối.

“Trên trán em có vết sẹo?” Đang ăn cơm, Dương Vọng Kiệt lo lắng nhìn thái dương Tả Ý.

“Hm?” Tả Ý bất ngờ nên không kịp phản ứng.

Lát sau, cô mới nhớ anh đang nói cái gì, giơ tay sờ vết sẹo, nói: “Có hơi xấu nhỉ.”

Thái dương bên phải có một vết sẹo hồng hồng kéo dài đến mép tóc, cũng chẳng bắt ngờ gì mấy nên Tả Ý không có ý để tóc mái che đi.

Dương Vọng Kiệt bỗng thấy mình như đang xúc phạm, có chút ngượng ngùng.

Tả Ý lại chẳng lưu tâm mà cứ há to miệng ăn tự nhiên.

“Hợp với khẩu vị của em là tốt rồi, nhà hàng này nấu ăn được lắm. Vậy mà chị họ tôi cứ chê nhiều dầu mỡ, sau khi chị ấy sinh con thì ăn chay luôn.”

“Là chị Ngô có phần có số. Chúng ta nếu không ăn thịt, sẽ không có sức lực bán mạng cho người ta để kiếm tiền mưu sinh.”

“Anh rể ở nhà hay nói em tài giỏi, nhưng không ngờ em có ý

nghe chân thật thế này.”

Sau khi ăn xong, Tả Ý đi rửa mặt, có hai cô gái vừa đi vào toilet vừa trò chuyện.

“Thời đại bây giờ, quả phụ còn nổi tiếng hơn mấy cô gái trẻ nữa.”

“Không đúng à, có tài sản còn từng trải. Không cần già trẻ, chỉ có hồi môn đáng giá thôi.”

“Không sợ ông chồng trước từ quan tài bò ra, giết cô ta à.”

“...”

Làm nhảm không dứt, Tả Ý không muốn nghe nữa. Vừa quay về đại sảnh, thì thấy vài người đang tranh cãi.

“Bà hèn hạ, dám đem tiền của ba tôi đi nuôi trai!” Có người gào lớn.

Tả Ý quay qua, thì phát hiện người bị cản đường là Mạnh Lê Lê, khuôn mặt vốn tái nhợt giờ đỏ ửng, xác tay nhỏ bị mười ngón tay bấu chặt.

Người đàn ông đi cùng cô ta, thân hình cao lớn lại ẩn mình đằng sau, không hề có ý định lên tiếng giúp cô. Tả Ý mới chợt nhớ ra, người hai cô khi nãy nói là Mạnh Lê Lê.

Anh em họ Hoàng được chú ý nên không định buông tha, nói

càng lúc càng to tiếng.

“Gia Huy, về nhà rồi nói.” Mạnh Lê Lệ cố lắm mới thốt ra được mấy chữ.

Hoàng Gia Huy từ nhỏ đã được nuông chiều, vừa thấy Mạnh Lê Lệ luôn yếu đuối dám cãi cô ta, tức giận càng tăng, “Giờ này bà vẫn muốn giữ thể diện à, nhà họ Hoàng chúng tôi đã mất từ sớm rồi.”

Dứt rồi, cô ta liền vung tay lên tính tát vào mặt Mạnh Lê Lệ, thì Tả Ý xông lên chặn ở giữa. “Chát——” cái tát đó đương nhiên là đánh trúng cổ Tả Ý.

“Luật sư Thâm!”

“Tả Ý!”

Hai người Mạnh, Dương đồng loạt kêu lên, chấn động cả phòng.

Dương Vọng Kiệt lập tức chạy đến đỡ cô.

“Cô—” Hoàng Gia Huy ít nhiều hối hận.

Quản lý nhà hàng nghe chuyện chạy tới, đưa mấy người đó đi ra phía sau vào phòng làm việc. Nhưng anh em họ Hoàng lại rời khỏi từ cửa sau.

Tả Ý cầm túi chườm đá phục vụ đưa, phát hiện bạn trai trước

khi xảy ra chuyện của Mạnh Lê Lệ, chẳng biết biến đầu mất. Cô liền quay đầu tìm quanh, thấy Dương Vọng Kiệt vẫn ở đây, trong lòng cảm thấy có chút an ủi.

Tuy cô không có ý với anh về mặt kia, nhưng có anh đứng ngay sau thì đỡ thấy tro trọi hơn.

Mạnh Lê Lệ xấu hổ giải thích: “Tôi chỉ là... một mình có hơi cô đơn. Con người ai cũng có lúc cô đơn mà.”

Tả Ý cười cười, không trả lời.

Không.

Cô đơn là kết quả sau khi cơm no áo ấm. Nếu một người làm việc cả tuần bảy ngày, mỗi ngày làm mười hai tiếng, vì kế sinh nhai mà đấu tranh đến sứt đầu mẻ trán, làm sao còn dư thời gian mà cô đơn.

Cô đơn, là bệnh của nhà giàu.

cdcd

Dương Vọng Kiệt lái xe đưa Tả Ý về nhà.

“Còn đau không?”

“Không đau.” Chỉ một cái tát mà thôi, cô không mong manh đến vậy.

“Em quá dễ ý đến chuyện cô Mạnh kia rồi.”

Tả Ý cười cười, “Là tôi xen vào việc của người khác.”

“Có điều, tôi cảm giác có lẽ em đang bảo vệ cô Hoàng.”

“Cô ta không biết cái tát này mà trúng Mạnh Lê Lệ thì sẽ có bao nhiêu tin đồn.” Tả Ý sờ sờ năm đầu tay trên gò má, cô vì lúc đó bị đau mà môi nhếch lên lộ ra hàm răng trắng tinh, lấp lánh.

Ngay lập tức, Dương Vọng Kiệt càng có tình cảm tốt với cô gấp bội.

Trời nhá nhem tối, Tả Ý sau khi làm thêm giờ đã về nhà trọ, ngồi phịch trên ghế sofa, tay chân mỏi đến mức muốn rời khỏi cơ thể. Có lẽ rất nhiều người cảm thấy không hiểu nổi vì sao cô chần chát tại thay người ta. Nhưng cô làm là có lí do của mình.

Tả Ý gọi điện thoại đường dài đến thành phố B, “Đông Quyển, là em.” Cô nói.

cdcd

Nói chuyện điện thoại xong, vừa bỏ quần áo vào máy giặt, lại nghe tiếng chuông di động reo không ngừng. Cô quay lại phòng khách bắt máy, là Dương Vọng Kiệt.

“Tả Ý! Mau xem ti vi! Bản tin 10 giờ!!”

Anh cho đến giờ chưa từng dùng giọng điệu này nói chuyện

bao giờ, vô cùng gấp gáp, nên Tả Ý không hỏi nhiều, vội vàng nghe theo.

“Nhân chứng kể, sau khi xảy ra tai nạn xe, chiếc xe gây tai nạn đã phóng đi rất nhanh. Sau khi cảnh sát điều tra biển số xe đã xác nhận đó là biển số giả...” Bản tin phát hình ảnh tai nạn xe, một chiếc Lamborghini màu vàng tông vào lan can an toàn trên đường cao tốc, đứng bên cạnh chiếc xe là cô gái kinh hoàng đang bị cảnh sát thẩm vấn. Ống kính chuyển đến chính diện, Tả Ý thấy mặt cô gái trên màn hình — Hoàng Gia Huy.

Vẻ kiêu căng ngang ngược mới khi nãy của cô ta hoàn toàn biến mất, khuôn mặt tái xanh vì sợ trong ánh chớp tắt của đèn giao thông, cực kì khó coi.

Tả Ý sừng sốt che cái miệng đang há hốc.

“Biết cô ấy ở bệnh viện nào không?”

“Em chờ chút.” Dương Vọng Kiệt nói.

Năm phút sau, anh lại gọi đến, đọc địa chỉ bệnh viện cho Tả Ý.

“Em thật muốn đến à?”

“Ừ.” Tả Ý đáp.

“Tôi đi với em.”

Nửa tiếng sau, họ vào phòng cấp cứu gặp Hoàng Gia Huy.

Cô ấy ngồi trên giường bệnh săn sóc đặc biệt, mặc áo màu hồng nhạt nhúm, toàn thân run rẩy từng cơn, trợ lí riêng và người làm sắp xếp đồ đạc, lo thủ tục, nói chuyện với bác sĩ, nhưng không ai nhớ đến việc nói chuyện với cô, làm cô bình tĩnh.

“Cô Hoàng.” Tả Ý đi đến gọi cô.

“Luật sư Thẩm,” Cô ta ngẩng lên, “Bà ta định giết tôi ư?”

“Không, không thể.” Mạnh Lê Lệ không cần thiết phải làm thế.

“Đúng mà, bà ta nhất định thâm hận tôi tận xương tủy.”

“...” Tả Ý không biết trả lời cô ta thế nào, người một nhà đến mức này, thật làm người khác kinh ngạc không nói nên lời.

Vừa lúc đó, Dương Vọng Kiệt từ chỗ bác sĩ trực ban về, Tả Ý đi ra ngoài.

“Bác sĩ nói cô ta không sao, chỉ bị thương ngoài da.”

Tả Ý nghe vậy, thở ra nhẹ nhõm, lập tức hỏi: “Thật sự chỉ là ngoài ý muốn à?”

Dương Vọng Kiệt nhún vai, “Có lẽ thế, nhưng cho người ta cảm giác như là đe dọa.”

Hôm sau, Tả Ý ngồi ở bàn làm việc đọc tin tai nạn chiếm hết trang đầu tờ báo. Bài báo phân tích, cô con gái duy nhất nhà họ

Hoàng vừa được thừa kế di sản, nhận được rất nhiều của hồi môn. Theo các dấu hiệu trên sự việc có vẻ giống như bị kẻ thù thị uy, cảnh cáo vân vân. Hoàng Gia Huỷ cũng được xem là cô gái có tiếng tăm, những lời đồn vặt vãnh thế này đương nhiên chìm lắng.

Chương II

1.

Vào một ngày nọ, Ngô Uy Minh luận đàm với Tả Ý.

“Tả Ý, em đoán xem lí tưởng trước đây của anh là gì?”

“Vợ đẹp, con ngoan.”

Ngô Uy Minh ho một cái, “Cái đó cũng là một trong những lí tưởng. Nhưng còn cái lớn chút.”

“Lớn à, chẳng lẽ trở thành đại gia? Thật ra em cảm thấy đó cũng là mục tiêu của phần lớn những người bình thường.”

“Anh không đủ sức mơ cao thế đâu.”

“Còn như cao chút nữa, hay là cầu mong thế giới hoà bình?”
Ngô Uy Minh nghe xong, liếc cô trắng mắt, Tả Ý vội vàng sửa lại: “Còn không anh muốn giải phóng toàn nhân loại?”

“...”

Ngô Uy Minh ghen một hồi, mới nói: “Tả Ý à, anh phát hiện em với phụ nữ thì công bằng, nhưng với đàn ông thì hết sức khắc nghiệt.”

Tả Ý bĩu môi, “Anh ở chỗ này mà nói chuyện lí tưởng lớn lao mới kì cục thì có.”

Lúc này, hai người vừa đi toilet xong đang ngồi ở đại sảnh quán karaoke tán dóc, những đồng nghiệp khác ở Đường Kiều đang trong phòng hát hò.

Đang nói chuyện, một cô gái từ căn phòng bên trái đi ra, tay cầm điện thoại. Cô ấy lão đảo, rõ ràng là đã khá say.

“Không! Anh đừng thế mà!” Cô gái nhờ men say, hét vào điện thoại.

“Anh không thể đối xử với em như vậy, Anh Tùng.” Cô gái khóc nức nở nói, người dần dần trượt dọc theo tường, ngồi xổm xuống đất.

Tả Ý càng nghe càng cảm thấy giọng nói này quen tai, vì vậy cẩn thận quan sát dáng lưng cô gái lần nữa.

Là cô ấy.

Tả Ý vội vàng bật dậy.

“Em quen hả?” Ngô Uy Minh hỏi.

“Cô ấy là thư kí tổng giám đốc Lê thị.”

Tả Ý đỡ cô đứng lên.

“Thư kí Lâm, tôi là Thẩm Tả Ý đây.”

Tiểu Lâm ngược lên, hai mắt đầm lệ, lớp phấn trang điểm kĩ lưỡng gần trôi hết. Cô gật gật đầu, chứng tỏ mình vẫn còn tỉnh táo.

Ngô Uy Minh định đẩy cửa phòng báo cho bạn bè tiểu Lâm bên trong biết.

“Đừng.” Tiểu Lâm cản anh, “Tôi không muốn người khác thấy bộ dạng này của mình.”

Ngô Uy Minh thấy Tả Ý ra hiệu, nhẹ rời đi, về phòng với đồng nghiệp.

Lập tức, Tả Ý dẫn tiểu Lâm vào toilet rửa mặt, sau đó về lại ghế sofa. Trước sau tiểu Lâm không nói thêm câu nào. Rửa sạch lớp trang điểm còn lại trên mặt, mang thêm hai mắt đỏ hồng, tiểu Lâm thiếu một ít sự linh hoạt ban ngày.

Hồi lâu sau, tiểu Lâm dần bình tĩnh, mới lên tiếng.

“Tôi là người thất bại, người ta rõ ràng không thương mình, mà tôi cứ mãi cưỡng cầu.”

Ở Lệ thị cô làm việc luôn giỏi giang tháo vát, lần này kể về tình yêu thất bại của bản thân cũng nắm ngay điểm chính, đi thẳng vào vấn đề. Thế nhưng, lại làm Tả Ý vừa bực mình vừa buồn cười.

Đang lúc người ta tình yêu trắc trở, phải khuyên thế nào?

“Cô trẻ tuổi lại xinh đẹp, trang nhã, tương lai thên thành, quên anh ta đi, sau này nhất định sẽ tìm được người tốt hơn.” Hay là nói, “Không sao, rõ tại anh ta không có phúc.”

Những câu đó Tả Ý nói thầm trong bụng, cố nén không nói ra miệng.

Cái kiểu khuyên “đừng nói chuyện mà không đau thắt lưng”* ấy, nhất định không có hiệu quả. Vì thế, cô chẳng khuyên lời nào, chuẩn bị lắng nghe.

*(*Đừng nói chuyện mà không đau thắt lưng: ý chỉ người chỉ biết mạnh miệng mà không biết thực tế.)*

“Anh ấy nói anh ấy sẽ không yêu tôi.”

“Anh ta có gia đình rồi?”

Tiểu Lâm lắc đầu.

“Tuổi tác cách biệt?”

Tiểu Lâm lại lắc đầu.

“Giới tính có vấn đề?”

“...”

“Vậy anh ta bị gì?”

Tiểu Lâm lần này không trả lời liền.

Chốc lát, Tả Ý giật mình, hai cô không quen biết gì nhiều, mà cô hỏi nhiều quá.

“Tôi muốn về.” Tiểu Lâm xoa trán nói.

“Cô uống rượu, không thể lái xe được.” Tả Ý nhắc nhở. Tiểu Lâm ngoan ngoãn lấy chìa khoá xe trong xách tay ra đưa Tả Ý.

“Tôi...” Tả Ý lập tức xua tay, “Tôi cũng không lái xe.”

Vì vậy, hai người đón xe về chỗ tiểu Lâm ở.

“Cổ họng đau không?”

“Không đau, chỉ đau đầu với hơi choáng.” Tiểu Lâm tả sự khó chịu của mình.

“Hình như hơi sốt.” Tả Ý dò nhiệt độ trên trán cô.

“Để tôi kiểm chắc là vẫn còn thuốc cảm.”

“Khỏi cần. Tôi có bài thuốc gia truyền.” Nói rồi, Tả Ý chớp chớp mắt, “Uống xong khỏi ngay.”

Dứt lời, Tả Ý vào nhà bếp tìm trứng và rượu gạo, một lát thì nghe tiếng nấu nướng vang lên “xèo xèo” trong bếp.

Cô lại thò đầu ra hỏi, “Tiểu Lâm, cô thích mật hay đường đỏ.”

“Mật.” Tiểu Lâm nghi hoặc.

Vài phút sau, Tả Ý bung chén rượu trứng chuyen trị cảm ra, sau đó cười híp mắt nhìn tiểu Lâm uống hết, tiếp đó để lại cách thức liên lạc, rồi mới yên tâm đi về.

Cô mới ra khỏi khu nhà, thì nhận được điện thoại của Ngô Uy Minh, mới sực nhớ lúc đi quên nói họ biết.

Ngô Uy Minh tức giận nói: “Tả Ý à, em y như mấy bà bác thích chỗ mũi vô chuyện người khác quá.”

Tả Ý định cãi lại anh, thì thấy một người đàn ông đứng bất động ở đằng xa. Gương mặt kiên nghị của người đó thấy hơi quen quen, tự nhiên lại không nhớ ra đã gặp ở đâu. Anh ta đứng đó, nhìn nơi nào đó trên lầu. Tả Ý nhìn theo ánh mắt anh ta, là hướng phòng tiểu Lâm.

“Này—” Ngô Uy Minh ở đâu bên kia gọi.

“Đừng có khinh thường bà bác,” Tả Ý sực tỉnh nói, “Cả Nữ vương với Công chúa nhà anh cũng có ngày vinh quang chuyển thành bác gái đó.” Cô cúp máy, chuẩn bị kêu xe.

Ánh sáng loé lên, cô chợt nhớ ra người đàn ông đó, anh ta, là tài xế của Lê Trạch Lương.

Trên đường về nhà, cô cẩn thận nhớ lại trước khi đi tiểu Lâm có nói: “Anh ấy nói muốn báo đáp người ta, nên không muốn yêu tôi.”

Tả Ý phòng má thối phù. Thời đại này rồi, còn có người như thế.

cdcd

Sáng thứ Hai, cô lại đến sớm, sau đó thấy xe riêng của Lê Trạch Lương trở tới.

Lần này, cô không làm kẻ theo dõi nữa, mà bấm thang máy đến lầu một. Kết quả, xe đậu ở đó, nhưng người đó đã rời khỏi xe.

Ngày hôm sau, Tả Ý ở cantin thành linh gặp người đó.

Anh ta và một người đang đi đằng trước, Tả Ý tính kêu, nhưng không biết xưng hô thế nào, tình thế cấp bách đành kêu: “Anh tài xế.”

Cantin công ty khá trống trải, nên khiến tiếng kêu của cô có vẻ còn vang vọng.

Người nọ quay lại, ngờ vực nhìn Tả Ý.

“Có chuyện gì không cô Thẩm?” Anh ta tất nhiên nhận ra Tả Ý.

“Muốn mượn anh tài xế nói mấy câu.”

Lúc này, đồng nghiệp bên cạnh người đó vui vẻ, “Cô à, đây là quản lí Quý, Quý Anh Tùng của phòng nhân sự. Không phải anh tài xế.”

Trước mặt nhiều người, cô lại lần nữa mất mặt.

Ai nói lái xe phải nhất định là tài xế.

cdcd

Ở công ty, lúc trà dư tửu hậu Tả Ý nghe đề tài đồng nghiệp bàn nhiều nhất là cổ phiếu hoặc đầu tư. Mỗi lần Tả Ý được hỏi, cô đều tốt tính trả lời: “Tôi không hiểu cái đó cho lắm, nên không có mua.”

Người khác thường hay khuyên: “Có thể thử xem.” bằng giọng nói thành khẩn.

Tả Ý luôn nói trong lòng: tiền tôi kiếm được rất vất vả, lỡ có gì sơ suất e là tôi đi nhảy lầu mất.

Tả Ý nhớ hồi nhớ từng lưu hành loại vé số cào trúng ngay. Xác suất trúng giải rõ ràng rất ít, nhưng người mua vé số vẫn chen chúc chật đến kiến cũng không lọt qua được. Trong mắt họ chỉ có người trúng giải, mà lúc ấy không thấy rất nhiều ánh mắt thất vọng ra về.

Mỗi người trong tiềm thức đều luôn cảm thấy bản thân mình khác với những người còn lại trên thế giới này, còn không thì cảm thấy mình may mắn hơn so với người khác.

Hiện tượng này giống như một cô gái yêu một chàng trai đào hoa, tình sử phong lưu trước kia của chàng trai chẳng những không làm cô gái cảnh giác, mà ngược lại còn làm cô ta có cảm giác tự hào. Cô ta cảm thấy mình trở thành người cuối cùng của chàng trai, vì sức hút của cô ta là đặc biệt nhất.

Tả Ý nếu cuối tuần không làm thêm giờ, thỉnh thoảng sẽ ở khu phố tình nguyện giúp đỡ những người cần trợ giúp về pháp luật. Có lúc sẽ có mấy cô gái, phần lớn mới mười mấy, hay vừa hai mươi tuổi, bản thân chưa có khả năng độc lập, lại còn mang thai. Mấy cô gái này dường như đều gặp phải đàn ông thiếu ý thức trách nhiệm.

Lần đầu nói chuyện với mấy cô ấy, Tả Ý đều thấy ngỡ ngàng, không biết nên gọi thế nào.

Nếu gọi là bà, các cô còn rất trẻ; nếu gọi là cô, với phần bụng hơi nhô lên thì vừa sống sượng lại vừa lúng túng; nếu gọi vợ ông gì đó, vậy không phải quá châm chọc sao.

Các cô đáng được quan tâm, nhưng không đáng được cảm thông.

Nhưng mà, tình yêu của tiểu Lâm lại không giống thế.

2.

“Tôi với cô nói về một câu chuyện cũ nhé.” Quý Anh Tùng nói.

Tả Ý hứng thú nổi lên, chăm chú lắng nghe.

“Rất nhiều năm về trước, thành phố A có một tên lưu manh nổi tiếng, vì còn trẻ không hiểu biết nên gây lỗi lầm. Lúc nguy khốn, có một người bạn giang tay giúp đỡ, hơn nữa còn cho y mọi thứ như hôm nay. Cho nên y xem người bạn đó như anh em, tình nguyện vì cậu ấy mà mất mạng.”

Nói rồi, Quý Anh Tùng nín lặng. Thái dương bên trái anh ta có một vết sẹo, dài một tấc, miệng vết thương khá là sâu, giáp với viền trên lông mày, mà không may mắn tổn hại đến diện mạo anh tuấn của anh ta. Không cần nhiều lời, hai chàng trai trong mẩu chuyện ngắn này, một người là anh ta, còn người kia là Lê Trạch Lương.

Tả Ý nhú mày. Chuyện này... nhưng mà, chuyện này... liên quan gì đến chuyện anh ta không thể thích tiểu Lâm? Cô nhin không hỏi tới. Bởi vì câu hỏi này không hợp với bầu không khí nghiêm túc hiện giờ, hơn nữa, Quý Anh Tùng luôn trung bộ mặt dữ tợn, bất kể nói hay cười, đều càng làm cô có phần kiêng dè.

“Tối hôm qua tôi thấy anh dưới lầu nhà thư kí Lâm.”

“Phải. Tôi nhận được điện thoại của cô ấy nên hơi không yên tâm phải đi xem.” Quý Anh Tùng trước mặt Tả Ý không quanh co lòng vòng, cũng không giật mình khi nghe Tả Ý nói, hiển nhiên anh ta cũng thấy cô.

“Nếu nói là quan tâm, không bằng cứ nói là nhớ. Kì thật anh thích cô ấy, không phải sao?”

Quý Anh Tùng nhìn Tả Ý, muốn nói lại thôi.

“Quản lí Quý, tôi lảm lời rồi. Nhưng chỉ lần này thôi.” Cô cho dù không biết chỗ dừng, cũng biết nhìn sắc mặt mà đoán ý. Nếu còn hỏi nữa, cô thật sẽ thành bà bác khiến người ta ngán ngẩm.

cdcd

Buổi tối thứ Sáu, kỉ niệm năm năm ngày thành lập Đường Kiều, văn phòng luật tổ chức tiệc rượu ở khách sạn. Tả Ý cũng có mặt trong danh sách.

“Luật sư Thẩm.” Hoàng Gia Huý từ xa đi đến chào cô.

“Chào cô Hoàng.”

Hoàng Gia Huý xem như cũng là có tiếng trong thương giới thành phố A, nhà cô ta trước nay là khách hàng lớn của bọn Tả Ý, trường hợp này đương nhiên không thể thiếu cô ta.

“Đã lâu không gặp, nghe nói cô đổi chỗ làm rồi?”

“Tôi chỉ tạm thời bị điều đến Lệ thị một thời gian.”

“À, sếp tổng của họ có quen biết chút ít với tôi, có thể nhân đây gọi gắm cô.” Lúc này đây, Hoàng Gia Huý lại lần nữa trưng ra vẻ mặt kiêu căng.

“Làm phiền cô Hoàng lo lắng.” Tả Ý ngoài miệng nói lời cảm ơn, vẻ mặt lại chùng mực.

Hoàng Gia Huỷ không định trò chuyện với Tả Ý nữa, lấy ly rượu từ chỗ phục vụ, lập tức đi về hướng Lệ Trạch Lương. Trong buổi tiệc, Lệ Trạch Lương vì đi đứng không tiện, cũng chẳng thích đi lại nhiều. Còn bây giờ Lệ Trạch Lương đang chuyện phiếm với mấy người làm ăn chung. Cách đó không xa, ánh mắt Quý Anh Tùng không giây phút nào rời khỏi Lệ Trạch Lương, tức thì quản lí Quý dường như từ tài xế hoá thân thành vệ sĩ.

“Các vị tiên sinh anh tuấn, cho phép tôi gia nhập với nhé.” Hoàng Gia Huỷ ngắt ngang cuộc nói chuyện.

“Cái cô này vừa gặp tai nạn mới mấy ngày, giờ đã khoẻ khoắn tươi tắn rồi.” Ngô Uy Minh trước sau như một nhìn cô ta vẫn không vừa mắt.

Hoàng Gia Huỷ nhanh chóng hoà nhập cuộc nói chuyện của mấy người đàn ông. Chiếc váy ôm sát người màu bạc lấp lánh trong đám âu phục đàn ông, từ nhỏ cô ta đã lớn lên trong hoàn cảnh này, tất nhiên có thể phát huy triệt để thế mạnh của mình. Mấy người đàn ông bắt đầu chuyển đề tài sang Hoàng Gia Huỷ, rất là hào hứng. Tính cách Lệ Trạch Lương không đặc biệt lắm, vì thích tiệc tùng sôi nổi thế này, mà hiện vẻ khá hài lòng.

Trong bữa tiệc, người mượn cơ hội để làm quen kết giao với Lệ Trạch Lương đương nhiên không phải ít, vì thế không ngừng có người đến chạm cốc mời rượu, Lệ Trạch Lương hiếm khi từ chối. Anh ta hình như rất thích uống rượu.

Tả Ý ở không bao lâu đã nhìn đủ đèn thuyêt tình trong đại sảnh và các mỹ nhân trang điểm bực bội, nên khá bực mình, vì thế đi

ra hành lang bên ngoài hóng mát, lại đụng phải Lê Trạch Lương đang hút thuốc. Anh ta đối xử với người khác khá khôn khéo, nhưng quan hệ tốt quá nhiều, sau khi tươi cười trái lại làm những người đã từng giao tiếp với anh ta cảm thấy rằng, Lê Trạch Lương yêu ghét khó dò.

Anh ta có thể dùng nụ cười giữ người khác cách xa ngàn dặm.

Bây giờ Lê Trạch Lương đã thu nụ cười tươi thường thấy, mày nhiu lại, một mình lẳng lẳng dựa vào tường. Biểu cảm này khiến Tả Ý không quen. Thình thoảng anh ta nâng tay lên hút một hơi, sau đó khói trắng nhàn nhạt từ trong mũi phà ra. Đốm lửa lập loè nơi ngón giữa rơi vào ánh mắt tinh tường của anh ta.

Tả Ý không muốn quấy rầy anh ta, vì vậy chuẩn bị đến nơi khác đi dạo.

“Cô... Thăm!” Lê Trạch Lương đột nhiên phát hiện, gọi cô.

“O?” Cô nghiêng đầu nhìn.

Lê Trạch Lương đứng đối diện cô, hai tay buông thõng, khói thuốc không tắt. Nền làn khói lượn lờ mờ ảo quấn quanh ngón tay giữa, sau đó bay lên rồi tản mất.

“Cô...” Anh ta muốn nói gì đó, bỗng ngập ngừng.

Đúng lúc này, cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, mang theo tiếng huyền não và ồn ào bên trong. Hành lang cũng chột vì thế mà trở nên sáng sủa, đèn chiếu vào mặt Lê Trạch Lương làm anh ta không khỏi nheo mắt.

Mặt anh ta không vì cồn mà ứng hồng, mà càng uống càng trắng bệch.

“Lệ tiên sinh, có chuyện gì không?” Tả Ý hỏi.

“Tôi định nói,” Anh ta nhìn cô, “Luật sư Thẩm, cô mặc bộ váy này rất đẹp.” Nụ cười ấy lại quay về trên mặt.

Tả Ý cũng cười, “Tôi tin rằng bất cứ cô gái độc thân nào ở trong đây cũng mơ ước được nghe lời khen này từ anh.”

“Nhưng không bao gồm cô?”

Tả Ý kinh ngạc, “Tôi đương nhiên cũng rất vui.”

“Cô khách sáo rồi.” Lệ Trạch Lương nói rồi bật cười quay vào nhập với đám đông trong đại sảnh.

Cả buổi tối gặp không ít khách hàng, tất cả mọi người đều mãi chào hỏi nhau.

Tả Ý đang tiếp đãi khách hàng với Ngô Uy Minh, thì nghe có tiếng gọi kéo dài: “Luật—sư—Thẩm—”

Cô nghe tiếng gọi phản cảm quay lại, thấy người đến không ngờ là Chu An Hoè.

Cái này gọi là, oan gia ngõ hẹp.

Ngô Uy Minh nhú mảy nói khẽ, “Sao hần cũng ở đây.”

“Ai bảo hần là cậu ấm của Huy Hổ chứ.”

Hai người đang nói, Chu An Hoè tay cầm ly rượu, đã đến gần.

“Luật sư Thẩm, hân hạnh mời cô một ly.”

“Cám ơn ý tốt của Chu tiên sinh, tôi không uống rượu.”

“Sao? Đây là cách Đường Kiều đãi khách đấy ư?”

“Tả Ý không uống được rượu, tôi thay mặt cô ấy mời Chu tiên sinh một ly.” Ngô Uy Minh chặn phía trước, tính chạm cốc với Chu An Hoè, lại bị Chu An Hoè né tránh.

“Vị tiên sinh này gọi tên luật sư Thẩm chúng ta thân thiết thật. Nếu là đồng nghiệp, không biết đây có được xem là quấy rối tình dục không nhỉ.” Hần vì Tả Ý mà ngời tù mấy tháng, tất nhiên ghi hận việc này trong lòng.

Hành động của Chu An Hoè làm vài người xung quanh chú ý. Lúc ấy, Lê Trạch Lương đứng lúc đứng cạnh bàn ăn rót rượu, tiểu Lâm đi cạnh anh. Anh đưa lưng về phía ba người Tả Ý, không biết có nghe thấy chuyện này hay không.

“Ô, Lê tổng!” Chu An Hoè bỗng thấy anh.

Lê Trạch Lương ngược lên, nâng ly xem như chào lại. Tiểu Lâm cho là anh sẽ giải vây cho Tả Ý. Lại ngờ đâu rằng, Lê Trạch Lương không nói được một câu.

Tiểu Lâm thấy thái độ của sếp, không dám nhiều lời.

Nếu là ngày thường, Tả Ý nhất định mĩa mai lại. Nhưng hôm nay là ngày vui của văn phòng luật, không thể phá hỏng bữa tiệc. Và lại, Chu An Hoè chính là cố ý bói móc.

“Không ngờ được Chu tiên sinh mới nghỉ ngơi có mấy tháng, mà còn không ít sâu rượu trong bụng.” Tả Ý nhận ly rượu Chu An Hoè đưa trước mặt, mỉm cười nuốt ực hết ly.

Chu An Hoè lúc ấy còn không quên độc ác liếc Tả Ý một cái.

Tả Ý ngà ngà say, chệnh choáng lao đảo từ toilet trở ra, Kiều Hàm Mẫn đang trò chuyện với khách khứa ra về.

Mọi người lục tục chào nhau.

Tả Ý cũng phụ tiễn khách.

Nhiều cô gái bên kia vây quanh Lệ Trạch Lương lôi kéo làm quen, đến khi có người đi ngang mới ngượng ngùng dừng lại.

Kiều Hàm Mẫn cuối cùng lại ném cho cô một câu, “Tả Ý, em tiễn Lệ tiên sinh nhé.”

Lệnh thầy khó cãi.

Vì thế, bây giờ Tả Ý ngồi trong xe Lệ Trạch Lương. Lái xe là Quý Anh Tùng, ngồi ghế phụ là tiểu Lâm. Lệ Trạch Lương và cô ngồi đằng sau. Cô biết anh là khách hàng lớn, phải vô cùng tôn

trọng, nhưng mà Lê Trạch Lương trước có tài xế sau có thư kí, mắc gì phải tiễn anh ta chứ.

Có điều trong bất hạnh cũng còn may mắn, may Kiều Hàm Mẫn không bảo cô tiễn Chu An Hoè.

cdcd

Xe chạy đến đường Áo Thế Đông, không biết buổi biểu diễn của ngôi sao nào vừa kết thúc, xe cộ đông đúc, chen chúc trên đường phố. Xe của họ nhích từng chút rồi ngừng, bị kẹt hồi lâu.

Kẹt xe khoảng chừng gần hai mươi phút. May mà trong xe có điều hoà rất mát mẻ, cách âm cũng tốt, nên khiến người ta quyết an ổn ngồi trong xe.

Tiểu Lâm thấy xe đến gần ngã rẽ, liền quay lại hỏi, “Lê tiên sinh, chúng ta đến chỗ...” còn chữ “nào” đằng sau chưa ra đến miệng, đã ngừng lại.

Cô thấy Tả Ý dựa vào cửa kính xe, ngủ từ hồi nào. Còn sếp tổng của cô, dường như đã sớm biết, ngồi bên còn lại nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Lê tiên sinh.” Tiểu Lâm gọi khẽ.

“Hmm?”

“Chúng ta?” Ngụ ý, là hỏi bây giờ nên làm gì.

Lệ Trạch Lương mở mắt, nhìn khuôn mặt say ngủ của Tả Ý, ngẫm nghĩ.

“Đưa cô ấy về nhà cô vậy.”

Chuyện này... Tiểu Lâm nghĩ, chỉ còn mỗi cách đó. Vì cô nhận thấy, Tả Ý không phải ngủ, mà là say rượu. Cuối cùng cô cũng biết lí do Tả Ý không uống rượu.

Xe đến dưới lầu, tiểu Lâm mở cửa xe đi vòng qua đỡ Tả Ý. Nhưng mà, Tả Ý đã hoàn toàn ngủ say, bằng sức lực một cô gái như cô vốn là không thể. Tiểu Lâm nhìn qua Quý Anh Tùng nhờ giúp. Nhưng Quý Anh Tùng lại hoàn toàn làm lơ, ngồi bất động chờ Lệ Trạch Lương lên tiếng.

“Cậu đưa thư kí Lâm về trước, tôi đỡ cô Thẩm lên đó.” Lệ Trạch Lương chỉ thị đơn giản cho Quý Anh Tùng.

Câu này rất bất thành linh, suýt nữa làm cầm tiểu Lâm trật khớp tại chỗ.

Quý Anh Tùng vẫn là biểu hiện vĩnh viễn không thể lay chuyển, hoàn toàn không kinh ngạc. Anh bảo tiểu Lâm ngoan ngoãn giao chìa khoá nhà, sau đó kéo cô đi.

“Này—Lệ tiên sinh anh ấy...” Đây rõ ràng là đưa dê vào miệng cọp, cô tốt xấu gì cũng là bạn của Tả Ý, không thể thấy chết mà không cứu.

“Anh Tùng...”

Quý Anh Tùng nhìn sang làm cô rùng mình.

Tiểu Lâm lập tức im thin thít.

Sự lợi hại của sếp tổng lợi hại ở chỗ, anh ấy biết dùng người nào giải quyết việc gì. Ví như bây giờ, nếu trước mặt cô không phải là Quý Anh Tùng, mà là Trương Tam, Lí Tứ, Vương Ngũ, nói không chừng tiểu Lâm còn có thể không sợ cường quyền đấu tranh cho trong sạch của bạn bè.

“VẬY anh định đưa em đi đâu?” Tiểu Lâm khóc không ra nước mắt, vừa rồi rõ ràng là dưới lầu nhà cô rồi.

Vấn đề này cũng làm Quý Anh Tùng khó xử, anh dừng bước, nhíu mày nghĩ ngợi.

“Tạm thời đến chỗ tôi vậy.”

Đề nghị này thật không tệ.

cdcd

Lệ Trạch Lương ngồi trong xe, hai tay đặt trên đầu gối.

Lúc này, trời đã về khuya, trong tiểu khu cực kì vắng lặng. Giờ đã gần đầu hạ, trong bụi cỏ ven đường thỉnh thoảng lại có tiếng gáy của hai con đế mèn. Còn anh ngồi đây, có thể nghe rất rõ hơi thở khe khẽ của Tả Ý. Khi ngủ cô giống như đứa bé, miệng hơi hé hé, hàm răng trắng lộ ra ngoài.

Trước kia có người hỏi, em ngủ như vậy, răng lộ hết ra, bộ

không thấy lạnh sao?

Kết quả đổi lấy một trận cầu véo.

Lệ Trạch Lương thở một hơi thật dài, chậm rãi xuống xe, sau đó vòng qua bên Tả Ý mở cửa.

“Tả Ý?” Anh thử gọi cô.

Không phản ứng.

Anh nhè nhẹ sờ sờ đầu cô, lại gọi tiếng nữa.

Vẫn không phản ứng.

Thế là, anh xoay người ôm cô. Anh ôm cô vào lòng đang chuẩn bị đứng lên thì đột nhiên khựng lại, cau mày, rồi cẩn thận đặt cô trở xuống.

Anh một tay vịn chặt đuôi phải, một tay để trên mui xe, siết thành nắm thật chặt, đầu dựa lên vai, nửa khom người, đau đến nhắm mắt.

Một lát sau, một nhân viên bảo an đi tuần ngang qua, hỏi: “Tiên sinh, cần giúp gì không?”

Lệ Trạch Lương ngẩng đầu, mỉm cười với người đó, rồi lắc đầu: “Không cần, cảm ơn anh.”

Đợi nhân viên bảo an đi xa, Lệ Trạch Lương đóng kín cửa xe

bên Tả Ý. Anh ngồi vào ghế lái, hạ cửa sổ xe xuống, rồi châm một điếu thuốc. Có một cô gái về khuya đi qua, lâu lâu tò mò quay lại nhìn Lê Trạch Lương đang hút thuốc trong xe, anh liền tắt ngay đèn bên trong.

Lúc lâu sau, anh lần nữa đến cạnh Tả Ý, thay chân kia trụ chịu lực, sau đó cẩn răng bế cô lên. Tiếp đó, ẵm Tả Ý đi một hơi vào toà nhà, đi thang máy, mở cửa vào nhà, đến phòng ngủ thả cô xuống. Tả Ý say ngủ kéo chăn, khoé miệng nhếch lên trong giấc mơ, đẩy tay Lê Trạch Lương ra, gối lên gối đầu trở mình.

Ngay lúc anh đứng thẳng dậy, đau đón trên đùi phải gần như làm anh suýt ngất, anh bèn vịn góc giường, ngã ngồi trên sàn nhà.

Tiểu Lâm vừa đến chỗ ở của Quý Anh Tùng, thì Quý Anh Tùng liền bỏ đi.

“Anh Tùng, anh đi đâu vậy?”

“Tôi đã đưa em đến đây, em cứ nghỉ ngơi đi.”

“Vậy anh muốn đi đâu?” Tiểu Lâm truy hỏi.

“Tôi không yên tâm về Lê tiên sinh, nên quay lại xem.”

Nghe vậy, tiểu Lâm thở dài. Thấm Tả Ý say thành bộ dạng đó còn làm gì Lê Trạch Lương được, hơn nữa hai người họ không biết nên lo cho ai nữa à.

“Em đi với anh.” Nhưng cô chỉ đành nói thế.

Hai người đón xe quay lại. Chiếc Mercedes còn đậu ở đây, nhưng Lê Trạch Lương quên khoá cửa xe. Hoặc giả, không phải quên mà căn bản là không còn tay khoá cửa xe nữa, nghĩ vậy, tiểu Lâm mới giật mình hiểu được nỗi lo của Quý Anh Tùng.

Anh ấy làm sao ẩm được Tả Ý?

“Chúng ta lên đi.”

Tiểu Lâm vội vàng vòng qua xe chuẩn bị lên lầu, thì bị Quý Anh Tùng giữ lại.

“Đợi ở đây.”

“Nhưng...”

“Em không hiểu.” Quý Anh Tùng nói.

“Em không hiểu anh, hay không hiểu anh ấy?” Tiểu Lâm tức giận.

Quý Anh Tùng không đáp, buông tay cô ra.

“Anh đến tận lúc này chuyện gì cũng không chịu nói, em làm sao hiểu đây.”

“Chúng ta không hợp nhau.”

“Anh thử cũng không thử sao biết không hợp?” Tiểu Lâm cười khổ.

Quý Anh Tùng nhìn cô một cái, muốn nói gì đó lại thôi.

“Anh không cần dùng lời lẽ khách sáo khuyên em. Người chết tâm trên đời này nhiều mà, thêm em cũng chẳng nhiều thêm được.”

Đột nhiên, điện thoại Quý Anh Tùng vang lên.

Quý Anh Tùng bắt máy, chỉ nói một câu với Lê Trạch Lương rồi tắt ngay, và đi lên cùng tiểu Lâm. Đến cửa nhà, Quý Anh Tùng để cô ở ngoài cửa. “Lát nữa tôi gọi em.”

Quý Anh Tùng mở đèn phòng khách, nhìn quanh một vòng không thấy ai, rồi lại đi vào phòng ngủ.

Tả Ý đang đắp chăn, nằm ngủ trên giường rất ngon giấc, còn Lê Trạch Lương ngồi dưới đất tựa vào giường, mặt đầy mồ hôi.

“Lê tiên sinh.”

Lê Trạch Lương thấy anh, bất lực lắc đầu, “Anh Tùng, tôi không đứng dậy được, đỡ tôi một chút.”

cdcd

Ngày hôm sau, Tả Ý và tiểu Lâm đón xe điện ngầm đi làm.

“Tôi mà uống rượu là ngủ say như chết, hôm qua chắc làm phiền cô dữ lắm.” Tả Ý mua báo sáng, xoa nhẹ đầu vẫn còn đau.

“Không, không phiền đâu.” Tiểu Lâm không biết nhắc từ đâu.

Đêm qua, ngay khoảnh khắc cô thấy Quý Anh Tùng đỡ sắp đi, mới hiểu được ý nghĩa câu “Em không hiểu” anh nói với cô. Lệ Trạch Lương luôn hiểu thẳng, chưa bao giờ đề cập đến chuyện khuyết tật của anh, còn anh luôn làm như người bình thường. Cho nên, có khi người bên cạnh hầu như đã quên mất vấn đề trên đùi anh, mà đối đãi với anh như một người bình thường.

Có lẽ, anh không muốn để bất kì ai nhìn thấy dáng vẻ anh vì khuyết tật bản thân mà bất lực, bao gồm cả Quý Anh Tùng.

Lệ Trạch Lương khi đó, mặt đau tái nhợt, lại vẫn không quên quay lại nói với cô: “Thư kí Lâm, nhờ cô chăm sóc Tả Ý. Cảm ơn.”

Cô làm việc nhiều năm bên cạnh anh, biết anh am hiểu nhất là khẩu xà tâm phật. Thế mà khi nói hai chữ “Cảm ơn”, đó thật sự phát ra từ đáy lòng Lệ Trạch Lương.

“Tả Ý?” Tiểu Lâm hỏi.

“Hử?” Tả Ý vừa đọc báo, vừa đáp.

“Cô trước kia có quen Lệ tiên sinh à?”

“Trước đây anh ta có đến Đường Kiều.”

“Trước đó nữa thì sao?”

“Không quen.” Nói rồi, Tả Ý lật sang tờ khác.

Liên tục trong ba ngày Lê Trạch Lương không đến công ty, câu trả lời thuyết phục của phòng đối ngoại tổng giám đốc là “Lê tiên sinh đi công tác”.

3.

Đúng ngày thứ bảy, Lê Trạch Lương mang theo tin tức gây xôn xao thương giới trở về thành phố A.

Lúc đó Tả Ý vừa lúc tan làm, ở đại sảnh lâu một đột nhiên thấy một nhóm người hấp tấp đi vào. Còn Lê Trạch Lương như ánh trăng giữa bầu trời sao đi phía trước, đang nói chuyện với một thành viên hội đồng quản trị.

Tiểu Lâm thấy Tả Ý, “Luật sư Thẩm, vừa lúc gặp được cô, chốc nữa luật sư Kiều bên phòng luật Đường Kiều cũng đến đây.”

“Vâng.” Cô lập tức thả tay xuống, quay người.

Quả nhiên không đến mười phút sau, Kiều Hàm Mẫn và tình anh Đường Kiều chạy đến.

Chủ sở hữu tập đoàn Đông Chính là Chiêm Đông Quyển, là tên tuổi nổi tiếng giới nhà đất thành phố B. Một năm trước đây

thành phố B phát hiện thành công mạch suối nước nóng ngầm ở vịnh Lam Điền vùng ngoại thành, Chiêm Đông Quyển thừa lúc đó chi một khoản tiền lớn thu mua. Tập đoàn Đông Chính còn đồng thời khai thác du lịch, quy hoạch toàn bộ khu đất công viên thành khu biệt thự suối nước nóng sang trọng. Không ngờ, sức tiêu thụ biệt thự thấp hơn dự tính, gần như kéo đổ kế hoạch quay vòng vốn của Đông Chính, khiến hạng mục đất B02 nội thành thành phố B không thể khởi động đúng thời hạn, sau đó số tiền kí quỹ thế chấp rất lớn nộp cho chính phủ cũng tan thành bọt nước.

Lâm vào cảnh khốn khó, Chiêm Đông Quyển đề xuất kế hoạch với Lệ Trạch Lương, muốn hợp tác với Lệ thị.

Trong hội nghị, đoàn luật sư cùng các phòng cấp cao sẽ liệt kê toàn bộ điểm lợi và hại vào hợp đồng hợp tác, rồi báo cáo lại với Lệ Trạch Lương và ban giám đốc.

“Ngoại trừ những cái này, tôi còn cần kế hoạch giao thông và quy hoạch thị chính chi tiết nhất của thành phố B.” Lệ Trạch Lương lắng lắng nghe xong mới nói, “Hơn nữa phải cho Chiêm Đông Quyển biết rằng, Lệ thị chúng ta không chỉ rút vốn mà còn muốn tất cả cổ phần của vịnh Lam Điền.”

“Chỉ sợ điều này là không thể được, đây là khởi đầu lại của tập đoàn Đông Chính, họ sẽ không dễ dàng buông tay.”

“Giám đốc Tiết,” Lệ Trạch Lương nhếch môi, mỉm cười với hắn, “Xin đừng bao giờ ở trước mặt tôi nói ba chữ không thể được đó. Các người hắn là phải trả lời chắc chắn với tôi là sẽ cố gắng hết mức, hoặc là không được.”

Tiết Kỳ Quy im lặng, sửa lại đáp: “Vâng.”

“Lệ thị sẽ không khom lưng trước ai, hay bị người ta điều khiển. Anh ta cần tiền của chúng ta, vậy thì phải do chúng ta quyết định, đây mới là giao dịch.”

Lệ Trạch Lương ném những lời này ra rồi lập tức bỏ đi, tiểu Lâm lập tức đuổi theo. Làm cô thấy lạ nhất là, từ đầu đến cuối Lệ Trạch Lương không liếc mắt đến Tả Ý lần nào, chẳng lẽ thật sự là không quen.

Để lại những người đó bắt đầu vất hết óc, lúng túng bàn bạc đối sách. Tả Ý là nhân viên Lệ thị, còn là người của Đường Kiều, tất nhiên sẽ bị mọi người sai bảo. Cô nghĩ, tập đoàn Đông Chính tìm ai hợp tác chẳng được, gặp phải Lệ Trạch Lương quả là rước sói vào nhà.

Ngày hôm sau, vẫn đang giai đoạn thảo hợp đồng lại bị tập đoàn Đông Chính xào nấu thành hai tiêu đề, phụ thêm hình ảnh mấy ngày trước Lệ Trạch Lương xuất hiện ở vịnh Lam Điền thành phố B. Mở đầu phiên giao dịch được một tiếng, cổ phiếu Đông Chính liền bắt đầu tăng lên. Hàng loạt cuộc gọi đến phòng quan hệ xã hội của Lệ thị.

Tiết Kỳ Quy hỏi: “Lệ tiên sinh, chúng ta có cần mở một cuộc họp thông báo rõ ràng không.”

“Họ càng vội vã, gấp rút, anh hẳn càng yên tâm mới đúng.” Lệ Trạch Lương nói rồi cầm điện thoại bảo tiểu Lâm nối máy đến Chiêm Đông Quyển ở thành phố B.

Chiêm Đông Quyển hiển nhiên đã nhận được tin Lệ thị muốn thu mua vịnh Lam Điền, hai người chào hỏi xong Chiêm Đông Quyển vào ngay trọng tâm.

Lệ Trạch Lương đáp: “Chiêm tổng ra giá hơi không hợp lí.”

“Nên mới nói Lệ tổng à, tôi dù cho có bán, có lẽ Lệ thị cũng nuốt không nổi.” Chiêm Đông Quyển bên kia mỉm cười nói.

Lệ Trạch Lương lập tức cười theo, “Tôi có mua hay không không cần Chiêm tổng lo lắng, nhưng về phần giá trị bao nhiêu, không chừng còn cần Chiêm tổng định giá lại.”

Tối đó, Ngô Uy Minh nói chuyện điện thoại với Tả Ý kể chuyện hai nhà Chiêm, Lệ.

“Chiêm Đông Quyển so với Lệ Trạch Lương, vẫn còn non quá. Có điều nghe nói người đó mặt mũi không tệ, với Lệ tổng của em đều được gọi là nhân trung long phượng.”

Tả Ý cười, nhưng không nói gì.

Ngô Uy Minh còn nói: “Anh cuối tuần đi thành phố B công tác, em muốn đi nhờ xe về nhà không.”

“Tốt quá, hiếm khi anh tốt bụng như thế, em vừa hay cuối tuần này không có việc gì.”

Đi đường khoảng ba, bốn tiếng, họ đến nơi là vào giữa trưa, Tả Ý gọi điện xong liền mời Ngô Uy Minh đi ăn cơm.

Một người đàn bà vừa vào đến cửa đã nhìn xung quanh, vừa thấy Tả Ý thì cười vui vẻ.

“Tả Ý——”

“Dì Nhậm.” Tả Ý lập tức quay sang giới thiệu với Ngô Uy Minh.

“Dì Nhậm còn trẻ thật.” Ngô Uy Minh nịnh nọt.

“Ngô tiên sinh, hay nghe Tả Ý nhắc đến cháu, cảm ơn cháu đã giúp đỡ con bé.” Bà vừa nghiêng người đón ly trà, vừa nói với Tả Ý: “Hôm trước dì còn nhắc tiểu Tạ, sao Tả Ý vẫn chưa về thăm chúng ta.”

“Chị đâu ạ?”

“Trên lầu, tiểu Tạ đang tưới hoa với nó. Con đi thấp nhang cho ba trước đi.” Dì Nhậm nói xong bèn dẫn Tả Ý và Ngô Uy Minh đi về phía phòng thờ.

Tả Ý vừa cắm nhang xong, chợt nghe ngoài cửa có người kêu: “Mẹ, ba đâu rồi?”

Ngô Uy Minh nghe tiếng nói quay lại nhìn, người vừa đến là cô gái chừng hai mươi tuổi, mặc đồ bộ ở nhà vẫn có vẻ rất hoạt bát. Anh chưa từng nghe Tả Ý kể chuyện gia đình cô, nhưng

cũng đoán được đây là chị của Tả Ý. Chàng trai trẻ đi theo sau là tiểu Tạ cùng tuổi hoa với cô ấy.

“Đây là chị của em Thắm Tả Tình. Đây là Tạ Minh Hạo.” Cô giới thiệu với Ngô Uy Minh.

“Ba đâu mẹ? Lần trước Minh Hạo làm nở hoa quế giùm con, thơm lắm.” Khi nói chuyện, ánh mắt Tả Tình nhìn chăm chặp Ngô Uy Minh, Ngô Uy Minh định chào cô, thì mắt cô lại lướt đi, dường như không chú ý đến anh. Cô ấy cũng không hỏi han đến Tả Ý.

Anh bỗng cảm thấy kì lạ.

Lúc ăn cơm, Tả Tình thấy ghế trống, đột nhiên hỏi.

“Ba lại ra ngoài ăn tiệc rồi sao?”

Ngô Uy Minh chột hiếu ra rồi.

“Anh nhìn thấy rồi?” Sau khi ăn xong, Tạ Minh Hạo đỡ Tả Tình ngủ trưa, đi Nhậm dọn dẹp, còn Tả Ý ngồi trên sofa hỏi Ngô Uy Minh.

“Có hơi lạ lùng.” Anh nói thẳng.

“Chị chỉ nhận ra ba người, dì Nhậm, anh Minh Hạo, với ba em. Người khác bao gồm cả em, cũng sẽ bị chị ấy tự động loại bỏ. Nhưng chỉ cần không nói chuyện, mọi người sẽ nghĩ chị ấy rất bình thường.” Tả Ý nói rất bình tĩnh. “Đã nhiều năm, nhà em hoàn

toàn chấp nhận tình trạng này rồi.”

Anh nhìn Tả Ý, mơ hồ hiểu ra kiên cường và cố chấp của cô bạn thân này là từ đâu đến.

cdcd

Trong phòng ngủ, Tạ Minh Hạo vén chăn giúp Tả Tình đang ngủ say.

Tả Ý dựa cửa mỉm cười nhìn hành động của Tạ Minh Hạo, “Họ nói khi còn bé anh cũng kiên nhẫn thế này, đứng ở cửa trường chờ chị tan học, dù chị cáu giận với anh, anh cũng không tức giận.”

“Sớm muộn gì, trên đời này cũng sẽ có một người như vậy với em.”

“Chị có chuyển biến tốt không?”

“Đương nhiên là có, nói không chừng lần sau em về, cô ấy sẽ nhận ra em.”

“Lần nào anh cũng nói vậy.” Tả Ý cười khở, “Chị luôn không ưa em, đây mới là nguyên nhân cơ bản chị không biết em.”

“Suyt—” Anh ra dấu Tả Ý nói khẽ, “Em nói vậy, Tả Tình nghe được sẽ không vui. Chị em ruột làm gì có thích hay không thích. Em là luật sư nổi tiếng rồi, còn nói chuyện nhỏ mọn vậy.”

“Hiếm có ai như anh không rời khỏi chị.” Tả Ý than thở, dù là người nhà cũng khó làm được.

“Anh cảm thấy có thể chăm sóc Tả Tình là chuyện hạnh phúc nhất trên đời này, hơn nữa cô ấy hiện giờ còn nghe lời đáng yêu hơn trước đây nữa.” Tạ Minh Hạo nói, “Em chùng nào về lại thành phố A đi làm? Anh có vài việc muốn nhờ em giúp.”

Tả Ý muốn nói: “Làm ố ở đây luôn không đi, được không?”

cdcd

Sáng sớm hôm sau, Tả Ý có điện thoại.

“Tả Ý, là tôi. Trưa nay có rảnh không?”

Giọng nam không xưng tên làm Tả Ý ngẫm hồi lâu mới nhớ ra là Dương Vọng Kiệt. Người này đi công tác nhiều ngày không gặp, cô hầu như lại chẳng nhớ gì cả.

“Tôi giờ ở thành phố B, giữa trưa mới về, có chuyện gì?”

“Đám cưới của bạn, muốn mời em đi cùng. Tôi lái xe đến thành phố B đón em ngay nhé?”

“Không cần, cũng giống tôi đón xe thôi. Anh đến cổng đường cao tốc chờ tôi đi.” Nhiệt tình không thể từ chối, cô đành đi thôi.

Theo Dương Vọng Kiệt giới thiệu, chú rể tên Doãn Tiêu, là bạn hồi đi học của anh, cũng có chút danh tiếng trong giới đất đai. Đến tiệc cưới thì thấy, quả nhiên phô trương không ít. Tả Ý tự

nhiên hối hận bản thân ăn mặc bình thường đi đường mệt mỏi. Họ đến bữa tiệc thì đã gần đến giờ làm lễ, nhiều bàn phía sau đã ngồi đủ, chủ rể liền xếp họ vào bàn phía trước.

Tả Ý vừa ngồi xuống nhìn, trong lòng chấn động. Thật là trái đất tròn, người bên cạnh không phải ai khác, mà là Lê Trạch Lương.

Bàn này đều toàn nhân vật khó đối phó, Dương Vọng Kiệt làm kiến trúc sư nhưng là tiểu bối, chú rể dẫn đến giới thiệu đều là những người có tiếng và có thế lực đã từng nhìn thấy, sau đó anh lại bị kéo đi làm phù rể thứ hai, để lại một mình Tả Ý ở đó.

“Lần trước thương nhân nước ngoài chụp tấm C-19 nghe nói là muốn làm plastic.”

“Vùng đó chưa rành hết đã đòi làm Địa Vương.”

“Người ta gặp nạn ngã nhào chẳng phải đến lượt lão già ông cười ư.”

...

Người trong bàn nói tiếp tục đề tài vừa nãy của họ. Tả Ý nghe mà thấy tẻ nhạt vô vị, chẳng qua chỉ là mấy vụ đất đai vớ vẩn với mấy ông bụng bia đang bàn vấn đề tiền muôn bạc vạn thôi.

Vậy mà Lê Trạch Lương hình như khá vui với đề tài đó, dù không góp lời nhưng lại hứng thú ngồi nghe. Đương nhiên, dựa vào lợi ích của Lê Trạch Lương, nét mặt giả vờ thích thú cũng hết 9,9 phần. Còn 0,1 phần còn lại, đó là cười rất khô ngô, có đi làm

diễn viên trường phái thần tượng cũng phải diễn xuất khiêm tốn tí, bằng không người nào thuộc phái thực lực chẳng phải sẽ sống bằng không khí sao?

Tả Ý vụng trộm đưa mắt ngắm anh.

Trước kia cô và tiểu Lâm có nói đến một vấn đề, “Cô có nhận ra lúc sếp chúng ta không cười không, hình như đằng sau gió lạnh từng cơn thổi tới á.”

“Chẳng lẽ lúc cười lên thì biến thành gió xuân?” Tả Ý tò mò.

“Ai nói. Sếp mà cười lên thì lại là từng cơn gió lạnh.”

4.

Đột nhiên nghĩ đến câu ấy, Tả Ý không khỏi phì cười. Nếu Lê Trạch Lương nghe có người thì thầm sau lưng anh ta như vậy, không biết có cảm tưởng gì.

Tiếng cười khúc khích khó hiểu trong bữa tiệc ồn ào không nghe rõ lắm, nhưng đủ gây nên ánh mắt nghi ngờ của Lê Trạch Lương ngồi cạnh.

“Tôi...” Tả Ý giải thích, “Tôi cảm thấy câu người điều khiển chương trình nói vừa nãy thật buồn cười.” Vừa nói khỏi miệng, lại thấy hối hận. Cô cần gì phải sợ anh ta, trong giờ làm là sếp, nhưng hết giờ có cười khúc khích cũng chả phạm pháp.

“Luật sư Thẩm tâm trạng không tồi.” Lệ Trạch Lương nhấp ngụm rượu, buông một câu nhận xét với Tả Ý.

“Tạm tạm, tôi vừa không tiếc nuôi cô dâu không phải là tôi, vừa không oán giận chú rể sao lại là anh ta. Vì thế vừa vui cho họ đồng thời vừa vui cho bản thân.” Cô không muốn mỗi lần trước mặt anh ta đều ở thế yếu.

Lệ Trạch Lương nghiêng đầu, rõ ràng không ngờ tới cô gái này lại trả lời nhiều đến vậy, dường như quan tâm, “Bản thân tôi thấy tò mò, chú rể sau này làm luật sư Thẩm oán giận sẽ là người thế nào nhỉ?”

Cô nếu không phải vì giữ gìn hình tượng luật sư rục rở trước mặt quần chúng đã quát anh ta “miệng xúi quẩy” rồi. Nhưng trước mặt sếp lớn giỡn cũng phải có mức độ, miệng nói: “Nếu được kết hôn với người tuyệt vời như Lệ tiên sinh, không chỉ tôi, mà toàn bộ các cô gái còn độc thân ở bữa tiệc này đều rơi nước mắt.”

Lệ Trạch Lương khá là tự ki gật đầu, rõ ràng là chiêu vượt mong ngựa này làm anh ta cực kì hài lòng.

cdcd

“Mi Mi, anh ấy ở đây. Mình ở trên sân khấu nhìn thấy.” Cô dâu Khanh Hiểu Nguyệt quay về phòng thay đồ cuối hành lang đổi lễ phục, sau khi ngồi lúc lâu mới nói.

“Ai?” Phù dâu đang cài nút giúp cô, bất chợt không hiểu.

“Lệ Trạch Lương.”

“À.” Phù dâu nói, “Anh ta chỉ là khách của Doãn gia đến dự thôi. Hiểu Nguyệt, hôm nay cậu mệt rồi, đừng nên suy nghĩ nhiều.”

“Mình còn nghĩ gì được, chẳng lẽ sẽ khờ khạo cho là anh ta vì mình mà cướp cô dâu sao?” Cô dâu Khanh Hiểu Nguyệt cười khổ, “Thật ra sau đó mình đã hiểu, mình và các cô ấy đều không được anh ta để ý. Nhưng có lẽ ngay cả bản thân anh ta cũng không biết, có đôi lúc anh ta làm các cô ảo tưởng rất nhiều.”

Khanh Hiểu Nguyệt vừa gõ lúp cài đầu, vừa nghĩ đến người đàn ông đó.

Lệ Trạch Lương đối xử với phụ nữ luôn khiêm tốn nhã nhặn lịch sự, dù đối phương là cô gái xa lạ tình cờ nói chuyện hợp ý anh ta cũng sẽ đến gần, rồi như thì thầm khe khẽ, làm người đó vành tai đỏ ửng tim đập thình thịch. Thế nên, rất nhiều người khác giới đều có vài ý nghĩ đen tối trong đầu, tất nhiên trong những người đó cũng có Khanh Hiểu Nguyệt.

Đàn ông như vậy, cho dù vẫn hoài thờ ơ cũng có thể thu được hồn vía người ta, đừng nói lời nói và việc làm còn thân thiết đưa đẩy như thế.

Vừa rồi, cô đứng trên sân khấu thấy Lệ Trạch Lương không để ý gì nói chuyện với cô gái trẻ ngồi cạnh. Cảnh tượng như vậy làm lòng cô rung lên, giống như đó chính là Khanh Hiểu Nguyệt cô của mấy tháng trước.

“Nguyệt Nguyệt, đã xong chưa?” Át tiếng rầm rĩ của bữa tiệc, tiếng chú rể Doãn Tiêu gõ cửa thúc giục bên ngoài.

Thôi đi, thôi đi.

Ngay từ đầu, tất cả đều không có thắng thua.

Ngay từ đầu, anh ta đối xử với ai cũng như nhau.

Cuối cùng cô thở phào một hơi, sau đó soi gương chỉnh trang bộ váy cưới đỏ thắm, lập tức kéo phù dâu, miệng tươi cười đẩy cửa đi ra.

“Hai người ở trong đây thì thăm to nhỏ gì thế?” Chú rể Doãn Tiêu vội vàng bước đến.

“Tụi em đang nói...” Khanh Hiểu Nguyệt cười, “Bữa tiệc này không biết có hồng nhan tri kỷ ngày xưa nào của anh, đang lén lau nước mắt, hay là—”

“Hay là gì?”

“Hay là có anh chàng đẹp trai nào đó làm em thờ dài tiếc nuối không ấy mà.”

“Cái miệng của em nha, giỏi nhất là chọc người ta vui.” Doãn Tiêu vừa nói, vừa cười vui vẻ kéo tay cô dâu chuẩn bị ra ngoài đi mời rượu.

“Doãn Tiêu, anh yêu em thật sao?” Đi mấy bước, Khanh Hiểu

Nguyệt bỗng hỏi nhỏ.

“Yêu.”

“Cả đời không?”

“Ừ.”

“Ừ là ý gì?”

“Cả đời.”

Nghe đối phương trả lời chắc chắn, cô trở tay nắm chặt tay anh, có hơi cảm động.

Còn phía kia, bàn Tả Ý và Lệ Trạch Lương vừa nhập tiệc, người ngồi bàn này là khách mời nhà trai, nên rượu mời đi từ mấy bàn này trước.

“Cám ơn các vị trưởng bối, các bạn đến chung vui.” Doãn Tiêu bung ly rượu lên.

Dương Vọng Kiệt ở bên giới thiệu từng người với cô dâu, đến Lệ Trạch Lương, “Vị này chính là Lệ Trạch Lương tiên sinh ở tập đoàn Lệ thị.”

“Cám ơn Lệ tiên sinh trước đây đã quan tâm.”

Lệ Trạch Lương mỉm cười nhẹ nhàng, “Cô Khanh, chúc mừng.”

“Vị này là...” Dương Vọng Kiệt nghĩ nghĩ, “Luật sư Thẩm Tả Ý ở Lệ thị.”

“Luật sư Thẩm, lần đầu gặp cô, rất hân hạnh được tiếp đón cô.”

Hai người vừa nói cảm ơn, vừa chạm cốc cùng mọi người.

“Con dâu lão Doãn xem ra không tệ.” Người trong bàn bình luận.

“Lão Doãn người ta có một đứa con trai, còn là lần đầu kết hôn. Lẽ nào con dâu không thể, còn nói này nói nọ.” Một người tiếp lời.

“Ha ha, lỡ lời chút thôi mà.”

“Chỉ là, cô Khanh này trước đây hình như có khoảng thời gian qua lại với Lệ tổng thì phải.”

Đề tài chuyển tới Lệ Trạch Lương.

Tả Ý liếc liếc Lệ Trạch Lương, không ngờ hai người này như vậy, hèn chi vừa rồi người ta nói “trước đây đã quan tâm”, thì ra là cách quan tâm như thế. Cô không khỏi dịch gế ra xa xa, sau đó lại ngầm nói xấu nhân phẩm Lệ Trạch Lương một trận.

Nhưng mà, Tả Ý nhanh chóng bị thịt viên chua ngọt vừa được bưng lên thu hút sự chú ý. Cô từ nhỏ đã rất thích món này, tức thì nắm dụng cụ lên gấp ngay. Nhắm kỹ một viên, hành động, dùng

sức, viên thịt lại trượt ra rớt xuống trở lại.

Tả Ý hơi nổi giận, cô không rành dùng đũa gấp mấy thứ tròn tròn, nên trước đây thường bị người ta trêu ghẹo.

Cô lại lén nhìn xung quanh lần nữa, trên bàn không có để muỗng.

Vì thế, tiếp tục ngấm viên dẹp một tí. Thử lại, lại trượt.

Cô vất vả chiến đấu ác liệt với thịt viên chua ngọt, còn mấy người kia vẫn bàn tán về phụ nữ.

“Vương tổng,” Lê Trạch Lương mỉm cười chế nhạo nói, “Tôi qua lại với cô gái nào vậy? Vương tổng anh không nên lúc nào cũng lấy tiêu chuẩn quản lí anh của vợ nhà để đánh giá tất cả đàn ông và phụ nữ chứ.” Khi nói, anh đưa đũa đến dễ dàng gấp một viên thịt chua ngọt, sau đó, rất tự nhiên bỏ vào chén của Tả Ý.

Anh vừa nói vừa gấp, một chuỗi động tác làm rất suôn sẻ tự nhiên. Đến khi viên thịt nhẹ nhàng rơi vào chén trước mặt Tả Ý, những người ngồi kế Tả Ý không khỏi ngẩn người dò dẫm.

“À,” Bỗng ngẫm hiểu vẻ mặt của mọi người trong bàn, đang lúc Lê Trạch Lương hạ đôi đũa đặt lên bàn thì hơi ngừng lại một chút, mặt lập tức giãn ra cười nói: “Trân trọng phụ nữ, là trách nhiệm của đàn ông.”

Nghe lời giải thích của anh, mấy vị ngồi đó đều ồ lên một tiếng sâu xa, nhưng khiến Tả Ý nhìn viên thịt trong chén, ăn cũng không được, không ăn cũng không được, đành lí nhí cảm ơn.

“Không cần khách sáo, cô Thẩm cần món nào, cứ nói tôi là được.” Lệ Trạch Lương trả lời rất lịch sự.

Tả Ý đương nhiên còn muốn ăn nữa, nhưng làm sao có thể để chuyện mới vừa rồi tái diễn lại được. Lần này, cô nhắm kĩ mục tiêu, thủ thế một chút, sau đó cấp tốc phóng đũa. Quả nhiên—gắp được viên thịt, lập công quay về.

Ngay lúc Tả Ý còn đang hí hửng, thì nghe “bụp” một cái, viên thịt chua ngọt rơi vào cái ly đế cao của cô, sau đó nước văng tung toé, hơn nữa còn rất không may văng trúng lên quần áo của Lệ Trạch Lương.

Trong ánh mắt tràn ngập áy náy của Tả Ý, Lệ Trạch Lương đi toilet. Cầu mong anh ta không mắc bệnh sạch sẽ, và cũng không hẹp hòi, Tả Ý cầu nguyện trong lòng.

5.

Trong ánh mắt tràn ngập áy náy của Tả Ý, Lệ Trạch Lương đi toilet. Cầu mong anh ta không mắc bệnh sạch sẽ, và cũng không hẹp hòi, Tả Ý cầu nguyện trong lòng.

Cuối cùng cũng tìm được Dương Vọng Kiệt đang bận bịu, Tả Ý đành đến làm phiền anh.

“Anh có thể tìm giúp tôi cái áo sơ mi nam không.” Tả Ý nói.

“Cỗ nào.”

“Cỗ cỗ anh.”

“Được, tôi hỏi chú rể với phù rể xem sao.”

Người này làm việc năng suất rất cao, không đến một phút đã cầm đồ đem lại.

Tả Ý cầm áo sơ mi quan sát, cảm thấy cũng tạm được. Cô rất lo Lê Trạch Lương là kiểu người ngoài mặt thì cười mà trong lòng không cười, không đảm bảo được ngoài miệng anh ta nói không sao, biết đâu trong lòng đang phát điên gần chết.

Cô vừa đến cửa toilet, thì có người chặn đường.

“Luật sư Thẩm.” Người chặn là Chu An Hoè, “Trái đất tròn thật nha.”

“Chu tiên sinh, khéo thật.” Tả Ý cố hết sức giữ vẻ mặt ôn hoà đáp.

“Không phải khéo, mà là duyên phận.” Chu An Hoè chặn đường cô, nghiêng người dán sát qua, “Luật sư Thẩm lúc nào nể mặt, chúng ta hẹn nhé.”

Tả Ý lui về sau từng bước, tránh khỏi miệng hắn, “Xin Chu tiên sinh tự trọng cho.”

“Tự trọng? Cô vừa rồi còn tình chàng ý thiếp niềm nở với

người khác ở chỗ này, trước mặt tôi ra vẻ luật sư thanh cao?”

Hành lang chỗ này khuất, rất ít người. Đôi khi có người phục vụ đi ngang cũng không hiểu rõ chuyện, ngượng ngùng nhìn họ.

Tả Ý không muốn tốn nước bọt với hắn, lạnh lùng nhìn hắn, định tránh đi.

Vừa quay người, Chu An Hoè đã ấn cô lên tường, “Con kia, tao ghét nhất là ánh mắt này của mày.” Đoạn, hắn bóp chặt cằm Tả Ý, “Đừng tưởng mày có chỗ dựa mà Chu An Hoè tao không dám đụng đến mày, con điểm Hường Văn Tình tao chả có hứng, sớm muộn gì tao——”

Hắn đang nói được một nửa, mặt càng dán tới gần, bỗng nghe có người xa xa gọi tên Chu An Hoè. Tả Ý nhân dịp đòn sức đẩy mạnh một cái, đưa tay mở cánh cửa phía sau, nhanh nhẹn chui vào.

Cô khoá nhanh cửa, sau đó bắt đầu há miệng thở dốc. Ban ngày ban mặt lại có loại khốn kiếp này, cô vừa nhủ thầm, vừa xoay người.

Đúng ngay lúc cô xoay người, Lê Trạch Lương cũng từ trong đi ra, tay phải đang kéo khoá quần, mới kéo khoá lên được một nửa.

Hai người cùng lúc đồ ra trong tích tắc.

“Anh ở trong đây làm gì?!” Tả Ý đánh đòn phủ đầu, ánh mắt vô

thức liếc xuống phía dưới Lệ Trạch Lương.

Lệ Trạch Lương lập tức cấp tốc kéo khoá đằng hoàng, “Đây là toilet nam, cô nói xem tôi ở trong này làm gì!” Cuối cùng anh ta không còn lộ khuôn mặt tươi cười nữa.

Tả Ý nghe nói thế, nhanh chóng nhìn quanh bốn góc phòng.

Toilet nam?

Đầu óc cô mờ mịt, máu nóng xông lên não, mặt hồng như trái cà chua, trong một lúc không biết nên giải thích thế nào, hay là nên rời khỏi thế nào.

Trong tình thế cấp bách cô nhìn áo sơ mi trên tay, đành nhanh nhẩu nguy biện: “Tôi biết anh ở trong đây, nên đặc biệt đưa áo đến cho anh.”

Ừ, khá lắm.

Cô tương đối hài lòng với khả năng cái khó ló cái khôn của mình, vì thế nói tiếp: “Sợ Lệ tiên sinh anh cần dùng gấp, nhất thời sốt ruột không gõ cửa đã vào. Thật ngại quá.”

Tiếp đó, Tả Ý nhét áo vào tay Lệ Trạch Lương, mở cửa nhìn ngó bên ngoài, sau khi xác nhận tình hình an toàn, mới uốn thẳng người đi ra.

Còn Lệ Trạch Lương lúc này, đứng sau lưng cô, mặt mũi đen ngòm, thái dương gằn gặt.

Tác giả có lời muốn nói: Phần cuối này có 1000 chữ, ngắn quá thật là xấu hổ, phần này chỉ là bổ sung cho chương trên thôi. ^__^

Tiếp theo?? Phải chuẩn bị viết chương thứ ba.

Để bù cho phần này quá ngắn, sẽ viết làm nhảm một chút(?).

Đầu gối thực thần kí (1)

Hôm qua đi siêu thị mua bánh kem vị dâu tây (loại bỏ vào lò vi sóng ấy), vừa xem hướng dẫn vừa làm, đơn giản vô cùng.

Một túi bột mì nhỏ thêm một quả trứng gà (nhân bánh hình như cũng được phân sẵn liều lượng hay sao ấy?? Tôi là đứa dở nấu nướng, nên đành dùng loại ngốc nghếch này), sau khi trộn đều thì bỏ vào hộp nhựa đậy kín, bỏ vào lò vi sóng một phút là ok. Cũng không tệ lắm. Tôi dự định lần sau sẽ bỏ thêm nho khô cắt nhỏ.

Tế bào nội trợ của tôi là 0, nói theo cách khác là “Đầu bếp đầu gối”, oahaha.

Đầu gối thực thần kí (2)

Thực thần không phải lúc nào làm cũng thành công. Thích nhất là cánh gà nướng Orléans trong KFC, đáng tiếc KFC của chúng tôi càng ngày giá càng cao, Mặc tôi cắn răng, quyết tâm tự nghĩ ra phương pháp, tự làm.

Bạn Tinh Tinh bảo, nếu chiên cánh gà rồi phết mật ong lên bỏ vào lò vi sóng nướng, cũng tương tự mùi vị của cánh gà nướng Orléans. Có hứng các bạn thử xem, chúng tôi lười, không thử đâu, cho tôi biết kết quả là được, (*^__^*)

Tôi tìm hiểu trên tudou, đài truyền hình Bắc Kinh có chỉ một cách làm cánh gà nướng. Bước thứ nhất, ướp cánh gà với rượu vang, ớt, bột ngũ vị hương, xì dầu, gừng miếng để qua đêm (cụ thể cân lượng của mỗi thứ là bao nhiêu, có hỏi tôi cũng không biết, chạy...). Bước thứ hai, mật (quả nhiên là mật, bạn Tinh Tinh của tôi thật thông minh) có thể pha tí nước, rồi dùng cọ phết đều lên cánh gà. Bước thứ ba, bỏ cánh gà vào lò vi sóng (nếu hỏi tôi vì sao lại là lò vi sóng, một là tôi không có lò nướng, hai là người ta nói vậy, ba là trong nhà kẻ lười chắc chắn đều lò vi sóng), cụ thể bao nhiêu phút, cái này... tôi dựa theo cách làm trong ti vi chính 11 phút, kết quả, khi lấy ra cánh gà đã cháy khét... Nghẹn.

Cho nên, tôi không còn can đảm làm lại lần nữa.

Chương III

1.

Khi tàn tiệc, Tả Ý tạm biệt Dương Vọng Kiệt đang tắt bật vôi vĩa.

Trời tháng Tư, bên ngoài trời đổ mưa to. May mà gia chủ đã lo lắng chu đáo, chuẩn bị sẵn cho mỗi người khách một cái ô.

Tả Ý rời khách sạn, chạy một hơi đến mái hiên trạm chờ xe buýt trú mưa, nhưng hồi lâu chẳng vậy được chiếc taxi nào.

Mưa to như trút nước, cái ô kiểu này cơ bản là không thể che chắn được gì. Nước mưa theo sức gió thổi mạnh mà quất vào khắp nơi. Không đây chốc lát, từ đâu gối cô trở xuống dưới đã ướt sũng, trong giày cũng ngập nước.

Còn xe taxi, lúc mình cần thì không thấy đâu, không cần thì xe trống đầy rẫy, thấy chiếc nào phiền chiếc đó.

Lúc bấy giờ, lại thấy chiếc Bentley màu lam nhạt của Lê Trạch Lương chậm rãi dừng lại bên cạnh Tả Ý.

“Luật sư Thẩm, lên xe đi tôi đưa cô về.” Hạ cửa sổ lên tiếng là Quý Anh Tùng. Bình thường anh ta không phải dạng người nhiệt tình, đây rõ ràng là Lê Trạch Lương bảo rồi.

Lúc Tả Ý còn đang chần chờ, Quý Anh Tùng đã giương ô xuống xe mở cửa cho cô. Cô rơi vào thế đã rồi, không tiện trái ý tốt người ta, đành leo lên xe.

“Xin lỗi, Lệ tiên sinh. Đã làm phiền anh rồi.”

“Không phiền. Cũng vừa dịp cảm ơn khi này cô Thẩm kịp thời đem áo đến cho tôi.” Anh cười híp mắt.

Trên mặt Tả Ý vẫn còn ngượng ngùng. Câu nói đó của Lệ Trạch Lương, người không biết nghe thấy không thấy gì bất thường, nhưng có điều...

“Chỉ là, tôi hi vọng lần sau trước khi cô Thẩm bước vào, nhớ gõ cửa trước.” Lệ Trạch Lương bổ sung thêm. Ngay lúc đó, nụ cười nhật động trên khoé miệng anh, đó là nụ cười lười nhác bình thường anh ta hay thể hiện.

Tả Ý nghĩ thầm, lần sau? Sao có thể để việc như vậy xảy ra lần nữa cho được.

Cô nhìn nhìn Quý Anh Tùng qua kính chiếu hậu, dò tìm xem anh ta không có vẻ mặt kì lạ gì rồi mới nhẹ nhàng thở ra. Dù sao chuyện đáng xấu hổ này mà bị người khác biết thì mặt mũi không biết để đâu.

“Luật sư Thẩm ở đâu?” Quý Anh Tùng hỏi.

“À, vào nội thành cứ ngừng xe ở ngã tư đường Mục Lân là được.”

Tả Ý nhìn ra cửa kính xe, xe đang ở cổng vào đường cao tốc. Hạt mưa lớn quất vào kính xe, trong xe không nghe thấy bất kì âm thanh nào, chỉ thấy giọt nước đủ kích cỡ từng giọt từng giọt lăn xuống. Trong xe, tiếng nhạc trong radio vang lên.

Cô tĩnh tâm nghe thật kĩ, hình như là bài hát trong phim [Đại thoại Tây Du] của Mạc Văn Úy.

Uyên ương liền cảnh thật đẹp biết bao

Lòng anh tựa vui đùa không cách nào hiểu

Anh dễ dàng thay lòng bỗng chốc nói lời chia ly

Người yêu vội vàng rời xa vì ai

Ai làm anh nhớ thương

Khi tình yêu bị vứt bỏ mong không nhớ chuyện xưa

Trong trái tim này lén nhớ mong anh

Anh ở phương xa hãy quay về đừng chia biệt

Nhưng chờ đợi chẳng đáng không dứt

Nỗi nhớ nhung nhờ gió gửi đi

Dẫn gió đêm khẽ đưa tình bay vạn dặm

Cầu ánh sao thấp lại cuộc tình chưa dứt

Trói lại hai con tim

Dẫn gió đêm thổi tình bay vụn dậm

Vào lòng người yêu khơi dậy cuộc tình đang dở

Lại nhớ thương vì em

Tả Ý không xa lạ gì giai điệu này, nhưng cô là người có thói quen nghe bài hát nhiều lần vẫn không thuộc lời, hơn nữa cô không biết một chữ tiếng Quảng, chính xác là ca từ trong bài hát có những gì cô không nghe hết, chỉ lơ mơ nghe câu hát lặp lại “*Dẫn gió đêm khê đưa tình bay vụn dậm*”.

Lệ Trạch Lương lười biếng dựa đầu vào ghế, híp mắt suy nghĩ, khoé miệng nhếch lên, vẻ mặt hoàn toàn chìm đắm. Tay phải đặt trên đầu gối, ngón tay gõ nhịp theo tiết tấu bản nhạc. Ngón tay rất dài. Nhìn kỹ còn thấy chúng thật đẹp, móng tay cắt ngắn, dũa tròn lộ ra đầu móng hồng hào khoẻ mạnh.

Cô đột nhiên nhớ đến buổi sáng hôm ấy ở cầu thang anh ta bắt gặp cô.

Chính những ngón tay đẹp đẽ đó lúc nhẹ nhàng nắm cổ tay cô, làm cô không thể nhúc nhích.

Bỗng nhiên, Tả Ý nghe tim “thịch——” một cái rung động.

Nếu nói mấy ngày ở gần cô không hề bị Lệ Trạch Lương thu hút, là nói dối. Anh ta là người đàn ông có thể làm rung động rất nhiều cô gái. Huống chi anh ta đối với người ngoài có phần bất chợt nửa gần nửa xa, khó thể nắm bắt, nhưng đại thể đối với cô thì không tệ.

Tạm không đề cập đến vẻ ngoài hơn người và gia thế hiển hách của anh ta, chỉ đơn thuần nói về tính cách mạnh mẽ táo bạo xen lẫn trong lười nhác nhàn hạ, cùng với lối đối xử có chút gì đó cẩn thận chín chắn, đã đủ làm người ta mê muội.

Nhưng khiến Tả Ý kháng cự nhất, cũng là tính cách của anh ta, cảm giác trên người anh ta có loại trác táng bất cần đời, ngoại trừ chuyện nghiêm túc, khó thấy anh ta nói lời thật lòng.

“Có ý nghĩa.” Lệ Trạch Lương lim dim mắt hỏi, “Bài này tựa gì?”

Câu hỏi này lập tức cắt ngang tâm tư của Tả Ý.

Quý Anh Tùng không có vẻ gì muốn trả lời, nghĩ cũng biết ông đầu gối này không nghe bài hát này rồi, chẳng lẽ đang hỏi cô?

“Tựa là [Tình chưa dứt] thì phải?” Tả Ý nghĩ một chút rồi đáp.

“Tình chưa dứt? Tình chưa dứt à. ‘Dặm gió đêm khê đưa tình bay vạn dặm’, trên đời này rốt cuộc là hữu tình sẽ khổ, hay vô tình mới khổ.”

Khi anh nói, ngữ điệu không lên cao, nghe có vẻ như là câu hỏi chọn lựa nhưng lại không giống câu hỏi, dường như cũng không cần đối phương trả lời.

“Thấy Lệ tiên sinh tung hoành tình trường, hoá ra lại là người đa sầu đa cảm.” Tả Ý nói tiếp, “Nói là vô tình lại là hữu tình. Chữ tình vốn không có gì đau khổ, thích là thích, không thích thì không thích, chỉ sợ có người cố tình giả vờ không hiểu.” Cô vừa nói vừa ám chỉ liếc Quý Anh Tùng ở phía trước.

Lệ Trạch Lương cũng cười cười nhìn Quý Anh Tùng. Có lẽ anh ta cũng đã biết chuyện của tiểu Lâm với Quý Anh Tùng.

Quý Anh Tùng bị hai ánh mắt phía sau nhìn làm không được tự nhiên, suýt chút nữa đã vượt đèn đỏ.

“Được rồi, được rồi.” Lệ Trạch Lương đứng ra hoà giải, “Ánh mắt khoan thùng người của cô dùng cho tôi thì còn được, chứ dùng cho Anh Tùng sợ là cậu ấy không chịu nổi.”

Câu nói mập mờ tối nghĩa bỗng làm Tả Ý ngượng ngịu. Câu này của anh ta ý là ánh mắt ghét bỏ trước giờ của cô đều bị anh ta nhìn thấy hết? Hay là vừa rồi cô thừa lúc anh ta nhắm mắt ngang nhiên quan sát đã bị anh ta phát hiện?

Lúc này, điện thoại di động của Lệ Trạch Lương vang lên. Tả Ý không nhìn ra cái điện thoại Nokia đó là đời nào, tóm lại là mẫu mã rất đời mới, nhưng bất ngờ tiếng chuông vang lên lại là âm đơn rất lỗi thời.

Sở thích này của anh ta, nếu là bất cứ ai biết cũng cảm thấy rất

kì quái.

Là điện thoại của giám đốc Lê thị Tiết Kỳ Quy.

“Tập đoàn Đông Chính đã chuyển hợp đồng hạng mục vịnh Lam Điền tới.” Tiết Kỳ Quy ngắt gọn báo cáo đúng điểm chính.

Lê Trạch Lương vừa nghe vừa theo quán tính rút điều thuốc.

“Chiêm Đông Quyển đã chắc chắn chưa?” Anh cười khẽ.

“Tuy nói vẫn chưa bàn xong, nhưng giọng điệu mềm mỏng đỡ hơn lần trước hẳn.” Tiết Kỳ Quy nói.

“Cha hẳn để lại không được bao nhiêu tài sản. Cái khác không nói tới, nhưng hẳn lấy được mảnh đất này cũng là do trước đây Lê thị ban tặng, bây giờ còn định chèn ép chúng ta à. Bảo bọn họ, bàn lại.”

“Ngoài ra còn một việc nữa.” Tiết Kỳ Quy nói.

Sau khi cúp máy, Quý Anh Tùng lên tiếng hỏi: “Thật sự quan trọng lắm à?”

Lê Trạch Lương định châm điều thuốc, chợt ngừng lại như nhớ ra điều gì, rồi cất bật lửa vào lại, “Hạng mục này là bước đầu tiên Lê thị tiến quân vào thành phố B, đương nhiên có ý nghĩa rất quan trọng.”

“Tôi tưởng là...” Quý Anh Tùng qua kính chiếu hậu nhìn Lê

Trạch Lương.

“Anh Tùng, trước đến giờ cậu không phải loại người tự mãn.”
Lệ Trạch Lương ngược lên cười với anh ta, cũng cắt đứt câu nói của Quý Anh Tùng một cách hợp lí.

Nụ cười đó, là một lời cảnh cáo.

Quý Anh Tùng kịp thời im bặt.

2.

Cơn mưa lớn nặng hạt, hơn nữa còn kéo dài không dứt.

Khách sạn đãi tiệc ở thành phố A gần sân bay, nên đoạn đường về đến nội thành hơi xa. Trời mưa lớn vô cùng, tuy hệ thống thoát nước trên đường cao tốc khá tốt, nhưng xe hơi vẫn lao vùn vụt làm tầng tầng lớp lớp hơi nước bay động trong không khí.

Tay lái Quý Anh Tùng rất vững, ngồi trong xe cũng rất yên tĩnh. Nhưng sau khi xe quẹo qua một khúc quanh, Tả Y bắt đầu cảm thấy hít thở khó nhọc.

Cô rất dễ say xe khi đi trên đường cao tốc, bất kể là ngồi trên Bentley hay Chery, chỉ cần lắc lư một chút là cô đã choáng.

Ngô Uy Minh từng cười nhạo cô: “Em chỉ có ngồi xe buýt là không choáng thôi, xem ra đời này em tiết kiệm được không ít tiền.”

“Anh thì biết gì, điều đó cho thấy con người em thần kinh chức năng giữ thăng bằng rất tốt. Tiến hoá hơn anh nhiều.”

Lệ Trạch Lương sau cuộc điện thoại đó bắt đầu không nói lời nào nữa.

Còn cô cũng không còn sức đâu nói chuyện, cố gắng muốn dời sự chú ý của mình, hai mắt nhìn thẳng phía trước. Cô không muốn phun hết toàn bộ bữa ăn hồi trưa này lên xe Lệ Trạch Lương.

Bentley mấy trăm vạn, bắt cô làm trâu làm ngựa cả đời cũng không đền nổi.

Không biết chuyện gì xảy ra, phía trước bắt đầu kẹt xe. Không có chiếc nào chạy lên. Nhìn ra phía trước, trong tầm mắt cô toàn là một dãy đèn xe ô tô trong màn mưa không nhìn xa được, rõ ràng là không thấy được gì. Tâm trạng cô bắt đầu bức bối, cảm thấy mình trong xã hội đã lẫn lộn sắp luyện được thành kim cương bất hoại rồi, nhưng chỉ có tật xấu nhỏ xíu này là cô bó tay chịu chết.

Quý Anh Tùng nhìn vẻ mặt khó chịu của cô, chần chờ một lúc mới ân cần nói: “Luật sư Thẩm, trên xe có mơ đường, cô muốn thử một chút không?”

Tả Ý không muốn mở miệng chỉ nhẹ nhẹ gật gật đầu, thứ này chỉ trị được phần ngọn chứ không trị được tận gốc, nhưng giảm được một chút cũng đỡ.

Quý Anh Tùng liền mở ngăn kéo cầm một bịch mơ đường đưa ra, một tay anh lái xe một tay chuyền về sau. Tả Ý vươn tay, không với tới.

Còn Lê Trạch Lương ngồi bên thì một tay chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, ra dáng việc này chả liên quan gì đến mình, đừng nói đến quan tâm hỏi han, cả tay cũng chẳng buồn nhắc lên lấy giúp cô, không có một chút ý nào muốn giúp đỡ.

Rõ ràng thấy cô khó lấy, lại hoàn toàn không hề biết thương hương tiếc ngọc, còn nói gì đến “Quan tâm phụ nữ, là trách nhiệm của đàn ông” chứ.

Tả Ý tự nhiên phát cáu, sao anh ta nghe điện thoại xong lại vô duyên vô có không nhìn mặt cô vậy! Lúc tâm trạng tốt thì tán gẫu nào vô tình nào hữu tình, lúc tâm trạng xấu lại ném cô sang một bên, xem cô như người tàng hình, quả là buồn vui bất chợt!

Cô hung hăng lườm cháy ót Lê Trạch Lương, nghiêng rằng nghiêng lợi oán thầm, oán thầm, rồi oán thầm... Sau đó cời dây an toàn tự lấy.

Cô đã lâu không ăn món này, đưa vào trong miệng. Chua chua, còn hơi chát chát.

Cũng may đường xá đã bình thường trở lại. Xe tải lớn nhỏ, xe buýt, xe hơi lại bắt đầu chậm rãi di chuyển. Phía trước xe họ là một đoàn xe tải, Quý Anh Tùng ấn kèn, vượt lên trước.

Đột nhiên Lê Trạch Lương bỗng buông một câu: “Cài dây an toàn lại.” Lúc nói chuyện, giọng điệu từ tốn cả đầu cũng không

quay lại nhìn cô.

“Không sao đâu.” Thật ra trong lòng cô muốn nói: Khi gió liên quan gì anh.

Vì vậy cô không làm theo, chỉ dứt viên mơ đường thứ hai vào miệng.

“Xin cô hãy cài dây an toàn lại!” Lê Trạch Lương quay mặt sang, tăng thêm hai chữ cho câu vừa nãy.

Thật ra anh ta không có ra lệnh, nói cũng coi như khách sáo, giọng nói cũng không nóng không lạnh, lại hoàn toàn khác với giọng điệu nói chuyện vừa rồi của hai người. Nhưng chữ “Xin” khiến Tả Ý nghe chói tai.

Cô nghĩ thầm: anh miệng thì nói xin, nhưng rõ ràng là ép buộc, giả nhân giả nghĩa, nếu tôi mà không nghe theo thì đuổi tôi xuống xe chắc. Tôi không cài đó rồi làm sao? Tôi tự nguyện đó. Xảy ra chuyện tôi tìm công ty bảo hiểm, tí xíu cũng không cần Lê Trạch Lương anh đến.

“Tôi choáng ngực đang khó thở, cài lại còn khó thở hơn.” Cô nén nổi giận đẩy ngực, miễn cưỡng lễ phép mà phản kháng anh ta, sau đó hất khuôn mặt cứng đờ sang chỗ khác.

Lê Trạch Lương nhú mày, “Cô Thăm, tôi trước nay không muốn lập lại một câu đến lần thứ ba. Ít nhất, trên chiếc xe này, cô phải nghe tôi.” Đây là lần đầu tiên anh hung dữ với cô.

Tả Ý nghe câu này, quay ngoắt lại nhìn anh ta, ánh mắt không

hề tỏ ra yếu thế nhìn thẳng anh ta khoảng hai phút, bỗng nói: “Được thôi, dừng xe tôi xuống ngay, cảm ơn Lệ tiên sinh đã đưa tôi về một đoạn.” Ngay tức khắc, cô cầm xác tay nói thêm, “Quản lý Quý, phiền anh dừng xe vào lề.” Bèn chuẩn bị nắm tay nắm cửa, hoàn toàn là dáng vẻ muốn xuống xe.

Lệ Trạch Lương phản ứng cực nhanh, một tay nắm tay chặt cô, kéo lại.

“Cô điên rồi? Đây là đường cao tốc.” Anh mím chặt môi, khá tức giận.

3.

“Anh không phải muốn tôi——” Lời Tả Ý bất chợt bị tình huống bất ngờ cắt đứt.

Chiếc xe tải phía trước đột nhiên đổi làn đường, Quý Anh Tùng thầm kêu không ổn, đạp mạnh thắng xe. Thân xe xoay ngang đường, đầu xe tông mạnh vào đuôi xe tải, lao thẳng về phía lề đường trượt theo con lươn ngăn cách.

Quý Anh Tùng đánh tay lái cực nhanh, đầu xe cạ vào thanh chắn bảo vệ quay chặn ngang làn đường rồi ngừng lại.

Ngay lúc ấy, chiếc xe chạy phía sau không tránh kịp, có vẻ sắp đâm thẳng vào phía bên Tả Ý.

Lệ Trạch Lương phản ứng theo bản năng, kéo Tả Ý vào lòng, ôm chặt bảo vệ cô.

Chỉ nghe tiếng “Ầm—”, chiếc xe đằng sau lách sang đàng tới. Bị va chạm Bentley theo đà trượt ra sau, rồi ngừng lại.

Quý Anh Tùng cuống cuồng đá tung cửa xe, “Lệ tiên sinh!”

Một bên xe lồm vào một ít, anh cố kéo cửa hông, nhưng cánh cửa bị kẹt. Anh bèn vòng qua bên cửa còn lại.

“A Diễn!” Quý Anh Tùng nóng lòng kêu.

Trong xe Lệ Trạch Lương vội nâng đầu Tả Ý lên, dường như cô bị va chạm mà hôn mê bất tỉnh, toàn thân như bị rút hết xương mềm nhũn nằm trong lòng Lệ Trạch Lương.

“Tả Ý...” Anh liên tục gọi cô.

Cánh cửa bị Quý Anh Tùng kéo ra, nước mưa trút xuống, chỉ trong chốc lát làm cả hai người ướt đầm. Nước mưa rơi lên trán cô, vỡ ra chảy xuống, che khuất mí mắt Tả Ý.

Lệ Trạch Lương cố đưa tay lau nước mưa trên mặt cô, nhưng không ngờ lần lau này, mang theo rất nhiều máu. Máu cùng nước mưa hoà lẫn vào nhau, lập tức chảy tới cằm.

“Tả Ý...” Anh luống cuống lại lau đi, nhưng càng lau máu càng nhiều, trong phút chốc hai má và cổ Tả Ý đã nhuộm đầy máu, nhìn mà giật mình.

“A Lương!!” Quý Anh Tùng vội vã nói, “Đừng nhúc nhích, là cậu chảy máu!!” Nói rồi định tìm gì đó băng bó cầm máu cho anh

trước.

Lệ Trạch Lương nghe vậy sùng sốt, cúi đầu nhìn cô gái nằm trong lòng, nửa tin nửa ngờ. Tả Ý lúc này dù là ngất xỉu nhưng sắc mặt không có gì bất thường, nhìn như đang ngủ, không thấy trên đầu cô có vết thương, môi hơi he hé, hai cái răng cửa lộ ra. Đưa tay lên mũi cô xem thử, hơi thở vẫn đều đặn.

Trên người cô tạm thời không phát hiện thấy vết thương ngoài da, hay chỗ nào chảy máu. Tim anh bóp căng thẳng rồi tay mới cảm thấy khá đau, đưa tay ra nhìn, quả nhiên là tay mình không ngừng chảy máu.

Lệ Trạch Lương nghe nhẹ lòng, mới chậm chậm di chuyển cô lên ghế lái, tìm vật dụng đắp lên cho cô, rồi đóng cửa thật kĩ.

Quý Anh Tùng gọi mấy cuộc điện thoại, sau đó cùng Lệ Trạch Lương đứng dưới mưa, chờ người đến xử lý.

Chủ xe và hành khách chiếc xe sau cũng bung dù đi xuống, được Quý Anh Tùng đối phó. Lệ Trạch Lương nhìn lại hiện trường, may mà không có gì quá nghiêm trọng.

Anh nhìn thoáng Tả Ý qua cửa kính trước, như suy nghĩ điều gì đấy.

cdcd

Cô ngửi thấy mùi thoang thoang của thuốc khử trùng, mùi hương đó làm bệnh viêm mũi dị ứng của cô muốn tái phát, muốn hắt xì. Cô lại nằm mơ thấy ba, ba cúi người nói với cô: “Tiểu Ý,

đến ba nhìn xem nào, trán còn đau không con?”

Mũi cô cay xót, nước mắt rơi xuống lỗ châu.

Khi đó là bao nhiêu tuổi nhỉ? Ba tuổi hay bốn tuổi? Chắc khoảng bốn tuổi thì phải.

Cô trước đây vẫn luôn để tóc ngắn, khi lớn lên nhìn giống thằng con trai. Tính cách cũng rất bướng bỉnh, quả thật đúng là đứa trẻ làm trộm, thường hay giờ cây đào nhựa lớn la đánh la giết.

Chơi trò đóng vai, người ta làm công chúa cô lại muốn làm hoàng đế, đứa làm hoàng đế lúc đầu đành phải làm hoàng hậu. Đến khi đám bạn muốn cô giả làm con trai, cô lại nói: “Tao muốn làm thân cây.”

Ngày quốc tế thiếu nhi hàng năm ba đều mang quà đến tặng.

Năm đó, ba cho cô cái gì nhỉ? Cô nhú mồm, ngẫm nghĩ.

Là tàu vũ trụ.

Con tàu vũ trụ đó chạy bằng pin, vừa mở công tắc là “Ùu—Ooé—Ùu—Ooé—” vừa chớp tắt đèn vừa kêu, kêu giống hệt như tiếng xe cứu thương ngày nay. Con tàu vũ trụ làm bé Tả Ý tò mò nhất là nó có thể tự chuyển hướng. Cứ nhấn công tắc để nó tự chuyển động trong phòng, nếu nó gặp chướng ngại vật, dừng hai lần liên tiếp mà không vượt qua được liền rất thông minh quay đầu, chạy sang hướng khác.

Cô ngạc nhiên mở to đôi mắt hỏi ba.

Ba nói: “Là ba phù phép lên nó đó.”

Lúc cô ở tuổi đó không thắc mắc gì nhiều, có đồ chơi mới là như có đồ quý giá đem ra khoe ngay.

Vì thế, cô tin là thật nên ôm ra khoe với mấy đứa bạn. không ngờ Đông Đông lại “hú” một cái rất khinh khỉnh nói, “Cái này không có phép phước gì hết. Ba mày nói xạo, rõ ràng là có người tí hon ở trong đó thôi.”

“Xạo mày! Làm gì có ai nhỏ vậy chứ.”

“Có là có.”

“Không có, không có, không có. Là phép thuật phép thuật.”

“Trừ khi mày không biết nàng tiên ngón cái*, nếu không làm sao mày biết không có người tí hon chứ?”

*(*Nàng tiên ngón cái: là truyện Thumbelina của Andersen.)*

Tả Ý ngây người một hồi, ít ai kể chuyện cổ tích cho cô nghe, cô quả thật chưa từng nghe đến chuyện nàng tiên ngón cái đó, nhưng cô chưa từng chịu thua, vì thế cô chột dạ hét lên: “Tao làm sao không biết ngón cái gì đó chứ. Cô ta là đầu ngón tay chứ gì.”

Hai đứa cãi nhau, lúc đầu là mày một câu tao một câu. Không ngờ thằng nhãi đó miệng lưỡi trơn tru hơn cô. Cuối cùng Tả Ý

nói không lại mới co chân đạp con người ta, Đông Đông ôm hông, hai mắt rung rung ẩm ức mếu máo nói: “Mày nói không lại, chỉ biết đá người ta.”

“Đá mày thì sao? Tao mở ra cho coi liền nè, cho mấy bạn biết ai là đứa nói dối.” Tả Ý thở phì phì chạy về nhà tìm cái kìm, tước nơ vít với cây dao cầm đi.

“Bé con sao lại giận dữ vậy?” Mẹ Thẩm nhìn thấy hỏi.

“Có đứa leo mép, hôm nay con phải xử nó.” Sau đó cô không quay lại phóng đi như gió đến bãi đất trống, hung dữ nói với Đông Đông: “Nếu không có người tí hon, tao sẽ bắt mày làm hoàng hậu.”

Kết quả thật rõ ràng.

Bên trong không có nàng tiên ngón cái, cũng không có phép thuật của bà, chỉ có một đồng đinh ốc cùng một đồng đồng nát sắt vụn không thể trở lại hình dáng cũ.

Tả Ý nhìn đồng sắt vụn đó, sùng sốt nửa ngày, sau đó ghen ngào la lên: “Tụi bây gạt tao —” rồi oà khóc nức nở.

Tiếp đó, cô ôm đồng sắt vụn như ôm bảo bối vào ngực, vừa đi vừa khóc, vì không còn tay chùi nước mắt, nên nước mắt với nước mũi lẫn vào nhau trên mặt không phân biệt được đâu nước mắt đâu nước mũi.

Về nhà lúc lên cầu thang thì bước hụt chân ngã lăn xuống, biết đầu sắp đập vào cạnh cầu thang, cô vẫn cố ôm chặt đồng xác

của tàu vũ trụ, không nỡ buông tay để đỡ. Vì thế cái trán đập mạnh lên cục đá, ngã lăn một đường, nằm bệnh viện rất nhiều ngày.

Khi đó, cô cũng nằm trong bệnh viện như thế này, ba đến thăm cô, cúi người nói với cô: “Tiểu Ý, để ba xem nào, trán còn đau không?”

4.

Vết sẹo đó lại không mất đi. Mẹ vẫn thường hay nói với người khác: “Con bé nhà chúng tôi trên mặt mà không bị vết sẹo đó, không chừng có lẽ là người đẹp đúng chuẩn đấy.”

Cô mím môi cười cười, trên giường bệnh trong bệnh viện lại trở người.

Sau đó, cô vừa tròn năm tuổi rưỡi, vì trong nhà không có ai chăm sóc, khoá cửa để cô một mình lại không an tâm, vì thế, Tả Ý bị gọi đến trường học lớp Một.

Vào ngày khai giảng, thời tiết còn rất nóng, mẹ mặc cho cô một cái quần soọc có dây đeo màu xanh lam mới tinh, quần soọc với đầu tóc càng làm cô có vẻ rất “xinh trai”.

Lớp học có rất nhiều bạn bè, tất cả mọi người không hề sợ người lạ, lú lú một hồi liền tụ lại thành một nhóm. Tả Ý từ nhỏ đến nay vốn quen thuộc với người lạ, lập tức trở thành nhân vật cầm đầu trong lớp, khiến cho rất nhiều nam sinh tức giận bất bình.

Ngày hôm sau lúc nghỉ giải lao, có một thằng bé đến hỏi cô:
“Cậu tên Tô Tả Ý?”

Tả Ý nhìn nhìn thằng nhóc lỗ mũi còn dính nước mũi, khinh thường quay đi.

“Sao cậu giống con gái vậy. Tôi với ba nói loại người như cậu gọi là éo lả.” Thằng bé chưa nói xong, đã bị Tả Ý nổi doá ném lăn quay.

Cô lớn từng này, dù người khác hiểu lầm bảo cô giống con trai, cô còn có thể miễn cưỡng chấp nhận. Nhưng mà, ghét nhất là chuyện mình rõ ràng là con gái, người ta còn tưởng cô đang giả trai.

Vì vậy, cô đi học hôm trước hôm sau liền bị mời phụ huynh. Mẹ phải tươi cười, nói xin lỗi với cô giáo.

Trong ấn tượng của Tả Ý, mẹ luôn luôn dịu dàng nhã nhặn như thế.

Phải chăng, vì người lớn tính tình quá tốt, mới khiến cô luôn tự do tùy thích như vậy?

Trong giấc mơ Tả Ý đắm đuối nước mắt cảm thấy mất mát. Bây giờ, cô sớm đã là cô nhi không cha không mẹ.

Đến khi cô thật sự tỉnh lại là buổi sáng hôm sau, y tá đang truyền dịch với tiêm thuốc cho cô.

“Tiêm gì cho tôi vậy?” Tả Ý nghiêng đầu hỏi.

Y tá mỉm cười: “Đừng lo, không sao hết, tiêm cho cô thuốc hạ sốt. Cô bị cảm hơi sốt chút.”

“Xe của chúng tôi không sao chứ, hai người cùng xe với tôi thì sao?”

“Tôi không rõ lắm, hôm qua cô nhập viện không phải ca trực của tôi. Điểm tâm của cô để trên bàn, tốt nhất là ăn nhiều một tí, chút nữa là có thể xuất viện.”

Tả Ý nhìn về hướng cái bàn, có một chén cháo nóng.

Y tá thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi ra thì quay lại nói: “À, vừa rồi tiên sinh mang cháo cho cô nhờ tôi chuyển lời, bảo rằng cô có người bạn nằm ở phòng 307.”

Cô quả thực đang đói bụng, cực kì khó coi mà ăn sạch cả chén cháo đây, sau đó rửa mặt mũi thay bộ đồ rồi rời phòng.

“307...307...307...” Tả Ý vừa lầm nhảm vừa tìm kiếm, cuối cùng thấy số phòng này ở chỗ tận cuối hành lang. Cửa chỉ khép hờ, bên trong yên ắng vô cùng.

Cô gõ cửa.

“Mời vào.” Một giọng nam trầm vọng ra.

Cô vừa nghe đã biết giọng ai.

Đẩy cửa, thấy Lê Trạch Lương ngồi trên giường, hai chân phủ chăn, lưng lại thẳng tắp. Anh ta đã thay bộ âu phục và áo sơ mi bình thường hay mặc và đang mặc bộ màu lam của bệnh nhân, có vẻ trẻ hơn so với mọi ngày.

Anh thấy cô đứng đó, mỉm cười, “Anh Tùng nói mang điểm tâm cho cô, ăn chưa?” Biểu hiện lúc này của anh với vẻ mặt giận dữ nắm tay cô hôm qua trên xe nói “Cô điên rồi?” khác hẳn hoàn toàn.

Anh cầm tờ báo, lật “soạt—” một tờ. Tả Ý phát hiện tay anh quấn băng, có lẽ là do hôm qua bị thương.

“Tôi... Lê tiên sinh...” Cô không biết nói từ đâu, “Hôm qua tôi trên xe...”

Cô quên mất thậm chí có thể nói là cô không biết tí gì chuyện xảy ra sau đó, chỉ nhớ cô và anh ta cãi nhau, sau đó đột nhiên xe mất kiểm soát.

“Toàn bộ quá trình, cô ngủ mất rồi.” Lê Trạch Lương nhanh chóng dùng một câu, rất đơn giản rõ ràng tóm tắt thay cô.

“Ho?” Tả Ý càng khó xử, hình như đúng như anh ta nói nhỉ, “Đều là lỗi của tôi.” Cô ân hận nói, hơn nữa giọng nói còn vô cùng thành khẩn.

Cô hại anh ta nằm viện, còn không biết bị thương thế nào. Cô cũng biết con người Lê Trạch Lương tác phong trước sau như một là âm tình bất định lại còn hẹp hòi, sau này không biết sẽ xử

lý cô ra sao đây.

Tả Ý gục đầu xuống, mắt nhìn nền gạch trước đầu ngón chân, chuyên tâm hối lỗi, trong cuộc đời hai mươi lăm năm trước đây của cô rất ít khi nào nghiêm túc nhận lỗi như thế này. Nhưng Lê Trạch Lương dường như không tha lỗi cho cô, cả buổi không nói thêm tiếng nào.

Một giây, hai giây, ba giây, bốn giây...

Tả Ý cúi đến mức cổ, không nhìn nổi mới trộm ngước lên một cái, đúng lúc bắt gặp ánh mắt Lê Trạch Lương.

Anh đã buông tờ báo xuống, một tay vòng trước ngực một tay chống cằm, dùng ánh mắt đánh giá thật kỹ Tả Ý. Mắt anh lướt từ đầu xuống chân, sau đó lại từ chân lên đầu, cuối cùng quay lại trên mặt cô, nhìn thẳng mắt cô.

Hồi lâu sau, anh đổi tư thế ngồi, tựa lưng vào gối dựa, trầm ngâm nói: “Thầm Tả Ý, cô không có gì muốn nói với tôi sao?” Câu này và câu nói trước đó thời gian cách nhau không lâu lắm, nhưng giọng nói như lâu lắm không nói chuyện như hơi khàn, lộ vẻ lười nhác.

“Hả?” Tả Ý có chút kinh ngạc lại cúi đầu, “Thật xin lỗi. Lệ tiên sinh, xin lỗi rất nhiều.”

“Vì điều này?” Lê Trạch Lương hỏi khó hiểu.

“?” Tả Ý nhất thời không biết anh muốn nghe việc gì.

Đột nhiên, Lê Trạch Lương nở nụ cười, cười thật thản nhiên. Là nụ cười bình thường hay thấy trên mặt anh, đầu tiên khoé môi hơi hơi nhếch lên, sau đó từ môi tiếp tục lan đến ngũ quan, có vẻ ý cười đều là từ môi mà ra. Nhưng anh cũng thường dùng nụ cười thế này ứng phó với người khác. Biểu cảm đó hiện trên mặt anh, làm Tả Ý cảm thấy so với anh mặt lạnh giấu cợt, khuôn mặt này còn làm cô khó chịu hơn.

Giữa hai người bỗng nhiên có cảm giác xa cách. Anh hình như rất không hài lòng với câu trả lời của cô.

Anh dời tầm mắt, “Không sao, tôi chỉ bị thương ngoài da. Thủ tục xuất viện quản lý Quý sẽ lo liệu giúp cô. Nếu hai ngày này không khỏe, cô có thể gọi cho thư kí Lâm nhờ cô ấy xin nghỉ phép giúp cô, công ty sẽ tính là tai nạn lao động.”

Mặt trời sáng sớm vàng rực rỡ, mà không chói mắt. Rèm cửa sổ phòng bệnh bị kéo lại. Ánh mặt trời chiếu xiên vào, khi đang chậm chậm di chuyển, rồi lưỡng lự chiếu gần người Lê Trạch Lương.

Tả Ý mới chú ý đến đôi mắt nâu sẫm của Lê Trạch Lương.

Lúc ấy, nhìn trong ánh nắng, một bên mặt anh vì ánh sáng từ bên kia chiếu đến tạo một quang sáng vàng mờ nhạt, vừa nổi bật vừa u ám.

Trong mỗi một câu nói của anh đều không tìm ra khuyết điểm, cũng giống hết mấy ngày trước đó, nhưng Tả Ý cảm thấy dường như có điều kì lạ. Trong một lúc, Tả Ý cảm thấy mình đứng cũng không được ngồi cũng không xong, ở trong này dường như trở

thành vật bài trí dư thừa.

Tả Ý nghĩ, mùa hè năm nay sao lại đến sớm thế này.

5.

Thế chất của cô thiên về nhiệt, đời này sợ nhất là nóng, vừa đầu mùa hè sẽ cột tóc cao thành đuôi ngựa, nếu ở nhà một mình hay là đi dạo phố với bạn thì bới luôn thành một búi. Có điều cô lại là luật sư, bất kể là ngồi trong văn phòng xem tài liệu hay gặp mặt đương sự đều nhất định phải nghiêm chỉnh, tóc tai phải chải không được để bù xù lia chĩa. Trước kia ở Đường Kiều thì không sao, Kiều Hàm Mẫn không yêu cầu cao về điều này, chỉ khi nào ra ngoài gặp khách hàng sửa soạn chút là được. Đáng tiếc, cô hiện giờ ở Lệ thị, lãnh đạo đều ngày đêm chỉnh chu, trên dưới công ty càng không dám xuề xòa, mỗi một nhân viên nữ đến cả đầu ngón chân cũng không để lộ ra ngoài. Cô vẫn luôn suy nghĩ, Lệ Trạch Lương được làm bằng gì vậy, chẳng lẽ anh ta chưa từng cảm thấy nóng sao?

Thứ Bảy nghỉ ở nhà lười nấu cơm, Tả Ý hẹn Chu Bình Hình đi ăn ngoài, thuận đường ghé sang công ty lấy chút đồ đạc.

Dù sao cũng là ngày nghỉ, cô mang đôi dép kẹp, mặc cái áo hai dây và cái quần vải bông rộng thùng thình lang thang cùng Chu Bình Hình trong trung tâm thương mại, mua quần áo, rồi mua giày dép.

Hai người thử quần áo, thử tới thử lui đến mức nhể nhại mồ hôi dù có điều hòa nhiệt độ.

“Cô Thẩm.”

Khi cô và Chu Bình Hình đi ra, chợt nghe có người gọi mình, gõ kính râm quay đầu nhìn một vòng, không thấy ai hết, lại tiếp tục đi. Người đó lại gọi lần nữa, sau đó mới thấy ở ven đường có một người phụ nữ bước xuống xe—là Mạnh Lê Lê.

“Cô Mạnh.” Tả Ý dừng bước.

“Cô Thẩm ăn cơm chưa? Nếu chưa mời cô cùng dùng bữa cơm đạm bạc.” Mạnh Lê Lê thành khẩn mời, sau thấy Chu Bình Hình lại nói, “Cô đây cũng đi cùng nhé.”

Mạnh Lê Lê trang điểm rất kỹ, làn da trắng mịn màng, đôi môi hơi cong lên một chút, quả thật là mỹ nhân trời sinh. Cô ta chỉ lớn hơn Tả Ý chừng hai, ba tuổi, hoàn toàn có thể ăn mặc tùy thích đúng tuổi, nhưng cô ta biết thân phận mình, cách ăn mặc không xuề xòa, giữ đúng quy tắc ăn mặc của một thiếu phụ.

Tả Ý nhìn sang Chu Bình Hình. Cô biết tính Chu Bình Hình hướng nội không thích giao tiếp với người lạ, hơn nữa bản thân Tả Ý cũng muốn cuối tuần được tự do thoải mái, vì thế từ chối, “Cảm ơn cô Mạnh, chúng tôi vừa ăn xong, lần sau cô rảnh tôi sẽ mời cô.”

Mạnh Lê Lê dù sao cũng trải qua giao tiếp xã hội đã lâu, mới nghe đã biết ý tứ của Tả Ý, không muốn kết thân với mình. Cô không buồn, chỉ cười khế, rồi nói: “Vây cũng được. Tôi đột ngột mời ở ngoài đường thế này, thật làm cô chê cười rồi. Hôm nào đó tôi gọi điện hẹn cô Thẩm trước, đến lúc ấy cô nhớ nể mặt

nhận lời nhé.”

“Chắc chắn rồi.” Tả Ý vui tươi hơn hờ gật đầu.

Nhìn theo Mạnh Lê Lệ đi rồi, hai người xách linh kinh đi đến quán ăn lề đường mà mấy cô thường hay ghé qua.

“Cánh gà nướng.” Tả Ý nói với phục vụ. Đây là món ăn cố định mỗi lần cô đến. Tiếp đó lại bổ sung yêu cầu: “Không ớt, không hành, nhớ đừng thêm dưa leo nha, không là không trả tiền á.”

“Thịt bò phải bỏ nhiều cải với dấm.”

“Bắp ngô thì...”

Mỗi món cô gọi, còn phải kèm một đồng điều khoản bổ sung, báo hại chàng trai ghi món ghi thật lâu.

“Chưa thấy ai từng tuổi này rồi, còn kén ăn đến vậy.” Chu Bình Hình cười.

“Mình chỉ là yêu cầu tương đối cao với đồ ăn thôi mà.” Tả Ý sửa lại.

Một đồng đồ ăn bung lên, cuối cùng là hai cốc bia thơm ướp lạnh.

Tả Ý nhanh nhẹn nhấp một ngụm, sau đó đánh chén thoải mái.

Cô vốn được gọi là Một Ly Đã Gục, nhưng duy chỉ loại bia này là miễn dịch. Ngô Uy Minh cười nhạo cô: “Cái em uống mà gọi là bia ấy hả? Rõ ràng chỉ là 7up vị dứa.”

“Cô Mạnh Lê Lệ kia mình mấy lần chỉ thấy từ xa, không ngờ nhìn gần còn trẻ dữ quá.” Chu Bình Hình nói.

“Ừ, không lớn hơn hai đứa mình bao nhiêu đâu.”

“Còn trẻ đã chết chồng, di sản nằm trong tay vẫn có thể theo đuổi cuộc sống lần nữa, vậy cũng tốt.” Chu Bình Hình than thở.

Tả Ý nghe xong, nhìn xa xăm bình tĩnh nói: “Chỉ sợ không phải muốn gì được đó, cái gì cũng đều phải trả giá. Hoàng gia không phải thương nhân bình thường tay trắng làm nên sự nghiệp, bề ngoài của một đại gia đình luôn được che đậy. Bọn họ nếu để cô ta có được tài sản sợ rằng sẽ không cho phép cô ta nằm mơ giữa ban ngày lần nữa.”

“A, cậu nói chuyện này, làm mình nhớ đến chuyện hôm trước. Nghe nói Mạnh Lê Lệ đã nhúng tay vào Chính Nguyên rồi.” Doanh nghiệp Chính Nguyên mà Chu Bình Hình nhắc đến là của cái lớn nhất của Hoàng gia.

Tả Ý gật gật đầu, thuận miệng hỏi: “Vậy hả?” nhưng không quá giật mình. Cô luôn cảm thấy Mạnh Lê Lệ trong bất kì hoàn cảnh nào cũng có thể nắm chắc phần mình, tuyệt đối không phải hạng người nhu nhược chỉ biết khóc lóc.

Cô đột nhiên nhớ tới một câu nói như thế này: “Trong thiên hạ không có gì mềm yếu hơn nước, thế mà nó lại công phá được tất

cả những gì cứng rắn, chẳng chi hơn nó, chẳng chi thay thế được nó.”

Nếu có thể chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi đã chinh phục được gia tộc kia, xem ra trước đây cô ta có thể bỗng chốc được lòng Hoàng Thế Hiền không phải là ngẫu nhiên.

Phụ nữ tuy rằng mềm yếu, nhưng nhất thiết đừng khinh thường.

“Thật ra như chúng ta là tốt nhất, cứ là thành phần trí thức sống yên ổn, vì một cái cánh gà cũng vui cả nửa ngày.” Lập tức Chu Bình Hình bắt đầu tiến hành tập trung tiêu diệt cánh gà trong chén.

“VẬY chuyện tình của cậu vẫn yên ổn à, thật là kinh hoàng khủng khiếp.” Tả Ý nói rồi vói đôi đũa gấp thức ăn, bỗng phát hiện trong mâm lại có mấy cọng hành xanh um tươi tốt, không khỏi phát điên.

Sau khi ăn xong, chồng Chu Bình Hình đã gấp gáp đến đón vợ về, Tả Ý đành một mình quay về công ty lấy đồ. Mới đến cửa cao ốc Lệ thị, liền thấy một nhóm người rất đông từ bên trong đi ra.

Đi đầu đương nhiên là Lệ Trạch Lương. Nhưng Lệ Trạch Lương không phải tiêu điểm duy nhất trong nhóm người đó, bởi vì đứng bên cạnh anh còn một người đàn ông nữa. Người đó nếu chỉ so đường nét khuôn mặt thì không sắc sảo anh tuấn như Lệ Trạch Lương, nhưng tất cả hợp với nhau trên mặt anh ta lại không tầm thường. Người đó mặc bộ vét đen áo sơ mi cổ trụ, càng tôn thêm nét đẹp khuôn mặt.

Tả Ý đoán nhóm người đó chắc có lẽ vừa từ phòng họp ra. Không ngờ mình đến không đúng lúc như vậy. Lệ Trạch Lương thấy Tả Ý đầu tiên, thần nhiên liếc một cái nhìn cô chăm chăm, rồi dời tầm mắt. Tả Ý méo xệch miệng, thái độ thay đổi sáng nắng chiều mưa này của anh ta cô sớm luyện thành thói quen. Gặp cả nhóm người ăn mặc đứng đắn như vậy, sau đấy cô nhìn quần áo từ trên xuống dưới trên người mình, dự định quay lưng chuồn đi tránh mặt họ, đáng tiếc không còn kịp nữa.

“Tả Ý——” Người đẹp trai kia có chút kinh ngạc đứng từ xa gọi cô.

Tả Ý đưa lưng về phía họ, mặt mày nhăn nhó, miệng lâm bầm một hồi rồi nhanh chóng đổi nét mặt, không thể trốn tránh đành xoay người lại, kèm theo nụ cười nói: “Xin chào, Chiêm tiên sinh.”

6.

Người này là Chiêm Đông Quyển từng được Ngô Uy Minh gọi là nhân trung long phượng, chủ tập đoàn Đông Chính thành phố B.

Trước kia khi làm việc với Ngô Uy Minh, Tả Ý thấy anh là người có khá nhiều ưu điểm, nhưng miệng mồm nhận xét người khác quả rất độc địa, có điều anh lại chẳng dả động đến Chiêm Đông Quyển, chỉ nói anh ta không lão luyện bằng Lệ Trạch Lương, rõ ràng ẩn tượng của anh với người này cũng không tệ.

Dáng vẻ người này đúng là rất khá.

“Em...” Chiêm Đông Quyển ngập ngừng.

Không biết anh ta có biết Tả Ý đang làm ở đây không.

“Cô Thẩm Tả Ý hiện giờ là luật sư của công ty chúng tôi.” Lê Trạch Lương giới thiệu.

Không hiểu vì sao, từ sau tai nạn xe lần trước, thái độ của Lê Trạch Lương với cô đột nhiên trở nên xa lạ, lãnh đạm. Mỗi lần gặp mặt Tả Ý đều là biểu hiện ngàn lần như một, gặp cô làm như sẽ bị lây bệnh truyền nhiễm không bằng ấy.

Trong công ty sau sự kiện “cầu thang” lúc trước bị mấy chị em rỉ tai nhau, lần này lại sôi nổi phỏng đoán, “Không chừng là Lê tiên sinh lại đổi khẩu vị.” Nguyên nhân của câu này là: đàn ông cảm thấy “đồ chay” mới mẻ, nhưng khi ăn nhiều mới thấy, hoá ra “thịt cá” vẫn ngon hơn.

Hiển nhiên, mấy chị không đưa Tả Ý vào loại “thịt cá” mà đưa vào loại “trà thô”.

Nghe Lê Trạch Lương nói xong, Tả Ý thầm bổ sung thêm: hơn nữa còn là luật sư chuyên bị phân đi đối phó mấy chuyện lông gà vò tỏi linh tinh lật vặt, không được phép hỏi đến việc lớn của công ty.

“À.” Chiêm Đông Quyển đáp: “Chúng tôi đúng lúc đi ăn cơm, nếu tất cả đều là người quen, Tả Ý cũng cùng đi luôn đi.”

Ăn cơm... Ăn cơm... Lại là ăn cơm.

Ông anh à, anh ăn cơm với tôi, hẹn tôi khi khác không được sao, dù sao anh cũng đến thành phố A mà. —Đây là lời Tả Ý vô cùng muốn nói với Chiêm Đông Quyển, vậy mà lúc này bị ánh mắt dò hỏi của mọi người nhận chìm, đành nuốt nuốt nước miếng.

“Tôi ăn rồi, vừa lúc về văn phòng làm thêm chút chuyện. Mọi người đi đi.” Cô nói.

Lệ Trạch Lương không nhìn cô, cũng không nói tiếng nào. Dựa vào sắc mặt anh vốn không thể đoán được trong đầu người này rốt cuộc là đang suy nghĩ những gì. Nhưng nếu Lệ Trạch Lương không lên tiếng, người bên Lệ thị cũng không ai dám phụ họa.

Chiêm Đông Quyển như nhìn ra được, cười nói với Lệ Trạch Lương: “Lệ tổng, bảo luật sư của anh cho tôi chút sĩ diện nhé. Bằng không nhiều người thấy tôi bị cô gái xinh đẹp từ chối, tôi còn mất mặt đến mức nào nữa đây.”

Tiểu Lâm đứng sau Lệ Trạch Lương lén ngắm Chiêm Đông Quyển một cái, người này nhìn bề ngoài lịch sự yếu ớt, da dẻ trắng nõn đáng vẻ điềm đạm nho nhã nói chuyện mềm mỏng, cũng đủ thông minh, chỉ cần Lệ Trạch Lương mở lời, Tả Ý sao từ chối được.

“Vậy đi cùng đi.” Quả nhiên, Lệ Trạch Lương trực tiếp ban thánh chỉ.

Vì thế, bọn họ cùng ngồi một xe.

Lệ Trạch Lương và Chiêm Đông Quyển ngồi một bên, Tả Ý và tiểu Lâm ngồi đối diện hai người.

Cô và Chiêm Đông Quyển bốn mắt nhìn nhau, đối thoại bằng tiếng bụng.

Anh kéo em theo ăn cơm làm gì?

Chiêm Đông Quyển nhìn cô nở nụ cười thật mê hoặc.

Anh không biết em ghét mấy vụ này sao?

Chiêm Đông Quyển vẫn tiếp tục cười.

Huống chi sắp gần đây thấy em gai mắt, em trốn còn không kịp nói chi ăn cơm. Anh còn muốn anh ta ức hiếp em? Anh có nhân tính không vậy?

Chiêm Đông Quyển vẫn cười, đồng thời nghiêng mặt, nháy mắt ra hiệu về phía Lệ Trạch Lương.

Trong óc loé lên, Tả Ý phút chốc liên tưởng. Anh huy động nhân lực đến Lệ thị cần bàn chuyện gì, Tả Ý vừa nhìn đã hiểu ngay. Có lẽ anh cần cô ở giữa làm cầu nối, nói tốt vài tiếng giúp anh.

Cô bỗng yên lặng, không phòng mang trọn mắt với Chiêm Đông Quyển nữa. Anh và cô không phải bạn bè bình thường. Đối phương mà gặp khó khăn là dù nước sôi lửa bỏng cũng dốc

sức giúp đỡ. Nhưng lời nói của cô, có tác dụng với Lê Trạch Lương sao? Nghĩ vậy, Tả Ý không khỏi đưa mắt nhìn trộm Lê Trạch Lương, lại phát hiện anh ta đang nhìn cô, ánh mắt hờ hững thoáng qua.

Tả Ý lập tức cup mắt, tim đập thành thịch trong ngực, không biết vừa rồi cô với Chiêm Đông Quyển nói tiếng bụng có bị anh ta biết không.

“Chiêm tiên sinh với luật sư Thẩm quen nhau à?” Lê Trạch Lương thuận miệng hỏi.

“Chúng tôi là đồng hương.” Tả Ý đáp.

Lê Trạch Lương “à” một tiếng, rồi quay sang nhìn Chiêm Đông Quyển.

Chiêm Đông Quyển cười: “Tôi và Tả Ý có chút thâm sâu. Nếu Lê tổng có hứng, lát trên bàn ăn sẽ kể với anh.”

Lần này, Lê Trạch Lương lại “à” cái nữa, ý tứ sâu sa, sau đó lại cười theo nói: “Nếu đề cập đến chuyện riêng của luật sư Thẩm, tôi sợ có lẽ không được tốt lắm.”

Tả Ý liếc qua liếc lại hai người, rút ra được định nghĩa: đàn ông một khi giả dối, thật sự rất ghê tởm.

Bữa cơm cực kì áp lực. Cô bị Lê Trạch Lương xếp ngồi ở một góc bé tí, còn không cho phép cô góp chuyện được nửa câu. Trong phòng trừ Chiêm Đông Quyển ra, ai cũng hút thuốc, đương nhiên là noi theo gương Lê Trạch Lương.

Cô rất ghét mùi khói thuốc, càng ghét việc bị buộc hít khói thuốc.

Chiêm Đông Quyển ngồi kể Lê Trạch Lương bị người của Lê thị một ly lại một ly thay phiên nhau mời rượu, càng uống sắc mặt càng trắng bệch. Cô thật thấy lo lắng. Anh vốn là người không dính đến rượu và thuốc lá, nhưng một khi làm ăn trên thương trường đôi khi cũng không tự chủ được chuyện này.

Thế nên, Tả Ý vẫn cảm thấy Chiêm Đông Quyển không thích hợp làm thương nhân.

“Vậy anh thích hợp làm gì?” Khi đó anh hỏi cô.

“Làm một sách là hợp nhất.” Cô vì cuộc đời anh mà tạo ra nghề một sách này.

Lê Trạch Lương thì ngược lại, như trời sinh để làm thương nhân, tính cách rất kiên cường. Việc anh lừa tôi gạt này, chà, anh ta thích nhất.

Chiêm Đông Quyển ở tư thế cầu cạnh đến thành phố A thương lượng với Lê thị. Trên thương trường có một quy luật, nếu anh không uống rượu nhiều, đó là không thành thật, nên anh đối phó rất khổ sở. Còn ánh mắt Lê Trạch Lương tựa như người ngồi dưới sân khấu xem kịch hay.

Rượu qua ba lượt, Chiêm Đông Quyển đi toilet.

Tả Ý thấy bóng lưng anh thì lo lắng, liền đi theo ra.

Cô đi đến khúc quanh trước toilet, thì bị kéo vào một căn phòng tối đen, cô định hét lên kêu cứu đã bị người ta dụi dàng che lại. Tiếp đó, đèn bật lên, cô mới nhìn rõ người đó là Chiêm Đông Quyển.

“Anh biết em sẽ đi theo mà.” Chiêm Đông Quyển nói.

“Làm em sợ muốn chết, còn tưởng cái tên...” Tả Ý nói.

“Em cho là ai?”

Tả Ý không muốn nói với anh chuyện Chu An Hoè, nên chuyển đề tài: “Anh say chưa?”

“Vẫn khỏe, tạm thời còn chịu được.” Chiêm Đông Quyển nói rồi nâng mặt cô, “Em nhú mày hoài chi vậy?”

“Chuyện vịnh Lam Điền em nhất định sẽ hết sức giúp anh, anh không cần lo lắng.” Cô nói rất dứt khoát.

“Vừa rồi nói đùa với em thôi, không cần em giúp vội.”

“Đông Quyển...”

“Tự nhiên nghe em gọi vậy anh cảm thấy rất mới lạ.” Chiêm Đông Quyển cười, “Hôm nay ép em đi theo đơn giản chỉ là muốn gặp em nhiều hơn, lần trước em về nhà lại vội vàng đi, đến khi Minh Hạo nói lại anh mới biết, nhiều lần không gặp, em hình

như đang trốn tránh tội anh thì phải.”

“Làm gì có, em bận điên luôn chứ bộ, anh chỉ đoán mò.”

Lúc này mới ngấm rượu, Chiêm Đông Quyển đột nhiên cảm thấy choáng váng. Anh khom người dựa đầu lên vai Tả Ý.

“Anh hơi nhức đầu, cho anh dựa một chút.”

Tả Ý thở dài, đưa tay sờ sờ tóc anh, “Anh đừng cậy khoẻ. Nhìn anh ốm quá.”

Nghe tiếng cô trách cứ, Chiêm Đông Quyển hiểu ý cười khẽ, “Trước kia chẳng bao giờ nghĩ Tả Ý cũng có ngày dịu dàng thế này.”

“Được lắm, tiện nghi bị anh chiếm đủ rồi, hai chúng ta còn cùng lúc mất tích không về nữa người ta sẽ nghi ngờ.”

Tả Ý nhẹ nhàng đẩy anh ra, Chiêm Đông Quyển cũng nhân đó đứng thẳng dậy.

Hai người đi chung, khi đến cửa Chiêm Đông Quyển ra dấu bảo cô vào trước, còn mình thì dựa tường chờ một lát sẽ vào.

“Này.” Tả Ý đẩy cửa rồi quay lại gọi anh.

“Hm?” Anh ngẩng lên.

“Cám ơn.” Cô không hiểu sao lại cảm ơn anh.

“Không cần.” Nhưng anh lại hiểu được, cười với cô.

Tả Ý vào bàn ngồi xuống, thấy Lê Trạch Lương đang hút thuốc.

Không biết cô có phát hiện ra không, vừa nãy lúc cô lái nhái cần nhân Chiêm Đông Quyển, Lê Trạch Lương đã đi ngang căn phòng đó hơn nửa lại còn dừng lại ở ngoài một thoáng.

7.

Cô ngồi hồi lâu, Chiêm Đông Quyển mới chậm rãi quay lại.

Tinh thần của anh tốt hơn so với lúc trước khi rời phòng, phải chăng sau khi cô vào, anh đã một mình ỏi ra hết không. Cô biết có vài người nếu uống đến mức khó chịu trong người sẽ ỏi ra, sẽ thấy khoan khoái hơn rất nhiều.

Tả Ý vốn đã ăn cơm rồi, nên cô hoàn toàn không ăn thêm được miếng nào nữa. Với lại, trong phòng này cô chỉ là tép riu, chẳng mấy ai chú ý đến cô. Phòng mù mịt khói thuốc làm cô muốn ỏi, chỉ mong ông Trời phù hộ cho bữa cơm này mau mau kết thúc.

Cô không có việc, nhưng không thể vì buồn chán mà lấy đi động ra chơi game được, làm vậy sẽ khiến Lê thị bẽ mặt. Cho nên, cách thức giết thời gian duy nhất của cô là khuôn mặt mím cười, làm bộ như tập trung tinh thần nghe họ bàn chuyện.

Thời điểm này, cũng nên làm rõ thân phận người đi theo Chiêm Đông Quyển.

Có hai người thân cận nhất bên cạnh Chiêm Đông Quyển, một là thư kí nam của anh, họ Lý; còn người kia có lẽ là quản lí họ Triệu của phòng quan hệ xã hội, khoảng ba mươi tuổi, vóc dáng không phải nghiêng nước nghiêng thành, nhưng ánh mắt đó lúc nhìn ngắm xung quanh rất là mê người.

Quản lí Triệu quả thật tửu lượng cao, nên nhìn chung đều do cô nàng đối phó với Lê Trạch Lương. Người đẹp mời rượu, lại còn mời cung kính nữa chứ, làm sao có lí do không uống cho được.

Không biết Lê Trạch Lương mới ngà ngà hay đã say, hay anh ta bình thường cũng thích mất liếc mày đưa với người đẹp, mà càng nói càng ăn ý với người đẹp họ Triệu. Tả Ý không khỏi mắng thầm: uống, uống, uống, uống cho chết luôn đi. Trong lòng cô vừa mắng xong lại thấy Lê Trạch Lương cố ý vô tình liếc sang ngắm cô một cái.

Không thể nào, lẽ nào cả lời cô mắng anh ta cũng cảm nhận được sao?

Vì che giấu oán ghét của mình, cô chợt dạ vội vàng quay sang anh cười ngây ngô.

Lần này lại rơi vào mắt người đẹp Triệu.

“Ồ! Lê tổng anh nhìn xem, chúng ta để cô Thẩm lạc lõng rồi.” Cô nàng lập tức đứng lên, bảo người phục vụ rót hai ly rượu,

“Cô Thẩm, cô là bạn của Đông Quyển, cũng là bạn của Triệu Lăng Phi tôi. Khó được dịp thế này, tôi mượn hoa hiến Phật nhờ bàn tiệc của Lệ tổng mời cô một ly.”

Rất ít người xung hô với sếp mình như vậy, Tả Ý thoáng bất ngờ, có điều việc này không liên quan đến cô.

Nói rồi, Triệu Lăng Phi một tay cầm ly, tay kia đưa ly thứ hai đến trước mặt Tả Ý, “Cô Thẩm, tôi mời cô.”

Còn chưa nói xong, Chiêm Đông Quyển đã ngăn cản: “Lăng Phi, cô ấy không uống rượu, cô đừng làm khó cô ấy.”

Triệu Lăng Phi không nói hai lời, nghe sếp nói thế vẫn không lấy lại ly rượu, ánh mắt chuyển qua Lệ Trạch Lương, “Lệ tổng, cô Thẩm của các anh không uống rượu, anh xem tục ngữ nói quân tử phải thương hương tiếc ngọc, anh có nên thay mặt không nhỉ?”

Vừa rồi, cô nàng mời rượu Lệ Trạch Lương, chỉ cần đưa đại lý do, Lệ Trạch Lương ai cũng không từ chối. Nhưng riêng lần này anh lại cười nhẹ, “Tôi thấy người thương hương tiếc ngọc là Chiêm tổng mới phải, tôi cứ thế giành mất tâm nguyện* thì thật không tốt.”

Lệ Trạch Lương chẳng những để Triệu Lăng Phi đập phải đỉnh mềm, còn đá quả bóng về phía Chiêm Đông Quyển.

May mà người này khi nói chuyện phát âm rõ ràng, bằng không sẽ khiến người khác nghe thành giành mất tâm ý**, thì Thẩm Tả Ý cô sao dám còn ở lại công ty. Tả Ý cười lạnh trong

lòng, Lệ Trạch Lương anh giỏi lắm, trước mặt nhiều người dám “chơi” tôi.

(*: 夺人所愿: đoạt nhân sở nguyện: giành mất tâm nguyện; **: 夺人所爱: đoạt nhân sở ái: giành mất tâm ý; 2 câu này chỉ khác nhau có chữ cuối.)

Không ngờ Chiêm Đông Quyển cũng là người chính trực, Tả Ý thấy ánh mắt anh dự định uống cạn. Cô biết ly rượu này không làm gì được Chiêm Đông Quyển. Nhưng nếu anh uống hết ly này thay cô, chỉ khiến Lệ Trạch Lương cứ nhắc đến cô không ngừng mất.

Vì thế, cô đứng dậy, hai tay bưng ly nước cam trước mặt, “Không dám nhờ Lệ tiên sinh uống giúp. Quản lí Triệu, tôi quả thật không uống được rượu, giờ lấy nước thay rượu uống cạn với cô, coi như đây là toàn bộ thành ý của tôi rồi.” Nói rồi, cô ừng ực uống cạn ly nước cam.

“Chiêm tổng và luật sư Thẩm chúng tôi là người quen cũ à?” Lệ Trạch Lương dựa lưng vào ghế như lơ đãng hỏi han.

“Hai chúng tôi cùng lớn lên.” Chiêm Đông Quyển nói.

“Ồ? vậy là thanh mai trúc mã rồi.” Lệ Trạch Lương lộ vẻ không giật mình lắm, giống như trước kia đã biết được rồi.

Bữa cơm này ăn đến khuya.

Lệ Trạch Lương cho người đưa Chiêm Đông Quyển về khách

sạn. Nhìn Chiêm Đông Quyển đi khỏi, anh ra về chăm sóc, thân thiết hỏi: “Cô Thăm một mình làm thế nào về đây?” Vội vọt quan tâm cô.

“Tôi đón xe.” Tả Ý thức thời nói.

Anh gật đầu, hiển nhiên là hài lòng với câu trả lời lần này.

cdcd

Tả Ý trên xe taxi nhận được điện thoại của Chiêm Đông Quyển.

“Chúng ta đi uống cà phê.”

“Không muốn.”

“Vậy uống trà.” Chiêm Đông Quyển lập tức thay đổi đề nghị.

“Cả ngày ăn uống tiệc tùng. Vừa rồi sao anh không nói, em gần về đến nhà rồi.” Tả Ý nói.

“Anh nói giúp em một câu, tên họ Lê đó chỉ ước được nuốt sống anh. Nếu anh tiếp tục giờ trò trước mặt anh ta hẹn em uống cà phê, chắc chắc chắc, khó tưởng tượng nhe...”

“Ê, nè, nè, em với anh ta quan hệ trong sáng lắm nha, anh đừng nói bậy được không?”

“Anh cũng muốn rất trong sáng mời em chén trà mà.” Chiêm Đông Quyển nói.

“Anh có phiền không vậy.” Tả Ý tức giận nói.

“Tiểu Ý...” Chiêm Đông Quyển không giận chút nào, “Lâu lắm rồi anh không gặp em.”

“Nhảm, rõ ràng là hai mươi phút trước vừa gặp.”

“...” Chiêm Đông Quyển không thèm đáp.

“Alo.”

“...” Đầu kia điện thoại vẫn im lìm.

“Anh đừng nhỏ mọn quá được không vậy?”

“...”

“Đông Đông——” Cô không nhận được gọi tên tục của anh.

“...” Anh khẳng khẳng im lặng.

“Được, được rồi, chúng ta uống trà.”

Tả Ý đầu hàng.

Người này cứ thích lợi dụng nhược điểm của cô. Ai bảo trước kia cô đóng hoàng đế, anh đóng hoàng hậu làm chi, tật xấu này đều do cô tập quen.

Hẹn gặp Chiêm Đông Quyển ở quán cà phê xoay trên tầng cao nhất của khách sạn, Tả Ý vừa đến cửa đã thấy anh ngồi dựa trước cửa sổ chờ cô.

Chiêm Đông Quyển hoàn toàn không còn tính khí trẻ con lúc nói chuyện trong điện thoại với cô, mặt quay ra ngoài cửa sổ nhìn đèn đuốc rực rỡ, vẻ mặt như đang suy nghĩ gì đấy. Ngũ quan anh thanh tú, làn da rất trắng, khiến người bên cạnh liên tục liếc nhìn. Có người phụ nữ trẻ đi qua bắt chuyện: “Xin hỏi, chỗ này có ai ngồi không?” Anh híp mắt, dịu dàng cười: “Xin lỗi, tôi đang đợi bạn gái.”

Lúc uống trà, Tả Ý kể lại sự việc gần đây, nhất là nhắc đến thái độ kì lạ của Lê Trạch Lương đối với cô.

“Cẩn thận tai vách mạch rừng, bị người của công ty nghe được là em thâm thám.” Chiêm Đông Quyển nói.

Tả Ý ngó ra, không thềm để tâm tiếp tục tả oán.

Đột nhiên, Chiêm Đông Quyển hỏi cô: “Lê Trạch Lương có nói gì với em không?”

“Nói gì là nói gì?” Cô nhất thời không hiểu Chiêm Đông Quyển nói đến phương diện nào.

“Không có gì.” Anh quay đi, cố ý không nhìn cô.

“Ê, anh đừng nói một nửa rồi thôi được chứ?” Tả Ý truy hỏi.

“Nói...” Chiêm Đông Quyển ngừng một hồi, “Nói em lúc tức giận đặc biệt đáng yêu.”

Tức thì, anh khó thấy được nụ cười, lại cười thật gian xảo.

Chương IV

1.

Cuộc sống hàng ngày của Dương Vọng Kiệt vô cùng bình lặng, và quá nhàm chán, chỉ từ nhà đến công ty và ngược lại, thứ bảy thì tăng ca.

Nhà anh ở một huyện cách đây mấy trăm cây số, nên sau khi tốt nghiệp đại học không dễ dàng gì mới được ở lại thành phố A. Gia cảnh không có gì đặc biệt, cha mẹ đều là công nhân về hưu sống ở huyện.

Vì học ở thành phố A hết bốn năm, lại thêm lặn lội làm việc nhiều năm, nên bạn bè quen biết cũng nhiều. Còn quen Thẩm Tả Ý, thuần túy chỉ là một sự trùng hợp.

Một tuần nọ anh được nghỉ phép năm, nên mới về nhà một chuyến. Đối với chuyện anh vẫn còn độc thân, mẹ anh thấy hơi lo lắng, vì vậy điện thoại cho cô cháu họ ở thành phố A, giao nhiệm vụ này cho cô cháu.

Anh không phải cố ý sống độc thân mà do cảm thấy nếu không có ai thích hợp, vậy thì cân nhắc sau đã.

Cuối tuần, người chị họ hẹn anh đến nhà ăn cơm.

“Vọng Kiệt, em có yêu cầu gì không? Nói ra chị sẽ cho em ý kiến.”

“Hợp là được.” Anh không biết trả lời thế nào, chỉ thuận miệng nói đại.

Theo khía cạnh khách quan mà nói, ít nhất đối phương không bị nặng gánh gia đình.

“Vậy là môn đăng hộ đối à.”

“Tạm tạm là được.” Trước sự thẳng thắn của chị, anh hơi chút ngượng ngùng.

“Trong công ty anh rề em có cô gái cũng được lắm. Tính tình khá tự lập, không như mấy cô gái trẻ chơi bời bây giờ.” Chị nói. “Nhưng cũng ở ngoài tỉnh.”

Sau đó, cho anh xem một tấm hình.

Đó là tấm hình chụp chung, Dương Vọng Kiệt nhìn người chị họ chỉ. Cô gái trẻ tuổi ở giữa nhóm người là Thẩm Tả Ý, cao cao, gầy gầy, lúc chụp hình chỉ có một mình cô là cười toe toét khoe răng.

Nhìn vẻ mặt đó, Dương Vọng Kiệt cũng không nhận được cười.

Nhưng ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, lúc anh đưa cô về, cô có nói.

“Tôi... không biết Ngô Uy Minh bảo tôi đến là vì hai vợ

chồng họ muốn giới thiệu chúng ta với nhau.”

“Có lẽ nói thế này sẽ làm anh không vui, làm anh cảm thấy tôi tự mãn. Nhưng hiện giờ quả thật tôi chưa có ý nghĩ lập gia đình.”

“Tôi... Dương tiên sinh... Nếu anh cảm thấy tôi quá thẳng thắn, làm anh không thích. Vậy cho tôi xin lỗi.”

“Thật ra... Chúng ta có thể làm bạn, đương nhiên, nếu anh không ưng thì... không cần miễn cưỡng.”

Tả Ý lấp bắp nói một tràng.

Dương Vọng Kiệt tất nhiên hiểu rõ.

Sau vài lần tiếp xúc, anh mới phát hiện cô bé này thật sự chỉ xem anh là bạn, dường như mối quan hệ này vĩnh viễn sẽ không chuyển biến. Đặc biệt là lần ở tiệc cưới, anh từ xa nhìn thấy rất rõ ràng.

Lệ Trạch Lương đối với cô không tầm thường.

Anh vẫn cảm thấy Tả Ý cư xử rất chân thật và bình tĩnh, không phải là cô gái hay ngại ngùng. Nhưng trước mặt Lệ Trạch Lương lại khác, cô có thể vì một động tác hoặc một câu nói lơ đãng của người đàn ông đó mà mặt đỏ tai hồng.

Có đôi khi trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, hay ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê.

May mà, từ ngày đầu tiên quen biết Tả Ý cũng đã nói rõ ràng kết quả với anh, nên lúc ấy anh không khó chịu là bao, chỉ mơ hồ có phần tiếc nuối.

Trong tiệc cưới, cô dâu phụ bên cạnh đột nhiên nói với anh, “Anh là Dương Vọng Kiệt? Anh trai em ấy, cứ ở trước mặt em nhắc anh hoài.”

Dương Vọng Kiệt nhìn cô gái nhỏ trước mặt, mới nhớ ra cô chính là em gái của chú rể Doãn Tiêu, Doãn Tiểu Mi. Khi cô cười rất ngọt ngào, không có vẻ phách lối của mấy cô tiểu thư nhà giàu. Có lẽ vì việc làm ăn của Doãn gia mấy năm gần đây mới vừa khởi sắc, nên hai anh em nhà này đều không nhiễm cái tính ngang ngược kiêu ngạo.

Tiểu Mi, Tiểu Mi, tên cũng như người, lúc ấy Dương Vọng Kiệt đã nghĩ vậy.

cdcd

Chiều nay Dương Vọng Kiệt nghỉ ở nhà, bỗng nhận được điện thoại của Doãn Tiểu Mi.

“Anh Dương, anh em với Hiếu Nguyệt mua hai vé xem phim mà không muốn đi xem, anh đi với em nha?”

Anh là người trưởng thành, cũng biết lời mời như vô tình này của Doãn Tiểu Mi có ý như thế nào. Anh nói: “Được. Nhưng về sau gọi anh Vọng Kiệt là được.”

Xem xong phim, Doãn Tiểu Mi âm ỉ bảo đói bụng, đòi đi ăn lót

dạ. Hai người đến quán cà vừa ngồi xuống, anh liền thấy Thẩm Tả Ý từ trong đi ra.

Thẩm Tả Ý cũng cùng lúc thấy anh.

“Dương Vọng Kiệt.” Tả Ý đứng lại chào anh.

Tiên sinh bên cạnh cũng lịch sự gật đầu.

Anh đứng dậy chào lại.

Dương Vọng Kiệt không biết người đó là ai, Tả Ý cũng không định giới thiệu họ với nhau. Nên anh không dám tùy tiện bắt tay, chỉ gật đầu.

Tả Ý liếc qua Doãn Tiểu Mi, tròn tròn mắt, cười hì hì hạ giọng hỏi Dương Vọng Kiệt: “Bạn gái hả?”

Dương Vọng Kiệt cười cười, chẳng nói chẳng rằng.

Chốc lát sau, hai người Tả Ý dần dần khuất hẳn khỏi tầm mắt Dương Vọng Kiệt.

“Cái cô này hình như em gặp qua rồi.” Doãn Tiểu Mi cau mày.

“Em chắc chắn gặp rồi, ngày cưới của anh em cô ấy cũng tới.” Dương Vọng Kiệt nhắc cô, phần sau anh giữ lại không nói, là anh đưa cô ấy đến.

“À” Doãn Tiểu Mi bừng tỉnh, “Anh nói em mới nhớ, lúc đó cô

ấy ngồi kể Lệ Trạch Lương đứng không. Em với Hiếu Nguyệt còn vì thế mà bàn tán cả buổi trời.”

“Hai cô bàn tán gì người ta vậy?” Dương Vọng Kiệt tò mò.

“Chuyện riêng phụ nữ với nhau,” Doãn Tiểu Mi cố ý cong môi, “Không nói anh biết.”

“Hai cô thân nhau quá nhỉ.” Hiếm thấy.

“Tất nhiên rồi, chị dâu là do em giới thiệu cho anh trai chứ ai? Chuyện này anh chắc chắn là không biết.”

...

...

Hai người họ anh một câu em một câu, mang đề tài vừa rồi về Thẩm Tả Ý vút đi thật xa.

Bất ngờ, cuối cùng Doãn Tiểu Mi lại thì thầm suy tư: “Nhưng mà, em cảm thấy cô ấy rất quen, trừ lần gặp trong ngày cưới của anh còn gặp ở đâu đó nữa.”

Lời này không được Dương Vọng Kiệt chú ý đến.

cdcd

Mấy ngày sau, Tả Ý ở nhà xem phỏng vấn nhân vật, là tiết mục ưa thích của cô, người dẫn chương trình luôn hỏi những câu rất

sắc nhọn, rất ít bận tâm đến mặt mũi người được phỏng vấn, làm cho người ta rất lúng túng. Có một lần, người được phỏng vấn giận dữ bỏ về ngay tại trường quay.

Nhưng cũng vì thế mà tỷ suất người xem càng tăng cao.

Sau đó không biết mạo phạm người nào, không còn trực tiếp nữa, mà sau một ngày được biên tập lại mới lên ti vi.

Lúc Tả Ý thấy Chiêm Đông Quyển xuất hiện ở trường quay, ngồi đối diện người dẫn chương trình, cô kinh ngạc mở lớn mắt: tên này không sợ bị sượng mặt sao.

Không khí ban đầu tương đối hoà nhã. Người dẫn chương trình nói toàn lời hay ho tăng bốc Chiêm Đông Quyển.

Sau đó, chương trình dần dần lộ bản tính.

Người dẫn chương trình hỏi: “Chiêm tổng, chúng tôi đều biết ngài nhận cổ phần của Đông Chính từ cha mình.”

Chiêm Đông Quyển thản nhiên trả lời: “Phải.”

“Sau khi ngài tiếp nhận, đã tiến hành một loạt sửa đổi Đông Chính, nghe nói hành động đó làm nhiều cổ đông bất mãn?”

Chiêm Đông Quyển nói: “Mỗi một chính sách và sửa đổi quy định quan trọng chúng tôi đều thông qua quyết định của ban giám đốc, anh nói bất mãn tôi không biết cụ thể là chỉ việc gì.” Chiêm Đông Quyển cười, “Nhưng có một vài điểm phải thừa nhận, tôi

không phải từ 100 tệ đỏ chói, không thể nào làm cho ai cũng thích được.”

Nghe đến đó, Tả Ý đang ở trong toilet súc miệng đã phun hết cả họng nước lên tấm gương.

Trong mắt cô vẫn cảm thấy người này thật ngu ngốc, thì ra không biết bắt đầu từ khi nào, anh đã học được bộ dáng giả hoạt như hồ ly này rồi.

Giờ khắc này Dương Vọng Kiệt ở nhà cũng xem tiết mục này. Anh ta chính là Chiêm Đông Quyển? Anh mới phát hiện hoá ra người đàn ông bên cạnh Tả Ý đêm đó là nhân vật cỡ nào.

Anh không khỏi thở dài rên rĩ. Nếu Thẩm Tả Ý và Lệ Trạch Lương lần đó là trùng hợp, vậy sự xuất hiện của Chiêm Đông Quyển cho thấy cô ấy cũng không phải là người đơn giản.

Nghĩ đến thế, anh cũng không có ý nghĩ ngông cuồng nữa.

Xem tiết mục này còn có một người khác mà Tả Ý quan tâm nữa.

Lệ Trạch Lương đổi kênh, dúi tắt mẫu thuốc vào gạt tàn, thật lâu không nói tiếng nào.

2.

“Chiêm Đông Quyển đi từ khi nào?” Anh lặng yên một lúc

mới hỏi.

“Xế chiều hôm qua.” Tiếp theo, Tiết Kỳ Quy đưa tờ giấy cho Lê Trạch Lương, “Đây là những người anh ta đã gặp mấy ngày qua, cùng một ít chi tiết.”

Lê Trạch Lương cầm lên đọc sơ qua một lượt.

Tiết Kỳ Quy nói: “Chỉ cần chúng ta kéo dài thời gian, e là bên tập đoàn Đông Chính có thể nào cũng ngồi không yên. Công trình của họ kéo dài một ngày là thiệt hại hơn mười vạn. Bọn họ nếu cứ để kéo dài, một phần tiền cũng kiếm không ra. Nên xem ra chúng ta chắc chắn rồi, xin Lê tiên sinh yên tâm”

“Có điều,” Tiết Kỳ Quy bổ sung, “Mấy ngày nay Chiêm Đông Quyển đến thành phố A đi lại tương đối nhiều, anh cũng xem bản danh sách đó rồi, chỉ e lúc ấy bên chính phủ gây áp lực cho chúng ta.”

“Tôi biết chừng mực.”

“Còn nữa, đây là cái lần trước anh muốn tôi điều tra.” Nói rồi, Tiết Kỳ Quy đưa cho Lê Trạch Lương một số giấy tờ.

Anh nắm trên tay, lật xem rất lâu.

“Nếu không còn gì nữa, tôi đi trước nhé?” Tiết Kỳ Quy hỏi.

“Ừ.” Lê Trạch Lương để giấy tờ xuống, đến trước cửa sổ đưa mắt nhìn, không biết có nghe đối phương nói chuyện với anh

hay không, mà chẳng nói năng gì.

Chờ khi Tiết Kỳ Quy rời khỏi nhà mà anh vẫn đứng đó, cả đầu cũng không quay lại. Bình thường họ cũng biết tính tình anh, nhìn quen rồi không còn sợ nữa.

Để tiện cho công việc Lê Trạch Lương sống một mình ở khu nhà trọ trong nội thành, mỗi ngày có người đến quét dọn phòng, còn lại rất ít người lui tới. Đôi khi công ty có người đến tìm anh, còn người làm thêm là do tiểu Lâm phụ trách nên thỉnh thoảng tiểu Lâm cũng đến kiểm tra.

Anh vẫn đứng trước bức vách thủy tinh trong phòng khách, nhìn xuống xa xa, thu hết cảnh đêm toàn thành phố vào tầm mắt. Ánh sáng rực rỡ sắc sỡ chiếu sáng mắt anh. Anh quay lại tìm rượu, lúc rót được nửa ly bỗng ngừng lại, yên lặng suy nghĩ, nếu đây quả thật là ly rượu độc, có phải anh cũng sẽ vui vẻ chấp nhận không. Nghĩ thế, anh bỗng tức giận, ném mạnh ly rượu vào góc tường.

Ly rượu “choang——” vỡ tan tành trong nháy mắt, miếng vỡ rơi ra khắp nơi.

Anh nhìn chằm chằm mảnh vụn thủy tinh rải rác, nhìn một lúc thật lâu.

Cuối cùng không biết do mệt mỏi hay do suy nghĩ đã ổn định, anh chậm rãi ngồi xuống sofa, khoé miệng co rúm bỗng giật giật, cười thật thê lương.

Mấy ngày nay, Tả Ý dùng toàn bộ thời gian rảnh để tăng ca, vì muốn xem xét kết hoạch hợp tác với tập đoàn Đông Chính. Cô không phải là người trong giới nên phải xem rất nhiều tài liệu, thức mấy đêm, mới phân tích được đủ loại thiệt hơn trong vụ vịnh Lam Điền mà Chiêm thị muốn hợp tác còn Lệ thị lại muốn thu mua.

Cô không chỉ đơn giản muốn xem toàn bộ ý kiến của Lệ thị, mà còn muốn để Lệ Trạch Lương hay Tiết Kỳ Quy biết, không phải chỉ thu mua vịnh Lam Điền mới thu được lợi ích lớn nhất cho Lệ thị.

Lần trước cô cho Tiết Kỳ Quy xem, Tiết Kỳ Quy cầm đọc rất cẩn thận, mới nói: “Luật sư Thẩm, nói thật là cô viết không sai. Nhưng chuyện này không thuộc phạm vi công việc của cô, hơn nữa Lệ tiên sinh đã nói rất rõ ràng, chúng tôi không thể trái ý anh ấy.” Lập tức trả lại giấy tờ cho Tả Ý.

Trong cuộc họp cân đối dự toán thu mua vịnh Lam Điền, đến lượt Tả Ý phát biểu, trợ lý hỏi: “Luật sư Thẩm, cô có gì cần phát biểu sao?”

Cô nói: “Nếu như kéo dài với tập đoàn Đông Chính, cũng sẽ ảnh hưởng đến Lệ thị. Hơn nữa nếu mua vịnh Lam Điền, việc thu hồi vốn của chúng ta sẽ gặp trở ngại, tất nhiên cũng sẽ ảnh hưởng đến các hạng mục đầu tư khác đặc biệt là công trình biệt viện Quan Lan. Không biết Lệ tiên sinh có suy xét đến không?”

Mọi người thấp thỏm chờ Lệ Trạch Lương trả lời.

Lệ Trạch Lương nhìn sang Tiết Kỳ Quy: “Giám đốc Tiết, tôi không muốn những phát biểu kiểu này xuất hiện trong cuộc họp của tôi lần nữa.” Âm thanh đó trong phòng họp rộng lớn thật trong trẻo.

Sau bữa cơm trưa, Tả Ý thừa dịp ít người qua lại chạy xuống tầng 23 đưa tài liệu. Từ ở xa bên này hành lang Tả Ý nhìn thấy Lệ Trạch Lương. Anh khoanh tay trước ngực, đứng ở cửa nghe quản lí phòng kinh doanh nói chuyện. Bình thường anh chỉ mặc áo sơ mi trắng bên trong, tay áo hơi vén lên, nên thấy được đồng hồ đeo trên tay.

“Lệ tiên sinh, tôi có chuyện cần gặp anh.” Tả Ý khách sáo.

“Cô vào trước chờ tôi.” Anh gật đầu.

Chờ đến lúc Lệ Trạch Lương xong việc đi vào, Tả Ý để báo cáo lên bàn anh, nói: “Tôi cảm thấy đề nghị này hoàn toàn có lợi cho Lệ thị, tôi đã vất vả viết mấy ngày, mong Lệ tiên sinh xem qua một chút.”

Lệ Trạch Lương hỏi: “Ý của cô là cô vất vả viết những mấy ngày?”

Tả Ý tưởng thái độ của anh đã hoà hoãn, vội vàng gật đầu.

Anh nhướn mày, tay trái cầm tập báo cáo, sau đó—ném vào giỏ rác kế bên.

“Cô có trách nhiệm của cô, tôi không vung tiền mời cô về để làm việc này.”

Tả Ý cắn chặt răng, “Lệ tiên sinh, xin anh tôn trọng người khác một chút. Nếu...”

“Luật sư Thẩm!” Lệ Trạch Lương ngắt lời cô, “Xin cô cũng tôn trọng tôi một chút.”

Nếu chuyện đã đến nước này, Tả Ý không tiện nói thêm gì nữa.

Vài ngày sau, Tả Ý đến cuộc họp, không ngờ trợ lý của Tiết Kỳ Quy chặn cô lại.

“Xin lỗi luật sư Thẩm, Lệ tiên sinh đã dặn giám đốc Tiết, sau này chỉ cần là cuộc họp có liên quan đến tập đoàn Đông Chính cô đều không cần tham gia.”

Tả Ý nghe xong không cảm thấy quá kinh ngạc, chỉ nói: “Tôi đến tìm Lệ tiên sinh.”

“Lệ tiên sinh không có ở đây.”

Mười phút sau, Tả Ý tìm tới văn phòng Lệ Trạch Lương.

“Lệ tiên sinh, tôi không rõ vì sao không cho tôi nhúng tay vào.”

“Cô muốn nói gì?” Lệ Trạch Lương cầm cúi xem tài liệu, không ngẩng lên hỏi.

“Vẫn là việc vịnh Lam Điền, nếu Đường Kiều đã phụ trách, vì

sao anh gạt tôi ra ngoài.” Tả Ý nói.

Lệ Trạch Lương dựa vào lưng ghế, “Đây là quyết định của công ty, tôi không có nghĩa vụ giải thích với cô.”

“Vậy mời tôi đến làm gì? Nếu anh cảm thấy tôi làm việc không phù hợp chẳng thà để tôi về lại Đường Kiều.” Cô nói một hơi.

Lệ Trạch Lương lạnh lùng liếc thư kí Lâm bất lực sau lưng Tả Ý. Tiểu Lâm biết điều đi ra.

“Luật sư Thẩm, bất kể sau này cô có làm việc ở Lệ thị hay không, mời cô gõ cửa rồi hãy vào.”

Rõ ràng, vừa rồi Tả Ý xông thẳng vào.

Đợi tiểu Lâm ra ngoài đóng cửa xong, Lệ Trạch Lương mời Tả Ý ngồi xuống, rồi nói tiếp: “Cô hỏi tôi vì sao không cho cô nhúng tay vào, tôi cũng thật muốn hỏi, vì sao tôi phải để một người có quan hệ cá nhân với đối phương nhúng vào? Cô muốn thế nào? Giúp bạn không tiếc bất cứ gì ư? Tôi không tin khi cô còn ở Đường Kiều, Kiều Hàm Mẫn đã dạy cô như vậy? Cô vì tập đoàn Đông Chính mà bóng gió khen ngợi ít nhiều, kế hoạch đó của cô là viết vì Lệ thị, hay là viết vì Đông Chính? Lần trước tôi chỉ nghe mà không lên tiếng, nhưng mà—Thẩm Tả Ý cô được đảng chân lân đảng đầu. Trong Lệ thị không ai dám ngang nhiên chống đối tôi, nhưng cô lại dám. Chỉ cần chuyện tôi nói không, người trong Lệ thị không ai dám nói nửa câu, nhưng Thẩm Tả Ý cô dám. Thẩm Tả Ý, tôi hỏi cô, cô quá đáng như thế trước mặt tôi, rốt cục là cậy vào cái gì?”

Anh mắng một hơi không ngừng, tốc độ càng nói càng nhanh, giọng nói nhuốm vẻ giận dữ, nhưng đến câu cuối cùng “Rốt cục” thì lại chậm lại.

Tả Ý nhất thời cảm thấy mình đuối lí, tùy tiện đáp: “Tôi cậy vào cái gì?”

“Chẳng qua là cậy vào tôi đối xử với cô khác với mọi người, mà cô tự cho là Lệ Trạch Lương này thích cô!”

Tả Ý nghe mà ngẩn người, sau đó mặt không còn chút máu, “Tôi không có.”

“Cô để tay lên ngực tự hỏi mình xem, cô có chỗ nào không có?” Lệ Trạch Lương nổi giận.

Môi cô hé ra, muốn chối cãi gì đó nhưng không nói. Hai người cứ thế giằng co.

Một lát sau, Tả Ý mới chậm rãi nói: “Bạn bè đang gặp khó khăn ra tay giúp đỡ là chuyện thường tình của con người. Hướng hồ hợp tác vụ vịnh Lam Điền, bất kể là với Lệ thị hay tập đoàn Đông Chính cả hai đều có lợi, nhưng tôi không hiểu vì sao Lệ tiên sinh cứ khẳng khẳng đòi nuốt trọn vịnh Lam Điền. Tôi là người bướng bỉnh từ nhỏ, cá tính hơi nóng nảy, có đụng chạm đến chỗ nào của Lệ tiên sinh cũng là lẽ tự nhiên, tuyệt đối không phải do ý nghĩ trào cao. Nếu Lệ tiên sinh hiểu lầm, xin anh thông cảm.”

Tả Ý bình tĩnh nói xong lời muốn nói, thì không nói gì với anh thêm, chỉ là giọng điệu đã quyết định ngày mai sẽ không đến đây làm nữa.

Lệ Trạch Lương nghe xong nhắm mắt lại, vừa gật đầu vừa nói liên tục ba chữ: “Tốt, tốt, tốt. Nếu đã vậy, không bằng tôi sẽ theo ý muốn của cô.” Anh nhìn cô, nói tiếp: “Thẩm Tả Ý, chúng ta giao dịch đi.”

Tả Ý không đáp, chờ anh nói tiếp.

Anh nói: “Kế hoạch vịnh Lam Điền hợp tác với Chiêm Đông Quyển, tôi đồng ý.” Sau đó dừng một lát. “Nhưng cô phải dùng chính bản thân mình đổi lấy.”

Tả Ý vụt đứng lên, “Lệ... tiên sinh, anh!”

Lệ Trạch Lương nói: “Tôi không nói đùa. Hạng mục này, nếu tôi hợp tác với bên Đông Chính, sẽ đầu tư năm triệu. Luật sư Thẩm, chẳng lẽ năm triệu không đủ cho cô hạ mình?” Anh còn nói, “Hơn nữa Chiêm Đông Quyển hiện giờ ở Chiêm thị đã ở cảnh nước sôi lửa bỏng, hạng mục này nếu bàn bạc không xong, có lẽ cầm cự không mấy ngày là bị cổ đông hất xuống. Cô không phải không biết xuất thân của anh ta, nếu thế chỉ e ở Chiêm gia không ngóc đầu lên nổi. Không phải cô luôn miệng muốn giúp sao, chỉ chút ít phiền phức này cô cũng không làm sao?”

Lúc nói chuyện, con giận vừa rồi xuất hiện trên mặt anh đã hoàn toàn không thấy vết tích, dường như đã khôi phục lại một Lệ Trạch Lương kiêu ngạo của ngày thường.

“Nếu tôi không đồng ý thì sao?” Tả Ý lạnh lùng hỏi.

“Cô sẽ phải đồng ý. Bởi vì cô biết, bất kể Chiêm Đông Quyển

hay Đường Kiều cô quan tâm, chỉ cần tôi trở tay là có thể hất họ xuống địa ngục.” Về mặt hiện giờ của Lệ Trạch Lương, như đang nói đến một chuyện bình thường chẳng chút quan trọng. Anh lại nói: “Hơn nữa, Chiêm Đông Quyển mà ngã, Tạ Minh Hạo cũng sẽ ngã theo. Vậy cô nói xem, kể đến chị cô phải làm sao đây?”

Tả Ý đột nhiên trừng mắt nhìn anh, “Anh cho người điều tra tôi?”

“Vấn đề này không thuộc đề tài chúng ta bàn luận.” Lệ Trạch Lương hoàn toàn không muốn trả lời cô.

Tả Ý siết chặt nắm tay đến nỗi đốt ngón tay trắng bệch, may mà cô không để móng tay dài bằng không chắc là đã gãy móng. Lúc lâu sau nắm tay mới thả ra.

“Lát nữa, tôi sẽ bảo thư kí Lâm đưa chìa khoá và địa chỉ căn hộ, tối nay cô chuyển đến, hợp đồng lập tức có hiệu lực.” Lệ Trạch Lương nói.

“Vậy xin Lệ tiên sinh cho tôi cả gan hỏi một câu, hợp đồng khi nào mới chấm dứt?”

Lệ Trạch Lương mỉm cười, “Chờ đến khi tôi chán.”

Sau khi Tả Ý đi rồi, nụ cười của Lệ Trạch Lương biến mất, cầm viết xem tiếp tài liệu vừa rồi. Không ngờ nhìn hồi lâu mà không đọc được chữ nào, anh bực mình, ném tài liệu lên bàn, mệt mỏi dựa lưng vào ghế nhắm nghiền mắt.

Tầng này của anh rất ít người lui tới, vì biết anh thích yên tĩnh,

nên đi lại nói chuyện đều rất cẩn thận. Lúc bấy giờ, Tả Ý vừa đi căn phòng cũng trở nên vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng tích tắc đều đặn của đồng hồ treo tường, rồi bỗng “rắc—”, cây viết trên tay anh gãy làm đôi.

Anh không thể tưởng tượng được, mình mà cũng làm ra chuyện ngu xuẩn đến vậy.

3.

Buổi chiều, Dương Vọng Kiệt nhận được điện thoại của Doãn Tiểu Mi.

“Hi hi.” Cô nàng cười ngây ngô ở bên kia đầu dây.

“Sao vậy? Vui đến vậy à.”

“Được giải toả khúc mắc nên đương nhiên vui rồi.” Doãn Tiểu Mi nói.

“Khúc mắc chuyện gì?”

“Là chuyện lần trước em nói em gặp cô Thẩm rồi đó. Ha, vậy mà anh không tin.”

Dương Vọng Kiệt mỉm cười, không nghĩ cô cố chấp đến vậy. “Anh bận việc mấy ngày nay, đến cả họ của mình là gì anh còn không nhớ.”

“Khó trách người ta nói ngu ngu tầm ngu ngu mã tầm mã, anh với anh em chẳng khác gì nhau, công việc thì khỏi nói rồi mất ăn mất ngủ quá chừng, ngày thường lại chả được gì.”

Dương Vọng Kiệt nhắc nhở cô: “Không phải em muốn kể anh nghe sao? Lạc đề đi đâu rồi.”

“À—cô Thẩm Tả Ý đó là bạn học đại học M với em đó nha. Hôm qua tự nhiên em nhớ ra.”

“Bạn học?”

“Ừ, chị ấy là đàn chị của em. Trước kia lúc ở đại học M tụi em cùng trong đoàn kịch Mơ Ước,” Doãn Tiểu Mi nói, “Đúng là tụi em chung hội đoàn trong trường. Hèn chi cảm thấy quen quá.”

“Vậy ư?” Dương Vọng Kiệt không để ý hỏi lại.

“Trước đây em với chị ấy hay diễn chung với nhau mà. Thật nhớ hồi xưa quá đi—” Doãn Tiểu Mi than thở, “Nếu không phải cha em cấm cản, chắc em sẽ làm diễn viên rồi ấy chứ.”

“Em bao nhiêu tuổi, mà đã bắt đầu đa sầu đa cảm thế.”

Doãn Tiểu Mi tuy tuổi không còn nhỏ, nhưng vẫn là con cưng trong nhà, nên tính cách rất trong sáng đáng yêu, luôn khiến người ta thấy cô không lớn nổi.

“Vọng Kiệt, lúc nào đó chúng ta hẹn cô Thẩm ra ngoài ôn chuyện cũ đi.”

“Ồm...” Dương Vọng Kiệt hơi lúng túng.

“Ha, em biết rồi, anh có tạt giạt mình chứ gì? Để ý cô Thẩm rồi phải không?”

Dương Vọng Kiệt nhất thời khó biện minh, đành nói: “Chờ khi nào cô Thẩm rảnh rồi nói sau.”

Thế nhưng, lúc bấy giờ cô Thẩm đang ở căn hộ của Lê Trạch Lương.

Căn hộ không phải kiểu mọi người thường hay tưởng tượng là khu nhà trọ cao cấp rộng cả ngàn thước vuông từ phòng ngủ đến phòng ăn phải đi mất mấy phút. Mà chỉ là nhà trọ có thang máy bình thường, nhưng mỗi căn nhà có cửa sổ lớn có thể nhìn bao quát toàn cảnh bao gồm một phần Greenfield.

Phòng ở trang trí hết sức đơn giản, ngay cả ngọn đèn cũng là loại có màu sắc và kiểu dáng đơn giản nhất.

Căn hộ ngoài phòng khách, còn có một phòng ngủ và một phòng làm việc. Ngoài ra còn một phòng giải trí, bên trong chỉ để một cái bàn bi-a.

Lúc này Tả Ý không có chút tâm tình nào để xem xét sở thích của Lê Trạch Lương, từ lúc cô vào nhà vẫn luôn ngồi bất động trên ghế sofa ở phòng khách.

Lê Trạch Lương chẳng những bảo tiểu Lâm gọi xe đưa cô về, còn công khai cho cô nghỉ nửa ngày. Thật không hiểu nên nói anh ta lấy công làm tư, hay là tử tế với cấp dưới nữa, khoé miệng

Tả Ý giật giật như chế giễu.

Lúc cô đến thì trời đã sẩm tối, không biết ngồi đã bao lâu, chỉ thấy bầu trời ngoài cửa sổ đang dần dần tối đen, các ngọn đèn chậm rãi sáng lên, chiếu sáng cả một góc trời đen như mực.

Một mình, không mở đèn, cô cứ vậy mà chờ, ngồi lặng trong bóng tối chờ người đàn ông đó xuất hiện.

Bỗng nhiên, cô thính tai nghe tiếng thang máy vang “dingdong—”, sau đó có tiếng bước chân, từng chút, từng chút đi gần về hướng này. Lòng cô căng thẳng, eo vươn thẳng, ngừng thở, hai tay nắm chặt túi xách. Tiếng bước chân càng ngày càng gần, khi đi ngang cánh cửa không ngừng lại, mà rẽ sang hướng khác.

Không phải anh ta.

Sau khi xác định rõ, Tả Ý mới thả lỏng người, xoè bàn tay ra nhìn, thì thấy một lớp mồ hôi rịn ra.

Điện thoại Tả Ý chợt vang lên. Chung quanh rất vắng lặng, nên tiếng chuông vừa vang lên, làm cô giật bán người.

“Tả Ý à.” Là dì Nhậm gọi đến.

“Dì Nhậm.”

“Vừa rồi Tả Tình nói chuyện đột nhiên nhắc đến con.” Giọng nói dì Nhậm mừng rỡ, vì từ sau khi sinh bệnh, Tả Tình ngoài ba

người kia ra thì không biết bất kì ai khác, kể cả Tả Ý.

“Nhắc con chuyện gì ạ?”

“Nó ăn cơm xong, tự nhiên nói ‘Ba phải đi thăm Tả Ý sao?’, hỏi đi tới hai lần.”

Tả Ý cười, “Tốt quá.”

Sau khi cúp máy, cô hơi mệt mỏi, liền để nguyên quần áo cuộn người trên sofa định chợp mắt để có sức đối phó khi Lê Trạch Lương về đến. Cô ngả người xuống, cảm thấy trên mặt có gì đó khác thường, đưa tay sờ thử, không ngờ là nước mắt chảy ra.

Ngón tay vừa chạm vào, đã thấy lạnh lẽo.

Tả Ý cứ thế mơ mơ màng màng trên sofa đến khi trời hừng sáng, còn Lê Trạch Lương lại cả đêm không hề xuất hiện. Cô thay bộ đồ sạch hôm qua mang theo, rửa mặt xong, đứng giờ đi làm.

Mười giờ kém, có người gọi điện báo cô đi họp.

“Họp gì vậy?” Cô hỏi.

“Họp cân đối vụ vịnh Lam Điền.” Trợ lý Tiết Kỳ Quy trả lời, hoàn toàn không đề cập đến chuyện hôm qua ngăn Tả Ý ngoài cửa phòng họp.

À, Tả Ý nghĩ, họp đồng có hiệu lực tức thời mà anh ta nói quá

là nhanh thật, giờ thì quyền lợi của cô lại khôi phục hoàn toàn, bất giác mũi hờ lạnh. Đến cửa phòng họp, vừa lúc gặp nhóm người Lê Trạch Lương ở đối diện đi tới.

Cô quay đầu đi chỗ khác, không muốn nhìn anh.

Lê Trạch Lương nhếch môi, rồi cũng im lặng. Tiết Kỳ Quy bên cạnh anh lại tươi cười nói: “Chúc mừng nhé, luật sư Thẩm, đề nghị của cô, chúng tôi quyết định đón nhận.”

4.

Tả Ý quay sang Tiết Kỳ Quy gật đầu.

Rất nhiều người đối với quyết định trái ngược hẳn này của công ty đều cảm thấy bất ngờ, thường có người hướng ánh mắt hoài nghi dòm ngó Tả Ý. Cô ngồi thẳng tắp, sắc mặt vẫn như thường lệ.

Trong cuộc họp Lê Trạch Lương thực hiện lời hứa. Có lẽ, không ai biết đằng sau đây, giữa anh và cô có đổi chác thế nào.

Buổi tối, Tả Ý về nhà đợi thật lâu, vẫn không thấy bóng dáng Lê Trạch Lương. Nếu còn ngủ trên sofa nữa, người cô chắc mỗi đến điên luôn, nhưng cô lại tuyệt đối không muốn bước nửa bước vào phòng ngủ của anh. Cô thay bộ đồ rộng thùng thình nằm cuộn tròn trên sofa, trước khi mơ mơ màng màng ngủ cô nghĩ: Mong anh ta tối nay đừng xuất hiện, vĩnh viễn không xuất hiện luôn càng tốt.

Lệ Trạch Lương đãi cơm người ta xong, thì về nhà cũ Trạch gia ở đường Du Dương. Anh không hay về đây, hôm qua đột ngột trở về, khiến người ở nhà cũ không kịp chuẩn bị, bận rộn cả nửa ngày.

Hôm nay chưa vào đến cửa, lão Đàm quản gia đã chạy đến hỏi: “Lệ tiên sinh đã ăn cơm chiều chưa?” Rõ ràng đã chuẩn bị sẵn.

“Ăn rồi.” Lệ Trạch Lương đáp, “Bác Đàm, lại đến làm phiền bác.”

“Sao lại nói thế, chúng tôi vẫn thường mong cậu. Nhà cũ này không có người trẻ tuổi, cứ vắng vẻ lạnh lạnh.” Lão Đàm nói.

Lệ Trạch Lương mỉm cười, về phòng tắm rửa thay quần áo.

Lão Đàm chuẩn bị quần áo đưa vào phòng tắm, cẩn thận hỏi: “Lệ tiên sinh, cậu có cần giúp gì không?”

“Không cần.” Lệ Trạch Lương vừa cời cà vạt vừa nói.

Lão Đàm lại nhìn nhìn anh, thấy anh có uống rượu, có phần không yên tâm. Đêm qua, Lệ Trạch Lương sau khi về đến, một câu cũng không nói mà về phòng sắc mặt vô cùng lạ kì. Sau đó còn ở trong phòng tắm cả giờ, làm hại mấy người làm ở ngoài không biết thế nào cho phải, lại không dám tùy tiện hỏi han. Vì tất cả mọi người đều biết anh đi đứng bất tiện, còn rất không thích trước mặt người khác để lộ cái chân bị tật. Cuối cùng, vẫn là lão Đàm đến gọi cửa.

Lệ Trạch Lương thấy ông lo lắng, mới cười nói: “Tôi tắm thôi thì có chuyện gì được chứ, trước kia vì mọi người cứ không yên tâm nên tôi mới dọn ra ngoài ở đấy.”

“Nhị thiếu gia,” Lão Đàm vẫn không sửa cách gọi cũ, “Cậu mấy năm gần đây uống rượu ngày càng nhiều hơn, thuốc lá với rượu hại gan hại phổi lắm, nếu bắt buộc vì làm ăn, thỉnh thoảng bảo Anh Tùng lo liệu đi.” Ông thấy Lệ Trạch Lương từ nhỏ đến lớn, hiểu tính tình anh, vì thế giọng điệu khuyên giải rất nhẹ nhàng, sợ làm anh giận.

“Ừm.” Lệ Trạch Lương cười cười với lão Đàm.

Lão Đàm thấy anh chỉ giật giật khoé miệng, thần sắc trên mặt trông vẻ như che giấu tâm sự. Ông biết Lệ Trạch Lương tuy không phải là người nóng nảy, tùy ý nổi giận với người khác, nhưng lại bướng bỉnh cực kì. Nói nhiều với anh cũng như không, nên ông không dài dòng nữa mà đi ra.

Khi Lệ Trạch Lương tắm rửa xong, chuẩn bị đi ngủ thì đã gần khuya. Anh thích nhìn ánh đèn, nên chỉ cần về nhà cũ, lão Đàm biết ý liền cho người bật hết toàn bộ đèn trong vườn hoa, như vậy để anh đứng trên phòng ngủ lầu hai là nhìn thấy được.

Anh một mình nằm lên giường. Trăng hạ huyền cong cong treo trên bầu trời, toả ra ánh sáng nhàn nhạt chiếu vào nhà, rơi trên một góc gương mặt anh.

Anh không ngủ được, trở dậy tìm điện thoại, không cần mở danh bạ mà bấm một dãy số vốn đã rất quen thuộc, để sát tai rồi đi ra ngoài. Sau khi kết nối, lại nghe thấy lời nhắn tự động nhắc để

lại tin nhắn, giọng nữ sau mấy lần lặp lại một cách máy móc bỗng biến mất, biến thành những tín hiệu liên tục báo bận.

Anh đưa màn hình ra trước mặt, ngo ngác nhìn chăm chăm mười mấy con số, tiếp đó, chậm rãi gọi đi... Đây là phương pháp duy nhất trị mất ngủ ngoài những lúc anh say rượu. Nhưng hiện giờ, tối nay phương pháp kì diệu nho nhỏ này, lại một lần rồi một lần mất đi sau tín hiệu máy bận.

Anh nhìn ra cửa sổ ngẫm nghĩ, rồi như hạ quyết tâm, nhẹ nhàng đứng dậy, không làm quấy rầy đến ai trong nhà. Anh mặc quần áo xuống lầu mở cửa, đón xe đi vào nội thành.

Xuống xe, băng qua đường, vào thang máy, không hề dừng lại, thế mà khi ra thang máy đến trước cửa nhà mình anh lại do dự. Anh đã lấy chìa khoá ra rồi, giờ nó lại quay lại nằm trong túi quần. Sau đó dựa người vào tường, lấy một điều thuốc, châm lửa rít vài hơi.

Làn khói mỏng từ giữa ngón tay anh, quần quanh lượn lờ rồi tan đi. Lệ Trạch Lương lại rít vào rồi nhả khói, rít thêm lần cuối, anh lặng lẽ từ trong chỗ tối, lập tức mở cửa.

Sau khi nhanh chóng thích nghi với ánh sáng trong phòng khách, Lệ Trạch Lương thấy Tả Ý cuộn người trên sofa. Mặt cô hướng ra ngoài, đầu gối lên tay vịn sofa. Lệ Trạch Lương bước thật khẽ về phía cô.

Cô dường ngủ không ngon, hơi thở lúc nhanh lúc chậm, chỉ là vẫn hơi há miệng như trước đây, thấy được cả răng bên trong miệng.

Anh khe khẽ đưa tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên má Tả Ý, không ngờ cô nhú mào, bực mình gạt tay anh ra, cơ thể bỗng cựa quậy.

Lúc này Lê Trạch Lương mới sực nhớ, cô hình như không thích có người ám mùi thuốc lá đến gần. Nghĩ vậy, nên đến phòng tắm bật đèn rửa tay. Thế nhưng, khi anh quay lại phòng khách, Tả Ý đã tỉnh ngủ đứng chờ anh.

“Lệ tiên sinh.” Cô lạnh nhạt và khách sáo gọi họ anh.

5.

“Cô tỉnh rồi?”

“Chủ cũ đã đến, tôi có lý nào còn ra vẻ không biết mà nằm ngủ tiếp được.” Tả Ý nói.

Lê Trạch Lương nghe cô châm biếm, chỉ mỉm cười, xoay người đi vào bếp.

Anh trong phòng bếp hỏi vọng ra, “Cô Thẩm, cô uống nước không?”

“Không dám làm phiền đến ngài.”

Rốt cục, anh vẫn rót hai ly nước đặt lên bàn, ngồi xuống sofa

rồi nói, “Cô ngồi đi.”

Tả Ý lạnh lùng nhìn chằm chằm anh, nhưng không nghe lời, ngoan cố đứng nguyên tại chỗ. Cô ghét nhất anh ở điểm này, giọng điệu rất khách sáo, nhưng mỗi một chữ phun ra đều giống như thánh chỉ, không cho phép người khác cãi lại mảy may.

Ghế này, cô muốn ngồi là ngồi; nước này, không uống là không uống, không cần người khác ra lệnh.

Đầu tiên là lấy kiểu trao đổi này uy hiếp cô, giờ lại trở mặt làm người tốt. Cô không phải con nít ba tuổi, không nhìn ra mảnh khoé lấy lòng người ta.

“Cô Thẩm, cô mà như thế,” Lệ Trạch Lương uống một hớp, cố trấn áp không vui trong giọng nói, “Trong thời gian giao kèo chúng ta rất khó ở chung.”

Cái kiểu ngoài mặt thì cười mà trong lòng không cười đó, cô vừa thấy đã điên tiết.

“Cái gì mà ở chung, chẳng lẽ Lệ tiên sinh còn muốn tôi với anh giả làm một đôi vợ chồng mới cưới thăm thiết cho người khác xem sao.” Tả Ý châm chọc nói, “Loại giao dịch bản thiêu này của chúng ta, đừng làm chữ vợ chồng đẹp để bị ô...”

Chợt “cộp——” một cái.

Lệ Trạch Lương nặng nề nện cái ly đang cầm lên bàn, làm chữ “nhiệm” trên miệng cô rơi mất. Vì chấn động khá mạnh nên nước trong ly tung toé vẩy ra bàn hết một nửa, chỉ trong tích tắc nước

chạy dọc theo mép bàn nhỏ xuống đất.

“Không then là luật sư, mắng người thật sắc bén. Vậy xin hỏi luật sư Thẩm,” Anh nói, “Giao dịch bản thiêu này của hai chúng ta, khi nào cô mới thực hiện?”

Lệ Trạch Lương cười lạnh.

Tả Ý ngẩn ra nhìn nét mặt tươi cười của anh. Cô thấy có lẽ anh đang nhạo báng cô. Cô cắn môi dưới, cắn đến môi trắng bệch, cuối cùng nhả môi ra như đã quyết tâm, nói: “Lệ tiên sinh, ngay bây giờ như mong muốn của ngài, thế nào?”

Vừa dứt lời, cô chợt bước đi rất nhanh, hướng đến phòng ngủ Lệ Trạch Lương. Sau khi cô đi một mạch vào phòng ngủ, liền cởi nút áo.

Tính khí cô rất nóng, nút nào không cởi được liền giật đứt luôn.

Lúc này, Lệ Trạch Lương cũng bước tới, đột nhiên giữ chặt cổ tay cô, ấn cô lên tường. Anh mau chóng ghì chặt hai tay Tả Ý, ngăn cản động tác tiếp theo của cô.

“Thẩm Tả Ý, cô đừng như vậy.”

Giây phút này, vạt áo Tả Ý đã mở rộng phân nửa, áo lót hồng nhạt lộ ra ngoài, vùng ngực trắng nõn loã lồ.

“Thật đấy,” Anh hạ giọng nói lại câu vừa rồi lần nữa, “Cô đừng

như vậy.” Tiếng nói lại mơ hồ có vẻ khẩn cầu. Nói rồi, Lê Trạch Lương thả cô ra, vươn tay kéo áo cô cho ngay ngắn, cài lại nút, muốn nó trở lại như vừa nãy.

Không ngờ ngón tay vừa chạm đến trước ngực Tả Ý, cô lại đẩy tay anh ra, căm ghét nói: “Đừng đụng vào tôi!”

Lần này thật sự chọc giận Lê Trạch Lương.

Anh dùng tay phải kìm cứng cô, làm ót Tả Ý va mạnh vào tường, đè sát lên người cô.

Phút chốc, Tả Ý thấy đầu óc tê rần, lát sau mới là cơn đau buốt người. Cô ngang bướng cắn răng chịu đựng, không để mình rên rỉ đau đớn.

Anh cúi đầu, nheo mắt nói: “Đừng đụng vào cô? Chẳng lẽ vừa rồi cô chủ động cởi quần áo chỉ để tôi xem thôi?”

Chỉ một câu nói của anh làm mặt Tả Ý đỏ bừng.

“Vô si!” Cô kháng cự lại sức lực của anh, quay phắt mặt sang chỗ khác.

Lê Trạch Lương sắc mặt giận dữ, kéo mặt cô quay lại, lập tức cúi đầu hung hăng hôn lên đôi môi mềm mại của cô. Nhưng, Tả Ý lại mím môi cắn chặt răng, không cho anh hôn.

Ngón tay giữ cằm cô bóp mạnh, khiến cô bị đau không thể không mở miệng. Lưỡi anh thừa dịp xộc thẳng vào, mặc sức càn

quét, Tả Ý định cắn anh, nhưng hai bên gò má bị anh bóp lại có muốn nhúc nhích cũng không được, cũng chỉ đành cắn mình.

Tả Ý cảm nhận thân nhiệt đối phương cách quần áo truyền sang cô, hơi thở anh phả lên mặt cô, dồn dập. Chỉ là, anh đang trong nộ hôn thịnh nộ, không một chút quan tâm đến cảm giác của cô.

Anh hôn thật dữ dội, nhưng bờ môi cũng thật lạnh lẽo.

Xúc cảm lạnh băng trên môi, hoàn toàn không chạm được đến vùng cấm của cả hai người.

Thật lâu sau Lê Trạch Lương mới rời khỏi môi cô, sau đó ra trước mắt cô, gần giọng, cay nghiệt mà khiêu khích: “Cầu xin tôi, tôi sẽ tha cho cô, nếu không tôi sẽ tiếp tục.”

Tả Ý nghe vậy, tức thì định vùng tay ra cho anh một bạt tai, nhưng bị anh ghìm chặt ở phía sau. Anh chỉ dùng một tay đã quặc ngược hai tay cô khoá lại.

Vì thiếu dưỡng khí làm Tả Ý hơi hụt hơi, nhưng cô vẫn trừng mắt nhìn anh, ngẩng đầu không thềm mở miệng.

Lê Trạch Lương thấy thế, cúi nhanh dời nộ hôn xuống cằm, gặm cắn rồi liếm mút, sau đó lần xuống cổ. Tả Ý cứng người kháng cự anh, không ngừng giãy dụa nhưng nhất quyết không mở miệng.

Anh tạm thời ngừng lại, rồi nói: “Thắm Tả Ý, xin tôi!”

Cô là người thích mềm không thích cứng, dù dao có kẻ cô cũng không xuống nước.

Khi tay Lê Trạch Lương bắt lấy nơi đây đặn mềm mại của Tả Ý thì thân thể cô chấn động, phát ra âm thanh đau khổ tuyệt vọng, nghe như sắp khóc.

Anh nhảy cảm nhận thấy sự khác thường nơi cô, hoảng hốt buông ra.

Trong nháy mắt, Tả Ý chưa kịp suy nghĩ, nhắm đúng thời cơ dùng hết sức lực nhấc chân đạp anh một cái, sau đó đẩy anh ra. Cô cấp tốc sửa sang quần áo muốn tông cửa xông ra, thì thấy Lê Trạch Lương loạng choạng lui từng bước ra sau, sau đó lại ngã ngòai xuống đất.

Anh ôm đùi phải, mồ hôi to như hạt đậu rịn trên thái dương, sắc mặt thoáng chốc trắng bệch.

Tả Ý đột nhiên nhớ ra mình trong tình thế cấp bách lại đi đá trúng chân phải của anh. Cô há hốc miệng, buồn bực không biết phải làm sao.

“Tôi không cố ý.” Cô run rẩy lên tiếng, quay lại ngòai xồm xuống định xem thử chân anh thì bị Lê Trạch Lương hất ra.

“Ra ngòai!” Anh nén đau nói.

“Tôi giúp anh.” Tả Ý đứng lên tính dìu anh.

Anh không hề cảm kích, cao giọng lặp lại: “Ra ngoài!”

“Tôi...”

Choang—

Lệ Trạch Lương tức giận quơ tay hất ngã cây đèn sàn*, quát lên: “Tôi bảo cô ra ngoài!”

Tả Ý lặng người một hồi, rồi đi ra ngoài theo ý anh.

*(*Đèn sàn: đèn để cao để dưới đất.)*

6.

Cô ra ngoài cửa rồi ngồi xổm xuống, vùi đầu vào khuỷu tay, không ngừng lầm rầm với chính mình.

“Thầm Tả Ý, không phải lỗi của mày. Mày không biết một đá đó lại có hậu quả lớn đến vậy.”

“Đây chỉ là tình thế nguy cấp tự bảo vệ mình.”

“Mọi khi anh ta ngoại trừ đi đứng hơi lạ, còn lại đều giống y như người bình thường. Nên mày vẫn luôn cho anh ta là người bình thường.”

“Tuy anh ta đã có thoả thuận, nhưng ai bảo sau đó lại thô bạo làm chi.”

...

Cô cứ lặp đi lặp lại nhưng câu này với bản thân, lòng dần dần ổn định lại, rồi bắt đầu tính toán chuyện kế tiếp cần làm.

Sắp xếp hàng hoàng, Tả Ý là người đầu tiên gọi điện cho Quý Anh Tùng.

Cô cố ý lược bỏ bớt nguyên nhân xảy ra, chỉ nói: “Chúng tôi xảy ra chút xích mích, sau đó... tôi đá vào chân Lệ tiên sinh...”

“Chân phải?” Quý Anh Tùng tức thì nổi lời.

“Ừ...”

Quý Anh Tùng hít phải khí lạnh.

“Tôi muốn giúp nhưng anh ta lại đuổi tôi ra.” Tả Ý nói.

“Nếu vậy cô đừng giúp, tôi lập tức đến ngay.”

Tả Ý ngồi chồm hổm trên nền nhà, mỗi một giây trôi qua tựa

như đang chịu đựng đau khổ. Bỗng nhiên, nghe bên trong có tiếng động, hình như là điện thoại bị rơi xuống đất.

Cô rối cực cũng không chịu được, quay vào phòng ngủ thăm chừng anh.

Lúc này Lê Trạch Lương đang dựa vào thành giường, há to miệng thở hổn hển. Điện thoại ở đầu giường quả nhiên là bị rớt xuống, chắc là vừa nãy anh định ngồi lên giường, lại trượt ngã mà quơ phải.

Cô thấy cái chăn rủ xuống mép giường, bị ngón tay anh túm chặt, ngón tay vốn hồng hào vì cố sức mà trở nên trắng nhợt. Còn đuôi phải của anh, buông thõng trên mặt đất.

Tả Ý đáng lẽ đang dần dần bình tâm lại bắt đầu co rút đau đớn.

Cô không nên làm vậy với anh.

Lê Trạch Lương thấy cô bước vào, giọng nói cực lạnh nhạt hỏi: “Cô còn chưa đi à? Muốn ở lại thưởng thức thành quả của cô sao? Hay là lại đá lần nữa, để trút giận?”

“Tôi biết, anh đang giận tôi lắm,” Tả Ý nói, “Nhưng tôi thấy anh yếu ớt bất lực ngồi ở đó lại không cười nổi, càng không thể vênh váo chế nhạo người khác vào thời điểm khó coi như thế.”

“Thậm Tả Ý!” Lê Trạch Lương tất nhiên là bị cô chọc tức, điện thoại đang cầm trong tay ném thẳng về phía Tả Ý.

Cô có thể né lại không né, để mặc điện thoại đập mạnh lên trán cô. Lực ném rất lớn, văng trúng làm cô phải khẽ bật ngửa đầu ra sau một chút. Cô đưa tay xoa nhẹ, thoáng cau mày, như hơi đau.

Lệ Trạch Lương thấy thế mà sùng sốt, nhưng nhanh chóng khôi phục thần sắc.

“Nếu chưa hả giận, đằng sau anh có cái điều khiển ti vi kìa.” Tả Ý nói.

Lần này, Lệ Trạch Lương không làm dữ nữa, chỉ lạnh lùng liếc cô một cái, giọng hờ hững: “Cô đi đi.”

“Tôi không đi! Rõ ràng là anh bảo tôi tới, giờ lại vô duyên vô cớ đuổi tôi đi. Mời thần thì dễ tiễn thần thì khó, anh có ngon thì đứng lên đuổi tôi ra đi.” Cô bắt đầu giở trò.

Ngược lại lần này làm Lệ Trạch Lương bế tắc, anh mệt mỏi nói: “Cô đi ra ngoài đi, tôi không thích người khác thấy tôi thế này. lát nữa tôi sẽ gọi Quý Anh Tùng tới.”

“Thật là lạ, chẳng lẽ Quý Anh Tùng không phải người khác?”

“Cậu ta... khác.” Lệ Trạch Lương hơi cứng họng.

“Phải rồi, phải rồi. Trong mắt anh, anh ta tất nhiên là khác với những người như chúng tôi rồi.” Cô cười, vì chợt nghĩ đến tiểu Lâm từng tưởng rằng nguyên nhân Quý Anh Tùng từ chối cô là Lệ Trạch Lương.

Tả Ý đến gần đỡ anh lên. Lần này Lê Trạch Lương không còn cộc cằn hất cô ra. Nhưng lúc Tả Ý đứng đến bả vai anh vẫn cảm thấy cơ thể anh vì kháng cự theo bản năng mà cứng ngắc.

Anh nhẹ đẩy tay cô ra, nói: “Tự tôi có thể đứng được.”

“Tôi không hiểu nổi, rõ ràng có người ở bên giúp đỡ, tại sao phải tự chuốc khổ vào người vậy chứ.”

“Tôi thật sự có thể.”

Nói xong, Lê Trạch Lương xoay hai tay chống lên mép giường, sau đó từ từ chống chân trái đỡ thân người, kéo chân phải không thể nhúc nhích lên từng chút từng chút một, rồi di chuyển.

Tả Ý thấy mặt anh tuy trắng bệch nhưng hiện vẻ kiên định không thể lung lay, điều này làm cô nhớ đến cảnh tượng mỗi sáng sớm anh đều một mình vụng trộm đi thang bộ. Bỗng lúc ấy, cô cảm thấy trái tim mà anh đã chôn vùi dưới đau đớn không muốn cho ai biết, lại cứng rắn và kiêu ngạo đến nhường ấy. Tả Ý ở bên cạnh, hít một hơi thật sâu, cố nén nước mắt sắp trào ra.

Không biết bao lâu, anh quả nhiên dựa vào sức mình ngồi lên giường, thở đánh phào một hơi thật dài. Anh vốn là người không dễ đổ mồ hôi vậy mà bây giờ quần áo đều ướt đẫm.

“Tôi xem vết thương thế nào.” Lúc này, Tả Ý ngồi xổm xuống định kéo ống quần anh lên.

Lê Trạch Lương lại tránh đi, đánh lạc hướng chú ý của Tả Ý

bằng cách nhờ cô lấy giùm anh thuốc an thần. Lúc Tả Ý tìm được thuốc, rót ly nước vào phòng, Lệ Trạch Lương đã cởi giày, mền đắp kín chân dựa trên giường.

“Gọi cho Quý Anh Tùng giúp tôi.”

“Tôi gọi rồi, anh ta sẽ lập tức tới ngay.”

“Tôi uống thuốc rồi chắc sẽ ngủ một lát.”

“Ừ.” Tả Ý gật đầu.

Không biết thuốc có tác dụng hay không, có thể giảm đau hay không, chỉ thấy Lệ Trạch Lương mím miệng, dường như nói chuyện cũng đã là chuyện cố hết sức. Cô định đi vắt khăn lau mồ hôi cho anh, vừa xoaay người bị Lệ Trạch Lương giữ lại.

“Còn đau không?” Anh hỏi.

Tả Ý sùng sốt, lúc đầu còn chưa hiểu, sau đấy mới nhớ ra cái trán, mới lắc đầu, “Không đau.”

Khi Tả Ý vắt khăn xong quay lại, Lệ Trạch Lương đã ngủ. Anh ngủ rất say, ngón tay vẫn túm chặt tấm chăn đắp trên người. Cô biết, anh không muốn người khác đụng đến cái chân kia.

Tả Ý đứng bên giường ngắm anh, cho đến nay anh vẫn gây cho cô ấn tượng chưa hề khuất phục. Bất kể là sự nghiệp hay là gì khác, tựa như không ai có thể đánh bại được anh. Thậm chí còn mạnh mẽ đến mức làm người ta quên mất sự tàn tật của anh.

Niềm kiêu ngạo của anh, có đôi khi trong lúc sơ ý đã đồng thời làm bị thương cả người khác lẫn bản thân mình.

Cô sợ làm anh tỉnh giấc nên không lau mặt giúp anh nữa, chỉ lẳng lặng tắt đèn ra ngoài.

Quý Anh Tùng đến nơi, thấy Lê Trạch Lương ngủ yên ổn và ngoan ngoãn, bất ngờ hỏi Tả Ý: “Sao cô làm được vậy?”

“Giờ trò.” Tả Ý đáp.

Chương V

1.

Đến sau là bác sĩ của Lê Trạch Lương.

“Tiểu Quý, tôi đã nói với cậu rồi, tuyệt đối đừng để cậu ta bị thương nữa.” Người bác sĩ nữ họ Hà nén giận, nói rồi liền xốc chân lên, chuẩn bị lấy kéo cắt ống quần phải Lê Trạch Lương ra.

Quý Anh Tùng đột nhiên dùng cơ thể cản tầm nhìn Tả Ý, “Cô Thẩm, cô tránh mặt đi.”

“Tôi muốn xem.”

“Lê tiên sinh sẽ không đồng ý.”

“Chờ anh ta tỉnh dậy tôi sẽ giải thích.”

“Nhưng...”

“Tôi nói này sao con người anh cố chấp vậy, anh ta hiện giờ không...” Còn chữ “biết” Tả Ý há miệng định nói mà không thành lời, vì cô thấy được cảnh tượng ấy.

Cô vẫn cho rằng anh có một chân hơi khập khiễng mà thôi.

Cô vẫn cho rằng trên người anh không có khiếm khuyết nào

quá to tát.

Cô vẫn cho rằng anh không thích người khác đụng đến chân anh, chẳng qua vì có vết thương đáng sợ.

Cho đến khi nhìn thấy bác sĩ cắt bỏ ống quần anh, sau đó gỡ chân giả xuống, thì cô chấn động toàn thân. Cô đến giờ vẫn không nhận ra đó là chân giả. Từ bắp đùi xuống đầu gối, chỉ còn một nửa, phía dưới rõ ràng là bị cắt cụt.

Giờ khắc này, chỗ tiếp giáp giữa phần bị cắt với phần chân giả, miệng vết thương quần đây băng trắng giờ đang chảy máu.

Bác sĩ Hà vừa chỉ dẫn y tá tháo băng vừa nói: “Lần trước bị thương, tôi đã bảo các người khuyên cậu ta trong khoảng thời gian này tạm thời không được mang chân giả, vì sao không nghe lời? Hôm nay sao lại thành ra thế này?”

Bác sĩ Hà liếc Quý Anh Tùng với Tả Ý.

Hai người không biết nên trả lời thế nào.

Qua một hồi sau, bác sĩ Hà băng bó chân anh xong, cời bao tay, “May mà cô cậu cho cậu ta uống thuốc ngủ, nếu không chờ đến khi tôi đến không biết còn đau đến thế nào.” Rồi nói, “Nếu cậu ta sống ở đây, tôi đề nghị không được để cậu ta ở một mình. Hai người... hai người cần phải chăm sóc tốt cho cậu ta.”

“Bác sĩ, tôi không biết miệng vết thương trên đùi anh ấy vì sao lại gây đau đớn nhiều đến thế?” Tả Ý hỏi.

Bác sĩ Hà nói: “Chuyện này tiểu Quý biết, cái chân này của cậu ta đau trường kì rất nghiêm trọng.” Thấy vẻ mặt Tả Ý ngơ ngác, bà nói thêm: “Đây là đau đốn thường xuất hiện sau khi bị cắt chỉ, nhưng mỗi người mỗi khác, có người thì đau đốn có người có cảm giác nóng rực. Người bình thường khi thích ứng với chân giả thì hết. Nhưng cậu ta vẫn luôn bị đau. Hơn nữa Lê tiên sinh có thể chất đặc biệt về phương diện nhạy cảm với cảm giác đau hơn hẳn người thường, hai yếu tố này gộp lại càng hành hạ cậu ta, người bình thường như chúng ta hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.”

Tả Ý đã từng nghe nói qua điều này, quả thật có người có cảm giác đau đốn gấp nhiều lần người thường.

Tả Ý nhìn thoáng Lê Trạch Lương trên giường ngủ, tim co rút, hối hận vô cùng. Vừa rồi cô đá anh ta mạnh quá.

Bác sĩ Hà đang chuẩn bị ra về, lúc thu dọn dụng cụ, chợt hỏi: “Cô gái này có muốn xử lý trên trán không?”

Tả Ý sờ sờ trán, ngượng ngùng xua tay, “Không cần, không cần.” Cô từ nhỏ khá nghịch ngợm, trái ngược với Lê Trạch Lương, cô không hề sợ đau.

Sau đó cô như nghĩ ngợi gì đó, mới giải thích thêm một câu vô nghĩa, “Do sơ ý đụng trúng thôi.” Cô không thể để người khác biết là do cái người nằm trên giường kia chọi trúng, không thì xấu hổ lắm. Nhưng giải thích xong lại cảm thấy thật buồn cười, thật là giấu đầu lòi đuôi.

Nghe Tả Ý nói vậy, bác sĩ Hà không ép buộc, dù sao bệnh

nhân của bà cũng là Lê Trạch Lương, vì thế thu dọn xong cùng y tá ra về, lúc đi có nói: “Mấy tiếng nữa cậu ta mới tỉnh, nhưng chi giả thì không thể dùng, ngày mai tôi lại đến. Nếu cậu ta còn ngoan cố thì đưa đến bệnh viện đi.”

Tả Ý với Quý Anh Tùng đồng loạt gật đầu.

Nhân lúc tác dụng thuốc vẫn còn, Quý Anh Tùng đưa Lê Trạch Lương về lại nhà cũ. Tả Ý đương nhiên không đi theo, nhìn chiếc xe chở Lê Trạch Lương dần mất hút, cô mới lặng lẽ thầm nhủ ba chữ, thật xin lỗi.

Cô ngược lên nhìn bầu trời mờ sáng, công nhân vệ sinh đã bắt đầu đi làm, tiếng nhạc của xe chở nước chạy ngang ngã tư vang lên, vô tình có người dần vật cả đêm.

Tả Ý tắm xong liền lăn ra ngủ.

Trong giấc mơ, trong đầu cô hiện ra rất nhiều hình ảnh đứt đoạn mơ hồ. Đặc biệt là sau khi cô một mình quay lại phòng ngủ xem Lê Trạch Lương, lúc gõ cái chân giả phía dưới chân, rớt ra, trống rỗng. Hình ảnh này cứ ẩn hiện nhiều lần trong đầu cô, trong mơ cô không dám nhìn thẳng vào nơi đó, mà cúi gầm xuống.

Cô ngủ một giấc đến chiều, thì bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

“Tả Ý, là tôi, Dương Vọng Kiệt.”

“Ừ.” Cô lơ mơ dụi dụi mắt.

“Ngủ sớm vậy sao?”

“Không, tối qua tôi thức cả đêm, có ngủ gì đâu.” Tả Ý nói.

“À. Định mời em ăn cơm.”

“Sao vậy? Có chuyện vui à?”

“Ồ đây có người đàn em của em, muốn ôn chuyện cũ với em thôi.”

“Đàn em?” Tả Ý rời giường kéo rèm cửa sổ. Ánh chiều tà chiếu ở xa xa, hơi chói mắt.

“Em học ở đại học M phải không?”

“Ừ...” Tả Ý đi tới đi lui dọn dẹp lại phòng ngủ.

“Quen Doãn Tiểu Mi không? Là lớp dưới chung nhóm kịch với em đó.”

Tả Ý ngẩn ra.

Nói xong Dương Vọng Kiệt lâu thật lâu không nghe bên kia đáp lời, “Tả Ý?”

“Hả.”

“Em quên rồi?” Anh hỏi, “Hay Tiểu Mi nhớ nhầm nhỉ?”

“Tôi...”

“Em học đại học M?”

“Ừ.”

“Lúc đi học có tham gia nhóm kịch không?”

“Có lẽ... không có.” Tả Ý ngần ngừ đáp.

“Có lẽ không có?” Dương Vọng Kiệt hơi kinh ngạc với câu đáp này, không có là không có sao lại là “có lẽ”. Sau khi cúp máy, Doãn Tiểu Mi hỏi: “Sao rồi?”

“Hình như không biết em, cũng không tham gia nhóm kịch.”

“Không thể nào.” Doãn Tiểu Mi chau mày quay lên lầu lấy đồ, một lúc sau lấy ra mấy cuốn album hình.

Cô cầm cúi tìm kiếm, lật ra một tấm chỉ cho Dương Vọng Kiệt xem.

Ảnh chụp lúc toàn bộ diễn viên sau khi diễn xong ra chào khán giả, Doãn Tiểu Mi đứng hàng đầu, cách cô không xa, ở giữa là cô gái nhoèn miệng cười tươi tắn, vóc dáng khá cao, để tóc dài chấm vai, rõ ràng chính là Tả Ý.

Hai người hoài nghi nhìn nhau.

“Sao vậy?” Doãn Tiểu Mi hỏi.

“Sao là sao?”

“Sao cô ấy nói không có.”

“Có lẽ trí nhớ không tốt.”

“Trí nhớ không tốt? Chẳng lẽ có người sẽ không nhớ lúc mình học đại học rồi cực là tham gia đội bóng rổ hay đội bóng bàn ư? Chẳng lẽ có người học kịch lại cho là mình học piano ư?”

Doãn Tiểu Mi nói có phần không hợp logic, nhưng không phải không có lý.

“Nhưng, không phải em nói em chưa học hết bốn năm đã đi du học sao? Có lẽ sau đó cô Thẩm...”

“Vậy em hỏi bạn em đã.” Doãn Tiểu Mi nói.

“Bỏ đi, Tiểu Mi, có lẽ họ có chuyện gì đó không muốn nhắc lại, cũng không thích em tìm hiểu sâu đâu.”

Doãn Tiểu Mi giận dữ, “Nhưng mà em tò mò, em thích thọc mạch chuyện riêng của người ta. Thì sao nào?” Cô còn nói, “Hơn nữa sao cô ấy không muốn người khác nói đến, sao cô ấy cố ý nói không biết em, chẳng lẽ anh không tò mò sao?”

Cô là người có lòng hiếu kì mạnh phi thường, biết có chuyện gì khó hiểu tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Không nói thêm lời nào, bèn gọi điện cho bạn bè.

“Đúng rồi, Thẩm Tả Ý, khoa chính pháp của tội mình đó, hơn chúng ta một năm, mình nhớ rõ lắm mà.” Cô bạn đó nói. “Một người rất hoà đồng, ở nhóm kịch lâu lắm mà.”

Nghe thấy thế, Doãn Tiểu Mi nhún nhún mày với Dương Vọng Kiệt, trưng ra vẻ mặt em không có lừa anh nha.

“Chúng ta cùng diễn vở...” Doãn Tiểu Mi ngẫm nghĩ.

“[Phù thủy Salem]. Vở kịch khó quá trời, sau đó không ngờ mọi người lại diễn thành công.” Người bạn nói tiếp lời.

“Đúng đúng. Mình diễn vai con gái Mục sư.”

“Ừ, chưa diễn xong cậu đã bỏ chạy sang Mỹ rồi.”

“Hi hi.” Doãn Tiểu Mi cười ngượng ngùng.

“Sau đó còn hại tội mình tìm người diễn thay quá chùng.” Cô bạn nén giận.

“Ngại quá, lần sau cậu đến thành phố A mình mời cậu ăn cơm, đi chơi với cậu nha. Nói đến chuyện này, chúng ta lâu quá không gặp ha.” Tật xấu của Doãn Tiểu Mi là, nói một hồi là lạc đề, làm đối phương cũng lạc đề theo luôn.

“Ừ, sau đó mọi người đều rất nhớ cậu, cậu và cậu bạn học lớp bên cạnh...”

“Suyt—” Doãn Tiểu Mi vội vàng ngắt ngang, sau đó ngó sang Dương Vọng Kiệt. Lúc này mới nhớ ra việc chính.

“Còn Thẩm Tả Ý, cô ấy vẫn ở nhóm kịch hả?”

“Không, hai năm cuối cô ấy đi nước ngoài du học.”

“Ừa?”

“Chính là sau khi cậu đi, cô ấy cũng đi.”

“Đi đâu vậy?” Doãn Tiểu Mi hỏi tới.

“Hình như là đi Đức.”

“Trao đổi du học sinh à?”

“Không rõ nữa.”

Dường như có tiếng rắc, manh mối đứt ngay chỗ này.

Doãn Tiểu Mi cúp điện thoại, có chút thất vọng, cô vốn nghĩ sẽ tìm ra tin tức long trời lở đất gì chứ.

“Chúng ta hỏi người khác nha?” Cô hỏi ý Dương Vọng Kiệt.

“Chuyện người ta em quan tâm nhiều như vậy làm gì.” Đến cả anh cũng cảm thấy Doãn Tiểu Mi hơi nhiều chuyện.

“Ai bảo anh...” Doãn Tiểu Mi thấy anh dường như đang trách móc cô.

Cô ngừng lại, cong môi tủi thân: “Ai bảo anh... trước đây thích cô ấy.”

Nghe câu cuối của Doãn Tiểu Mi, Dương Vọng Kiệt bật cười. Anh không biết hoá ra cô suy nghĩ vậy. Vì thế, anh bất giác sò sò đầu Doãn Tiểu Mi. Ngay cả cô gái nhỏ này cũng nhìn ra, trước đây anh đã thích Thẩm Tả Ý.

“Em cũng nói là trước đây rồi, còn để ý làm gì?” Anh nói.

Doãn Tiểu Mi gật đầu hờn hờ.

Nhưng mà, cô không biết sau khi Dương Vọng Kiệt rời khỏi nhà cô, ý nghĩ lại bay đến nơi khác.

“Cô ấy rất cục vì sao cố ý không biết em, chẳng lẽ anh không tò mò sao?” Chính là câu vừa rồi Doãn Tiểu Mi hỏi anh, giờ lại quanh quẩn xoay trong đầu anh, lúc đó anh không trả lời.

Anh quả thật cũng muốn biết.

Cùng lúc đó, Tả Ý đã thức dậy đang nấu cơm cho cái bụng đói kêu ầm ĩ của mình. Cô đói cả một ngày, ngẫu nhiên nuốt hết cả chén. Tiếp đến, cô vào toilet rửa mặt, thấy mặt mình trong gương

mà giật mình, trán sưng tấy lên rồi.

Tên này ra tay nặng ghê, không biết nể tình chút nào, cô lấm bầm trong miệng. Sau đấy lúc lắc cổ, phát hiện cái ót bị anh ta ấn đụng vào tường cũng đau. Không chừng cả trước cả sau đều sưng thành hai cục u luôn rồi.

Cô nhớ lại nét mặt Lê Trạch Lương lúc ném đồ vào cô, rất giống một cô con dâu bị ức hiếp. Nếu ý nghĩ này mà bị anh ta nghe được, không biết sẽ tức lên rồi lại ném cái gì đây. Cho dù là cái trán hoặc giả nơi nào khác có bị anh ta ném đi nữa, cũng là do cô nợ anh.

Nhưng—cô không thể tiếp tục làm anh ta tức giận nữa.

Cô bỗng nhiên muốn hỏi thăm, anh ta lúc này đang làm gì vậy? Đã thức dậy chưa? Chân có khoẻ không? Có phải vẫn không nghe lời mang chân giả không? Hay là đến bệnh viện rồi? Có biết cô đã nhìn thấy chân anh mà nổi cáu không? Có điều, dường như ngoài hay đối chọi gay gắt với mình ra, anh ta không hề nổi giận với ai khác, chẳng lẽ ghét cô lắm sao?

Tả Ý về phòng lấy điện thoại.

Cô viết một tin nhắn: “Lê tiên sinh, vết thương của anh sao rồi?” Viết xong lại cảm thấy kì cục còn giả tạo nữa, giống như bản thân lấy thân phận kẻ thắng trận đến hỏi han tình hình thương vong của đối phương sau cuộc chiến quá, nên lắc đầu xóa đi.

Nghĩ một lát lại viết: “Hợp đồng của chúng ta giờ thế nào?”, xem xem ngó ngó, cảm thấy câu này càng tào lao hơn. Mới đọc

thì khiến người ta hiểu lầm cô đang gấp gáp muốn bán thân; đọc kĩ lại thì giống như đi đòi nợ, y như sợ anh ăn quyết.

Cô lắc đầu lại xoá.

Câu thứ ba, làm cô cân nhắc hồi lâu: “Hôm nay tôi không đi làm cũng quên xin phép luôn, anh có trừ lương tôi không vậy?” Lần này, cô bị bản thân hạ knockout, tự nhiên phát hiện mình là tầng lớp thị dân tính toán chi li từ trong xương tủy.

Xoá xoá.

Cuối cùng cô thu hết can đảm, viết thật cẩn thận: “Anh khá hơn chưa? Chân còn đau không?”

Lúc nhấn đến ba chữ “còn đau không”, trong người Tả Ý phút chốc có một dòng nước ấm, từ trái tim vọt thẳng đến tứ chi. Ngày hôm qua, anh nhẹ nắm tay cô, cũng hỏi cô “còn đau không?” Biểu cảm lúc nói câu đó cô chưa từng thấy trên mặt anh, như mang chút dịu dàng còn thêm chút hối hận.

Nụ cười hiện trên mặt cô, sau đó quyết định chọn câu này. Khi chuẩn bị nhấn gửi đi, thì trợn tròn mắt—trong điện thoại của cô không có số của Lê Trạch Lương.

Số điện thoại, số điện thoại, số điện thoại, cô lục lọi đủ thứ manh mối trong đầu. Cuối cùng, cô nhớ hình như có một cuốn sổ thông tin của cấp cao Lê thị. Cô mở túi xách đi làm, nhanh chóng tìm ra số điện thoại của Lê Trạch Lương. Tiếp đến, cô đọc đi đọc lại tin nhắn mấy lần, chắc chắn không viết sai chính tả với đặt đúng dấu câu mới dè dặt nhấn gửi đi.

Một giây, hai giây...

Một phút, hai phút, ba phút...

Hơn mười phút trôi qua, di động vẫn không có hồi âm.

Cô chán nản tự an ủi, có lẽ không ở gần điện thoại hay là đang nghỉ ngơi, có lẽ Lê Trạch Lương là kiểu người không gọi tin nhắn cũng không biết chừng. Qua thêm hồi lâu, ngay lúc Tả Ý sắp quên mất tất ti vi đi ngủ, thì di động đột nhiên vang lên, cô vội vàng mở ra xem.

“Ừ.”

Thế mà anh chỉ nhắn lại một chữ lạnh tanh.

Tả Ý khóc không ra nước mắt. Cô dù sao cũng hỏi tới hai câu lận mà, nếu trả lời ngắn gọn thì cũng phải có hai dấu câu chứ. Người này chỉ “ừ”, rốt cục là nói vết thương khá hơn? Hay là chân mình vẫn còn đau?

Hay là... Hay là ý anh ta là chẳng thích thú gì mà trả lời cô?

Tim cô rơi tụt xuống, cuối cùng không biết tìm câu nào để nhắn qua tiếp nữa.

Tiếc rằng, Tả Ý không biết Lệ Trạch Lương nhận tin này trong tình huống nào. Số điện thoại cô tìm trong sổ thông tin không phải là số máy riêng của Lệ Trạch Lương, mà là số chuyên dùng cho công việc. Nên đôi lúc Lệ Trạch Lương không giữ, mà do tiểu Lâm giữ số điện thoại này. Cô vừa báo cáo kết quả công việc cho Lệ Trạch Lương vì anh không đến công ty xong, từ bệnh viện về được nửa đường, đột nhiên nhận được tin nhắn này.

Tiểu Lâm lúc đầu không biết là ai gửi tin, chỉ thấy dãy số quen quen, sau đó mới nhớ ra là số của Tả Ý. Vì vậy tiểu Lâm lập tức gọi cho Lệ Trạch Lương.

Lệ Trạch Lương bên đầu kia im lìm một hồi, mới nói: “Cô mang điện thoại đến đây.”

Tiểu Lâm đáp: “Vâng.”

Chỉ là, cô đã đọc cho sếp nghe một lần rồi, mà sếp vẫn muốn xem tận mắt, chẳng lẽ còn sợ mình lừa sao? Huống chi cô đi theo Lệ Trạch Lương cũng đã lâu, chưa từng thấy sếp nhắn tin với ai hết.

Tiểu Lâm vẫn cho rằng nhắn tin là thú vui của những người yêu nhau, chỉ là—sếp thiếu mất cái thú vui đó.

Tai tiếng trong đời sống cá nhân từng có không ít, hiểu lầm rắc rối với mấy cô ngời sao điện ảnh cũng vẫn có, nhưng Lệ Trạch Lương cho đến bây giờ đều hoàn toàn không ngó ngàng đến chức năng nhắn tin của điện thoại di động.

Cô biết, sếp cô ghét nhất là vụ này.

Không chỉ cô biết, mà mấy cô từng quen với sếp cũng biết rõ. Nhưng cô Thẩm này lại nhắn tin không đúng lúc. Mười phút sau tiểu Lâm xuất hiện trước giường bệnh của Lệ Trạch Lương.

Lệ Trạch Lương cầm điện thoại cười nhẹ: “Làm phiền cô đến đây rồi.”

Sau đó anh mở máy nhìn thoáng một cái rồi để sang một bên nói: “Không còn việc gì nữa, cô về trước đi.”

Tiểu Lâm lập tức ngẫm hiểu, biết ý nhanh chóng biến mất. Trong quá trình biến mất tiểu Lâm thầm nghi hoặc, lẽ nào sếp mình tự nhiên có hứng với tin nhắn?

Sau khi mọi người đều ra ngoài, Lệ Trạch Lương lại mở điện thoại xem.

“Anh khá hơn chưa? Chân còn đau không?”

Một hàng chữ ngắn ngủn, mắt anh đắm đắm nhìn một hồi thì chợt thấy buồn cười.

Bỗng lúc đó, anh hơi muốn gặp cô.

Nhưng khi Lệ Trạch Lương định ngồi dậy, nghiêng mắt thấy cái chân giả tháo ra để bên, sắc mặt chợt trầm xuống, lòng cũng buồn bực. Với tính cách mọi ngày của anh, thật sự không phải là người thích nói chuyện, thế nên bây giờ không biết trả lời cô thế nào.

Ý của “ừ”, có lẽ là đau rồi.

cdcd

Nhà lán giềng lâu dưới, không biết là không mang chìa khoá hay vợ chồng cãi nhau thế nào, mà đập cửa ầm ầm. Tả Ý ở tầng năm còn nghe thấy tiếng đập cửa ầm ỉ. Một lát sau lại nghe tiếng đàn ông mắng lớn thô tục, rồi thêm tiếng khóc của phụ nữ.

Nếu có người đàn ông nào quát thét cô như vậy, bảo đảm sẽ bị cô đập văng vào cửa. Trước kia cô luôn cho là thế, cho đến khi Lệ Trạch Lương xuất hiện.

Cô đòi xuống xe, anh mắng cô: “Cô điên rồi.”

Cô chộc tức anh, anh một mặt cực kì phản nộ hét: “Thảm Tả Ý”, mặt khác lại cầm điện thoại ném cô.

Như thế không có gì đáng nói, nhưng từ lần đó ra, Lệ Trạch Lương thích nhất vẫn là dùng giọng điệu lạnh lùng châm chọc cô.

Tính cô thì là để người ta tát cho một cái còn đỡ hơn gấp trăm lần để ai đó chế giễu cô.

Lệ Trạch Lương đối đãi với cấp dưới thậm chí đến cả người lạ, đều thật cẩn thận lịch sự, ôn hoà rộng lượng, còn đối với cô lại chua chát vô cùng.

Trước mặt nhiều người của tập đoàn Đông Chính vậy mà anh

không chịu chấp giúp cô ly rượu.

Lần trong phòng họp, câu đầu tiên anh nói ra là bảo cô đừng bao giờ xuất hiện trong cuộc họp của anh.

Thêm lần trong văn phòng anh châm biếm cô tưởng bỏ anh say mê cô.

Nhiều, thật nhiều câu châm chọc không hề tiếc rẻ mà dành hết cho cô, cuối cùng chỉ vì anh dịu dàng hỏi có một lần “còn đau không” mà cô đã hoàn toàn mềm lòng rồi ư?

Tả Ý cuộn người trên sofa, nhìn chăm chăm ti vi, không ngừng đổi kênh, tim dần dần trĩu xuống. Bản thân biết rõ Lê Trạch Lương dùng tiền mua mình, thì dựa vào đâu lại trông chờ hai người có thể thông hiểu lẫn nhau, hay đau khổ vì yêu, huống chi hai mươi bốn giờ trước mình như liệt nữ trinh trắng sống chết chống cự lại anh, mỗi lần bị anh chạm tới thì như chạm phải thứ dơ bẩn; bây giờ lại như cô gái mới biết yêu mới mắt mong ngóng phỏng đoán từng câu từng chữ nhất cử nhất động của đối phương, thậm chí có một chữ cũng do dự thật lâu, không phải buồn cười lắm sao. Thầm Tả Ý à Thầm Tả Ý, cô vừa cười lạnh vừa tự nhắc, giao dịch chính là giao dịch, đừng vì một lần sai lầm, cuối cùng lại đánh mất mình.

Bây giờ phải làm gì, được hời năm triệu của người ta, dù sao cô cũng phải thăm hỏi chứ. Nghĩ đến đây, Tả Ý tuy là nản chí nhưng đã suy nghĩ thấu đáo, nên hoà nhã gọi điện cho Lê Trạch Lương.

Xem ra người bên kia cũng đủ hoà nhã, đúng lúc điện thoại

vừa reng ba tiếng thì bắt máy. Lệ Trạch Lương ở đâu kia không chủ động lên tiếng.

Im lặng chốc lát, Tả Ý bèn lên tiếng trước: “Lệ tiên sinh, tôi là Thẩm Tả Ý.”

“Ừ.” Anh chậm rãi nhả ra một chữ, giống y như tin nhắn, rõ ràng là ngữ điệu như trong tường tượng của Tả Ý, lãnh đạm thêm chút kiêu ngạo.

4.

“Tôi muốn hỏi vết thương của anh có đỡ không?” Cô hỏi rất nhỏ nhẹ.

“Cũng được.” Anh có lẽ nhận thấy thay đổi của cô, cũng trả lời vô cùng khách sáo.

“Không thì khi nào đó tôi đến thăm anh.”

“Không cần, có chuyện gì tôi sẽ cho Quý Anh Tùng tới đón cô.”

Cô nói hai câu, anh chặn cô đủ hai câu, không biết anh cố tình hay vô ý, làm cuộc nói chuyện gần như đi vào ngõ cụt. Không nghi ngờ gì, Lệ Trạch Lương là không muốn cho Tả Ý biết anh đang hồi phục trong bệnh viện.

Anh như cảm thấy mình nói chuyện hơi quá đáng, nên nói tiếp:

“Tôi không hay dùng số này, lần sau cô liên lạc số kia đi.”

Tả Ý vừa nghe vừa ghi lại.

“Xong rồi.” Tả Ý nói.

Tắt máy rồi, Lê Trạch Lương cầm cây gậy chống người đứng lên, đi mấy bước đến cửa sổ. Anh lúc trong lòng không vui là thích nhìn ánh sáng lấp lánh. Tiếc là mấy ngày nay thời tiết âm u, trên bầu trời đêm không có được một chấm nhỏ, địa thế bệnh viện ở ngoại ô lại không cao nên không nhìn được ánh đèn, ngoài cửa sổ tối đen như mực.

Đêm đó anh ngủ mà không tắt đèn.

Tả Ý gặp lại Lê Trạch Lương, đã là chuyện của một tuần sau đó. Cô vẫn đến công ty sớm như thường lệ, ngồi dưới lầu Lê thị hít thở không khí buổi sáng sớm, bất ngờ nhận được điện thoại từ bệnh viện.

“Cô Thẩm, tôi là bác sĩ Hồng.”

“A, bác sĩ Hồng, cuối tuần tôi sẽ đến tái khám đúng giờ.”

Bác sĩ Hồng cười, “Không phải, cuối tuần tôi phải đi công tác, thời gian tái khám của cô phải đổi lại, chừng nào cô rảnh để tôi hẹn lại cô.”

“À. Chiều nay tôi có thời gian rảnh.”

“Ừm, đúng lúc buổi chiều tôi ít bệnh nhân, mấy giờ nhi?”

“Bốn giờ được không?”

“Được.”

Đúng lúc này, cô từ xa thấy Lê Trạch Lương một mình xuống xe, bước vào đại sảnh. Dáng vẻ đi đứng cũng như mọi khi, không thay đổi gì.

Lòng cô giãn ra một chút.

cdcd

Buổi chiều, Tả Ý đến bệnh viện, nằm xuống kê với bác sĩ Hồng: “Gần đây tôi hay mơ thấy chuyện trước kia.”

“Trước kia?” Bác sĩ Hồng hỏi.

“Lúc còn rất nhỏ, khoảng mười tuổi.”

“Mơ thấy những gì?” Bác sĩ Hồng đứng dậy rót nước cho cô.

“Thấy cha mẹ còn sống...” Cô thao thao nói một hồi lâu.

Bác sĩ Hồng Khanh ngoại trừ ở bên cạnh thỉnh thoảng góp vài ba câu, còn lại cứ để cô nói.

Sau đó cô bỗng hỏi: “Bác sĩ Hồng, cô kết hôn chưa?”

Bác sĩ Hồng cười: “Kết hôn rồi, hơn nữa con gái tôi đang đi học nhà trẻ.”

“Trước kia lúc cô yêu đương có suôn sẻ không?”

Bác sĩ Hồng nhìn cô, mỉm cười: “Tả Ý, cô còn rất trẻ, có đôi khi tình yêu không cần chú ý nhiều đến thế. Tuổi trẻ trong đời một người chỉ một lần, thay vì chịu cột vào ai đó thì cứ tận hưởng theo ý mình muốn đi. Nếu là rất thích, cứ tiến tới, đâu cần đến đúng hay sai.”

Cô đương nhiên là đã kể chuyện Lê Trạch Lương với bác sĩ Hồng.

“Anh ta tại sao lại làm vậy?”

“Chắc do anh ta có phương pháp khá cực đoan. Nếu anh ta không quan tâm đến cô, cần gì phải ép buộc cô.”

Lát sau, Hồng Khanh nói tiếp: “Nhưng cô phải nhớ kỹ một điều, tình yêu là bình đẳng, nếu là thật thì cũng cam tâm tình nguyện trả giá. Nếu cô dùng ánh mắt bất bình đẳng cư xử với tình cảm, vậy thì sẽ không công bằng với người khác.”

Tả Ý ra khỏi phòng khám, lời nói của bác sĩ Hồng tuy không thể khai sáng, nhưng lại khiến cô cẩn thận suy nghĩ.

Cô quả thật là thích Lê Trạch Lương, nên khi thấy anh bị đau ngã xuống thì cô cũng đau lòng gần như không thờ nổi. Vậy còn anh đối với cô thế nào? Có một chút nào để ý không? Nếu quả thật để ý cô, sao còn dùng thủ đoạn ép buộc cô? Sau đó còn nằm

lần bảy lượt giấu cột cô? Không thể hoà thuận sống chung với cô sao?

Nhưng nếu người ta đã thực hiện lời hứa, cô càng không thể trở mặt không nhận lỗi, đúng không? Bằng không giống như thiếu nợ ai đó vậy. Cô ngăm hạ quyết tâm đi đến hành lang thì chạm mặt Dương Vọng Kiệt.

Kì thật, Dương Vọng Kiệt từ rất xa đã thấy cô từ phòng khám bệnh của Hồng Khanh đi ra, thấy cô như đang suy nghĩ, anh kêu mà cô không nghe thấy.

“Tả Ý.” Anh đi đến vỗ vỗ cô.

“A, tình cò thật.” Tả Ý hoàn hồn.

“Em làm gì ở đây vậy?”

“Khám bệnh.”

Nghe hai chữ này, Dương Vọng Kiệt nhìn qua phòng khám của Hồng Khanh. Anh cũng đến tìm Hồng Khanh, có điều không phải khám bệnh mà vì việc riêng. Nhắc đến cũng thật tình cò, Hồng Khanh là đàn chị hồi đại học của anh, Dương Vọng Kiệt khá thân thiết với vợ chồng họ.

Thấy Tả Ý có tâm sự, anh chỉ gật đầu để cô đi.

Buổi chiều cô đến bệnh viện, còn một số công việc chưa làm xong, ăn chút gì đó lót dạ rồi về công ty tăng ca. Làm việc đến

hơn tám giờ, mới rời văn phòng về nhà.

Lúc đi xuống cô hơi do dự, rồi nhấn nút xuống tầng Lê Trạch Lương.

Tầng lầu của anh, có vài người vẫn chưa về, ngay cả tiểu Lâm cũng bận rộn bên ngoài. Không chừng Lê Trạch Lương lâu ngày không đến công ty, có rất nhiều việc chất thành núi chờ anh.

Cô nhấn số điện thoại lần trước anh cho.

“Tôi là Thẩm Tả Ý.”

“Có gì sao?” Giọng anh nghe uể oải, hình như khá là mệt mỏi.

Tả Ý không trả lời, tức giận nghĩ: Anh biết rồi còn hỏi, giữa hai người họ còn có chuyện gì chứ, chẳng qua chỉ là chuyện kia mà thôi.

Lê Trạch Lương cảm thấy cô có chuyện muốn nói, ngừng công việc, đứng bên cửa sổ.

“Cô Thẩm?” Anh thấy cô im lặng thật lâu, nên hỏi lại.

“Tôi...” Cô lấy lại can đảm, quyết định bước đi bước đầu tiên mang tính chất lịch sử. Đáng tiếc chưa nói ra được hai gò má đã đỏ như tôm luộc, đòi cô chưa khi nào khó mở lời như lần này.

“Chúng ta...” Cô lại đấu tranh, nhưng không nói tiếp.

Dù cô chỉ nói vậy, Lê Trạch Lương cũng đã hiểu. Hai mắt anh bỗng nhiên lạnh hẳn, trong lòng ngổn ngang đủ vị, chua xót lẫn lộn.

“Cô ở đâu?” Anh chợt hỏi.

“Công ty.”

“Thế này đi,” Lê Trạch Lương trầm ngâm một chút, rồi nói, “Tôi gọi điện báo Quý Anh Tùng tới đón cô, tôi một hồi nữa mới xong việc, cô về nhà chờ tôi.”

Nghe những câu này, lòng Tả Ý hồi hộp, về nhà chờ anh? Tả Ý ngơ ngác nhìn điện thoại rồi nở nụ cười đùa cợt, mình không phải có ý này sao?

Lên xe Quý Anh Tùng, xe chạy ra vùng ngoại ô, dường như là về nhà cũ của Lê gia. Tả Ý vừa vào nhà, lão Đàm liền đến chào: “Cô Thẩm, thiếu gia nói mời cô vào phòng dành cho khách nghỉ ngơi trước, chúng tôi đã dọn dẹp xong rồi.”

Hiển nhiên là Lê Trạch Lương đã gọi về bảo họ làm.

Phòng khách? May không phải phòng ngủ của anh.

Họ dường như biết Tả Ý thận trọng, thấy cô không về phòng dành sẵn cho mình mà đứng trong phòng khách cũng không đến quấy rầy cô nhiều, để bánh trái lên, rồi tự động đi làm việc.

Trong nhà cũ không được mấy người, dường như không có

người họ Lệ nào ở đây. Cô có nghe nói, Lệ Trạch Lương còn một cô em họ tên Lệ Phi Tuyết, hiện giờ đang đi du học.

Cô không quen một mình ở nơi đèn đuốc sáng trưng, ngồi lâu thấy khó chịu, bèn thông thả đi ra vườn hoa ngoài phòng khách. Vừa ra khỏi căn phòng có điều hoà nên cảm thấy hơi oi bức, nhưng thích nghi một hồi lại cảm thấy vườn hoa trong đêm hè có gió mát dịu dịu, vô cùng mát mẻ. Dưới bầu trời đêm rục rịch, lâu lâu lại nghe được tiếng dế kêu, còn ngửi được mùi thơm của cỏ.

Trong vườn để đèn sáng. Có một hồ nước phẳng lặng, trong hồ nuôi rất nhiều cá chép. Tả Ý ngồi xuống xem, cá chép không hề sợ người, tụ thành từng đàn bơi vòng quanh hồ.

Bất chợt, một vật trốn trong bụi hoa bước ra, dọa cô giật mình, định thần nhìn kĩ chỉ là con mèo trắng.

Con mèo chạy thẳng đến mép hồ nhìn chằm chằm đám cá bên trong, hai mắt sáng ngời. Sau đó, còn giơ một chân muốn khều thử đàn cá. Toàn thân nó trắng như tuyết, bốn chân phía trên vượt mọc lông đen, lỗ tai phải cũng màu đen. Tả Ý thấy nó quá đáng yêu, không kìm được mới đưa tay sờ đầu nó.

“Đừng có sờ!” Có người phía sau kêu lên muốn cản cô.

Đáng tiếc là đã muộn, cô chưa kịp dừng đến con mèo, nó đã như bị điện giật quay phắt lại cào lên mu bàn tay phải của cô, sau đó lủi nhanh đến chân người vừa kêu.

Tả Ý xoay người ngược lên nhìn, là Lệ Trạch Lương. Cô đứng dậy lặng lẽ đưa tay phải ra sau lưng.

Con mèo làm nũng cọ cọ vào ống quần Lê Trạch Lương. Anh vừa cúi xuống, con mèo liền nhảy vào lòng anh, ngoan hiền hết sức.

Tả Ý nắm bàn tay phải bị đau, trong lòng thầm mắng, thật là đồ mèo dựa hơi người, người nào mèo nấy, thấy người ta là làm mất hứng dữ à.

5.

“Sao lại ra ngoài này?”

Câu hỏi của anh không có chủ ngữ, Tả Ý không biết chính xác câu đó hỏi cô hay hỏi con mèo chết bầm kia, nên hồi lâu không biết có nên trả lời không, đến khi Lê Trạch Lương quay sang cô “hm?” một cái.

“Tôi ở trong đó buồn quá, nên ra đây xem.”

“Về phòng thôi.” Anh vừa nói, vừa đưa tay cởi nút tay áo, quay vào nhà.

Con mèo đó luôn đuổi theo sau Lê Trạch Lương.

Tả Ý đứng đằng sau nhìn chân anh, lại gấn chân giả vào rồi, không biết là hồi phục nhanh hay là anh cố chịu đựng. Có điều, nếu anh đứng yên, chân giả không khác gì chân thật.

Lệ Trạch Lương đi đến cửa quay lại nhìn cô, Tả Ý lập tức cúi đầu. Đi sau lưng nhìn người ta, thật sự không lễ phép chút nào.

“Phòng khách dọn xong chưa?” Lệ Trạch Lương hỏi.

“Đã dọn xong, là phòng trên lầu.” Lão Đàm đáp.

“Ừ. Cô Thẩm ở đây mấy ngày, xem còn thiếu gì không, ngày mai mang hành lý cô ấy đến đây.”

Tả Ý nghe được câu này, cắn môi không phản đối.

Lệ Trạch Lương ngồi xuống sofa, ra dấu Tả Ý ngồi xuống, con mèo cũng cuộn tròn nằm ngủ bên chân Lệ Trạch Lương.

Lão Đàm bưng trà lên, xong rồi đi ra, trong phòng chỉ còn hai người.

Trong ấm là trà Thiết Quan Âm, mùi hương thơm ngát từ ấm bay ra.

Lệ Trạch Lương rót cho cô một ly.

Buổi tối tôi không uống trà. Tả Ý định nói vậy, nhưng tiếc là cảm thấy bản thân yếu thế, liền cảm ơn rồi uống một hớp. Cô không thích uống trà, càng không biết được mùi vị chủng loại gì.

Lệ Trạch Lương uống xong, khớp ngón tay lướt qua đầu mày, đáng vẻ như cực kì mệt mỏi.

Anh theo thói quen lấy thuốc ra châm lửa, nhưng nghĩ sao đó, lại bỏ vào, để hộp thuốc trên bàn trà.

“Chẳng lẽ cô sợ tôi đổi ý?” Anh nói, “Tôi luôn là người nói một là một nói hai là hai, nếu đã hứa với cô thì chắc chắn làm được.”

Hiển nhiên, anh ám chỉ việc cô tự động đưa tới cửa.

Trong nháy mắt, Tả Ý bỗng thấy xấu hổ, mặt ửng hồng đến tận mang tai. Cô vốn đã thuyết phục bản thân, nhưng để Lê Trạch Lương nói ra thế này, cô vẫn cảm thấy lòng khó bình tĩnh.

Cô nắm tay, với tính cách ngày xưa cô đã quay đầu bỏ đi. Chẳng những bỏ đi, còn phải châm chọc đáp trả anh hai câu, để anh không nói lại được nửa câu, tức chết là tốt nhất.

Nhưng hiện giờ chân Tả Ý vẫn ở nguyên tại chỗ, mặt hết đỏ lại trắng, cuối cùng nén nhịn. Cô đã quyết tâm sống hoà thuận với anh rồi.

“Xem ra Lê tiên sinh lấy sỉ nhục tôi làm niềm vui nhỉ.” Tả Ý thản nhiên nói, câu nói chịu thua vẫn bị cô nói ra thật châm chích.

Lê Trạch Lương cũng chẳng tức giận.

“Cũng không phải, tôi chỉ là đối với thái độ chuyển biến rất lớn của cô Thẩm có một chút...” Anh dừng một lát, lựa từ ngữ thích hợp, “Có chút vui sướng.”

Tả Ý liếc về mặt thon thót của người ngồi trước mặt, nghĩ thầm, chi bằng anh nổi giận còn đỡ gai mắt hơn.

“Được rồi, thời gian không còn sớm nữa cô đi nghỉ đi, phòng thứ hai trên lầu là của cô.” Nói rồi anh cũng chuẩn bị về phòng.

Hơi thờ Tả Ý ngưng trệ, ý anh là hôm nay tới đây thôi à.

Đột nhiên, Lê Trạch Lương quay ngược lại, “Đưa tay tôi xem.”

Tả Ý ngẩn ra, cô nghĩ là anh không phát hiện chứ.

“Không sao mà.”

“Tôi xem nào.”

Tả Ý bị ép đưa tay ra. Anh cầm tay cô, cẩn thận xem xét. May mà miệng vết thương không sâu, chỉ hơi xước da. Anh đi lấy hòm thuốc đến bôi thuốc cho cô.

Tả Ý hơi bất ngờ.

Lúc anh sắp bôi i-ốt thì bảo cô: “Đau thì cứ nói.”

“Không đau.”

“Mèo là động vật tính tình khó đoán, đừng sờ lung tung.”

“Con người không phải cũng vậy à.” Tả Ý nói.

“Nói ai vậy?”

“Không phải nói anh.”

“Vậy nói ai?”

“Nói tôi.” Thế này cho êm chuyện.

“Ừ.” Anh gật gù, “Đồng cảm sâu sắc.”

Bị anh trả đũa rồi.

“Hiếm thấy chúng ta lần đầu tiên có chung nhận định.” Anh nói.

Lúc này, con mèo rất đúng thời điểm thức dậy, cong lưng meo một tiếng, không biết có phải hùa theo quan điểm của ông chủ đẹp trai của nó không đây.

Tả Ý liếc sang con mèo, “Đúng vậy, hai người có thể cùng chung nhận định, không dễ gì có.”

“...”

“...”

Lệ Trạch Lương cẩn thận bôi i-ốt giùm cô, bôi xong còn trẻ con thổi phù phù lên vết thương.

“Phòng ngừa ngộ nhỡ tốt nhất mai đi tiêm vắc xin phòng bệnh

đi.”

“Khỏi cần.” Làm gì dễ bệnh thế chứ.

“Lại muốn cãi tôi?” Anh hỏi.

Tả Ý đành phải gật đầu, định rút tay về. Nhưng anh không buông ra, ngón tay hơi siết bàn tay cô. Bị anh đụng vào vết thương, Tả Ý híp mắt, hơi đau.

“Tôi còn tưởng cô chịu được chứ, vừa rồi chấp tay sau lưng cả buổi có kêu đau đâu.” Lệ Trạch Lương lúc nói chuyện, mắt chứa chút trêu tức. Anh dường như lại đổi từ thô bạo, khôi phục lại tính cách anh đối xử với cô trước đây.

“Tôi không phải tượng gỗ mà nén đau nổi, có cảm giác chứ.” Cô bị đau đến nhú mào.

“Tôi thấy cũng không khác lắm.”

“Ack?” Tả Ý không nghe anh nói, vì cô chợt ngửi được mùi thơm kì lạ.

Cô quay đầu nhìn, hình như con mèo khi đi ra ngoài làm cửa hở ra, mới khiến cho mùi thơm thoảng vào. “Mùi gì thế nhỉ?” Cô buột miệng hỏi.

“Dạ Lai Hương.”

“Dạ Lai Hương?”

Cô khá ngạc nhiên với loại thực vật này. Trước đây ở nhà cho cô mua cây mắc cỡ, cô vẫn không nghĩ ra vì sao nó mắc cỡ. Vì thế cứ sờ, cây mắc cỡ xếp lá lại, lật sau nó mở ra cô lại sờ. Cô vui cực kì, đáng tiếc không đây hai ngày, cây mắc cỡ bị hành hạ mà chết, rõ ràng là chết vì trùm phá hoại.

Vậy vì sao Dạ Lai Hương đến ban đêm mới nở hoa?

“Tôi có thể xem không?” Cô vừa nãy ở vườn hoa không người thấy.

“Có gì đâu mà xem, không phải là mấy đoá hoa thôi sao, người lâu lại vắng đâu.” Anh nói vô cùng không thuyết phục.

Chủ nhà đã nói vậy, Tả Ý đành phải ngượng ngáp về phòng. Trong phòng tắm còn chuẩn bị sẵn quần áo và áo ngủ.

Cô ngấm ngấm.

Áo ngủ là đồ mới, còn bộ quần áo kia là đồ cũ tuy nhiên đã được giặt giũ sạch sẽ. Một cái váy màu vàng to, số đo tương đương với người cô. Tả Ý đoán chắc là của cô tiểu thư gì đó của Lê gia. Có đồ thay đổi, vẫn tốt hơn ngày mai phải mặc lại bộ hôm nay.

Cô tắm rửa, nhào lên giường dang tay dang chân.

Cám ơn trời đất nhất là, Lê Trạch Lương để cô ở trong này. Nếu về lại căn hộ thuê kia không biết phải ở với anh thế nào, ở

đó có một phòng ngủ, vậy thì để anh ngủ hay cô ngủ? Hay là ngủ chung?

Tác giả có lời muốn nói: Để đăng phiên ngoại của bạn “A” cho dài thêm. Dễ thương lắm nhé.

[Xin chào, tôi là mèo Niệm Ý*] By A.

Chào mọi người, còn nhớ tôi chứ? Tôi là cái con mèo được cưng chiều ấy. Hôm nay xuất hiện kể cho mọi người nghe một câu chuyện, chuyện của mèo tiểu Niệm Ý làm bạn với cậu chủ.

Không rõ từ lúc nào (bởi vì khi đó tôi còn rất rất nhỏ) tôi được Lệ nuôi dưỡng. Từ khi có trí nhớ tới nay, mỗi ngày tôi đều ở cạnh cậu, nhìn thấy hết hi vọng ố của cậu. Cậu đặt tên cho tôi là Niệm Ý, tôi rất thích cái tên này, cậu hầu như lúc nào cũng trầm lặng, tôi cũng yên lặng ở cạnh chân cậu, hay là đôi khi tôi sẽ ngoan ngoãn nằm trong lòng cậu không muốn đi đâu, cho đến giờ cậu chẳng tỏ thái độ nào về điều này, có thể thấy được, cậu thích tôi. Có khi cậu sẽ nói chuyện với tôi, rõ ràng tôi thấy cậu thật cô độc. Cậu chỉ nói với tôi những chuyện lật vặt, đa số là chuyện công việc, ví dụ hôm đó cậu gặp được người nào vân vân...

Cuộc sống vốn luôn bình lặng như thế, nhưng ngày nọ về nhà, cậu đột nhiên thay đổi, cậu hình như rất bức bối. Thái độ đối với tôi cũng rất kì quái, tôi rất lo lắng, nhưng lại không biết nói để hỏi cậu, tôi đành chờ đợi, yên lặng chờ đợi cùng cậu, đợi cậu bình tĩnh lại, kể tôi nghe chuyện của cậu. Lúc đó lòng tôi cũng

bối rối lắm, bởi vì tôi cảm thấy cuối cùng cậu không còn thuộc về tôi nữa (tuy tôi chỉ là một con mèo, nhưng tôi cũng có tình cảm mà), có người muốn cướp cậu đi, sau này cậu sẽ không còn cùng nệm tôi như bây giờ nữa, không còn nhiều thời gian ở cùng tôi nữa. Quả nhiên, sau khi bớt buồn, cậu kể với tôi chuyện cậu và Tả Ý. Khi đó tôi hiểu ra, thì ra là thế à, vì sao tôi tên là Niệm Ý, có phải là vì kỉ niệm về cô gái tên Tả Ý mới đặt tên cho tôi là Niệm Ý không? Cậu nói cậu đã gặp lại Tả Ý, sau rất nhiều năm, cô ấy lại lần nữa xuất hiện trước mắt mình, vốn nghĩ cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại thì cô ấy lại xuất hiện, nhưng cô ấy lại cố tình xuất hiện trước mặt mình, mỗi ngày thoáng ẩn thoáng hiện trước mặt mình. Lệ nói mình không biết phải nói gì với cô ấy. Thấy cô ấy lén lút đi theo sau, không phải không biết, nhưng cứ để mặc cô ấy đi theo lên lầu, cuối cùng, đến cuối cùng không tìm được mới lật tẩy cô ấy. Nếu mà thấy biểu hiện trên mặt cậu lúc ấy, sẽ thấy rất thú vị. Đúng là vẫn còn nhớ ngày xưa mà..... (lược bỏ bớt, hihi)

Lần sau, cách đó một khoảng thời gian rất dài, lúc Lệ kêu tôi cứ luôn kêu sai, thường hay kêu tôi là Tả Ý. Tôi giận rồi nha.

Sau đó, tôi gặp được một cô gái, lúc nhìn thấy cô gái đó, tôi đột nhiên cảm thấy cô chính là cái cô tên Tả Ý đó, trước giờ Lệ chưa từng đưa cô nào về nhà, cô này là người đầu tiên, vì thế tôi đoán Lệ nhất định rất quan tâm cô ta, nên nhất định là cô ta tên Tả Ý. Vì vậy cơn tức trong lòng thoáng cái vùn vụt bốc lên, nên lúc cô ta muốn sờ tôi, tôi ra tay cào cô ta. Đồng thời tôi cũng nghe Lệ kêu “Đừng có sờ!” chỉ tiếc là Lệ nói quá muộn, lòng thầm cười trộm, hê hê. Chạy đến trước Lệ làm nũng, biết Lệ sẽ không trách mắng tôi, thậm chí tôi còn nhảy lên lòng Lệ, bộ dạng rất ngoan hiền, vì tôi biết, cô gái này đã xuất hiện, thời gian tôi chiếm giữ Lệ sẽ càng ngày càng ít. Thật ra tôi không phải nói

mình yêu Lệ hay muốn chiếm hữu Lệ, chỉ là thói quen lâu ngày lại vì sự xuất hiện của một người con gái mà bị phá vỡ, nên tức giận bất bình mà thôi. Vì thế tôi cào cô ta một cái cho hả giận, hô hô. Quả nhiên là tôi có lòng dạ mèo mà.

(*念意: Niệm Ý: có nghĩa là nhớ Tả Ý.)

6.

Không biết đã bao lâu, cô nằm một mình trong căn phòng ở lầu hai trong ngôi biệt thự, mắt cứ mở thật to.

Cô ngủ không được.

Có thể nguyên nhân là do vừa uống trà, cô nằm trên giường trong đầu đếm hết mấy đàn cừu, cũng không ngủ được. Ngay từ đầu cô đã nghiên cứu xem có nên khoá trái cửa phòng lại không, vì cô thấy rõ ràng Lệ Trạch Lương ở ngay phòng kế bên. Nghĩ đi nghĩ lại đành thôi, nếu anh thật sự có ý đó thì đã quang minh chính đại đi vào, chẳng cần lén lút hành động.

Sau đó cô lại nghiên cứu cái đèn thủy tinh ở đầu giường rất cục là có bao nhiêu viên tròn tròn, đáng tiếc đếm tới đếm lui số lượng lần nào cũng không khớp, nên lại buồn chán tìm cái khác.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, sở thích người trong nhà này quái dị ghê, khuya rồi còn mở đèn vườn hoa sáng trưng, sáng quá cô càng không ngủ được. Cô đứng dậy kéo màn lại, chợt ý nghĩ xẹt qua, rón ra rón rén mở cửa đi xuống lầu. Vừa vào vườn đã ngủ

thấy mùi thơm. Cô không biết Dạ Lai Hương ra sao, chỉ dựa vào khứu giác mà phát hiện nó ở gần hồ cá.

Hoa nhỏ màu trắng, thân hoa mang màu xanh nhạt, nở thành một khối tròn, nhìn thoáng hơi giống quả bóng hoa nhỏ. Mới nhìn không có gì đặc biệt lại chẳng thú vị như cây mắc cở. Cô không cam lòng định ngồi xổm xuống hít thật sâu, thì thấy phía dưới cây Dạ Lai Hương có một cặp mắt mèo xanh thẳm.

Nhìn thêm tí nữa, là con mèo đó.

Nó nghiêng đầu đến gần Tả Ý.

“Trể thế này, mày không ngủ mà còn làm gì?” Cô hỏi nó.

Con mèo này là người hầu nhí của Lệ Trạch Lương. Nhưng chủ nhân đã ngủ, nó vẫn chưa ngủ.

Lần trước bị quào, cô sẽ không bị bề ngoài ngoan ngoãn của nó lừa gạt mà đưa tay sờ nữa.

“Vậy cô không ngủ mà còn làm gì?”

Một giọng nói đột ngột vang lên, Tả Ý sợ đến mức giật bắn người định thét lên, ngay tích tắc cô há miệng định thét đấy, thì bị một người từ đằng sau che miệng lại, ngăn hầu hết tiếng thét trong cổ.

“Suyt——” Chủ của giọng nói đó nói, “Cô định làm người trong nhà tôi nửa đêm còn hoảng hồn sao?”

Tả Ý lúc này mới nhận ra người đó là Lê Trạch Lương.

Anh thả tay khỏi miệng cô.

“Anh làm tôi sợ muốn chết.” Báo hại tim cô đến giờ còn kinh hoàng. Nếu giờ cô có thể quay lại bảo đảm sẽ lườm anh thủng người luôn.

“Tôi cũng thế.”

“Ngủ không được tôi mới ra đây đi dạo.” Tả Ý giải thích.

“Ồ,” Anh trêu cô, “VẬY mà tôi lại nghĩ trong nhà có trộm, định ra bắt.”

Lão Đàm nghe tiếng động trong vườn, bật đèn đi ra, vừa lúc nghe câu sau của Lê Trạch Lương.

“Thiếu gia, bắt...” Chữ trộm chưa thốt ra, liền nuốt xuống, đi vào nhà.

Đã từng thấy bắt trộm, nhưng chưa từng thấy kiểu bắt trộm thế kia.

Lúc bấy giờ Lê Trạch Lương đang từ phía sau ôm Tả Ý, lưng cô tì sát lên người Lê Trạch Lương. Tư thế mờ ám bị ông cụ trông thấy, đương nhiên phải biết điều thối lui, làm sao nói bắt trộm hay không bắt trộm cho được.

Tuy không phải giữa ban ngày ban mặt nhưng cũng là cô nam

quả nữ, Tả Ý lập tức bước lên tránh đi, sau đó xoay lại nhìn thẳng anh, rồi ho khan che giấu xấu hổ một lúc.

“Tôi về phòng.”

“Không phải cô không ngủ được sao?”

“Tôi về phòng xem ti vi.”

“Phòng cô không có ti vi.”

“...”

Cô cứ mắc vào tình huống xấu hổ là chỉ số thông minh gần như giảm hết phân nửa.

Anh đi đến ghế dài cạnh hồ cá ngồi xuống, nói: “Nếu không ngủ được, chi bằng giải buồn cho nhau, ngồi cùng chút chứ.”

Câu này của anh hẳn là câu hỏi, thế mà anh lại dùng giọng trần thuật nói ra, có thể thấy đây không phải đang hỏi ý, mà là bảo cô phải ngồi. Nếu là bình thường, để có thể được ngồi cạnh Lê Trạch Lương không biết bao nhiêu cô gái sút đầu bể trán cũng muốn tranh cho được may mắn và vinh dự này.

Nếu vậy, cô cứ dứt khoát phóng khoáng ngồi cạnh vậy.

Gió đêm trong lành phất vào mặt, thổi rối tóc cô, nhưng khi lướt qua da lại có kiểu nhàn hạ khác. Dưới ánh trăng cô nhìn sườn mặt tuần tú của anh. Môi trên anh mỏng hơn, còn môi dưới hơi trễ

xuống cằm. Khi anh nhếch môi mỉm cười là đủ nghiêng nước nghiêng thành.

Khụ—Tả Ý ngừng ngay ý nghĩ, thành ngữ tất nhiên không thể dùng bậy, đó là miêu tả con gái mà.

“Nghĩ gì thế?” Anh hỏi.

“Tôi nghĩ kiếp sau anh...”

Cô đột ngột ngừng nói biết mình không kịp suy nghĩ lại nói lỡ miệng, nên không dám nói nữa, cũng không thể cho anh biết, tôi đang nghĩ nếu kiếp sau anh làm phụ nữ chẳng biết có chim sa cá lặn không. Tên này khẳng định sẽ đánh cô lột xuống mười tám tầng địa ngục ngay tức khắc.

“Kiếp sau thế nào?” Anh dường như đoán ra đầu mối, hỏi tới.

“Tôi nghĩ kiếp sau tôi phải đầu thai làm người đàn ông cực kì vĩ đại.”

“?”

“Sau đó nhất định phải cưới một cô vợ đáng yêu giống tôi.”
Mắt cô đảo tròn, bất kể thế nào cũng phải nói cho hết câu.

Anh nghe vậy mỉm cười.

“Trước đây em vẫn thú vị như vậy.”

Anh nói xong, đưa tay vén lọn tóc bị gió thổi bay trên trán cô ra sau, chần chừ rồi di chuyển đến cầm cô.

Tay nhẹ nhẹ nâng lên, anh nâng mặt Tả Ý lên. Sau đó, Tả Ý thấy đôi môi cân đối cô vừa quan sát tỉ mỉ khi nãy hạ xuống.

Không phải lần đầu tiên hai người hôn môi. Nhưng nụ hôn ép buộc và lãng nhục lần trước hoàn toàn khác hẳn.

Anh hôn rất khẽ, như sợ dùng sức nhiều sẽ làm vỡ nụ hôn như giấc mộng hư ảo này. Giờ đây anh như người đang nhẹ nhàng thưởng thức vật phẩm quý báu. Tay Tả Ý vẫn hơi kháng cự để trên ngực anh, ngăn sự tiếp xúc giữa hai thân thể và muốn đẩy anh ra. Nhưng bất trắc lần trước làm cô không dám đối phó thô bạo với anh nữa.

Thừa dịp cô còn do dự anh chậm rãi thăm dò rằng cô, từ từ dùng sức. Đôi môi mềm mại làm cô bắt đầu không tìm thấy tiết tấu hơi thở của mình, gấp rút muốn thoát khỏi nụ hôn triền miên của anh.

Thế nhưng, anh lại luyến lưu.

Anh mang theo luyến lưu quên mất bản thân hôn cô, kháng khí, quyến luyến không rời.

Gió mang theo mùi hương của Dạ Lai Hương và mùi cỏ, nhưng cô không còn thừa sức lực và tâm trí để phân biệt.

Anh đưa tay ra trước dờn nắm tay muốn đẩy anh ra, sau đó ôm eo cô, làm cô càng gần anh hơn. Chỉ tiếc họ cùng ngồi, nên góc độ không thể hợp nhất.

Anh tựa như không hài lòng lắm với tư thế này, cơ thể hơi cúi, đặt cô nửa nằm trên ghế, ngay sau đó ôm chặt thân thể mềm mại vào ngực. Anh tiếp tục bám theo lưng cô, quấn mút, cướp đi thần trí còn sót lại của cô.

Ngay lúc cô cho rằng mình sắp tan chảy, lúc gần như không còn hít thở nổi, anh mới lưu luyến rời khỏi môi cô, sau đó lại ra sức ôm cô chặt vào lòng, nhúu mày nhắm mắt, dùng giọng nói thì thầm trầm ấm như ma chú, một lần lại một lần chậm rãi lặp lại, “Tả Ý, Tả Ý, Tả Ý...”

Tả Ý chẳng hiểu ra sao, dường như bị thứ tình cảm này của anh lây nhiễm, vâng lời không đẩy anh ra nữa, mà ngoan ngoãn đáp: “Em ở đây.”

“Tả Ý.” Anh lại gọi khẽ, giọng nói dịu dàng làm người ta mê đắm.

Lòng Tả Ý như được lấp đầy, chậm rãi vòng tay quanh hông anh, lặp lại: “Em ở đây.”

“Không, em không ở đây.” Anh nói.

Chương VI

1.

Từ rất sớm Dương Vọng Kiệt đã đến văn phòng và đang do dự một việc, anh không biết mình có nên gọi điện cho Doãn Tiểu Mi hay không.

Hôm qua anh hỏi han Hồng Khanh hồi lâu, Hồng Khanh vì giữ bí mật cho bệnh nhân nên không cho anh biết. Nhưng chị ấy càng như vậy, Dương Vọng Kiệt càng cảm thấy bệnh tình Tả Ý có phần kì lạ.

“Vì sao cậu nhất định phải biết?” Hồng Khanh hỏi.

“Em muốn biết.”

“Đây không phải là lý do, đến khi nào cậu tìm được một lý do có thể thuyết phục được tôi rồi nói sau, tiểu Dương.”

“Chị Khanh.” Dương Vọng Kiệt năn nỉ.

“Không được, đây là vấn đề đạo đức nghề nghiệp.”

Lên đến mức độ này Dương Vọng Kiệt đành phải thôi, “VẬY... thì thôi.”

“Tiểu Dương, cậu không vừa lòng à?” Hồng Khanh hỏi.

“Không có.”

“Cậu với Tả Ý quen thân lắm à?”

“Làm gì được thế.” Dương Vọng Kiệt bất đắc dĩ cười cười.

Nghe giọng nói yếu xìu của anh, Hồng Khanh cũng xem như hiểu rõ.

“Cậu thích cô Thẩm à?”

“Chuyện qua rồi, cũng có một chút.” Dương Vọng Kiệt úp úp mở mở giấu giếm.

“Vậy cậu bỏ qua thật đi, tiểu Dương,” Hồng Khanh nói, “Tả Ý là cô gái không tệ, đáng tiếc không hợp với cậu.”

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của chị, Dương Vọng Kiệt lại nở nụ cười, “Chị Khanh, thói xấu nghề nghiệp của chị đó à.” Chuyên khuyên bảo người khác.

Anh nói thế càng khiến Hồng Khanh thật sự cảm thấy địa vị Tả Ý trong lòng Dương Vọng Kiệt không phải bình thường. Chị thấy cậu em này trước đây rất ít khi dính líu đến con gái, hiếm khi thấy yêu đương gì. Nên hại cả đám đàn anh đàn chị còn lo thay cho nó.

Nhưng nghe nói gần đây nó qua lại với đại tiểu thư Doãn gia, thật không biết nó với bệnh nhân Thẩm Tả Ý của chị có mối quan hệ gì. Hiện giờ nếu không nói với nó, tâm trạng nó cũng khó

yên ổn. Chị suy tính cân nhắc, rồi quyết định. Chị cứ một lần rũ bỏ trách nhiệm bác sĩ vậy.

“Thật ra cô ấy cũng không có bệnh gì nghiêm trọng, nói có cũng có, nói không cũng không.” Chị nói.

“Hà?” Dương Vọng Kiệt nghe mà mờ mịt.

“Cô ấy bị chứng mất trí nhớ.”

“Chứng mất trí nhớ?”

“Mất trí nhớ vì tâm lí.” Hồng Khanh bổ sung.

“Không thể nào.” Dương Vọng Kiệt mở to mắt, “Em không biết lắm về mất trí nhớ, nhưng Tả Y không thể nào bị được, cô ấy giống hệt người bình thường, không nhìn ra được lại mau quên thế.”

“Mất trí nhớ vì tâm lí có rất nhiều loại, có người sẽ quên hết mọi thứ bao gồm cả bản thân mình, có người lại nhớ người này nhưng quên người khác, có người nhớ chuyện trước đây lại quên chuyện sau này, có người nhớ chuyện khác nhưng lại hoàn toàn quên hết chuyện quan trọng nhất. Cậu thật khẳng định cô ấy đều nhớ toàn bộ sao?”

Hồng Khanh không nói rõ hết, còn hỏi ngược lại anh một câu. Chị đoán Dương Vọng Kiệt nhất định trong lòng vẫn còn chưa tin mới hỏi chị đến cùng mãi, không tin cậu ta không nhìn ra đâu mối.

“Vì sao lại như vậy?”

“Hai năm trước cô ấy chuyển đến, trên bệnh án ghi là sau tai nạn xe cộ mới xuất hiện bệnh trạng. Nhưng cũng không chắc chắn, có lẽ là bệnh di truyền trong gia đình, có lẽ là sau chấn động quá lớn mà sinh ra tâm lí tự bảo vệ, có lẽ cũng vì tai nạn mà va chạm mạnh vào đầu. Phải biết rằng nơi thần bí nhất của con người là não bộ, rất nhiều hiện tượng tâm lí đến nay còn đang trong giai đoạn nghiên cứu, chưa có kết luận.”

“Nhưng mà...”

Hồng Khanh cắt lời anh, “Tiểu Dương, tôi chỉ nói với cậu được nhiều đấy thôi, đủ thoả mãn lòng hiếu kì của cậu rồi, tôi sẽ không trả lời câu nào của cậu nữa đâu.”

“Em hỏi câu cuối thôi, có thể trị khỏi không?”

Hồng Khanh mỉm cười, quả nhiên là miệng kín như bưng, không trả lời nữa.

Dương Vọng Kiệt ra khỏi bệnh viện, đi ngang thư viện thì dừng xe bước vào.

Nếu Hồng Khanh không giải thích với anh, vậy anh chỉ còn cách tự tìm tòi thôi.

Anh tìm kĩ càng tài liệu về chứng mất trí nhớ trên kệ sách, rồi mượn về nhà nghiên cứu. Lúc đọc mấy thuật ngữ chuyên môn tối nghĩa, anh mới thấm thía cảm nhận được Hồng Khanh đã giải thích dễ hiểu biết bao nhiêu.

Anh khái quát chứng bệnh mất trí nhớ do tâm lí Hồng Khanh nói, sau đó sàng lọc ra hai dạng mà anh cảm thấy rất phù hợp với bệnh trạng của Tả Ý. Một là mất trí có tính chọn lựa, là người bệnh đối với khoảng thời gian xảy ra nào đó, chỉ chọn nhớ một phần, và quên mất phần kia. Còn lại là mất trí có tính liên tục, là người bệnh quên chuyện xảy ra trong một năm hay một sự kiện trước đó.

Anh nhớ Tả Ý trước kia có nhắc đến chuyện trước đây với anh, vậy là không phải quên hết tất cả, mà là một trong hai dạng trên. Đến cùng là tai nạn thế nào khiến cô trở thành như vậy? Hơn nữa cô bị mất đi trí nhớ là mất những gì?

Dương Vọng Kiệt vì vậy mà ngẫm nghĩ cả đêm, nhưng không biết mình phải tìm ai để nói.

Rốt cục anh quyết định gọi cho Doãn Tiểu Mi vẫn chưa tỉnh ngủ.

“Gì vậy?” Cô lơ mơ ngủ dụi dụi mắt.

“Cuộc sống của em kể ra thật là thoải mái.” Dương Vọng Kiệt than thở.

“Em biết ngay mà, anh nói em là sâu gạo chứ gì.”

“Sâu gạo? Sâu gạo gì?” Anh không biết tí gì về ngôn ngữ của mấy cô gái trẻ cả.

“Sớm vậy có chuyện gì à?”

“Lần trước em nói em có thể tìm người hỏi một chút...”
Dương Vọng Kiệt nói đến đây, thì dừng lại.

“Sao hả?”

“Không có gì, thôi đi.”

“Anh đừng chỉ nói một nửa được không? Làm người ta sốt ruột quá.”

“Lần trước em nói em quen giáo viên dạy piano giỏi lắm, anh tính giới thiệu cho cháu anh.”

“À, đúng rồi. Lát em liên lạc cho.”

Cô bị anh lừa gạt.

Dương Vọng Kiệt áy náy cúp điện thoại, chuyện như thế anh làm sao có thể ngốc nghếch mà hỏi Doãn Tiểu Mi được chứ. Anh hỏi Hồng Khanh chuyện Tả Ý không muốn nhắc đến, đã là không tôn trọng cô rồi.

Huống chi, thế này cũng không công bằng với Doãn Tiểu Mi.

Cùng buổi sáng hôm đó, ở nhà cũ Lệ thị.

Lệ Trạch Lương lúc ăn sáng nhìn đồng hồ trong phòng ăn, “Chú Đàm, nhờ chú lên lầu gọi cô Thẩm xuống, nói là trễ giờ làm

rồi.”

Khi lão Đàm gọi Tả Ý vội vàng đi xuống đã là mười phút sau, cô vừa đi vừa sửa lại tóc. Cô rất ít khi mặc váy đầm đi làm, nên không quen, bất giác cứ giật nhẹ váy, rồi lại vuốt vuốt nếp gấp chỗ thắt lưng.

“Nguy rồi, trễ giờ rồi.” Cô cuống quýt.

“Cô Thắm ăn sáng trước đi.” Lão Đàm vội vàng lấy đĩa cho cô.

“Cám ơn bác, con không ăn đâu.”

“Tôi còn ở đây, em gấp gấp làm gì.” Lệ Trạch Lương lên tiếng.

Cô ngẩng lên thấy người ngồi bên bàn ăn, thẹn đỏ cả mặt.

Tuy tối hôm qua sau đó anh không làm gì hết, tự về phòng mỗi người nghỉ ngơi. Nhưng chỉ một nụ hôn, đã đủ làm cô rối loạn mê mẩn. Trên người anh có sức hấp dẫn đàn ông thật lạ lùng, lúc nhắc tay nhắc chân đã loáng thoáng tản ra, ngấm vào trong tìm người khác giới, mê hoặc tìm họ.

“Tôi không có thói quen ăn sáng.” Tả Ý thấy bữa sáng kiểu Trung thì chau mày.

Anh cười cười, không nói gì ngay, gấp tờ báo để sang bên cạnh, đứng lên, nhàn nhã mở miệng: “Vậy em từ hôm nay trở về sau cần phải bỏ thói quen này.”

Tả Ý cầm đũa ngăn người, đem qua cô còn tưởng tượng cảnh hôm nay gặp anh, giờ anh biến trở lại thành Lê tiên sinh hờ hững không gì sánh bằng rồi. Thế này xem ra họ cuối cùng cũng có thể sống chung yên ổn rồi.

Nhưng mà, anh vì sao hôm qua lại nói những lời kì lạ như vậy với cô, Tả Ý muốn hỏi, nhưng ngại lão Đàm còn ở đây nên không tiện lên tiếng.

“Tôi ra ngoài xe chờ em, nhanh lên.” Anh nói.

Tả Ý nhìn anh một cái, oán thầm trong bụng. Người này đúng là nhà tư bản, ban ngày đã bán sức cho anh rồi, hết giờ vẫn phải làm thuê cho anh, hai mươi bốn tiếng đều phải ở trong tầm mắt anh.

Tả Ý lua vài muỗng cháo, cuống quýt đuổi theo, vừa lên xe lại bảo: “Tôi quên mang di động.” Lập tức đẩy cửa xe đi lấy.

Anh nhìn cô, từ trong kẽ răng nặn ra một câu, “Tốt nhất nhanh lên, bằng không em tự đón xe mà đi.” Cô nàng này có quá nhiều thói hư tật xấu gần như làm anh mất đi tính nhẫn nại.

Tả Ý nghe anh nói, vừa thở hồng hộc chạy đi lấy, vừa giận đến nghiến răng, đôi khi, anh thật sự thật sự vô cùng đáng ghét.

Quý Anh Tùng nhìn bóng lưng vội vàng của Tả Ý, hỏi: “Cậu định khi nào mới nói cho cô ấy biết?”

Lê Trạch Lương nghe xong, ý cười vụt tắt chìm vào khóe miệng mím lại, hai mắt sầm xuống, im lặng hồi lâu mới nói: “Nếu

như có thể, tôi hi vọng cô ấy vĩnh viễn không phải nhớ lại.”

2.

Xe chạy gần đến cao ốc Lệ thị thì Tả Ý khẳng khẳng đòi xuống xe. Cô không muốn đến công ty vào giờ cao điểm rồi trước bao nhiêu người, bước xuống xe với Lệ Trạch Lương, nếu làm vậy Thẩm Tả Ý chắc chắn ngay khoảnh khắc đó cô sẽ trở thành kẻ thù chung có toàn bộ nữ giới trong Lệ thị.

Nhất là cái cô phó quản lý Bành của phòng nhân sự. Cô này đã hơn ba mươi tuổi, từ sau lần chuyện cô với Lệ Trạch Lương ở cầu thang bị truyền ra, Bành Lệ mỗi lần nhìn cô y như nhìn kẻ thù, mũi hếch lên trời hừ lạnh một cái, rất giống bị mắc bệnh viêm mũi dị ứng. Thế rồi, từ lúc cô bị Lệ Trạch Lương lạnh giọng coi thường, cô bị người ta đồn trở thành cơm thừa, thái độ Bành Lệ mới hơi có sự chuyển biến tốt đẹp.

Hiện giờ mọi người trong công ty nhìn cô thật quái lạ. Thông cảm có, xem trò vui có, cười trên nỗi đau người khác có, giả mèo khóc chuột có luôn? Có điều phần lớn mọi người vẫn tin rằng, lần ở cầu thang là ảo giác của chị lao công mà thôi, bởi vì đường đường là chủ của Lệ thị làm sao để ý đến cô cho được!

Buổi sáng đến công ty rồi, Tả Ý và đồng nghiệp cùng tầng họ Đồng, họ Hoàng tính đi lấy tài liệu, trên đường đi gặp phải Lệ Trạch Lương.

Lệ Trạch Lương ngày thường trong công ty đặc biệt là trước mặt nhân viên nữ vẫn luôn rất có tiết chế và rất có uy tín. Tính

tình hoà nhã dễ gần, nhưng chỉ cần cặp mắt anh nhìn sang ai đó, quả thực y như là gió lạnh thổi qua, có thể đông cứng người. Nhưng nếu nhìn phụ nữ, tự nhiên đau đớn cũng thành vui vẻ.

Mấy đồng nghiệp bên cạnh lập tức đứng lại, cùng lúc cúi đầu, “Chào Lê tiên sinh.” Lê Trạch Lương gật đầu xem như chào lại.

Tả Ý trốn ở bên cạnh, nép người định đi qua luôn.

Nhưng không thoát khỏi cặp mắt của Bành Lê đứng cạnh Lê Trạch Lương. Ba mươi lăm tuổi vẫn còn trong trắng, Bành Lê đẩy gọng kính. “Thăm Tả Ý.” Cô ta nói, “Cô thấy Lê tiên sinh sao không chào hỏi.”

“Quản lí Bành.” Tả Ý đành phải bước ra.

“Lúc cô vào Lê thị, tôi đi công tác hết mấy ngày, không nói rõ với cô quy tắc xử sự trong công ty. Giờ sao thành không phép tắc gì thế kia.”

Tả Ý cúi đầu, “Chào buổi sáng quản lí Bành.”

“Buổi sáng gặp mặt lần đầu tiên, nếu đó là cấp trên thì cần phải chủ động chào hỏi, mà không phải chờ cấp trên chào cô, hoặc là làm như không thấy mà không chào. Chào tôi để sau, hơn nữa phải tôn trọng Lê tiên sinh. Lê tiên sinh thường ngày trăm công ngàn việc, nhất cử nhất động đều kéo theo tương lai của trên dưới Lê thị. Chúng ta tuy là mọi ngày đều che giấu tâm trạng tôn kính đặc biệt trong lòng, nhưng biểu lộ ngoài mặt trong lúc lơ đãng mới là đáng quý nhất. Bây giờ bộ dạng này của cô rất dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm là cô coi thường Lê tiên sinh, coi

thường Lệ tiên sinh chính là coi thường cả Lệ thị, Hiếu chưa?”

Tả Ý sợ cô ta nói thêm lúc nữa chắc sẽ thắng việc làm của mình lên mức độ phụ ân cả dân tộc Trung Hoa, nên vội vàng gật đầu như già tòi, “Hiếu rồi, tôi hiếu rồi.”

“Cô hiếu rồi còn ở đó gật làm gì, không mau chào Lệ tiên sinh đi.”

Tả Ý len lén tròn mắt, tại sao cô phải chào anh chứ, mơ mộng hão huyền.

Lệ Trạch Lương làm như không liên quan đến mình, rất nhẫn nại đứng chờ, còn không mở miệng nói tiếng nào.

Tả Ý rất muốn ngược lên lườm thủng anh, tốt nhất là lấy một miếng thịt của anh xuống nấu cháo luôn cho rồi. Tiếc là cô không dám ngược lên, sợ bị Bành Lệ bốn mắt bắt được lại càng trách mắng kể tội tám đời cô ra, và không để cô trốn thoát.

Tính toán một hồi, trên đầu chữ tâm có một thanh đao, cô nhin vậy.

Bước lên một bước, cúi đầu nói: “Chào buổi sáng Lệ tiên sinh.”

“Ừ.” Lệ Trạch Lương lại còn rất phối hợp đáp lời.

Tả Ý chỉ đành ra oai trong bụng, ra sức mắng anh.

“Không được, không được, góc độ không đủ.” Bành Lệ nói.

Tả Ý há hốc miệng, góc độ không đủ? Gì mà góc độ không đủ?

Bành Lệ nhỏ nhẹ nói với Lê Trạch Lương: “Lê tiên sinh, ngài đi trước đi, cô gái này để tôi chỉ bảo lại mới được.” Cách nói hoàn toàn khác hẳn cách nói vừa rồi với Tả Ý.

Sau đó các đồng nghiệp dưới sự dẫn đầu của Bành Lệ lại cùng cúi đầu, cung kính chào Lê Trạch Lương rồi đi.

Tiếp đó, Bành Lệ lại theo thói quen ngẩng lên đẩy gọng kính, “Thẩm Tả Ý lại đây, để tôi dạy cô thế nào là cúi chào chính xác. Đầu tiên phải chú ý thời gian, thời điểm chúng ta cúi chào tốt nhất là cách đối phương hai đến ba mét, lúc trao đổi ánh mắt với đối phương.” Bành Lệ thâm tình nhìn chăm chăm Tả Ý rồi làm mẫu.

Tả Ý chạm phải ánh mắt cô ta, lập tức ớn lạnh, sồn gai ốc rụng đầy đất.

“Chúng ta cúi đầu thành hai kiểu góc độ. Một kiểu là với đồng nghiệp ngang hàng. Làm theo tôi.” Bành Lệ nói. “Hai tay đặt lên nhau để chéo trước người, cổ và lưng thành một đường thẳng, nghiêng người ra trước mười lăm độ, mắt nhìn ra phía trước một mét rưỡi, rồi chậm rãi ngẩng lên, lúc ngẩng lên phải luôn nhìn chăm chú vào đối phương. Một kiểu khác quan trọng nhất, là chào hỏi người lớn và cấp trên. Tư thế đằng trước cũng giống vậy, cũng hai tay đặt lên nhau để chéo ở phía trước, cổ và lưng giữ thẳng, để tỏ lòng kính trọng chúng ta cần nghiêng ra trước ba mươi độ, mắt nhìn xuống đất đằng trước một mét, sau đó vừa

nhìn đối phương chăm chú vừa từ từ thẳng người lên... Cô làm một lần xem."

Đồng nghiệp tiểu Hoàng tiểu Đồng lúc rời đi cùng để lại cho cô vẻ mặt "Tự cô cầu phúc đi."

"Đến làm theo tôi đi." Bành Lệ nói.

"Lệ tiên sinh, chào buổi sáng." Tả Ý cúi đầu chào hỏi với bức tường.

"Không được, giọng phải nhẹ một chút."

Cô đành phải làm lại.

"Lệ tiên sinh, chào buổi sáng."

"Không được, người phải cúi xuống nữa."

Cô làm lại.

"Lệ tiên sinh, chào buổi sáng."

"Lưng cong quá, làm lại."

...

Tả Ý vì thế mà bị thẩm bị Bành Lệ tra tấn sống cả buổi sáng, hơn nữa lúc Lệ Trạch Lương bỏ đi, cô thấy rõ anh nắm tay phải lại khẽ che đi đôi môi hơi cong lên, vụng trộm cười cô.

Hẹp hòi! Coi chừng anh vui quá hoá buồn đó, Tả Ý tiếp tục mắng thầm trong lòng.

Giữa trưa, Tả Ý gần như kéo tấm thân mỏi không chịu nổi đến cantin ăn cơm.

“Cô may thật nha, không ngờ vẫn còn sống.” Tiểu Hoàng nói.

Tả Ý gục đầu, “Còn có nửa mạng à, eo sắp gãy luôn.”

“Thì ra thật sự không ai thoát khỏi Bành ma quỷ.” Tiểu Đồng cảm khái, “Trước đây tụi này cũng từng trải qua rồi, cô phải trân trọng đó Tả Ý.”

Bành ma quỷ?

Tả Ý khó hiểu nhìn hai người, “Chẳng lẽ mấy người chỉ hận Bành Lệ, không hận...” Cô sợ chỗ này đông tai mắt, lại mọc ra một chiến sĩ bảo vệ, hay là fan hâm mộ cuồng nhiệt Lệ Trạch Lương, dừng một lát, nhìn chung quanh rồi mới hỏi: “Không hận Lệ... tiên sinh sao?”

“Sao phải hận Lệ tiên sinh? Có liên quan gì người ấy đâu.” Tiểu Hoàng hỏi.

“Đúng đó.” Tiểu Đồng tán thành.

Tả Ý sợ muốn rút cằm, Bành Lệ đó rõ ràng là cáo mượn oai hùm, mọi người chỉ hận con cáo còn thái độ với con hùm đang

sau lại hoàn toàn trái ngược. Con người quả nhiên là khoan dung với người khác phái hơn, nhất là người khác phái có ưu thế về diện mạo.

“Con người Lệ tiên sinh tốt lắm, đến cả tép riu như tụi này mà chào hỏi người ấy cũng rất thân thiện.”

Đó là giả nhân giả nghĩa mà trời ạ, Tả Ý nghĩ thầm, mấy người không phải chưa thấy lúc anh ta hung dữ, sao mới cười một cái đã làm mấy người xí xoá hết vậy.

“Hơn nữa mặt mũi lại anh tuấn và quyến rũ như thế, hơn nữa có việc chắc chắn cô không biết,” Tiểu Đồng thần bí nói, “Trong công ty có đồng nghiệp nữ lén mua...” Đến chỗ quan trọng thì ngừng lại.

“Mua cái gì?” Tả Ý hỏi, dù sao không thể nào là đêm đầu của anh.

“Mua nộ hôn.”

“Phụt——” một tiếng, Tả Ý suýt nữa phun hết canh, làm mình bị sặc, ho khan không ngừng. Vậy nộ hôn hôm qua chẳng lẽ cô phải trả tiền...

Sau đó, trong đầu cô bắt đầu xuất hiện hình ảnh Lệ Trạch Lương ngồi ở đó lần lượt bán nộ hôn cho từng người, tưởng tượng cả buổi, tự dung cảm thấy không hợp lý, vì thế hỏi: “Không thể nào, một lần mua phải trả bao nhiêu tiền mới làm anh ấy để mắt đến chứ?”

“Nhảm nhí, đương nhiên không phải kiểu hôn như cô nói rồi.” Tiểu Hoàng nói, “Cô đừng nghĩ thấp hèn vậy chứ.”

“Chẳng lẽ còn có kiểu hôn khác à.”

“Là cái ly á. Loại ly dùng một lần Lệ tiên sinh đã xài rồi á, có người gom lại đem bán.”

Tả Ý há hốc miệng, hôn môi gián tiếp?

“Rõ ràng là mấy người thấp hèn mà?”

“Tụi này không có mua, chỉ nghe người ta nói lại thôi.” Hai người đối diện lập tức phủi sạch.

Tả Ý theo bản năng sờ sờ môi mình, dường như đầu lưỡi còn lưu lại cảm xúc mềm mại ẩm ướt tối qua. Nhất là giọng nói còn không ngừng gọi tên cô, quả thật như chất độc mê hoặc lòng người.

Nghĩ đến đây, tim Tả Ý nảy thịch lên, gần như muốn nhảy ra khỏi ngực.

“Tả Ý, cô đỏ mặt.” Tiểu Hoàng nói.

“Làm gì có!” Tả Ý bị trúng tim đen cãi lại.

“Cô không trong sáng đến thế chứ, tụi này mới nói có chút đã đỏ mặt, không yêu đương gì sao?”

“Không có, chỉ bán mình thôi.”

“Bán mình? Bán mình gì?”

“Bán mình chôn cha.” Cô hài hước đáp.

Ăn cơm xong, tiểu Đồng đưa cho Tả Ý một miếng socola.

“Tôi không ăn ngọt được.” Tả Ý cười.

“Không sao đâu, cô có béo đâu, ăn một miếng bổ sung năng lượng, nói không chừng Bành ma quỷ còn đến tìm cô đó.”

“Không phải chứ.” Tả Ý mặt mũi đen thui.

Hết giờ làm Tả Ý về chỗ ở lúc đầu thu dọn mấy thứ xong xuôi, cảm thấy răng đau âm ỉ. Đúng là không nên ăn đồ ngọt mà, Tả Ý nghĩ.

Tan tầm là giờ cao điểm, cô xách hành lí không tiện ngồi xe buýt, chờ thật lâu mới tranh được chiếc taxi.

Tài xế bật đèn xong, hỏi cô, “Cô à, đi đâu?”

Tả Ý ngó ra, thôi xong, cô quên hỏi địa chỉ rồi.

May mà cảm giác phương hướng của cô rất mạnh, bảo tài xế lái đến Lệ thị, sau đó dựa theo tuyến đường hôm qua Quý Anh Tùng đón cô đến Lệ trạch, đi một lát, thì đúng là chỗ đấy.

Cô thầm khâm phục bản thân.

Khi về đến, bầu trời đã tối đen, qua luôn thời gian ăn cơm, không ai gọi điện thúc giục cô; đến Lệ Trạch, cũng không thấy ai chờ cơm, làm cô cảm thấy rất khó chịu. Hai việc nhỏ xếp chồng nhau, trong lòng cô tăng thêm chút xúu tình cảm với Lệ Trạch Lương, và quyết định tha thứ lỗi lầm ban sáng của anh.

Cô vừa vào cửa, thấy Lệ Trạch Lương ngồi trên sofa đọc báo.

Anh ngẩng lên nhìn cô, bỗng nói: “Cô đi làm cũng đi trễ, hết giờ về nhà cũng trễ, sau này cô làm việc nhanh chút được không? Chúng tôi ăn cơm xong rồi, cô muốn ăn gì thì tự làm đi.”

Tả Ý nghe vậy mà kinh ngạc, sau đó trong lòng tức muốn chết, cho đến giờ chỉ có cô chê người ta chậm chạp, chưa có ai chê cô không nhanh nhẹn, đây là con người gì vậy!?

3.

“Tôi tự nấu mì gói.” Tả Ý tức điên.

“Nhà chúng tôi không có mì gói.” Anh nhàn nhã nói.

“Vậy tôi không ăn, có được chưa.” Tả Ý thở phì phì nói xong xách hết hành lý lên lầu.

Bầu trời bên ngoài u ám, dường như là trời sắp mưa.

Lệ Trạch Lương nhìn theo bóng dáng cô biến mất, chậm rãi thả tờ báo xuống. Anh thấy yên lòng, anh đã nghĩ cô sẽ không về đây nữa, gần như là tuyệt vọng.

Thật ra Tả Ý không biết chiều nay Lệ Trạch Lương đặc biệt về sớm, cho người ở nhà cũ nghỉ làm, đến cả lão Đàm cũng bị ép đi.

“Nhưng cơm chiều...” Lão Đàm nói.

“Trong nhà còn thứ gì không? Tự tôi làm.”

“VẬY LÃO NÊM NẼM TRƯỚC CHO CẬU.”

“Không cần, tôi đâu phải không biết làm.”

“Định cho cậu khỏi phiền thôi.” Lão Đàm cười.

Lệ Trạch Lương cất tờ báo, chậm rãi thông thả đi vào bếp, kiểm tra cơm trong nồi cơm điện. Sau đấy cầm dao, chuẩn bị cắt rau, để nồi lên bếp bật lửa. Anh ở nước ngoài từng sống một mình, hiện giờ phần lớn thời gian cũng sống đơn độc trong căn hộ nhỏ, mấy việc sinh hoạt còn con này không khó để được anh.

Trên lầu, Tả Ý sắp xếp đồ đạc xong, thì cảm thấy bụng đói kêu ầm ĩ, đói đến mức ngực đánh vào lưng, thật sự không chịu được nữa muốn lén xuống dưới tìm cơm canh còn dư để ăn.

Lúc cô rón rén xuống lầu thì nghe trong bếp có tiếng động, cô cẩn thận nhìn xem, không ngờ anh lại ở trong bếp.

Cô chưa từng thấy một Lê Trạch Lương hiền lành thế này, trước ngực đeo tạp dề màu xám, tay áo xắn lên, đang xào rau.

Anh thấy cô ló đầu vào, một tay cầm đĩa một tay cầm sạn mức đồ ăn ra: “Còn đợi gì nữa, ăn cơm trước đi.”

Mùi cá và sườn xào chua ngọt thơm ngào ngạt được anh đem ra, để trên bàn ăn.

“Làm cho tôi ăn hả?” Tả Ý vừa mừng vừa lo.

“Làm cho tôi ăn, nhưng em muốn ăn thì cứ ăn.”

Tả Ý cười híp mắt nhìn anh, người này miệng lưỡi độc địa mà lòng dạ mềm như đậu hủ nha.

“Đũa.” Anh nói.

“Ừ.” Tả Ý lần đầu tiên nghe lời, hấp tấp đi lấy.

Lúc này, trong phòng ăn là bầu không khí hoà bình.

Chàng trai cời tạp dề ngồi xuống, cô gái cầm chén đũa quay lại phòng bếp, cả cái con mèo ác ôn bướng bỉnh cũng ngoan ngoãn ngồi ở đây, thích thú ăn cơm với thịt.

Cô ngồi xuống, vươn đũa tới đĩa cá gấp một miếng, chậm rãi đưa đến trước miệng thì thấy hành lá xanh biếc.

“Á, sao lại bỏ hành?”

Mắt Lệ Trạch Lương sầm xuống.

Sau đó là đĩa thứ hai, vươn đến món sườn xào chua ngọt.

“Á... Ngọt quá.”

Mắt anh càng sầm thêm.

Đĩa thứ ba, Tả Ý gấp miếng thịt heo, chưa bỏ vào miệng đã kêu toáng.

“Ồi trời đất ơi, còn bỏ cả ớt nữa à. Tôi vẫn...”

Cô chưa nói hết câu, Lệ Trạch Lương không dẫn nổi nữa ánh mắt đóng băng quét qua cô, “Hm?” một tiếng, mặt sa sầm, trong mắt mờ hồ nổi bão.

“Ồ...” Tả Ý thấy bất thường lập tức nói lảng, “Thật ra tôi vẫn rất thích ăn ớt, là món ưa thích nhất trong đời tôi, bỏ cái này vào thật là hợp.” Sau đó lông mày cau tít lại, cố chịu cay mà ăn.

cdcd

Ban đêm, trời không mưa nổi, nhưng gió thổi rất lớn. Cả căn nhà lớn chỉ có hai người là cô và Lệ Trạch Lương, gió thổi ù ù, đêm hôm khuya khoắt nghe thật âm u.

Không biết cửa sổ phòng khách dưới lầu đóng không kín hay sao mà cứ va chạm lạch cạch, làm Tả Ý càng thêm khó ngủ, muốn

rời phòng đi xem sao. Nhưng cô chết nhát, do dự một hồi mới quyết định đi.

Cô mở cửa vừa xuống lầu rẽ ngay khúc quanh sờ soạng bật đèn, không để ý Lê Trạch Lương đang đứng sững ở một nơi khuất gần đó. Nhưng anh lại thấy cô, từ trong ánh sáng bước đến, lần đầu tiên trong đời anh không biết nên làm thế nào.

Chẳng qua vì trời sắp mưa chân anh đau nhức khủng khiếp nên đi xuống uống thuốc, không ngờ là sẽ gặp cô.

Tả Ý vất vả lắm mới mò trúng công tắc đèn.

Đèn lập tức sáng lên, làm loá mắt cô, phòng khách sáng như ban ngày. Cô xoay người bỗng nhiên nhìn thấy Lê Trạch Lương, giật mình.

Anh mặc đồ ngủ, tay cầm gậy, ống quần bên phải trống rỗng, không mang chân giả. Thấy bộ dạng này của anh, Tả Ý cảm thấy hơi lúng túng.

“Tôi xuống đóng cửa sổ.” Cô giải thích.

Thế mà anh không nói gì, sắc mặt lạnh như nước đá.

Tả Ý biết anh bị người khác gặp trong tình huống này nhất định sẽ khó chịu, nên đóng cửa sổ xong liền chuẩn bị về phòng rồi ở lì trong đó luôn không ra nữa.

Cô đi được nửa đường thấy hũ thuốc trên tay anh, liền sực nhớ

đến lời bác sĩ Hà nói lần trước.

Anh chắc vì chân đau mới xuống uống thuốc.

Ngực Tả Ý thắt chặt, không nén được nên đứng lại nói, “Hôm nay không ai ở nhà, anh có cần tôi giúp không?”

“Không.”

“Có cần lấy giúp anh cái ly không?”

“Không cần.”

Anh lại bắt đầu nổi bướng.

“Thật ra...” Cô với cái tính bướng bỉnh này của anh, quyết định cho liều thuốc mạnh, “Thật ra chân của anh, hôm đó tôi cũng thấy rồi, nên anh không cần lẩn tránh. Nếu đã ở chung với anh đến khi ngán mới thôi, làm sao có thể khiến tôi không thấy cho được.” Nói xong, Tả Ý lẳng lặng chờ bão tới, cùng lắm thì lần nữa bị cây gậy kia ném trúng thôi mà. Nhưng cho dù có đánh chết cô, cô cũng không muốn thấy dáng vẻ đó của anh, vừa nhắc đến cái chân đã để ý ngay. Tức giận dù sao cũng tốt hơn thờ ơ cay nghiệt.

Càng che giấu cho thấy càng để ý, càng để ý cho thấy không vượt qua được gút mắc trong lòng.

Cứ nói thẳng trái lại còn thoải mái hơn, chuyện này đối với anh thà đau một lần rồi thôi. Anh không chỉ phải đối mặt với cô, còn

phải đối mặt với ánh mắt của người bên ngoài.

Anh nghe vậy sắc mặt đanh lạnh, hoảng sợ trong mắt đã tự thành cuồng phong, nhưng anh một mực nói chuyện thật bình tĩnh, “Thấy cũng thấy rồi, một cái chân tàn phế cũng chẳng có gì để giấu giếm.” Cho dù bình thản như vậy, nhưng giọng anh vẫn rét lạnh thấu xương như hàn băng vạn năm, nói xong tựa vào gậy ngồi xuống sofa.

“Nếu ngay cả anh cũng không thể bình tĩnh chấp nhận chân mình, vậy làm sao có thể khiến người khác nhìn thẳng nó. Chân giả giống thật thế nào cũng là chân giả, huống hồ anh không thể mang nó cả đời, anh không thể dựa vào hư ảo này mà che giấu bản thân mình. Hơn nữa bác sĩ Hà nói anh cố mang trong thời gian dài...”

“Đủ rồi!” Anh thô bạo cắt ngang lời cô. “Thẩm Tả Ý, cô lại bắt đầu tự mãn, tự phụ. Đừng dùng dáng vẻ đứng trên cao thương hại tôi, dạy bảo tôi. Chuyện của tôi cần đến cô làm gì? Cô cho cô là gì, mà dám ở trước mặt tôi chỉ dạy này nọ. Hôm nay tôi mất một chân, ngày nào đó tôi có mất chân còn lại cô cũng không được xen vào!”

Anh giận dữ cùng cực, nhưng nói với Tả Ý lại là châm chọc và giễu cợt.

Tả Ý đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, mí mắt sụp xuống, không muốn cãi nhau với anh nữa.

Đúng vậy, cô có là gì của anh đâu?

Có lẽ là thế cô đánh giá mình quá cao, lại mơ tưởng mình có thể khuyên anh đổi lời để anh thoát khỏi bóng ma tâm lý, đang yên đang lành tự dưng chuốc lấy bể mặt.

Anh chỉ xem cô là trò tiêu khiển. Tâm trạng tốt thì trêu chọc cô, tâm trạng không tốt thì bảo cô rút sang một bên, làm gì có chút nào để cô trong lòng. Trong công ty, mặc cho người ta chỉ trở sau lưng, anh cũng không vì cô mà nói thêm một câu. Bất luận là với ai, anh đối đãi cũng tốt hơn cô gấp trăm lần.

Cô lại vì chút dịu dàng của anh tối qua mà đã vênh vào tự đắc trước mặt anh rồi.

Cô nghĩ đến đây tự nhiên mũi cay nồng, nước mắt lã chã rơi xuống.

Tả Ý mất tự nhiên quay mặt sang chỗ khác. Cô gần như không bao giờ rơi nước mắt trước người khác, mà bây giờ chẳng hiểu sao nước mắt cứ tuôn ra không ngừng.

“Xin lỗi Lệ tiên sinh, tôi tự nâng giá bản thân cao quá mà làm lời với ngài rồi.” Cô nói xong không dám lau nước mắt, quay đầu bước đi, sợ người kia nhận ra.

Để lại Lệ Trạch Lương một mình ngồi đó, ngón tay cứ gập rồi mở, cuối cùng trước khi cô đi vẫn không nói không hành động gì. Anh nghe tiếng cửa phòng cô nhẹ nhàng khép lại, dường như ngay sau đó cũng khép lại cánh cửa trong lòng hai người.

Anh một mình ngồi ở sofa, chìm trong đêm tối gió to gào thét.

Anh chán nản không tìm thấy vật gì trút giận, nắm tay càng nắm càng chặt, cuối cùng không dẫn được bèn quật mạnh cây gậy, trúng gạt tàn và mâm trái cây làm chúng đều rớt xuống đất. Vì thế từng thứ trước sau rơi trên nền gạch, hai tiếng kêu loảng xoảng trong đêm nghe đinh tai.

Tả Ý đến khi về phòng rồi mới lau nước mắt. Trước kia lúc giải quyết vụ án bị đương sự đối phương uy hiếp nhiều lần, cô đều nghe tai trái lọt tai phải; ngay cả Chu An Hoè hết lần này đến lần khác gây khó khăn cho cô, cô cũng xem thường. Nhưng cô lại bị mấy câu đơn giản làm cho khóc lóc, thật không có tiền đồ.

Tả Ý nằm lì trên giường, trằm kín đầu, nước mắt không chảy nữa, nhưng hơi thở vẫn tắc nghẹn. Hướng chi trằm lâu, trong chần khó thở đành phải tung ra. Cô bị viêm mũi, vừa khóc đã muốn phát bệnh, thời tiết thay đổi đột ngột cũng phát bệnh, sau đó nước mũi chảy ra không ngừng.

Cô đã nhẫn nhịn anh lắm rồi, trên thế giới này trừ anh ra Thẩm Tả Ý cô chưa từng thua ai, phục tùng ai, nhưng anh lại đối xử xấu xa với cô như vậy đấy.

Bỗng nhiên, Tả Ý nghe tiếng “loảng xoảng” bật ngồi dậy. Cô sợ anh không cẩn thận ngã cầu thang, không nghĩ ngợi nhiều hít hít mũi, vội vội vàng vàng mở cửa chạy xuống lầu xem, thấy Lê Trạch Lương vẫn ngồi chỗ đó, chỉ là đồ đạc rơi xuống hỗn độn.

Cô lại tự tưởng bỏ rồi, ngượng ngịu muốn về phòng. Nhưng bị Lê Trạch Lương nhìn thấy.

“Tả Ý.” Anh gượng gạo gọi cô. Cô nghe hai chữ đó mà thân

thể cứng đờ, đêm qua anh cũng gọi cô như vậy, tiếng gọi len vào tim. Nhưng bây giờ gọi cô làm chi? Chẳng lẽ vừa rồi còn chưa hả giận, gọi lại để châm chọc cô tiếp?

“Tôi đi ngủ.” Cô xụ mặt nói rồi muốn xoay người đi lên.

“Tà Ý,” Tuy ngữ điệu vẫn gượng gạo lại còn rất mất tự nhiên, nhưng so với vừa nãy lại hoà hoãn rất nhiều, “Em lại đây.”

Tôi không!!

Cô vốn muốn trả lời anh như thế, lúc này bảo cô qua, cô qua ngay, nếu lát nữa muốn cô biến, cô biến ngay à? Nhưng ánh mắt cô chạm ánh mắt anh, bất kể thế nào chữ “không” cũng không thốt được thành lời.

Anh hơi nhú mày, đôi mắt bình thường dưới ánh sáng mặt trời thoáng nhìn là màu nâu, nhưng giờ lại như hai chấm mực đen rồi rậm, tràn đầy khẩn cầu.

Ánh mắt như vậy, có là ai cũng không thể từ chối nổi.

“Để làm gì?” Cô đi đến trước mặt anh, có phần không tình nguyện lâu bầu.

“Lại đây.”

Cô nghe theo anh bước đến hai bước rồi dừng lại, “Rồi...” Câu nói chưa xong đã bị kinh hãi thay thế, vì anh ngồi trước mặt bỗng đưa tay tóm cổ tay cô, dùng lực kéo lại, người cô nháy mắt mất

thăng bằng phải ngồi nghiêng trong ngực anh.

Cô muốn giãy dụa, lại bị anh ôm chặt.

“Tôi...” Tả Ý đỏ hồng hai má.

“Suyt—”

Anh chôn đầu bên hõm vai cô, dường như tham lam ngửi hết mùi thơm cơ thể cô, sau một lâu không nói gì.

Bên ngoài gió đang thổi điên cuồng, nhưng bị cửa sổ kính ngăn lại làm bên trong càng có vẻ tĩnh lặng. Trong phòng, Tả Ý tựa như chỉ nghe tiếng hít thở của mình.

Qua hồi lâu, nghe anh khẽ nói, “Xin lỗi, tôi lại nổi giận với em.” Vẫn không ngừng lên, như đang nói chuyện xấu hổ nhất trên đời.

Tả Ý ngẩn người.

“Tôi cũng không đúng.” Cô là người thích nói ngọt, nhất thời không biết nên nói gì, đành nhận lỗi theo.

“Tôi không muốn em khóc, dù em luôn vô tâm chống đối tôi, tôi cũng không muốn em khóc.”

Tả Ý nghe câu này lòng vốn đang buồn bực cau có, như bọt biển gặp được nước từ từ nở ra. Mũi lại bắt đầu cay cay, hơi hơi cảm động.

“Tôi vô tâm khi nào? Hơn nữa cũng không hề chống đối anh.”
Cô vẫn không quên tranh cãi.

Anh ngẩng đầu, xòe tay ra nói: “Đưa tay cho tôi.”

Tả Ý không hiểu vẫn ngoan ngoãn đưa tay.

Lệ Trạch Lương thoáng nghiêng người, cầm tay cô đặt trên đùi phải không trọn vẹn. Cách lớp vải mỏng, cô cảm thấy chỗ bị cắt mất trở xuống bỗng trống rỗng.

Lòng bàn tay cô run lên.

“Có sợ không?” Anh hỏi rất thận trọng.

Tả Ý không trả lời ngay, chỉ thu tay xoay người lại, bỗng ôm chầm lấy anh.

Ôm rất chặt.

Có chút gì đó sợ hãi.

Cô nhủ thầm, không dám nói anh biết.

Trước khoảnh khắc này, cô chưa từng phát hiện hoá ra lúc thật lòng ôm một người tim sẽ mềm mại đến thế.

“Mỗi ngày em ăn mấy bữa?” Anh đột ngột hỏi.

“Ba bữa.” Cô khó hiểu.

“Nếu chỉ ăn ba bữa sao lại nặng vậy? Đè hai chân tôi tê hết rồi.”

“...”

Người này nói chuyện thật chẳng thú vị chút nào.

“Tả Ý.” Anh lại gọi cô.

“Hừm?” Cô đang chuyên tâm nghiên cứu ngón tay xinh đẹp của anh.

“Về chuyện hợp đồng, anh rút lại lời nói. Bản báo cáo em làm anh xem xong hết cũng thương lượng với giám đốc Tiết rồi, công ty mới chấp nhận, không phải vì gì khác. Sở dĩ anh nói vậy, chẳng qua là vì anh để ý em.” Nói đến chỗ này, anh hơi giấu ánh mắt, cúi đầu nói: “Nếu như tổn thương em, thì anh xin lỗi.”

Tả Ý lẳng lặng nghe, chăm chú nhìn ba mươi giây, thấy anh rất mất tự nhiên.

Sau đó, bỗng dưng cô nở nụ cười: “Em chấp nhận, nhưng có ba điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Một, anh không được nói em béo, còn chê em chậm chạp.”

Anh gật đầu.

“Hai, không được bỏ hành vào thức ăn, cả ớt em cũng không ăn.”

Anh lại gật đầu.

“Ba, buổi sáng gặp anh cũng không nói ‘chào buổi sáng Lệ tiên sinh’?”

Anh vui vẻ nhận lời, “Không thành vấn đề. Sau này em gặp anh không cần nói gì, cứ cúi chào là được.”

“...” Tả Ý đen mặt.

4.

Hình như vừa rời ngòai một mình ở đây anh đã hút thuốc, ngón giữa còn vương lại mùi thuốc lá.

Cô xem kĩ từng ngón từng ngón. Ngón giữa bên tay phải có một vết chai nhỏ, rõ ràng là do cầm viết mà chai. Nhìn qua tay trái, cuối lông ngón trỏ và ngón cái cũng có vết chai. Kì lạ, làm gì mà ở đây cũng bị chai.

“Nhìn gì thế?” Anh hỏi.

“Chỗ này có vết chai.”

“À.” Anh giờ tay lên nhìn, “Đánh bi-a bị chai.”

Anh vừa nói, Tả Ý liền nhớ lần trước lúc đến căn hộ anh ở có một cái bàn bi-a để riêng trong căn phòng lớn. Có thể thấy là anh rất thích.

“Cái đó mà anh cũng thích hả? Chán muốn chết.” Mỗi lần cô thấy trên ti vi tiếp sóng tiết mục này liền tức khắc đổi kênh, lúc đó lòng còn nghĩ, thứ này lẽ nào lại có người xem.

“Kiểu người như em tốt nhất cần phải luyện tập.”

“Luyện gì?”

“Luyện phong cách cho em. Ăn bi thật ra rất đơn giản, quan trọng là lúc em đánh xong để lại cho đối phương thế bi ra sao, khi nhắm chuẩn mục tiêu phải nín thở mà đánh. Giống như kinh doanh vậy, một là nhìn chính xác, hai là độ mạnh yếu thích hợp, ba là có khí thế.”

“Cái đó và em có liên quan gì?”

“Em thiếu mất khí thế, giống luật sư chỗ nào đâu, may cho em gặp phải anh, nếu gặp người khác ai mời người đó phí tiền.” Anh ôm cô cười khẽ, “Có nhiều người hay mềm nắn rắn buông, quản lí Bành thấy em còn trẻ lại mới đến nên cố ý làm khó dễ em, em không phải nhân viên Lệ thị sợ cô ta làm gì, sao không lấy tư cách luật sư ra. Lúc gây gổ với anh còn ngang ngược lắm mà, với người ngoài đã iu xù rồi.”

“Vậy sao lúc đó anh không nói giúp em câu nào?” Nói đến

việc này cô lại giận.

“Việc này cũng muốn anh chống lưng hay sao, trước đây em không coi ra gì mà?”

“Ừm.” Cô ngượng ngùng đáp.

“Khi nào đấy anh dạy em.”

“Không học, không có hứng.”

“Vây lần sau nếu có trận đấu, đưa em đến xem trước đã.” Anh vẫn không bỏ mong muốn được đào tạo cô.

“Không xem, chắc chắn sẽ ngủ gục.”

Anh nghe vậy cũng chẳng cáu, chỉ thản nhiên mỉm cười, rồi rúc đầu vào cổ cô.

“Tả Ý.” Không biết hai người cứ thế ngồi bao lâu, anh gọi cô.

“Gì?” Cô đáp nhưng không ngước lên, tiếp tục tỉ mỉ nghiên cứu ngón tay anh.

“Không bằng chúng ta tìm ít chuyện làm đi.”

“Chuyện gì?”

Anh không trả lời, cô cũng lười hỏi tiếp.

“Tả Ý.” Anh chậm chậm gọi.

Người này không có việc gì là thích gọi cô cho vui sao?

Cô nghi hoặc ngược lên, nào ngờ vừa ngược mặt lên liền bị anh hôn. Đầu tiên anh hôn lên mặt cô tiếp đến chậm rãi dờn đến môi.

Khoang miệng mang mùi thuốc lá cay cay còn sót lại.

Cô không khỏi ngả ra sau, hơi né đi. Nhưng anh lại đưa một tay ra đỡ ót cô, để mặt cô không thể không hướng về phía anh, sau đó bàn tay vòng quanh eo cô thật chặt.

Một lúc sau, anh dừng lại rời khỏi môi cô, ngón tay nhẹ nhàng vẽ qua lại theo bờ môi cô.

“Vì sao đồng ý hợp đồng đó?” Mắt anh hơi mờ màng.

“Là anh ép em.” Mắt cô hé mở, mặt đỏ tai nóng.

“Có phải muốn anh đau lòng, em mới vừa lòng không?” Anh vén sợi tóc bên tai cô hỏi nhỏ.

“Gì?”

Tiếng anh quá nhỏ, gần như chỉ là thì thào tự nói mà không phải nói cho cô nghe. Cô không nghe thấy, lại không kịp hỏi lại, nụ hôn dai dẳng lại rơi xuống, cùng hơi thở phun lên làn da Tả Ý. Hơi thở nóng rực, chọt đến chọt đi làm cô cảm thấy râm ran.

Tay cô luồn vào tóc anh, đôi môi ửng đỏ mở ra nhẹ nhàng đáp lại anh. Nhưng anh lại vì động tác đó của cô mà toàn thân căng cứng, dục vọng nóng bỏng phản ứng rất thành thật.

“Tả Ý.” Anh thì thầm lại gọi hai chữ này, giọng trầm đục.

“Hm?” Mặt Tả Ý đã đỏ rực.

“Đứng lên đi tắt đèn.” Anh không muốn rời khỏi thịt da cô, chậm rãi nói.

Quả nhiên cô ngoan ngoãn nghe theo, tắt đèn xong lại quay về trong ngực anh, cảm nhận bước tiến khao khát của anh. Nhưng cô không lùi bước, yêu tức là yêu, sao không để bản thân thăng thần thừa nhận niềm vui này chứ. Anh đỡ lấy cô, để cô nằm ngửa trên sofa.

“Anh... có muốn em giúp anh một tay không?” Trong bóng đêm cô đỏ mặt hỏi, sợ chân anh không tiện.

“Chỉ cần em thả lỏng, phối hợp với anh.” Anh dẫn dắt cô chạm đến nhiệt tình trào dâng.

Tay Tả Ý như bị điện giật, vội rút về.

“Có nên nhanh chút không, có muốn đổi chỗ khác hay chờ lúc khác không?” Cô lâm trận nhưng đột nhiên muốn rút lui có trật tự.

“Đừng hòng.” Anh nói giọng khàn đặc, tay tiếp tục cời nút áo

cô.

“Chúng ta còn một số việc chưa kể rõ ràng.” Cô muốn đòi sự chú ý của anh.

“Chuyện gì?”

“Chuyện quốc vương Schahriar và Scheherazade*.” Sao cô không kể Alibaba và bốn mươi tên cướp với anh luôn cho rồi?

*(*Truyện nghìn lẻ một đêm.)*

“Dám chắc em lúc coi truyện không tập trung rồi, bọn họ là một người nồng nhiệt còn một người kể chuyện.”

“Làm gì có.” Cô sao không thấy kìa.

Anh đột nhiên vui đầu ngậm chặt, Tả Ý cắn môi chau mày, hừ nhẹ một tiếng.

Cô khẽ đưa tay, muốn đặt trên ngực anh, vừa đưa lên đã chạm ngay vào ngực rắn chắc. Làn da rịn ra một lớp mồ hôi.

Đụng chạm của cô làm anh khó nhịn, mỉm cười, rên rỉ nói: “Cũng giống như việc chúng ta làm bây giờ.”

Anh tăng thêm lực.

Không chỉ môi mà đến cả ngón tay anh mỗi lần chạm vào một chỗ đều khiến cho hơi thở cô rối loạn.

“Em hối hận được không?” Cô run run hỏi.

“Muộn rồi.”

Môi hôn tiếp tục tiến xa trên người cô, đi thẳng đến cấm địa...

cdcd

Không biết bao lâu, Tả Ý tỉnh lại phát hiện cô còn nằm trên sofa, nhưng đang đắp quần áo. Bên ngoài, cuối cùng trời cũng trút cơn mưa. Bên cạnh vẫn là người đó, may mà sofa rất rộng rãi, cô ngủ cả đêm không thấy khó chịu chút nào. Cô cọ quấy đầu muốn tìm chỗ thoải mái hơn trên khuỷu tay của anh.

Cô ngược lên đụng phải cặp mắt sáng.

“Em tỉnh rồi?” Anh mở miệng hỏi trước, thấy cô tỉnh mới nhích người, có thể thấy vừa rồi anh không thoải mái lắm.

“Ừ, anh không ngủ hả?”

Anh làm sao ngủ được, thứ nhất là chỗ này quá chật chội, cô gối lên tay anh, máu huyết bị đè lên nên không lưu thông được. Thứ hai là cứ đến ngày mưa là chân anh càng đau hơn, định xuống lầu uống thuốc, bây giờ thuốc còn chưa uống, bị người ta quấy rầy không nói, vừa rồi còn ân ái, sau khi xong rồi mới cảm thấy đau đốn trầm trọng hơn.

Nhưng anh không dám nhúc nhích, sợ ảnh hưởng đến giấc

ngủ của cô.

“Vừa rồi anh đang suy nghĩ gì?” Tả Ý thấy anh mở lớn mắt ngăn người trong bóng tối, thì hỏi.

“Nghĩ về trước đây.”

“Trước đây?” Tả Ý thấy hứng thú. “Chuyện trước đây hả? Mỗi tình đầu hả?” Bất kì cô gái nào cũng có hứng thú với tình đầu của người mình yêu.

“Em về phòng trước đi, rồi anh kể tiếp.” Anh nói. “Nhân tiện nhặt giùm cây gậy bên kia.”

Tả Ý ngồi dậy, nhìn, nhưng không thấy. Cây gậy bị ném tuốt đằng kia.

Ý anh nói cô hiểu, anh vẫn không thích người khác nhìn cảnh anh thiếu một chân vật lộn lên lầu, cho dù đó là cô.

Vướng mắc của một người không tháo gỡ dễ dàng như vậy.

Anh vì cô mà giảm bớt kiêu ngạo là đã bỏ đi tôn nghiêm đến giới hạn cuối cùng rồi, nếu cô tiếp tục lòng tham không đáy chỉ e là kiếm củi ba năm thiêu một giờ mất.

Tả Ý lặng lẽ làm theo lời anh.

Cô một mình về phòng, nằm xuống. Thời gian trôi qua từng giây, một hồi lâu, lâu đến nỗi cô đoán mình đã hiểu sai địa điểm

rồi. Anh bảo cô về phòng, thế rốt cuộc là phòng cô? Hay là phòng anh?

Cô nghĩ vậy nhưng không dám đi ra cửa nhìn, sợ lại chọc giận anh. Cô nằm trên giường trần trỗ, chốc lát sau nghe tiếng mở cửa, rồi tiếng bước chân tập tễnh đi vào.

Anh nằm lên giường, từ phía sau ôm cô.

Tả Ý lẩn qua, lao vào ngực anh.

“Sau này đừng ở phòng trên lâu nữa.” Cô nói.

“Không sao.”

Anh xoa xoa đầu cô.

“Mối tình đầu của anh hồi mấy tuổi?”

“Chi vậy?”

“Anh mới nói là về phòng, anh kể em nghe mà.” Tả Ý nói.

“Anh chỉ nói sẽ kể chuyện trước đây, chứ không nói kể chuyện này.”

Người này còn chơi chữ. “Vậy kể chuyện trước đây đi.” Cô biết khó, lui từng bước.

“Anh mệt rồi.” Anh nói rồi, lập tức nhắm mắt.

“Nè—anh nói chuyện không giữ lời gì hết.”

Anh làm lơ, nhắm mắt ngủ. Tả Ý nhìn anh, cả buổi chẳng động đậy, hơi thở có vẻ đều đặn, hình như là ngủ thật rồi.

“Được lắm!” Cô nói qua kẽ răng, “Sau này em sẽ không mắc lừa nữa đâu.”

Anh cũng không phản ứng, hình như là rất mệt. Có lẽ vừa này hoàn toàn không ngủ được, Tả Ý nghĩ.

Dáng vẻ anh ngủ rất đáng yêu, môi mím chặt, đầu hơi vùi xuống gối, cực kì im lặng. Cô cẩn thận ngắm nghía trên dưới trái phải mặt mũi anh.

Đột nhiên, anh nhắm mắt mà nói: “Em còn không ngủ, sáng mai dậy không nổi, xem quản lí Bành trị em thế nào.”

5.

Tả Ý nghe thấy, lập tức nổi giận, “Anh giả bộ ngủ!”

“Tả Ý...” Anh mỉm cười mở mắt, gio tay vuốt ve gương mặt cô, “VẬY quá khứ của em thì sao?” Anh hỏi.

“Em?” Mắt cô khẽ chớp, “Em... không nhớ rõ.” Anh cuối cùng cũng hỏi đến rồi sao?

Anh không nói chờ cô nói tiếp.

“Em gặp tai nạn xe, không nhớ lắm việc trước kia.” Lúc cô cố gắng nói câu này, thì mắt ửng đỏ, khoé miệng như hơi run, dường như là lấy hết can đảm mới nói ra được.

Chốc sau, cô bình thường lại, định đẩy nhẹ anh ra rồi quay mặt đi.

“Việc trước đây?” Anh cố ý hỏi.

“Thật ra không phải toàn bộ, chỉ một chút. Nhưng những việc lúc em học đại học lại không nhớ rõ.” Cô im lặng một lúc mới yếu ớt nói.

“Nhớ lại được chưa?”

“Em—mệt rồi.” Cô bỗng nhíu mày đổi thành giọng điệu thoải mái, nhắm mắt lại, hơi chọc ghẹo trả lại nguyên câu nói khi nãy cho anh.

Anh bắt giác cau mày.

“Nhớ lại rồi. Lúc không nhớ được thì rất tò mò, cứ luôn tự hỏi, còn chạy theo hỏi người khác mấy năm trước khi mất trí nhớ em là người thế nào? Có chuyện tình yêu long trời lở đất nào không?” Cô nhớ lại, không khỏi quét đi biểu hiện bất an vừa rồi, hơi mỉm cười. Cô cười lúc đó bản thân mình sao lại giống y một đứa con gái ngốc nghếch.

Đúng vậy, lúc Chiêm Đông Quyển với cô ở Đức điều trị, cô liên nghĩ, trong đoạn kí ức bị mất đi ấy, cô có từng khổ vì ai đau lòng vì ai chưa? Hay cười vì ai, làm cho ai đau lòng chưa? Tất cả cô đều không nhớ được.

Có người nào đó đang ở chỗ hẹn khốn khổ chờ đợi cô, còn cuộc hẹn đó lại bị cô cứ thế quên mất không?

Kết quả, Chiêm Đông Quyển nói: “Không có. Trên đời này ngoài Chiêm Đông Quyển anh ra, làm sao có được người thâm tình thứ hai nào ở cạnh em chứ.”

“Xuống địa ngục đi.” Lúc đó cô đã đá anh một đá.

Anh đưa cô đến trường, mọi người nhìn mãi cũng thành quen từ người bên cạnh cô, người quen biết cô, đương nhiên cũng có người không quen cô. Bạn học có người thích cô, có người không ưa cô, trong đó không một ai, không một người nào là bạn bè đặc biệt thân thiết với cô.

Với điều này, cô không thắc mắc nghi ngờ. Cô vẫn luôn là người như vậy, người quen rất nhiều, bạn xấu không ít, nhưng không ai thật sự là người bạn cho cô tâm tình.

Đương nhiên, người yêu không phải không có. Chiêm Đông Quyển cũng đưa cô đi tìm người yêu ngày trước. Nhóm con lai tuần tú mắt xanh tóc đen, làm cô giật mình, “Không thể nào, em chỉ có hứng thú với người Trung Quốc thôi.”

“Đúng đó, mới đầu anh cũng không tin, không nghĩ khẩu vị em lại nặng vậy.” Chiêm Đông Quyển hài hước, đổi lấy ánh mắt

khinh bỉ sâu sắc của cô.

Người đó thấy Tả Ý, mừng rỡ lập tức chạy theo gọi cô: “Lisa!” Tả Ý biết đây là tên tiếng Đức của cô. chàng trai đó còn nói thêm: “Tha thứ cho anh được không? Anh sẽ không bao giờ do dự nữa.” Giọng nói cầu xin.

Tả Ý liền hiểu hết ngay lập tức, mỉm cười nắm tay Đông Đông nói: “Xin lỗi, đây là bạn trai mới của tôi.”

Chiêm Đông Quyến vô cùng phối hợp cầm tay cô.

Nghĩ đến khúc này, cô mỉm cười cảm khái với Lê Trạch Lương: “Nhưng mà sau khi hiểu ra mới phát hiện hoá ra em đúng là một người bình thường, thật là hụt hẫng.” Hơn nữa sau khi cơ thể bình phục quay lại trường cô học bù rất lâu, kéo dài suốt một năm mới đủ điểm tốt nghiệp.

Lê Trạch Lương vẫn không nói gì.

“Chỉ là, họ nói tính tình em hơi thay đổi một chút, không hướng ngoại bằng trước đây.” Cô nói thêm.

Thật ra, đúng nguyên văn của Đông Đông là: “Thùy mị hơn trước đây một chút.” Hiện giờ cô không thích va chạm với người khác, có thể nhịn thì nhịn, chẳng hề hấn gì.

“Con người khi trưởng thành, góc cạnh tất nhiên phải bị mài mòn.” Anh chỉ ơ thờ kết luận, lại không nghe ra được ngữ điệu.

Ngày hôm sau, rèm cửa sổ chẳng biết được khép lại từ lúc nào, nên ánh sáng bên ngoài không lọt vào được.

Khi Tả Ý tỉnh lại anh không ở bên cạnh, nhưng trên chăn, trên gối tất cả còn lưu lại mùi hương của anh. Anh dường như không dùng nước hoa, ngay cả sau khi hút thuốc uống rượu cũng tắm rửa sạch sẽ, nên cơ thể không bị nặng mùi.

Thế nhưng, cô vẫn rất nhạy cảm với mùi hương của anh.

Cô ngồi dậy gõ đầu, sau đó đi xuống lầu, nhưng không thấy người, vừa lúc đó cửa phòng sách bên cạnh mở ra, bên trong có tiếng động nên cô cho là anh ở trong đó, liền nhẹ nhàng đi vào.

Nhưng không có ai, chỉ có con mèo chết bầm đang gặm cắn quả bóng cao su nhỏ, bên trong quả bóng hình như có mấy cái lục lạc, bị nó lật tới lật lui mà phát ra tiếng kêu. Nó hình như không hiểu quả bóng sao lại phát ra âm thanh, vì thế cứ dùng móng vuốt cào cào.

Tả Ý bất giác nhìn chung quanh phòng sách, trần nhà thiết kế rất đơn giản, nhưng có cái bàn lớn cô rất thích, vô cùng lớn, hơn nữa cái bàn còn hơi hướm hoài cổ.

Đáng nói là phong cách phòng sách và phòng anh bên ngoài không giống nhau, nhưng toàn bộ vật dụng đều mang tính hoài cổ.

Trên kệ bên trái để công cụ khắc dấu thật ngay ngắn, thêm vài

vật liệu bằng đá.

Cô chưa hề biết anh cũng có sở thích tao nhã nhàn tản đến vậy. Cô cẩn thận quan sát, vật liệu chưa được khắc. Chắc thành phẩm được để gọn ở nơi nào đó.

Đồ chặn giấy trên bàn đề lên một xấp giấy viết chữ khải nhỏ bằng bút lông nhọn*. Cô dời chặn giấy đi, cầm hai thước giấy Tuyên chỉ lên, nhìn một chút. Cô mới thấy chữ anh kí tên trên văn bản bằng bút máy, không ngờ anh viết bút lông chữ cũng đẹp thế này.

(*Liên quan đến bút và giấy thì xem ở đây <http://vietsciences.free.fr/sinhngu/hannom/maobut.htm>)

Một tờ tiếp một tờ, chữ có phần viết ngoáy, có phần phóng khoáng, còn có phần có lẽ được viết lúc tâm bình khí hoà nên nhìn sơ thấy ngay ngắn. Đáng tiếc, cô bẩm sinh hơi sính ngoại, không quá thích thú những thứ truyền thống như này.

Cô định để lại như cũ, đúng lúc có một tờ giấy từ trong cuối xấp giấy Tuyên chỉ rơi ra, đại khái là do bị ép trong một thời gian lâu quá nên dính vào nhau.

Cô nhặt lên, phía sau tờ mờ viết bốn câu:

Thập lí Bình Hồ sương mãn thiên, thốn thốn thanh ti sầu hoa niên.

Đôi nguyệt hình đan vọng tương hộ, chích tiện uyên ương bất tiện tiên.

Tờ giấy hình như trước đó đã được gấp lại, nhưng sau đó lại bị lực bên ngoài ép phẳng. Chữ viết cũng cùng một nét với tờ giấy Tuyên, là chữ viết của Lê Trạch Lương. Hơn nữa tờ giấy Tuyên hình như đã lâu năm, mép giấy đã ố vàng. Nhưng bên cạnh, là nét chữ xiên xẹo viết bằng bút bi xanh của ai khác ghi thêm.

“A Diễn ơi, A Diễn.”

Năm chữ ngắn ngủi, với hai hàng thơ xinh đẹp bên cạnh, có vẻ hơi nghịch ngợm.

Bài thơ này cô biết loáng thoáng, nhưng cô nhớ tựa bài thơ cũng như nhớ tên người “Vương gì gì Hoa, Quách Văn gì đó” chỉ nhớ một chút xíu thôi, mà không nhớ rõ hết được.

A Diễn... Tả Ý thầm đọc lại hai chữ này.

“Em xem gì đó?” Tiếng Lê Trạch Lương từ phía sau ngoài cửa truyền tới.

Tả Ý xoay phắt lại, giấu tờ giấy ra sau lưng.

“Anh xài được bút lông?” Cô chớp chớp mắt.

“Là người Trung Quốc thì đều biết xài.”

“Cổ điển.” Tả Ý nhìn quanh buong một câu. “Nghe mọi người nói tên anh có nguồn gốc, là lương gì tắc còn thì nữa...” Điều này đương nhiên cũng nghe đồn, nhưng cô ngắc ngứ cả buổi cũng không nói suôn sẽ hết câu.

Anh liếc cô một cái, “Lương cầm trạch mộc nhi thể, hiền thần trạch chủ nhi thị.”** Sau khi xoay người bỏ đi, còn nói: “Điểm tâm để trên bàn, em còn không ăn Quý Anh Tùng sắp đến rồi đó.”

*(** Chim khôn chọn cây mà đậu, người hiền chọn chủ mà thờ.)*

Cô rời phòng sách, lén gấp tờ giấy đó nhỏ lại cỡ miếng đậu phụ khô, giấu trong tay áo.

Trong phòng khách, anh lại đang theo thói quen đọc báo sáng, quần áo đã mặc chỉnh tề, còn ăn sáng nữa là xong, xem ra tâm tình người này không tệ.

Lệ Trạch Lương vừa vào công ty, liền thấy Tiết Kỳ Quy ở văn phòng chờ anh.

“Thế nào?” Anh hỏi.

“Đông Chính fax sang.” Tiết Kỳ Quy nói.

Lệ Trạch Lương lãnh đạm nhìn một cái, nói: “Muốn chúng ta cho vay trước à?”

“Vâng, muốn chúng ta cho vay trước giai đoạn sau bên họ sẽ theo kịp.” Tiết Kỳ Quy bối rối nói.

Mười ngón tay Lệ Trạch Lương đan nhau, chống dưới cằm, nhú mày suy nghĩ, “Các anh làm kế hoạch với dự toán đầu tư trước, vay vốn hay không để cân nhắc sau. Tạm thời chưa trả lời họ vội.”

Chương VII

1.

Chiêm Đông Quyển đang mài mê kí tên, quản lí phòng quan hệ xã hội Triệu Lăng Phi tự tay rút ly cà phê cho anh.

“Chiêm tổng, cà phê anh cần.”

Chiêm Đông Quyển ngẩng lên nhìn cô, cười mỉm nói: “Sao lại phiền Lăng Phi mang vào thế này.”

“Báo cho anh tin tốt lành.”

“Chuyện gì?” Chiêm Đông Quyển buông bút. Anh tuy là hỏi vậy, nhưng Triệu Lăng Phi biết anh có lẽ đã đoán được.

“Sáng nay đã fax qua, bây giờ vẫn chưa có hồi âm.”

“Chưa có hồi âm hay là tin tốt lành?”

“Ít nhất là không từ chối ngay, có lẽ có hi vọng bên Lê thị.” Cô nhớ lúc Chiêm Đông Quyển đưa ra đề nghị này, ngay lúc đó có mấy người đã dự đoán được tình hình.

Thật ra, vốn dĩ chỉ cần bán vịnh Lam Điền nhưng Chiêm Đông Quyển một mình đặt cược mới đầu tư được. Vậy mà sau đó bất ngờ quy hoạch thành phố làm hạng mục này không đáng một xu,

gần như phá huỷ cả nền móng của Đông Chính.

Song, hạng mục ở nơi không đáng giá một xu này lại có thể thu hút cảnh ô liu của Lệ thị.

“Người ta chẳng qua chỉ muốn làm ăn nhỏ với chúng ta giết thời gian thôi.” Anh cười kín đáo. Khi anh cười, mắt hơi cong lên.

“Làm xong mấy việc này, anh cũng có thể lo chuyện của mình rồi.” Triệu Lăng Phi vừa cầm giấy tờ anh đã kí xong sắp gọn lại, vừa nói.

“Chuyện gì?”

“Anh nói xem? Đừng giả ngốc với tôi chứ.”

“Chẳng lẽ cưới cô?”

Triệu Lăng Phi nghe thế cười khúc khích, “Còn lâu.”

“Cô nói vậy làm tim tôi đau quá.”

“Bình thường trước mặt người khác chọc ghẹo bà già tôi đây là được rồi, đừng lúc nào cũng không đứng đắn thế chứ.” Mấy năm trước cô li dị chồng, lớn hơn Chiêm Đông Quyển mấy tuổi, nên mở miệng là hay tự xưng bà già.

“Thật ra...” Long mi anh rũ xuống, “Có đôi lúc làm cô hàm oan rồi.”

“Đúng vậy, cậu chủ Đông Chính ruồng rẫy người vợ nghèo hèn, cặp bồ với hồ li tinh lớn tuổi. Tin tức như vậy tôi nhớ đến là lại đau đầu.”

Chiêm Đông Quyển lại cười.

“Dù là nhược thủy tam thiên, anh cũng đừng chờ đợi mấy gáo làm gì. Thành phố B chúng ta, chị em phụ nữ để ý anh nhiều mà, hoặc giả anh không vừa mắt thì tìm chỗ khác xem.”

“Ừ.” Chiêm Đông Quyển thản nhiên mỉm cười.

“Còn cô Thẩm, lâu rồi anh không liên lạc, cầm máy lên gọi đi.” Triệu Lăng Phi nói.

“Hết bận rộn rồi tính.”

Triệu Lăng Phi nhìn anh, không biết nên nói gì nữa. Anh bấm sinh dục dăng, ai nói gì khuyên gì anh cũng không thấy khó chịu, chỉ lẳng lặng lắng nghe. Nhưng đôi khi nghe là một chuyện, còn làm theo hay không lại là chuyện khác.

Cô cầm giấy tờ đi ra. Ra ngoài rồi, quay lại thoáng nhìn phòng làm việc của anh, lắc đầu cười.

Vừa rồi Chiêm Đông Quyển cười cười nói với cô “chẳng lẽ cưới cô?”, câu nói như thế khiến cho cô là phụ nữ lớn tuổi dày dạn kinh nghiệm cũng hơi hơi động lòng.

Không biết cô gái thế nào lại đi từ chối anh.

Nhưng mà, dù họ có qua lại cũng không trở thành chén trà của đối phương.

Bắt đầu từ ngày hôm qua, không biết thời tiết bị ảnh hưởng gì mà cú mưa rả rích, thành phố B năm nay và mùa hè năm ngoái hoàn toàn khác nhau.

Uống hết ly cà phê, anh vẫn cảm thấy không có tinh thần nổi, có lẽ như lời người nào đó nói, anh trời sinh chính là điềm bại gia.

“Chiêm tổng.” Anh vừa ngửa người trên ghế, trợ lí đã gọi điện thoại nội bộ. “Đã ba giờ rồi, tuần trước đã xếp lịch bốn giờ phải tới gặp bí thư thị uỷ.”

“Chuẩn bị xe tôi đi ngay.” Nói xong, anh cài lại áo chỉnh tề, cầm áo khoác nhìn đồng hồ rồi đi ra. Trên đường đi thỉnh thoảng ngừng đèn đỏ, anh tranh thủ gọi cho Tạ Minh Hạo.

“Minh Hạo, là tôi.”

Tạ Minh Hạo nghe tiếng của Chiêm Đông Quyển, ra hiệu với Tả Tình định rời phòng bệnh.

“Minh Hạo——” Tả Tình sợ người lạ, nhìn bác sĩ rồi giữ chặt chéo áo anh.

“Tả Tình ngoan nha, anh nghe điện thoại của bạn.” Tạ Minh Hạo che loa, nhỏ nhẹ dỗ dành cô.

Thấy Tả Tình nhút nhát gật đầu, Tạ Minh Hạo mới nhẹ nhàng kéo cửa, đi ra bên ngoài.

“Đông Quyển, tôi đang đưa Tả Tình đi tái khám, nên buổi chiều không đến bữa tiệc được.”

“Ừ, tôi biết. Cô ấy hơi chuyển biến tốt phải không?”

“Ừ, dì Nhậm nói tối hôm đó, cô ấy đột nhiên hỏi Tả Ý.” Tạ Minh Hạo nói.

“Cô ấy nhớ ra Tả Ý sao?” Chiêm Đông Quyển thoáng giật mình.

“Cũng không hẳn. Chỉ một chốc thôi, lúc ăn cơm vô ý hỏi, hơn nữa còn rất bình tĩnh. Sau đó chúng tôi hỏi lại, cô ấy nói không nhớ là có nói vậy.”

“À——” Anh đáp.

Tạ Minh Hạo chỉ đi ra nói mấy câu, Tả Tình ở bên trong bắt đầu xúc động, cô không thích ứng được hoàn cảnh lạ lẫm.

“Minh Hạo.” Cô đứng dậy gọi.

Tạ Minh Hạo nghe thấy vội nói: “Tả Tình gọi, tôi tắt máy đây. Đông Quyển, dì Nhậm nói đã lâu không gặp cậu nên bảo cậu qua một chút.”

“Thôi đi, tôi đến sợ là không tốt.”

“Cậu...” Tạ Minh Hạo không biết nói thế nào. “Chắc không có gì, dĩ Nhậm mong cậu đến thăm đi thôi.”

Chiêm Đông Quyển chần chờ một lúc: “Được rồi. Tôi xong việc sớm thì đến.”

Tiệc tùng xã giao là đi ăn cơm cùng đối tác. Triệu Lăng Phi đi cùng anh, đương nhiên là chẳng không ít rượu thay anh.

Tư lượng của anh rất kém cỏi, rất nhiều lần đều phải lén vào toilet ói ra, nếu Triệu Lăng Phi thấy sắc mặt anh không ổn, tất nhiên là giờ trò giúp anh.

Kiểu làm ăn kiếm tiền này cũng thật giày vò. Anh đặc biệt ghét nhất là khi ngồi bàn lớn với mọi người, có người còn không ngừng mời rượu, hai bên mời mọc tới lui nước miếng cũng khô, phí phạm thời gian, đồ ăn nguội lạnh, quả thực là thời gian dài đằng đẳng.

Anh từng nói với Triệu Lăng Phi: “Tôi cảm thấy nếu trước khi uống mọi người trong bàn cứ nói hết phải uống bao nhiêu mới thỏa mãn, sau đó mọi người kính rượu, tự uống một mình, uống xong rồi ăn cơm.”

Triệu Lăng Phi phì cười: “Vậy uống rượu còn gì vui nữa.”

“Vốn dĩ uống rượu cũng chẳng phải chuyện vui gì.”

Từ khách sạn ra cũng không còn sớm, Triệu Lăng Phi lại sắp

xếp tiết mục tiếp theo, còn anh tìm có tránh đi. Nhưng đêm đó anh không đến Thẩm gia, xe đậu ở cửa vẫn không vào.

Ban đêm, anh gọi điện cho Tả Ý.

“Ờ...” Cô bên đầu dây kia ập ứng.

“Sao vậy?”

“Bên em không tiện.” Tả Ý nói, sau đó liếc sang Lê Trạch Lương đang xem tivi bên cạnh. Hôm nay ăn cơm chiều xong Lê Trạch Lương đột nhiên quyết định dọn về lại căn hộ cao cấp.

Dọn đến dọn đi, không phiền sao trời.

Tả Ý rất muốn phản đối.

“Anh định tìm em nói chuyện chút.” Chiêm Đông Quyền nói.

Tả Ý đen mặt, chẳng lẽ người này không hiểu cô nói? Cô không phải đã nói không tiện sao.

Đây là đêm thứ hai cô và Lê Trạch Lương ở riêng, cũng là ngày đầu tiên ở căn hộ. Lê Trạch Lương từ sau khi từ công ty về đến nhà cũ Lê gia đến bây giờ, tâm trạng rõ ràng là không vui bằng hôm qua. Rầu rĩ, bấm đổi kênh liên tục mà chẳng nói năng gì.

Mỹ nhân quả nhiên là khó kiếm được nụ cười mà, Tả Ý nghĩ. Bằng không Chu U Vương người ta vì sao muốn làm Bao Tự vui

cười đến cả đốt lửa cũng đốt được.

2.

Em vì anh còn bán mình cho người ta, sao tán chuyện với anh được?

Tả Ý rất muốn nói thế, nhưng nhìn nhìn Lê Trạch Lương sau đó nghĩ đến hậu quả, không nói nữa.

“Tả Ý, anh nhớ em.” Chiêm Đông Quyển cuộn tròn trên giường.

“Anh uống rượu?”

“Không có...”

“Không có mới lạ.” Tả Ý tức giận.

“Em sang đây thăm anh đi.” Anh làm nũng.

Tả Ý nín lặng, cảm thấy người này nói chuyện nghe thật lạ, “Anh bị phụ nữ bỏ rơi?”

“Em thật là miệng chó không mọc được ngà voi.” Chiêm Đông Quyển cười khố.

“Muốn tìm người nói chuyện điện thoại thì gọi lên tổng đài ấy. Muốn nói chuyện yêu đương tỏ tình, anh hẹn mấy cô A, B, C, D

đi mà nói. Nếu có vấn đề tâm lý, em liên lạc bác sĩ giúp anh. Xin hỏi Chiêm tổng, anh còn yêu cầu gì không?”

Chiêm Đông Quyển cười, “Tiếc quá, anh chỉ cần Tô Tả Ý thôi.”

“Anh sao vậy?” Tả Ý bất giác đứng lên, đi ra ngoài ban công.

“Anh có phải cứ thế này mà tro troi cả đời, rồi cô độc mà chết không?”

“Tâm bậy.”

“Ồ đâu anh cũng là đồ thừa thãi.”

“Anh hối hận em bảo anh...”

“Không phải.” Anh cắt lời cô.

“Chẳng lẽ hôm nay anh gặp Tả Tình?”

“Không có, anh chỉ nghe tiếng cô ấy lúc gọi điện cho Minh Hạo.”

“Vậy ngày mai đến thăm chị ấy đi.”

“Thôi, anh không thích.”

Tắt máy, Tả Ý từ ngoài ban công đi vào, gặp phải vẻ mặt lo lắng của Lê Trạch Lương.

“Điện thoại gì mà phải ra ngoài nghe vậy?”

“À... của bạn.” Tả Ý giải thích.

Anh liếc cô một cái, cô thấy hơi sợ.

Vì thế bổ sung: “Là nữ.”

Anh quay đi tiếp tục xem ti vi, làm Tả Ý tưởng là anh hài lòng với câu trả lời đó. Nhưng không ngờ, một lát sau anh cười lạnh châm biếm: “Không biết nếu Chiêm Đông Quyển nghe được em nói anh ta là nữ, thì sẽ phản ứng ra sao đây.”

Tả Ý sùng sốt, hoá ra anh làm bộ hỏi kì thật là đã đồng tai nghe cô nói chuyện.

“Nữ thì nữ có sao, có bị Chiêm Đông Quyển biết cũng chả sao hết.” Nói dối bị bắt tại trận, dù có xấu hổ, nhưng cô cũng không chịu thua, lâu bầu nói.

“Trong mắt em anh ta cái gì cũng tốt.” Anh hừ lạnh.

Tả Ý nhìn khuôn mặt đen thui của anh, người này sao nói năng giống cô vợ nhỏ chưa lết vậy.

“Anh không...” Tả Ý đảo tròn mắt. “Á à đừng nói ngay cả chuyện này anh cũng ăn dấm chứ? Anh là đàn ông sao còn hẹp hòi hơn em vậy, anh ở công ty nhìn thấy em thì mặt mũi đen thui, thấy đồng nghiệp nữ khác thì mặt mũi phơi phới, làm như ai ai

cũng quen thân với anh, nếu em là anh chắc bị chọc tức chết rồi. Huống chi mấy chuyện tình ái ngày trước của anh trong công ty lan xa lắm rồi, em đều nghe tai trái lọt tai phải, không hề tính toán với anh, hôm nay em mới nhận...”

“Thẩm Tả Ý!” Lệ Trạch Lương cuối cùng then quá hoá giận cao giọng ngắt lời cô.

Miệng Tả Ý không phát ra tiếng khép mở vài cái, cuối cùng vẫn bị anh dùng uy quyền không cho nói hết. Sau đó cô nhìn anh chăm chăm, thấy anh bị cô nhìn chòng chọc mà sắc mặt mất tự nhiên, lát sau Tả Ý bỗng nở nụ cười.

“Có lúc anh thật đáng yêu.” Nếu không kiêng dè khuôn mặt vẫn duy trì vẻ lạnh lùng của anh, cô chắc chắn sẽ nhào tới ôm anh.

“Thẩm Tả Ý, em xéo chỗ khác đi.” Anh hung dữ nói, tắt ti vi, lấy sách ra xem.

“Em muốn xem ti vi.” Tả Ý nhỏ giọng kháng nghị.

“Em không thể tìm chuyện bổ ích mà làm à?”

“Lúc anh muốn xem ti vi, thì coi đó là chuyện bổ ích. Giờ anh muốn đọc sách, sách lại thành suối nguồn của nhân loại, rõ là...” Cô âm ức nhưu mày nói, cuối cùng hạ nhỏ giọng chỉ có mình cô nghe được.

“Hử?” Âm cuối kéo dài vút lên, hiển nhiên là anh không vui với thách thức của Tả Ý.

“Ừ—thật ra em nghĩ sách đúng là bạn tốt của loài người.” Cô bị ép cũng phải đọc sách. Đến giá sách sau lưng sofa, cô suýt nữa há hốc miệng.

Tùng hàng sách xã hội học, kinh tế học, tiếp thị học, quản trị học.

Quả nhiên rất bổ ích.

Nhìn thoáng sách trên giá đều rất sạch sẽ ngăn nắp, không có nếp gấp và vết bẩn nào, hình như ít có người xem. Cô rút đại một cuốn, mới thấy những cuốn sách này không chỉ để trang trí. Rất nhiều trang đều có bút tích của anh ghi lên, có chỗ thì được cẩn thận gạch bằng bút chì, còn có ghi chú. Cô không phải người thích viết vào sách, cảm thấy làm vậy như là hư hại cuốn sách.

Nhưng khi thấy nét chữ anh để lại trên từng trang giấy, thì trong lòng tự nhiên lại bắt đầu thích thú thói quen này. Mỗi một chữ đều sắc nét đẹp đẽ, quả thật làm người xem thấy vui.

Đáng tiếc buổi đọc sách hay ho tối nay, chỉ có mỗi mình Lê Trạch Lương là đọc thực thụ, còn Tả Ý biến thành đọc chữ của chủ nhân. Cứ thế hết cuốn này đến cuốn khác, cô không phải vì hấp thu kiến thức mà chỉ vì tìm kiếm trên mỗi cuốn sách thỉnh thoảng lại có nét chữ khiến người ta mê mẩn.

Lê Trạch Lương ngẩng lên thấy Tả Ý đang đọc rất say sưa, đang ngạc nhiên không biết sao cô đọc loại sách này mà không buồn ngủ. Đôi mắt đột nhiên dán chặt cuốn sách Tả Ý đang cầm, là [nguyên lý kinh tế học] của Mankiw.

Mắt anh chợt loé, đồng tử hơi rút lại, nói: “Đưa cuốn đó cho anh.”

Tả Ý nghe vậy, nhìn qua anh, “Em đang coi hay mà.” Ý chính là, em đang coi chữ của anh hay mà, khó lắm mới tìm ra cuốn này viết nhiều chữ nhất.

“Đưa anh, em đổi cuốn khác đi.” Anh ra lệnh.

Tả Ý im lặng một hồi.

Được rồi, Tả Ý hít sâu, cô là cô gái rộng lượng, không chấp nhất với anh. Vì thế đưa cho anh, rồi đến giá sách lần nữa, quyết tâm tìm cuốn nhiều chữ hơn. Hừ—

Thừa lúc cô xoay qua chỗ khác, đưa lưng về phía sofa, Lê Trạch Lương mở mấy trang cuối cuốn sách. Anh ghi tên một người liên tục mấy trang, viết nắn nót cẩn thận rất nhiều lần. Dường như càng viết càng phiền não, nên giờ đến cuối trang sau, chữ cuối cùng như muốn đâm thủng giấy, ấn qua trang kế tiếp.

Ngón tay anh nhẹ nhàng mơn trớn, chữ “Ý” vì bị ấn mạnh nên khi sờ hơi cộm cộm.

Từ nhỏ tính kiên nhẫn của anh không nhiều, nên ba anh đặc biệt mời người dạy anh luyện chữ. Thế nên về sau mỗi lần gặp chuyện buồn phiền là dùng cách này làm cho bản thân bình tĩnh ôn hoà. Đáng tiếc, vào một lúc nào đó lại không thấy công hiệu chút nào. Đến nay, anh vẫn nhớ rõ khi anh viết xong cái tên này,

đã giận dữ cầm bút ném văng ra xa.

Trên thế giới này, có lẽ đến cuối cùng cũng không tìm thấy người thứ hai có thể khiến anh trở nên như thế.

Tả Ý tìm cả buổi, rốt cuộc thoã mãn cầm cuốn [Quân vương luận] của Machiavelli, vừa quay lại định ngồi xuống, không ngờ rằng Lê Trạch Lương liếc mắt qua bìa sách, đã nói: “Cuốn đó anh cũng muốn.”

Cuốn này anh muốn, cuốn kia không được, hoá ra từ nãy giờ con người này đang làm khó cô? Tả Ý suy nghĩ.

“Được thôi, trả cho anh.” Cô lại rộng lượng và nhún nhường, nói xong định đi tìm tiếp. Cô không tin một mình anh có thể cùng lúc xem bốn, năm cuốn.

Bỗng nhiên, anh nói: “Thôi, em xem ti vi đi.”

Tả Ý lặng lẽ lườm anh một cái, nghĩ bụng, đại ca à, anh nói sớm cho tôi nhờ.

3.

Tả Ý xem ti vi đương nhiên cũng chỉ xem mấy tin giải trí là chính.

Một lúc thì cô cảm thấy âm thanh ti vi nhỏ quá, không nghe rõ, nên lén tăng âm lượng thêm mười nấc. Ngó sang Lê Trạch

Lương, thấy anh không phản ứng, lại lên tăng thêm một nấc, thấy anh vẫn không lên tiếng, lại tăng thêm một nấc...

Lặp lại mấy lần, cuối cùng cũng tăng âm lượng đến mức cô thở ả miễn.

Đến khi Lê Trạch Lương mỏi mắt, ngược lên nhìn cô thì thấy người đã cuộn trên một góc sofa ngủ mất. Anh buông sách xuống, tắt ti vi, một tay chống tay vịn sofa, một tay đỡ má nhìn cô hồi lâu, mới đứng dậy ôm cô lên. Cô nửa mê nửa tỉnh ú ớ, giống con mèo nhỏ dụi dụi vào ngực anh.

Động tác rất nhỏ này làm tim anh lập tức như được lấp đầy, nhưng đỉnh tim lại hơi đau đớn. Nhiệt độ cơ thể của cô, hơi thở của cô thậm chí là khuôn mặt ngủ say cũng làm anh lưu luyến nhiều năm. Từng có một dạo, anh cho là mình chẳng thể nào có lại được lần nữa.

Cho dù những điều này chỉ là giấc mơ hư ảo, nhưng cứ thế để mình vĩnh viễn sa vào đó cũng tốt. Có lẽ... đúng là không nên dữ dằn với cô như vậy.

Anh thở dài, nhẹ nhàng ôm cô đặt lên giường.

“Tả Ý.”

“Ừm.” Cô mơ mơ màng màng.

“Dậy đánh răng, em vừa ăn kẹo.”

“Không đánh đâu.” Cô nhắm mắt lẩm bẩm.

“Nếu không sẽ nhức răng.”

“Không đâu, em mệt muốn ngủ mà.” Cô nhú mào bĩu môi, hơi làm nũng, “Lần này thôi được không?”

Anh nghe thấy mà lòng mềm vô cùng, không nói gì nữa, chỉ vén chăn cho cô rồi đi rửa mặt.

cdcd

Ngày hôm sau, Chiêm Đông Quyến cuối cùng cũng không nghe lời Tả Ý đến Thẩm gia.

Anh bận cả một ngày, tan tầm lái xe về nhà đi ngang bờ sông, gió sông từ ngoài cửa xe thổi vào, vô cùng mát mẻ. Ngay cả anh cũng không biết mình đã bao lâu rồi không ngừng lại để nhìn ngắm phong cảnh thành phố này.

Vì thế, anh đậu xe vào ven đường, còn mình chậm rãi đi dọc theo con đê bên bờ sông. Không ít vợ chồng, cha con, người nhà đi tản bộ hóng mát, màn đêm dần dần buông xuống, xa xa thấy ánh đèn khu mới giải tỏa của thành phố ở phía đối diện sáng rực rỡ.

Trong ánh đèn đó, không có cái nào sáng đèn chờ anh trở về.

Chiêm Đông Quyến đi một đoạn, thấy đã rời xe quá xa, nên quay trở lại. Trong bóng tối, anh thấy Tạ Minh Hạo từ đằng trước

đi đến.

Tạ Minh Hạo đang làm cho Đông Chính, lúc nào trong công ty họ cũng có thể gặp mặt, nhưng lúc này Tạ Minh Hạo đứng cạnh Thẩm Tả Tình. Cô được Tạ Minh Hạo nắm tay, chậm rãi đi dạo. Hai người không nói chuyện nhưng thái độ lại thân mật.

Chiêm Đông Quyến lúc này lùi không được, tiến không xong. Tạ Minh Hạo thấy anh trước cũng ngẩn ra, sau đó siết chặt tay Tả Tình, không biết nên làm thế nào cho đúng, cũng không chủ động chào Chiêm Đông Quyến.

Tả Tình vô tình ngẩng lên, vừa nhìn đã thấy Chiêm Đông Quyến. Ánh mắt không phải thờ ơ như gặp người lạ, mà lập tức dán chặt mắt vào anh.

Ngay sau đó mắt cô rụt lại, hét toáng lên, ngồi thụp xuống đất.

Chiêm Đông Quyến vội vàng bước đến, “Tả Tình.” định đỡ cô. Nào ngờ anh vừa đụng nhẹ vào tay cô, cô càng điên cuồng, vừa la hét, vừa há miệng cắn lên tay anh, sau đó cào cấu lên người anh.

Tạ Minh Hạo vội vã tách hai người ra, nhưng sợ làm đau cô, nên chỉ ôm chặt cô lại. Tay cô giãy dụa, muốn vói ra nắm xé cái gì đó. Chiêm Đông Quyến không trốn tránh, cứ đứng y ở đó.

Rất nhiều người bắt đầu nhìn về hướng này.

Tạ Minh Hạo nói: “Đông Quyến, cậu về trước đi.” Sau đó kéo Tả Tình về phía mình, ôm chặt vào lòng.

Chiêm Đông Quyến sững sờ gật đầu, lảng lảng đi về xe.

Anh ngồi trong xe một lúc, dấu răng trên cánh tay in dấu thật sâu, vết cắn muốn thủng da. Anh nhìn kiếng chiếu hậu thấy trên đề hai người ôm nhau thật chặt.

Anh chợt khởi động xe, chạy vụt đi, dần dần không còn thấy hình ảnh trong kiếng nữa mới bắt đầu giảm tốc độ.

Về đến nội thành, lại không biết nên đi đâu.

Anh dừng xe, muốn gọi điện cho ai đó, rồi lại thôi. Ngón tay không ngừng xoay điện thoại. “Bộ p” gập điện thoại lại, sau đó lại dùng ngón cái và ngón trỏ bật ra. Cứ như vậy, nắp điện thoại cứ mở rồi gập, xoay đi trở lại. Nền điện thoại của anh thường hay hư hỏng liên tục.

Anh ngồi trong xe im lặng thật lâu, mới khởi động xe, chạy về hướng khác.

Anh gọi điện cho Triệu Lăng Phi.

Không bao lâu sau, cô đã có mặt ở quán bar như đã hẹn.

“Hiếm thấy anh cũng đến nơi náo nhiệt này để hưởng thụ nhỉ. Sao thế?”

“Đột nhiên muốn uống rượu.”

“Anh không phải ghét nhất thứ này sao?”

Chiêm Đông Quyển chỉ cười cười không nói.

“Thôi, khó lắm mới đi được, chúng ta không nói chuyện này nữa. Nhảy không?”

“Nhảy kề sát mặt?” Anh cười.

“Vậy phải để bà già tôi đây vào toilet đánh phẩn lại, để anh khỏi thấy được nếp nhăn ở khoé mắt tôi.” Nói rồi Triệu Lăng Phi quả nhiên cầm túi xách đi vào toilet, để lại Chiêm Đông Quyển ngồi một mình.

Lúc đó có mỹ nhân đến bắt chuyện, anh cũng mỉm cười từ chối.

Anh nhìn ca sĩ trên sân khấu đang lắc lư hát một bài tình ca xưa cũ, suy nghĩ lại bay đến nơi khác.

Mỗi lần thấy anh, Tả Tình mới có được bóng dáng trước kia, không biết là nên vui hay nên buồn.

Cô ấy vốn không phải là người bình tĩnh như thế.

Anh mãi mãi nhớ cảnh tượng lần đầu tiên gặp cô.

Khi đó, hai nhà Chiêm Thâm là thế gia, chẳng mấy chốc anh vì thân phận có liên quan mà qua lại nhà họ Thâm.

Cho đến sinh nhật năm đó, một cô gái nhỏ mặc một bộ váy xinh đẹp từ trên cầu thang chậm rãi đi xuống, đó là lần đầu tiên anh gặp Tả Tình. Đại tiểu thư Thẩm gia này kiêu ngạo như một cô công chúa, được mọi người vây quanh như ánh trăng được các vì sao bao bọc, cả mắt cũng không nhìn đến anh.

Chỉ e dù là ai cũng không đoán được sau này cô được hứa gả cho anh.

Sau đó mỗi lần gặp mặt, cô vẫn thái độ đó, bất luận là với anh hay đối với Tả Ý cũng vậy, luôn hất mặt lên trời, ánh mắt tràn ngập khinh bỉ và xem thường. Cô kết bạn rộng rãi nhưng đều là trung tâm, các chàng trai muốn bảo vệ tất nhiên cũng nhiều không đếm xuể.

Còn anh với Tả Ý lại khác.

Nhưng cho dù khinh thường anh, cô không phải cũng nghe lời ba đính hôn với anh đó sao. Lúc anh biết được tin này, trong lòng kinh hoàng, làm sao lòng được cô ngạo mạn như thế lại dễ dàng khuất phục.

Anh còn nhớ rõ, cô từng dùng giọng điệu như thế nào cố ý đứng trước mặt anh, chỉ vào mũi Tả Ý nói: “Mày dựa vào đâu mà mang họ Thẩm? Con hoang vĩnh viễn cũng chỉ là con hoang mà thôi!”

Anh và Tả Ý từ nhỏ là cùng chung cảnh ngộ. Câu nói độc ác đó không chỉ sỉ nhục Tả Ý, mà còn sỉ nhục cả anh.

Lời nói chưa dứt, khi đó Tả Ý bước bình vung tay tát chị

mình.

4.

Nếu cô không phải vì ba, nghe theo ý ông thì Tả Ý cho dù thế nào cũng không bước vào cửa Thẩm gia.

Ba nói: “Tả Ý, ba già rồi, đã làm rất nhiều việc sai lầm, nhưng bây giờ chỉ hi vọng chị em các con có thể gần gũi yêu thương nhau.”

Không may, hai chị em chưa bao giờ yêu thương nhau.

“Ngoài từ con hoang ra chị dùng từ gì khó nghe hơn nữa mắng tôi cũng được. Hơn nữa Đông Đông cũng ở đây, chị không thể không giữ miệng.” Tả Ý giận dữ.

Chiêm Đông Quyển đứng sau Tả Ý, kéo tay cô, ý bảo cô bỏ đi, dù sao cô ấy cũng là chị ruột của cô.

Đáng tiếc, động tác thật nhỏ này lại rơi vào mắt Tả Tình, cô nàng vỗ vỗ hai gò má nóng rát, phẫn nộ: “Không giữ miệng? Mày xứng đáng nói với tao kiểu này sao? Rõ là mẹ nào con nấy! Gì mà Đông Đông với không Đông Đông, đừng làm tao khó chịu, anh ta họ Chiêm tên Đông Quyển, là vị hôn phu của Thẩm Tả Tình tao, không dính líu gì đến Tô Tả Ý mày.”

Tả Ý ngẩn người.

Đúng vậy. Anh là vị hôn phu của chị cô, không chỉ là thanh mai trúc mã của cô. Cô từ nhỏ đã là bạn tốt với anh, bây giờ ba thì bị chia sẻ, ngay cả anh cũng không còn của một mình cô. Hai chữ “Đồng Đồng” đã chẳng thể gọi nữa.

Tả Ý chán nản thả tay Chiêm Đông Quyển.

Cô không thích căn nhà này, tình trạng này.

Mẹ nói: “Đi thôi, con đi mở rộng tầm mắt cũng tốt.” Mẹ luôn là người như vậy, nhẫn nhục chịu đựng bình tĩnh hiền hậu, hoàn toàn không giống người khác.

Năm đó, Tả Ý một mình đến Đức.

Trước đây lúc Tả Tình đồng ý hôn sự đó, vẻ mặt vênh váo tự đắc đi ngang qua cô làm cô vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Tả Tình nói: “Tao từ đâu đã ghét anh ta rồi, tương lai anh ta ở Chiêm gia cũng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn. Nhưng tao biết có người thích, không muốn rời khỏi anh ta. Tao là người chỉ cần thứ muốn là phải lấy bằng được. Tao ghét nhất là người khác tranh giành với tao, nên tao cũng muốn thử cướp cái trong tay người khác coi có đúng là sung sướng hay không.”

Tả Ý dần nén, cúi đầu nhẫn nhịn không nói.

Chị Tả Tình ngay từ nhỏ đã xinh đẹp rực rỡ, đi đến đâu cũng là tâm điểm chú ý. Chỉ duy một người không nhìn đến chị ấy. Người đó cho dù là ai cũng hípmắt, nở nụ cười ôn hoà.

Nếu bị ép uống rượu, chỉ cần một hộp nhỏ, mặt anh sẽ đỏ lên như đánh phấn.

Mọi người gọi anh là Đông Quyển, nhưng anh chỉ cho một mình Tả Ý đặc quyền gọi tên anh.

Là Đông Đông.

Chỉ là sau cái tát đó, cuối cùng nét mặt hai bên đều bị xé toạc.

Nhưng nếu đời người có thể lựa chọn lần nữa, biết đâu cái tát Tả Ý dành cho chị mình có thể nào cũng không xuống tay được. Thời khắc đó ai cũng nóng nảy, nên căn bản không phát hiện ra tâm tư của Tả Tình.

cdcd

Hôm nay đi làm, Tả Ý bỗng nhận được nhiệm vụ phải đi công tác với người ở phòng kế hoạch. Cô về nhà mình soạn vật dụng hàng ngày. Cô thường đi công tác nên có kinh nghiệm, về nhà lấy vài ba món là đi được.

Xe của phòng kế hoạch đợi cô cùng đi ra sân bay.

Tả Ý cắn môi, không biết có nên nói Lê Trạch Lương biết hay không. Có lẽ anh đã biết, mà cô đi có hai ba ngày, việc nhỏ như vậy, lỡ như anh không cần quan tâm, nếu đương không gọi điện, đúng ngay lúc anh đang bận việc, thì ngược lại còn làm cô quái lạ quá. Nhưng nếu không báo anh biết, lỡ anh hỏi tới rồi nổi giận thì phát phiền.

Bên cạnh có người của công ty, cô không biết làm sao gọi cho anh được đây.

Cô ngẫm nghĩ, quyết định nhắn tin.

“Em đi công tác ở thành phố C, ngày mốt về.”

Câu này chẳng có gì không ổn, tường thuật bình thường, dù anh có bị ai xem tin nhắn cũng không nhầm nhò gì. Cô nhìn lại lần nữa, mới nhấn nút gửi đi.

Lần thứ hai gửi tin nhắn cho anh, cũng như lần trước, thật lâu không thấy hồi âm.

Nếu anh không đọc được thì cũng không thể trách cô.

Tiếc là dù nghĩ vậy, trong lòng cũng cảm thấy hụt hẫng.

Lần nào cũng vậy...

Lúc qua cửa kiểm tra an ninh, chị Tịnh ở phòng kế hoạch chợt hỏi: “Em chờ điện thoại à?” Chị thấy Tả Ý dọc đường đến đây cứ mở điện thoại xem không ngừng.

“Dạ không, em xem giờ, vói lại em sợ mình say máy bay.” Tả Ý cười ngượng ngùng.

“Say máy bay?”

“Lâu lâu mới bị, nhưng không sao, gần mà chị, một tiếng là

đến rồi.” Cô vừa nói xong thì điện thoại rung lên, là điện thoại của Lệ Trạch Lương.

“Phải đi à?” Anh hỏi.

“Ừm, ngày mốt về.”

“Sao trong công ty không ai nói anh biết trước.”

Tả Ý trợn mắt, rất muốn nói: không phải anh đi, người ta bảo em đi, báo với anh làm gì.

“Em phải lên máy bay liền, cúp nha.” Cô nói.

Chờ một hồi đầu kia không có tiếng nói, Tả Ý cho là anh chuẩn bị cúp máy, không ngờ cô vừa định cúp thì nghe tiếng anh gọi: “Tả Ý.”

“Dạ?”

“Say máy bay thì làm sao đây?”

“Em có mang thuốc.”

“... Đừng ăn vặt nhiều, không tốt cho sức khỏe, đến thì gọi cho anh.” Anh im lặng rồi lại nói: “Anh xem dự báo thời tiết nói bên kia trời mưa, cẩn thận kéo cảm, đừng sợ nóng mà mở điều hoà lạnh quá. Đến nơi liên lạc với anh.”

Anh nói liên miên một tràng, kiểu dằn dò lộn xộn thường hay

nghe thấy giữa người yêu lúc chia tay và sau này gặp lại ở sân bay truyền qua ống nghe, có vẻ cực kì dịu dàng, làm Tả Ý ấm lòng.

Cô kê điện thoại sát bên tai đang dần dần nóng lên.

“Tiểu Thẩm em sao vậy, cảm sốt hả?” Trần Tịnh hồ nghi hỏi.

Tả Ý chờ Lê Trạch Lương cúp điện thoại, vội vàng xua tay: “Không ạ.” Sau đó sờ sờ khuôn mặt nóng bừng của mình.

Chị Tịnh là người từng trải, tiếp tục suy đoán: “Chia tay bạn trai à? Không nữ sao?”

“Không... Không phải.”

“Tục ngữ nói tiểu biệt thắng tân hôn mà, đừng tập hủ đàn ông, để bạn em chờ đi, bảo đảm em mà về sẽ dính như mật đường luôn. Muốn đạt được mục đích thì phải trả giá*.” Chị Tịnh cười.

*(*Nguyên văn là: Tiếc đứa trẻ sẽ không bắt được sói, sau một hồi tìm thì câu này có xuất xứ quá ư dài dòng T_T: cặp vợ chồng chăn cừu ở Mông Cổ, một ngày nọ người vợ đếm lại cừu thì thấy thiếu, qua hôm sau mất thêm một con nữa, mấy ngày liên tiếp đều bị mất, cuối cùng người chồng mới dùng một con cừu làm bầy, và bắt được một con sói, đại loại là phải thả mồi mới bầy được thú, hay phải chấp nhận rủi ro mới có thành quả, chắc bằng câu thả con tép bắt con tôm bên mình.)*

Tả Ý ngại ngùng cười cười, tắt điện thoại bỏ vào túi xách.

Anh chỉ mới ngọt ngào nói mấy câu đã làm con thỏ nhỏ trong tim cô nhảy loạn xạ.

Trên máy bay, chị Tịnh cầm bịch mứt táo mời Tả Ý, cô ăn một viên rồi từ chối.

“Em không ăn nữa.”

“Giảm béo?”

“Sợ đau răng.”

“Há,” chị Tịnh cười, “Bao nhiêu tuổi rồi mà còn bị.”

Khi họ xuống máy bay, quả nhiên là trời đang đổ cơn mưa. Chi nhánh đã cho xe tới đón, hành lý chưa kịp gọi đến khách sạn, họ đã đi thẳng đến chi nhánh.

Xe chạy ngang cửa trường đại học M, Tả Ý không khỏi ngoái nhìn.

“Trường nổi tiếng có khác, khí thế cũng khác. Con gái chị nhất định muốn thi vào đây, nên nhờ chị đưa nó đến tham quan.” Chị Tịnh nhìn biển hiệu tên trường M, than thở.

5.

Đến công ty là vội vội vàng vàng họp với người bên chi nhánh. Mọi người đến thờ cũng không kịp thờ, giữa buổi họp

đang đến phiên Tả Ý phát biểu, đột nhiên có thư ký từ ngoài gõ cửa đi vào, “Giám đốc Ngô, có điện thoại ạ.”

Giám đốc Ngô bên chi nhánh không quay lại, “Tiểu Vương, tôi nói rồi, mọi người đang bận lắm. Nói người đó lát nữa gọi lại.”

“Nhưng... là Lê tiên sinh gọi đến.” Tiểu Vương tiến thối lưỡng nan.

“Ai cũng không...” Giám đốc Ngô đang nói, chợt nhớ ra, “Cô nói ai gọi?”

“Tổng giám đốc Lê Trạch Lương tiên sinh.” Tiểu Vương trình trọng nói.

“Lê tổng?” Giám đốc Ngô hỏi lại.

“Lê tiên sinh tìm cô Thẩm Tả Ý từ trụ sở chính tới.” Tiểu Vương vừa nói, vừa nhìn quanh mọi người trong phòng. Cô không biết ai là Thẩm Tả Ý, cô chỉ tò mò nhân vật từ trụ sở chính tới là người thế nào mà làm Lê Trạch Lương đích thân gọi điện thoại đến đây.

Nên biết rằng Lê tiên sinh là người được phụ nữ mơ tưởng. Một người tuần tú tài giỏi, cả cái chân bị tật cũng thành điểm nhấn. Cô lần trước đi theo sếp đến trụ sở chính báo cáo công việc cuối năm, từ xa có thoáng thấy anh.

Không ngờ cuối bàn có một cô gái cao gầy buộc tóc đuôi ngựa đứng lên, rất trong sáng, hơi đưa tay ra dấu, “Tôi là Thẩm Tả

Ý, xin hỏi nghe điện thoại ở đâu?”

Tiểu Vương mỉm cười, “Mời cô đi theo tôi.”

Tiểu Vương không thể nào biết được Tả Ý trong sáng về mặt bên ngoài đang bình thản mà trong lòng lại điên tiết, hơn nữa hận không thể tìm được cái lỗ nào chui xuống.

Lệ Trạch Lương đáng ghét, gây chuyện tìm cô làm cái gì, rõ ràng là muốn giết cô mà.

Cô tới phòng giám đốc, lâm bầm nhắc điện thoại. Cô không xưng tên chỉ “Alo——” một tiếng, vì quen nhau lâu như vậy, với chút xíu kiên nhẫn của người này, không chừng đã cúp điện thoại từ đời nào.

“Ừ.” Bên kia truyền đến duy nhất một âm thanh không vui.

“Tôi là Thẩm Tả Ý.” Cô tiện thể liếc sang cô thư kí Vương một cái.

“Thẩm Tả Ý, trước khi lên máy bay, anh đã nói với em cái gì?”

“Anh đã nói gì?” Tả Ý nhất thời bị máy bay với cuộc họp làm cho đầu óc choáng váng, thuận miệng hỏi lại.

Xem này, anh chẳng những không trả lời cô, mà còn yên lặng một hồi, sau đó “rụp”, tuyệt tình dập điện thoại.

Tả Ý nghe âm báo bận trong ống nghe, bực bội nhú mày.

Người này làm gì vậy, không gọi di động cho cô lại răm rộ gọi điện thoại đường dài, hao tiền tốn của nói không đến ba câu chưa gì đã cúp điện thoại.

Cô nghiến răng, tức giận nhìn ống nghe, bỗng nhận ra cô thư kí kia vẫn ngồi cách đó không xa, dùng ánh mắt dò xét nhìn cô. Tả Ý lập tức gác ống nghe, mỉm cười với cô thư kí, sau đó thật chuyên nghiệp uốn thẳng lưng quay lại.

Tiếp là, lúc cô đẩy cửa phòng họp vào, phát hiện mọi người hình như không tập trung họp nữa, chỉ có ánh mắt đều đồng thời chiếu trên người cô, rất tò mò tổng giám đốc tiên sinh ngàn dặm xa xôi tìm cô làm gì.

“Tiểu Thẩm,” Chị Tịnh là người đầu tiên lên tiếng, “Lệ tiên sinh có dặn dò gì không?”

Tả Ý mơ hồ cảm giác hầu như mọi người đều muốn biết rõ nội dung, hay là họ càng muốn hỏi thẳng: “Tìm em làm chi vậy?”

Tả Ý mặt không đổi sắc đi đến ghế ngồi xuống, “Lệ tiên sinh gọi điện nhờ tôi ân cần thăm hỏi các đồng nghiệp ở thành phố C, nói mọi người làm việc rất khá, khổ cực quá rồi.”

Nhóm phụ nữ đang ngồi, đều cười phấn khởi, lại có thêm động lực phấn đấu làm việc.

Quả thật là sùng bái một cách mù quáng, Tả Ý nghĩ.

Một lát sau, chị Tịnh mới nhớ ra hỏi Tả Ý, “Nếu ân cần thăm hỏi người ở chi nhánh, sao Lệ tiên sinh không trực tiếp gọi cho

giám đốc Ngô?”

Quả nhiên là người già dặn, khôi phục lí trí nhanh hơn người khác.

“Vì anh ta bị động kinh.” Tả Ý viết gì đó, đầu cũng không ngẩng lên, mặt mờ nói.

“Hử?” Chị Tịnh không nghe rõ.

“Chắc muốn tiện thể dặn chúng ta ngày mai lúc bàn luận phải cẩn thận.”

Sau khi chuẩn bị tài liệu dự định ngày mai đàm phán với đối phương xong, giám đốc Ngô mời mọi người ăn cơm.

Thừa dịp mọi người đang gọi món, Tả Ý đi rửa tay, tiện tay lấy di động trong túi xách ra xem giờ thì mới biết từ lúc xuống máy bay đến bây giờ quên mở.

Cô giật mình.

Trước khi lên máy bay, anh bảo cô khi đến phải gọi điện cho anh, lúc đó cô chỉ ừ ừ đại, rồi quên bẵng. Có phải vì cô không nhắn tin cũng không gọi điện cho anh, anh lại luôn tìm cô, cuối cùng mới gọi đến phòng giám đốc Ngô ư?

Nên cô hỏi anh một câu: “Anh đã nói gì?” nên anh mới giận đến vậy.

Cô mỉm cười từ tận đáy lòng, vừa bỏ điện thoại vào lại túi xách, cảm thấy nó rung lên. Cô vội vàng mở ra xem, là tin nhắn từ cái một sau khi tắt máy ào vào.

15:36PM

“Nếu em xuống máy bay mở điện thoại thì nhắn cho anh. Nếu say máy bay thì đừng đến chi nhánh.”

16:20PM

“Em đến rồi mới phải chứ, Tả Ý, sao điện thoại không liên lạc được?”

17:18PM

“Anh về rồi.”

17:32PM

“Thăm Tả Ý!”

Bốn tin nhắn đều rất ngắn gọn đơn giản, cuối cùng biến thành chỉ nhắn tên của cô, sau đó còn thêm cái dấu chấm than rợn người. Ban đầu cô còn tưởng anh sẽ không nhắn tin ấy chứ.

Sau đó chưa đầy sáu giờ cô đã nhận được điện thoại của người này.

Tả Ý thờ dài, quả nhiên là người không có tính kiên nhẫn.

Cô gập nắp điện thoại định bỏ vào túi xách, lại một tin nhắn đến. 19:56PM, mới nhắn đến.

Một hàng chữ ngắn ngủn.

“Vừa rồi rất lo cho em.”

Mắt cô trong nháy mắt chạm đến những chữ xuất hiện trên màn hình, hơi thở gần như ngừng lại, trái tim trong lồng ngực đột ngột co rút, siết thành một khối. Trong lúc cô định thần lại, trái tim phút chốc nở ra dễ chịu. Dòng máu ấm áp như dòng nước ấm từ ngực lan khắp toàn thân, mạch máu thành linh giãn nở ra, trái tim vì vậy mà nảy lên mạnh mẽ.

Cô quay lại phòng, ngồi một hồi mới co duỗi ngón tay, nhấn bàn phím: “Vừa rồi thật tình em quên mở điện thoại, xin lỗi.”

“Tiểu Thẩm, cô chọn món đi.” Giám đốc Ngô chào đón cô.

“Cám ơn, mọi người gọi là được rồi.” Tả Ý nói.

“Giám đốc Ngô, vợ chồng son người ta đang thử thiết, anh đừng quấy rầy.” Chị Tịnh cười.

Chừng không được mấy giây, anh nhắn lại. Xem ra anh không phải không hứng thú với vụ nhắn tin này, chỉ là không có người thúc đẩy thôi.

“Ăn cơm chưa?”

“Đang chuẩn bị ăn. Anh đang làm gì đó?”

“Anh cũng ở ngoài tiếp khách mời cơm.”

“Xem ra ăn cơm khách hình như là hoạt động không biết mệt nhất của con người nhỉ.”

“Không phải, hoạt động không biết mệt nhất của con người tuyệt đối không phải ăn cơm.”

“Vậy là gì?”

“Là cái chúng ta đã hai ngày không làm rồi.”

...

Trần Tả Ý không kìm được chảy đầy vạch đen.

Cô đương nhiên hiểu anh ám chỉ cái gì, hơn nữa cô dám cá anh nhất định là ngay trước mặt bao nhiêu người, giả bộ trầm lắng mặt không đổi sắc bấm tin này gửi qua cho cô.

Chương VIII

1.

Ăn cơm xong, chị Tịnh đi thăm bạn học ở thành phố C, thêm rất nhiều người muốn dạo chợ đêm nổi tiếng ở đây, rủ Tả Ý đi cùng, cô mệt muốn chết nên từ chối rồi về khách sạn. Cô và chị Tịnh ở chung phòng, nhưng chị Tịnh nói sẽ không về, cô đành lấy chìa khoá ở quầy tiếp tân rồi về phòng.

Điều cô thích nhất khi đến khách sạn chính là mở ti vi thật lớn, cảm giác không còn quanh quẽ. Lúc đang tắm, Tả Ý cảm thấy đau răng. Mới đầu cô không để ý, sau đó lên giường nằm thì đau đến lăn lộn không ngủ được.

Cô bèn dứt khoát ngồi dậy xem ti vi tiếp.

Nhưng chẳng có tác dụng gì.

Cơn đau nhói lên, đến cả mạch đập cũng làm tăng thêm cơn đau, sau đó không chỉ thái dương, mà bên não phải với lỗ tai cũng bắt đầu đau.

Tả Ý ngả đầu dựa lên giường, thật bức bối. Cô chuyển đến tiết mục giải trí, hơn nữa còn mở âm lượng rất lớn, trong ti vi không ngừng có tiếng cười vọng ra. Chẳng những không át được bức bối, trái lại càng làm cô thêm ủ rũ hết sức.

Bình thường cô là người rất lạc quan, vui cười hơn hờ đến đâu

cũng trừu chọc được. Nhưng khi có một mình hoặc bị bệnh là u buồn bi quan.

Lúc cô đang đấu tranh giữa tìm phòng khám hoặc mua thuốc giảm đau uống, điện thoại vang lên.

Là điện thoại của Lê Trạch Lương.

Tả Ý bưng má phải đau nhức, do dự không muốn nhận. Cô không thích có người thấy sự yếu đuối của mình, nhất là trước mặt anh, cảm thấy y như một kẻ yếu thế nịnh nọt lấy lòng vậy.

Cô để mặc di động cứ rung “brừ brừ” trên tủ đầu giường.

Kêu hồi lâu, cô không nhận.

Tiếng chuông tắt một lúc, lại có âm báo tin nhắn.

“Em về chưa?”

Rõ ràng, Lê Trạch Lương không nghĩ cô cố ý không nghe điện thoại, đại khái cho rằng cô đang ở ngoài nên không nghe thấy. Tả Ý thờ dãi, nghĩ nghĩ quyết định nhắn lại anh ba chữ: “Em ngủ rồi.”

Đang định xác nhận gọi đi, không ngờ có cuộc gọi đến, nên nhấn nút “gọi” lại thành nút “nghe”.

Cô sững sờ, chậm rãi đưa điện thoại lên tai.

“Alo——”

“Em về rồi?” Anh hỏi.

“Ừ.”

Cô nghe bên anh rất ồn ào, bất chợt còn có người nói chuyện lớn tiếng, hình như bữa tiệc vẫn chưa tan. Nhưng tiếng ồn chỉ kéo dài chốc lát, rồi im ắng. Chắc là anh đã rời khỏi đó.

“Ngủ à?”

“Ừ.”

Cô rầu rĩ ừ liền hai lần.

“Em sao vậy?” Anh lại hỏi. Giọng nói khiến Tả Ý cảm giác rất rõ anh đã nhú mào khi nói câu này.

“Không sao.”

“Khách sạn có một mình em à?”

“Ừ.”

“Em sao vậy?” Anh hỏi lại lần nữa, dường như có chút không vui.

“Không sao.” Cô bê nguyên câu trên trả lời lần nữa.

Khi cô nói xong, đầu dây kia thật lâu không thấy đáp lại. Thời gian im lặng dài đến mức khiến Tả Ý tưởng di động của anh hoặc của mình mất tín hiệu. Cho đến khi bên kia nghe tiếng cửa lúc đóng lúc mở, lại vọng đến tiếng âm ỉ, Tả Ý mới xác định do anh cố ý không lên tiếng.

Tả Ý nghe có người đến chào hỏi Lê Trạch Lương, phá tan im lặng trong điện thoại. Anh để điện thoại xuống, lơ đãng nói vài ba câu với người nọ.

Sau đó anh lại đưa điện thoại lên, “Em sao vậy?” Đây là lần thứ ba anh hỏi, giọng điệu cứng nhắc hơn nhiều.

“Không sa...” Cô cũng nóng lên, nào ngờ chưa nói dứt câu, anh đã lạnh lùng cắt đứt cuộc gọi.

Tả Ý nhìn chằm chằm màn hình ngớ người, tự nhiên nổi cáu rút pin ra, ném một bên. Cô ngồi bó gối trên giường.

Anh hỏi cô sao vậy. Cô không biết trả lời thế nào.

Đúng là đột nhiên cảm thấy có đôi chút bực bội.

Nhưng anh không hiểu cô một chút nào, lại cứ thế cứng cỏi tất máy, hơn nữa đây còn là lần thứ hai trong cùng một ngày.

Chẳng lẽ anh không biết phụ nữ khi yêu là nổi giận vô cớ, bất an vô cớ hay sao?

Chẳng lẽ anh không biết lúc phụ nữ trái tính, chỉ cần dỗ ngọt là được hay sao?

Ở chung mấy ngày, anh thường hay hung dữ với cô, thường hay bắt cô dõi theo sắc mặt anh, không làm anh tức giận. Anh thật sự để ý đến cô, hay chỉ xem cô như trò tiêu khiển.

Tả Ý nghĩ đến đây, ôm má phải đau khủng khiếp, vùi đầu vào giữa hai gối trong lòng thương cảm vô cùng. Bỗng mũi cay cay, nước mắt chảy xuống, cô rất ít khi khóc trước mặt người khác, nhưng lúc ở một mình lại cực kì mau nước mắt.

Cô nhờ âm thanh ti vi che giấu, ôm gối đầu khóc lớn, trút hết khổ tâm trong lòng ra ngoài, nước mũi dính trên mặt cũng không buồn để tâm.

Khóc mệt lại chuyển thành hic hic nức nở, ngược lên tìm khăn giấy lau nước mắt nước mũi.

Sau đó, điện thoại phòng ở đầu giường vang lên.

Cô biết, chẳng qua là phục vụ giới thiệu bữa điểm tâm, hoặc là có người hỏi có cần phục vụ đặc biệt không thôi, đây là tình huống thường gặp khi nghỉ ở khách sạn. Cô hít hít mũi, bắt máy.

Rồi cố gắng dùng tiếng nói bình tĩnh “Alo”.

Theo tình huống bình thường, người “phục vụ đặc biệt” mà nghe được giọng nữ trong điện thoại sẽ không nói gì mà cúp máy luôn. Hai bên ngậm hiều lẫn nhau.

Nhưng cô đã alo rồi, đối phương còn hơi do dự hỏi: “Tả Ý?”

Còn có thể là ai đây?

Đương nhiên cô làm sao chạy khỏi bàn tay anh. Điều này làm cô nhớ đến bộ phim tên gì nhỉ, [The Matrix]? Mặc cho cô đi đến đâu, dù là điện thoại công cộng ven đường anh cũng tìm được cô.

“Em tắt máy?” Anh khá giận.

“Chẳng lẽ anh tắt được mà em không tắt được hả?” Cô nhăn mặt cãi lại, giọng mũi nghẹt cứng.

Anh im lặng, như đang phân tích gì đấy, sau đó bỗng dừng hỏi, “Em không khoẻ hả?”

“Không cần anh lo.”

“Bị cảm à?”

“Không có, cũng không cần anh quan tâm.”

“Em đau răng?”

“Không liên quan đến anh.”

“Mua thuốc uống chưa?” Anh nhíu mày hỏi.

“Đau chết em cũng không liên quan đến anh.” Cô rầu rĩ nói, muốn đem toàn bộ bức dọc vừa nãy trả hết cho anh.

Anh trở nên tốt tính, không bức bối, chỉ nói: “Chờ anh hai phút.”

Tả Ý để điện thoại xuống, cho là anh có việc gấp cần làm, hoặc có cuộc gọi quan trọng cần nhận. Cô cong môi, tức giận còn trong bụng chưa trút hết, anh lại biến mất dạng.

Dù sao, người này có biết cô bị bệnh chắc cũng chẳng cố gắng lo lắng.

Cô vào toilet, nhìn gương quan sát quai hàm hơi sưng của mình, vừa đứng hai phút, điện thoại phòng vang lên. Anh quả nhiên được giáo dục ở Đức, rất uy tín.

“Vừa rồi anh bảo thư kí Lâm kiểm tra, mười hai giờ rưỡi có chuyển bay đến thành phố C, em ở khách sạn chờ anh.” Chỉ ba câu anh đã rõ ràng đơn giản nói hết điểm chính, mà còn không cho nghi ngờ.

“Chờ anh làm gì?” Tả Ý bỗng chốc chưa tiêu hoá được ý anh.

Anh nói gì ấy nhỉ?

“Anh nói thật sao?” Một lát sau cô gắn pin điện thoại vào lại, rồi nhấn đi một tin.

“Giả.”

“À.”

Cô ngượng ngùng nhả lại một chữ. Sau đó dựa vào gối xem kịch, đổi kênh tới lui vẫn không vừa ý, đau rằng làm toàn bộ đầu óc như rúm ró lại, cô cứ thế đổi kênh đến khi nhiều kênh đều chúc ngủ ngon.

Không biết bao lâu, mí mắt cô bắt đầu đánh nhau, cuối cùng cũng buồn ngủ. Mơ mơ màng màng nghe tiếng chuông điện thoại, cô nhắc ống nghe alo một hồi mới phát hiện ra là di động reo.

Giờ này, chắc cũng ba bốn giờ sáng.

“Alo——” Cô đưa di động lên tai.

“Tà Ý, mở cửa.”

“Hả?” Cô còn mơ màng.

“Mở cửa phòng em ra.”

“Để làm gì?” Cô ngồi dậy.

“Mở cửa.”

Cô bực dọc đi ra mở cửa.

Cô đi ngủ nên tắt đèn vì vậy phòng rất tối, khi cửa mở ánh đèn ngoài hành lang sau lưng anh hắt vào, dáng người cao ráo in vào mắt cô. Trong tích tắc đó, cô đứng ngây đơ.

Lát sau, đầu óc cô mới phối hợp với động tác, tiếp đó, không kịp được nhón chân giang hai tay ôm lấy anh.

Anh thật sự... thật sự cứ thế đột ngột xuất hiện trước mặt cô, tựa như kỳ tích.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động ôm anh thế này.

Tim anh reo vui, ôm cô bước vào, với tay ra sau khép cửa lại, tức thì cúi đầu hôn cô. Một nụ hôn mềm ngọt đến chết người.

“Em tưởng anh chộc em cho vui thôi.”

“Anh chưa bao giờ chộc cho vui cả.” Câu nói này là thật.

Lệ Trạch Lương lấy thuốc trong túi cho cô uống, sau đó thu dọn đồ đạc giúp cô, rời khỏi khách sạn.

Trên xe taxi, Tả Ý hỏi: “Sao không ở lại đây?”

Anh liếc xéo cô, “Chẳng lẽ em muốn bạn cùng phòng của em sáng sớm quay về thấy anh nằm trên giường cô ta?”

Ờ... Đúng là quan trọng thật.

“Vậy giờ chúng ta đi đâu?”

“Chỗ này.” Lệ Trạch Lương nhìn đèn đường ngoài cửa xe, bẽn lẽn nói.

Đã gần năm giờ, sắc trời mờ mờ sáng, nhưng nhiệt độ có hơi lạnh. Taxi chạy vào một tiểu khu yên tĩnh bên cạnh học viện.

Họ xuống xe, lên lầu ba, Lê Trạch Lương lấy chùm chìa khoá, nhưng hồi lâu vẫn không tìm được chìa khoá cửa.

Tả Ý thắc thỏm hỏi: “Anh chắc chắn vào thật à?” Đêm hôm khuya khoắt thế này, rất dễ bị người ta hiểu lầm là ăn trộm.

Mặt anh không thay đổi nhìn cô chăm chú, “Anh chắc chắn.” sau đó tìm được chìa khoá dự phòng nhét dưới chậu hoa bên cạnh.

Trong phòng, sofa và giường ngủ đều được dùng vải phủ lại, hình như đã lâu không ai ở, nhưng cả phòng không có một hạt bụi, có lẽ có người thường xuyên đến quét dọn.

Hai phòng ngủ trang trí rất đơn giản. Cô không nghĩ ngợi nhiều, đến phòng ngủ ngủ xuống giường ngủ liền.

Rèm cửa kéo kín, không biết ngủ bao lâu chỉ cảm thấy bụng kêu ùng ục, cô ráng mở mắt ra, trước mắt là khuôn mặt đang ngủ của Lê Trạch Lương.

Anh nằm nghiêng đưa mặt về phía cô, nhắm mắt, môi mím chặt. Anh vẫn chưa tỉnh, có lẽ là rất mệt mỏi. Một mình anh cả đêm không ngủ, bay gần 1000km đến khách sạn tìm cô, chỉ vì cô bị đau răng.

Nếu nói anh không quan tâm cô, là giả.

Khi anh ngủ, ấn đường giãn ra, hơi thở rất chậm hơn nữa còn rất an ổn. Lông mi không dài nhưng rất dày, cùng sắc nâu nhạt giống màu tóc anh, cô không khỏi đưa tay lên sờ.

Không nghĩ động tác rất khẽ này lại đánh thức anh. Anh chậm rãi mở mắt, vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, ánh mắt nửa tỉnh nửa mê, có chút trẻ con.

Tả Ý vừa cười thầm vừa nhắm mắt giả bộ ngủ.

Anh hơi mơ màng xoay người nằm thẳng, dụi dụi mắt, nhìn nhìn sang Tả Ý, rồi lại xoay về tư thế nằm nghiêng vừa nãy. Có điều không ngủ tiếp, chỉ đưa tay kéo Tả Ý vào lòng, nói: “Em dám thừa lúc anh ngủ mà trêu chọc anh.”

Tả Ý cố nén cười, vẫn nhắm mắt.

“Còn giả bộ ngủ? Xem anh trị em thế nào.” Anh nhướn mày, nói xong há miệng bập lồ tai cô.

Cô từ nhỏ đã sợ nhột vô cùng, anh còn hà hơi vào tai cô, cô không nhịn được hét ầm lên, phá ra cười vừa né vừa đẩy ngực anh.

Nhưng giường rộng thế này, tránh đi đâu cho được, ngược lại cô lấy tấn công làm phòng thủ, giơ tay cù vào nách anh. Anh chụp một tay cô, định chụp luôn tay còn lại. Cô liền dùng cả tay lẫn chân liều mạng chống cự.

Sức lực của cô không ít, hơn nữa sau đấy còn dùng cả hàm răng không được mấy tác dụng không cho anh bắt được tay cô.

Cô vừa cắn vừa véo cánh tay anh, làm anh cùn bước.

“Xem ra em chung nhóm với Nhị Lang thần nhỉ.”

“Tại sao?” Cô thờ hồn hển, lúc hỏi vẫn không ngừng cảnh giác, sợ anh cố ý nói chuyện, phân tán sự chú ý của cô rồi nhân cơ hội ra tay.

“Là Khiếu Thiên Khuyên đâu thai.”

“Xiiiiiiiiii, anh mới là Khiếu Thiên Khuyên!” Nói xong lại cắn anh.

“Xem đi, đây không phải bằng chứng à, không biết có bị bệnh dại không nữa.”

Cô tức phát điên, muốn cắn anh một cái cho hả tức.

Chơi vui thoải thích, Tả Ý bật cười đang vật lộn thì đá trúng chân anh. Động tác hai người cùng lúc khựng lại, Lệ Trạch Lương hơi nhăn mặt.

“Em làm anh đau hả?” Tả Ý buông tay ra, đau lòng hỏi.

Chỉ trong nháy mắt cô mất cảnh giác, anh nhanh chóng kim chặt hai tay cô, đè cô dưới người anh.

Lúc này cô thật sự không cách nào nhúc nhích nổi. Còn Lệ Trạch Lương vẻ mặt hoàn toàn đắc ý.

“Anh ăn gian!” Cô nổi giận.

“Bình bất yếm trá.” Anh cười xấu xa.

“Anh thấy ghét, thấy ghét!”

“Dám nói anh thấy ghét?” Anh nhếch môi, tay trái khoá hai cổ tay cô chung một chỗ, tay phải dễ dàng cù nách cô.

“Tránh ra, không được cù em.” Cô vội vàng tránh né, nhưng tay chân đều bị anh kìm giữ, trốn tránh đều vô ích. Ngón tay anh khế đụng đến chỗ nhột, cô vừa hét vừa cười, mới một chút đã không thở nổi.

“Còn nói anh thấy ghét không?” Anh tự đắc hỏi.

“Đúng là... thấy ghét.” Cô thà chết chứ không chịu đầu hàng.

Vì thế, anh lại cù vào eo cô. Tả Ý vừa khóc vừa cười, thật sự không đỡ nổi. Trán hai người đều rịn mồ hôi.

“Đừng cù nữa.” Cô cười sằng sặc, chảy nước mắt luôn rồi.

“Sau này còn nói anh thấy ghét nữa không?”

“Không nói nữa.” Cô bắt đầu tha hoá hiệp.

“Ai không nói?”

“Thẩm Tả Ý không nói.” Không cố bướng nữa, mà nộp vũ khí đầu hàng.

“Thẩm Tả Ý không nói ai thấy ghét?” Anh được nước lấn tới, không để cô tâm phục khẩu phục thề không bỏ qua.

“Thẩm Tả Ý không nói Lê Trạch Lương thấy ghét.” Cô biết lỗi nhận lỗi rất thành khẩn.

Anh vô cùng uy tín, nghe được câu này lập tức ngừng tấn công, thoải mái gật đầu, “Nói sớm thì anh cần gì phải dụng hình.”

Nào ngờ Tả Ý chờ anh lơ lửng, cười giảo hoạt, thoát ra thừa cơ cù eo anh, cho anh biết tay. Nhưng động tác Lê Trạch Lương lại nhanh hơn cô, nhanh chóng né được, tiếp đó lại thuận lợi kìm tay cô.

“Lần này, em te tua rồi.” Anh đột nhiên nói rất nghiêm túc.

“Em sai rồi.” Cô lúc này rất thức thời lập tức nhận sai.

“Đây là tái phạm. E là không còn dễ dàng như lần trước.” Anh vô cùng hiểu chỗ nào cô sợ nhột nhất, vì thế cúi xuống há miệng trêu chọc trái tai cô.

Anh chỉ dùng môi ngậm, đầu lưỡi quét qua trái tai nhỏ nhắn, làm cho lòng cô như có rất nhiều con kiến bò trong đó, nhột nhột khó chịu.

“Không được hôn ở đó.” Cô quát to, đồng thời ra sức lắc đầu,

đáng tiếc làm thế nào cũng thoát nổi môi anh.

Anh nói thật chính đáng: “Không cho hôn bên đó, anh hôn bên này.” Giả bộ muốn đổi qua tai phải.

“Cũng không được hôn! Em biết sai rồi.” Cô lớn tiếng năn nỉ.

Anh vốn cố ý trêu cô, làm sao dễ dàng buông tha, mắt nhìn định hôn xuống dưới.

Tả Ý trong tình thế cấp bách, buột miệng kêu lên: “A Diễn, anh không được hôn.”

Thân hình anh bỗng cứng đờ, động tác dừng khựng lại.

2.

Anh thu hết vẻ mặt vui đùa âm ỉ cùng cô vừa rồi, thận trọng nhìn cô, “Em...” chỉ thốt một chữ, không có phần sau.

Tả Ý thừa lúc anh ngập ngừng nhanh nhẹn thoát khỏi tay anh, nhảy xuống giường, sau đó đắc ý chớp chớp mắt nhìn anh, “VẬY RA A DIỄN QUẢ THẬT LÀ TÊN ANH.”

“Em... Sao em biết?”

“Em lén coi tờ giấy trong phòng sách của anh đó, trên tờ giấy có viết cái tên này.” Cô nói như đã thực hiện được gian kế.

“Ừm.” Anh lên tiếng, cặp mắt không nói thêm nữa. Điều này làm Tả Ý vốn định đắc ý trả lại câu “bình bất yếm trá” cho anh, tự dưng lúng túng.

“Anh giận à?” Cô nhìn anh.

“Không có.” Anh nhẹ mím cười, rồi nằm xuống. Sau đó đuổi tay, nói: “Tả Ý lại đây, anh ôm chút.”

Tả Ý vừa mới bị anh lừa, đâu dễ dàng gì mà về lại.

“Không chừng anh lại định gạt em.”

“Bảo đảm không gạt.”

Nghe câu cam đoan của anh, cô mới bán tín bán nghi chui vào chăn, gối đầu lên khuỷu tay anh.

“Vì sao lại tên A Diễn? Em chưa từng nghe ai gọi anh như vậy cả.” Cô vừa nói ra, lại cảm thấy câu sau thật dư thừa. Cô không tiếp xúc với người ở cạnh anh nhiều, trong công ty làm gì có ai dám gọi tên anh, chú Đàm ở nhà cũ cũng không gọi. Cô vì muốn nhấn mạnh tầm quan trọng của câu hỏi này, hỏi lại lần nữa, “Sao lại gọi là A Diễn vậy anh?”

Lúc này, anh nghe cái tên này lại trở nên bình tĩnh, nhắm mắt, hồi lâu sau mới nói: “Em ngủ thêm với anh một lúc nữa đi.” Anh dễ dàng chuyển hướng câu chuyện.

“Anh không thích em gọi cái tên này hả?” Cô chưa từ bỏ ý

định quay lại trọng tâm.

“Không phải là không thích.”

“Không phải là không thích, vậy là thích hả?” Cô hỏi tới.

“Suyt—” Anh lần này thậm chí còn không trả lời cô, đưa tay suyt nhỏ, chuẩn bị chìm vào giấc ngủ.

Tả Ý tức tối nhìn anh, người này lần nào cũng trả lời qua loa cho có. Nhưng dù tức tối như thế, cô vẫn thật sự nghe lời anh nằm ngủ. Mấy phút sau, Lê Trạch Lương mở mắt.

Thật ra anh hoàn toàn không buồn ngủ. Anh nhẹ nhàng rút cánh tay kê dưới ót cô ra, đi ra phòng khách.

Đến khi Tả Ý thức dậy, thì anh đã đi ra ngoài. Anh để lại tờ giấy trên bàn.

“Anh xin nghỉ giúp em rồi, hôm nay không cần đi làm. Tủ lạnh không có gì, chỉ có sữa với bánh bích quy, em ăn đỡ đi. Anh ra ngoài một chút.”

Cuối tờ giấy để lại hai chữ “A Diễn”, Tả Ý sờ sờ vết hằn của chữ, miệng khẽ đọc. Anh quả nhiên thích cái tên này mà.

“Anh ở đâu vậy?” Cô gọi cho anh.

“Mới về đến bên ngoài tiểu khu.”

“Đi dạo phố với em được không?”

“Anh không thích dạo phố.” Anh thẳng thắn.

“Coi như theo em một lần thôi.” Cô nũng nịu.

Anh im lặng một chốc rồi hỏi: “Muốn đi đâu?”

Người này lần đầu tiên học cách chịu thua, Tả Ý đạt được thắng lợi.

Vì thế, Tả Ý cấp tốc thay quần áo, đóng cửa, vui vẻ hớn hở chạy xuống lầu, ra cửa tiểu khu, xa xa thấy Lê Trạch Lương đứng ở bên kia đường.

Cô thường thấy anh mặt tây phục chần chừ, còn bây giờ anh mặc đồ thường cảm giác hoàn toàn khác hẳn lúc làm việc.

Anh đang bên đường chờ đèn đỏ, nhưng không biết đang suy nghĩ gì, ánh mắt nhìn nơi khác không thấy Tả Ý.

Cô ở bên này, thoải mái gọi lớn: “A Diễn——”

Cô thấy Lê Trạch Lương nghe tiếng quay lại, thấy cô đang vẫy tay, anh nhếch miệng khẽ nở nụ cười.

Đường phố xe cộ như mắc cửi, Tả Ý ngây ngốc nhìn mặt anh tươi cười, đó là lần đầu tiên cảm thấy mặt anh cũng có nụ cười. Và lại, hoàn toàn không có cảm giác gió lạnh từng cơn.

Hai người sống vai nhau đi trên con đường dành cho người đi bộ phần hoa nhất thành phố C.

Tả Ý chỉ chỉ hàng người xếp hàng dài ngoài điểm bán MacDonald, “Em muốn ăn kem ốc quế.”

“Anh chờ em.” Anh không hề tự giác mà còn nói một cách vô tư.

Tả Ý ngó anh, “Sao anh không đi mua?”

“Anh không ăn.”

“Nhưng em muốn ăn.”

Anh lườm cô, “Anh muốn biết, lúc em không đi với anh thì làm thế nào?”

“Cùng lắm thì, em sẽ kiếm ngay một anh chàng nào đó mua giúp em.” Vừa uy hiếp, Tả Ý vừa đưa mắt nhìn hai anh chàng tóc vàng đẹp trai đang đi tới, chào hỏi xong đang định tìm đề tài bắt chuyện tiếp, bị Lê Trạch Lương đen mặt kéo lại.

“Thậm Tả Ý...” Anh tức giận nói, “Em...”

“Em làm sao? Người ngoại quốc người ta dám chắc ga lăng hơn anh. Không tin chúng ta thử xem?”

“Em dám!” Anh có phần tức giận.

“Nếu anh mua cho em ăn, em sẽ không dám.” Cô đổi giọng, nhìn anh, “Mua nha mua nha.”

“...”

“A Diễn, mua cho em nha.”

Sau khi tung ra tuyệt chiêu, Tả Ý thoả mãn thấy Lê Trạch Lương bỏ tiền vào ô cửa xếp hàng. May mà hai người ở chỗ lạ, quen ít người, bằng không ai nhìn thấy cũng sẽ ngã vỡ mắt kính mất.

Thật ra, cô không thích ăn ngọt, đặc biệt là thứ dành cho con nít, chẳng qua chỉ là rất tham lam đối với yêu chiều hiếm có của anh mà thôi.

Cô cầm cây kem đi trên đường, bên cạnh là Lê Trạch Lương rất mất tự nhiên. Trên con đường dành cho người đi bộ, dòng người hối hả. Thịnh thoảng có một vài người ngoái lại nhìn anh, nhỏ tiếng xầm xì.

Chân giả bất kể hoàn hảo bao nhiêu cũng khiến hai chân anh có đôi chút khác biệt. Cô chợt hiểu nguyên nhân anh không thích đi dạo, trong lòng thấy hơi áy náy.

Lúc đầu, anh buồn gần chết, nhưng trong bụng lại chiều theo cô.

Có người đi tới va phải vai Tả Ý, cô lại bất cẩn va vào tay Lê Trạch Lương. So với tay cô, tay anh lạnh hơn.

Cô cắn một miếng lớp vỏ giòn rụm của cây kem, chen chúc trong dòng người dựa sát vào anh, khi đụng vào tay anh lần nữa thì nhân đó nhẹ nhàng nắm trọn nó. Trong nháy mắt, ánh mắt anh nhìn về trước cơ hồ không có bất kì biến chuyển nào, bước chân cũng không hề do dự.

Thịch, thịch, thịch... Cô đếm tiếng tim đập của mình, chưa lần nào cảm thấy thời gian trôi qua chậm chạp mà dài đằng đẵng như lần này. Không ngờ cô với anh cả chuyện thân mật nhất giữa nam nữ cũng đã làm, vậy mà bây giờ nắm tay lại hồi hộp đến thế này.

Ngay lúc này, cô nghĩ lỡ như anh không thích cô nắm tay, và sau đấy sẽ xảy ra những trường hợp đáng xấu hổ thì sao. Như hất tay cô ra? Chế giễu cô? Hoặc là rút ra đi vượt lên?

Vào lúc cô gần như nản lòng, anh nắm chặt tay cô. Đầu ngón tay anh hơi lạnh, lòng bàn tay lại nóng ấm, động tác tay nhẹ nhàng.

Cô bỗng trở nên vui vẻ, lòng thấy ngọt ngào, tựa như kem tan trong miệng.

3.

“Có mọi chân không?” Cô nắm tay anh hỏi.

“Tốt lắm.”

“Tốt lắm là sao?”

“Không mời.”

“Nếu em mời thì sao?”

“VẬY chúng ta về nhà.” Mới vừa nói xong, di động reo lên, anh nhìn Tả Ý một cái.

Tả Ý cười cười, “Anh nghe đi, không chừng có việc quan trọng.” Nói xong đến cửa hàng gần đó ngắm nghía hàng hoá của người ta.

“Lệ tiên sinh.” Người gọi là Tiết Kỳ Quy. “Việc là...”

“Tôi thấy bản kế hoạch cũng không có gì không ổn, hơn nữa họ ra điều kiện rất hậu hĩnh.”

“Đúng là thế thật.”

“Trong làm ăn, không thể tránh khỏi mạo hiểm.”

Hai người nói chuyện rất lâu, lúc Lệ Trạch Lương xoay lại thấy Tả Ý đứng trước cửa hàng. Trong cửa hàng trang sức, có một cái quầy kính. Trong quầy để hai con cartoon be bé.

Cô hình như rất hiếu kì, khom lưng cúi xuống. Có lẽ cô mãi chú ý quầy hàng mà quên mất cánh cửa kính, đang chậm chậm cúi xuống, “bum——” một tiếng, cái trán đập vào tấm kính.

Cùng lúc ấy, anh không khỏi hơi bật ngửa ra sau cùng cô.

Phản ứng đầu tiên của cô là ra vẻ bình tĩnh nhìn ngó xung quanh, xác định không ai để ý đến việc xấu hổ vừa rồi mới xoa xoa cái trán bị đau.

“Lệ tiên sinh?” Tiết Kỳ Quy nói một hồi lâu, Lệ Trạch Lương không trả lời.

Anh nhất thời thất thần, Tiết Kỳ Quy đành nói lại một lần nữa.

Nói xong, cúp điện thoại, anh đi qua, “Nhìn gì vậy?”

“Một cặp gấu trong phim hoạt hình, thật là đáng yêu, còn làm bằng vàng nữa.” Cô cười chỉ vào chúng. Cô là người rất tâm thường, từ nhỏ đã thích những vật có sắc vàng rực rỡ.

Trước kia Chiêm Đông Quyến tặng cô quà sinh nhật, là đôi hoa tai rất tao nhã, lấp lánh, đeo vừa hợp với trái tai nhỏ bé của cô. Nhưng cô lại chán nản nói, “Không đẹp, lại chẳng ăn được.”

Chiêm Đông Quyến ghen đứng hình, “Có thể đổi được rất nhiều gạo đấy.”

“Và lại em thích vàng thôi.”

“Vào xem không?” Lệ Trạch Lương hỏi. Xem ra anh hiểu khá rõ sở thích của Tả Ý.

“Không xem, cũng không mua.”

Nhân viên trong cửa hàng trang sức thấy hai người đứng nói

chuyện ngoài cửa, liền mỉm cười đi ra hỏi, “Thưa cô, xin cứ vào ạ.”

“Thích thì mua thôi.” Anh rất bình thản dắt cô vào.

Tả Ý lúc này mới nhớ ra người trước mắt chính là Vương lão ngũ kim cương, có thiếu gì thì thiếu chứ rõ ràng không hề thiếu tiền.

Tả Ý không tỏ vẻ ngại ngùng, mừng rỡ vào mua.

Nhân viên nói con gấu này có ba loại, khác nhau ở chỗ nhiều gam hay ít gam, sau đó lấy từng cái đưa ra trước mặt Tả Ý.

“Tôi muốn cái lớn nhất.” Cô chỉ chỉ.

“Nhỏ mới đẹp.” Anh đề nghị.

Tả Ý nhìn nhìn, lườm anh một cái, dùng mặt ngũ truyền âm, “Anh thật keo kiệt.”

“...”

Lệ Trạch Lương đầu hàng, móc tiền ra thanh toán.

Tả Ý cũng chẳng thêm từ chối cho có lệ.

Cô luôn luôn có một quan điểm. Nam nữ trong gia đình và xã hội là bình đẳng, nếu như là bạn bè bình thường hoặc đồng nghiệp, nếu không muốn dính líu đến tình cảm, thì nhất định phải

rạch rời tiền bạc, không được lợi dụng đối phương.

Thế nhưng, nếu anh trong lòng cô không giống những người kia, thì đương nhiên muốn anh chi trả.

Hiếm khi gặp được hai người khách hào phóng dễ chịu như vậy, cô nhân viên rất vui vẻ tiễn hai người ra cửa. Tả Ý lúc đi ra còn nhìn ngó mấy thỏi vàng nhỏ, trông thật thích mắt.

Về đến nhà, Tả Ý nằm dài trên bàn nhìn chăm chăm hai con gấu vàng, ừ ừ nói: “Đúng là con nhỏ dễ thương hơn.” Tham lam không có kết quả tốt...

cdcd

Trên ghế sofa trong phòng khách, lúc chập tối, Tả Ý dựa vào ngực Lê Trạch Lương hỏi: “Ngày mai về à?”

“Có thể nhờ tiểu Lâm xin phép giúp em, chúng ta ở thêm vài ngày.”

“Anh không bận sao?”

“Có việc họ sẽ liên lạc với anh.” Anh nói.

Tả Ý nghe tiếng tim anh đập, một hồi sau lại nói: “Sao phải gọi anh là A Diễn vậy?”

“Tên hồi còn nhỏ.”

“Còn nhỏ?”

“Lúc anh đi học tên là Lê Nam Diễn, sau đó sửa lại.”

“Sao lại sửa lại?”

“Xin quẻ thì nói, tên đó bạc mệnh, vì thế nhà anh sửa lại.”

“Nhà anh thật là mê tín.”

Lê Trạch Lương cười.

“Em không thích tên đó.” Tả Ý nói. “Nhưng có điều vẫn thích gọi anh là A Diễn.”

“Trước đây có người không phải nói thế.” Lê Trạch Lương lơ đãng nói. Khi đó cô nói cô thích cái tên Lê Nam Diễn này.

“Ai vậy?” Tả Ý truy hỏi.

“Không ai cả.”

“Bạn gái? Mối tình đâu?” Tả Ý hào hứng. “Anh đã đồng ý kể em nghe chuyện trước đây rồi.” Phụ nữ vĩnh viễn rất hứng thú với người cũ của đàn ông.

Anh suy nghĩ, “Thật ra không có gì để nói, cũng không biết nói thế nào.”

“Vậy em hỏi anh trả lời là được.”

“Anh trả lời thì được gì?” Anh hỏi.

Người này quả nhiên là con buôn từ xương tủy, Tả Ý thầm oán.

“Về sau anh cũng có thể hỏi lại em?” Cô nài nỉ, “Em hỏi ba câu thôi.”

Lệ Trạch Lương đưa ngón tay quấn quanh lọn tóc cô, gật đầu.

Thoả thuận thành công.

“Trước khi quen em, anh đã yêu mấy lần?” Câu hỏi thứ nhất.

“Giới hạn yêu là gì?” Anh hỏi lại cô.

“O...” Câu này làm khó cô quá, đành đổi câu khác, “Người viết chữ A Diễn trên tờ giấy đỏ là ai?”

“Đây là câu thứ hai phải không?” Anh hỏi lại cô cho chắc.

“Không phải, vừa nãy anh không trả lời, câu này là câu đầu tiên.” Cô thở phì phì nói.

“Trả lời câu sau à?”

“Ừ.”

“Bạn gái trước đây.”

Lòng Tả Ý bồn chồn, cảm xúc hơi khác thường, không nhận được hỏi lại: “Cô ấy là ai? Hai người vì sao quen nhau? Tại sao không ở cùng nhau?”

“Em hỏi một mạch ba câu, định dùng hai cơ hội còn lại để anh trả lời hai câu nào đây?”

Tả Ý suy tính cẩn thận, bất đắc dĩ nói, “Anh trả lời câu ‘Hai người vì sao quen nhau?’ đi, anh phải kể lại cặn kẽ, không được qua loa. Nếu không em sẽ giận thật đó.”

“Tụi anh... luôn học chung một trường.” Anh đáp.

Đúng vậy, họ luôn học chung trường, bất luận là trung học, đại học hay ở nước Đức, anh từng có một dạo hiểu lầm rằng trên đời này có chuyện thật sự trùng hợp như thế, nào ngờ sau này mới biết là cô luôn cố ý chạy theo dấu chân anh.

“Có điều lần đầu tiên tại sao quen, anh lại quên mất rồi.” Anh nói thêm.

“Anh ăn gian!”

“Anh quên thật mà.” Anh nói thật thành khẩn.

“...”

Tả Ý lập tức y như quả bóng bị xì hơi. Người này cứ thích đánh võ Thái Cực với cô, kín miệng quá đi.

“Em còn một câu cuối cùng.” Anh thông báo.

“Không hỏi nữa.” Cô rầu rĩ không vui.

“VẬY coi như em tự bỏ đó nha.”

Anh chẳng những không dỗ cô, còn ném đá xuống giếng một câu như vậy. Tả Ý tức điên, ngược lên hung hăng cắn một cái lên cằm anh. Đến khi anh bị đau cau mày, Tả Ý mới thở hả mãn nhả ra: “Câu cuối cùng em để dành, sau này mới hỏi.” Nói rồi, liền chạy vào toilet.

Cô không thể để anh ức hiếp hoài, mà không hề phản kháng được.

Lệ Trạch Lương nhìn theo bóng lưng cô, chìm vào kỷ niệm.

Anh và cô gặp nhau lần đầu tiên từ lúc nào? Nhiều năm rồi, anh quả thật có phần không nhớ rõ, là mùa thu hay mùa hè nhỉ? Hình như họ vẫn còn học trung học, học xong hai học kỳ, ba vì không muốn anh bị quấy nhiễu mới đưa anh đến thành phố B gởi cho đi.

Anh dựa vào sofa, nghe tiếng cô xả nước rửa tay. Tay anh chống cằm, nhớ lại.

Hình như, hôm đó là ngày có trận đấu cuối cùng của cuộc thi chạy tiếp sức.

Nam sinh lớp anh vào đến chung kết 4x100m. Khi đó anh tuy

chạy không tẻ và càng không thích khoe tài. Không ngờ giáo viên chủ nhiệm xinh đẹp cứ theo thuyết phục anh.

Cuối cùng, anh đành ra thi. Không ngờ chỉ vì một lần tham gia thi đấu, những người khác đều dốc sức, từ vòng loại, bán kết cho đến trận chung kết.

Bản thân bắt gậy nào, anh không nhớ rõ, thứ hai hay thứ ba nhỉ? Chạy tiếp sức luôn là mục thi đấu cuối cùng, người đến xem rất đông. Anh cũng dốc toàn lực chạy, lúc đầu song song với một tuyển thủ sau đó bứt khỏi nhóm của cậu ta thật xa. Nhưng ngay lúc sắp giao gậy, một nữ sinh phấn khích hô to: “Lệ Nam Diễn! Cố lên!” rồi vô cùng kích động từ ở ngoài vọt vào đường chạy.

Thấy sắp va phải cô ấy, nhưng anh không “thắng” lại kịp, vì thế hai người tông sầm vào nhau, gậy cũng văng đi luôn.

Khi hai người cùng được đưa đến phòng y tế thì liên tục có bạn cùng lớp vì anh mà vặn hỏi, trách móc cô bạn đó.

Cô ấy không ngừng xin lỗi mọi người, sau đó gục đầu suốt không dám nhìn anh.

Anh thấy lúc cô ấy cúi đầu, vành mắt lấp lánh nước, tay áo ngay cùi chỏ bị rách một lỗ, máu thấm ra ngoài. Đầu gối và bàn tay anh bị đường nhựa làm xước mấy mảng da rất lớn, cả người rã rời. Nên anh có thể tưởng tượng được cô ấy bị thương chắc chắn không nhẹ.

4.

“Học trường, em là Tô Tả Ý.”

“Ờ.” Anh thờ ơ đáp lại.

“Chúng ta trước đây đã gặp nhau rồi.” Cô quên hẳn đau, hưng phấn nhắc anh.

“Ừ.” Anh không có hứng thú.

“Em học lớp bảy năm nhất, phòng em ngay gần cầu thang lầu hai luôn đó.” Cô nói líu ríu, “Mỗi ngày anh đều đi ngang phòng học tụi em...”

Anh bắt đầu đau đầu, vô cùng hối hận vì sao vừa rồi lại đi tông trúng cô. May mà giáo viên y tế xuất hiện kịp thời, cắt đứt quấy rầy của Tả Ý.

Giáo viên gỡ lớp vải trên vết thương của anh, anh đau nhếch miệng.

Cô áy náy xin lỗi liên hồi: “Em thật không phải cố ý mà, tại tự động kích động nên nhảy ra. Kết quả còn hại lớp các anh mất thứ hạng.”

“Không có gì, dù sao cũng không có ý nghĩa.” Anh thản nhiên.

Đó là lần nói chuyện mà trong kí ức anh có thể nhớ là đầu tiên.

Sau đó cô có nói, họ quả thật còn quen nhau ở chỗ khác nữa. Đáng tiếc, anh vẫn không nhớ ra nổi.

Khi đó Tả Ý mới mười bốn tuổi, bất kể là tuổi tác hay vóc dáng đều nhỏ hơn cả lớp, thân hình hoàn toàn chưa phát triển, còn thắt hai bím tóc nhỏ ngắn ngủn. Nhưng cô rất được yêu mến, mấy chuyện bênh vực kẻ yếu đều can thiệp. Thậm chí rất nhiều nam sinh không hề thích cô.

Cô không cố gắng học hành, đi học hay đối chọi với giáo viên, bị mời phụ huynh là chuyện thường tình.

Thầy giáo nói: “Em ấy lại dám dẫn mấy bạn gái trong lớp đến nhà người ta lý luận. Tuy bạn nam kia đúng là không nên bắt nạt nữ sinh ở quê. Nhưng việc này cũng có thể báo cho giáo viên, để giáo viên giải quyết mà?”

Thầy giáo nói câu cuối, thực tế là nói với Tả Ý, “Các em làm như vậy, phụ huynh của em kia tới nói với trường là con trai người ta bị bóng ma tâm lý. Em nói xem làm thế nào đây? Sao mà chuyện xấu trong lớp cứ dính Tô Tả Ý em không vậy.”

Mẹ Tô nghe thầy nóng nảy nói vậy thì xin lỗi.

Còn Tả Ý từ đầu đến cuối không nói câu nào, chỉ cúi đầu.

Lúc anh đi ngang, Tả Ý thấy mới ngẩng lên nhìn anh. Cô vốn đang cau mày, liền giãn ra, còn lén nháy nháy mắt với anh mấy cái.

Anh cũng giống mọi khi, dời mắt không nhìn cô, rời khỏi văn

phòng.

Vóc dáng cô nhỏ bé, không biết trong thân thể như thế sao lại có âm thanh lớn đến nhường ấy. Mỗi lần anh đá bóng, cô chỉ cần ở cạnh đều hét lên: “Lệ Nam Diễn, cố lên! Cố lên!”

Thi xong, trường cho nghỉ đông, anh đến thư viện đọc sách, không ngờ lại tình cờ gặp được Tả Ý. Từ đó về sau anh không được yên ngày nào. Mỗi ngày cô đều đúng giờ xuất hiện trước mặt anh.

“Mẹ em làm ở chỗ này.” Cô hí hửng giải thích.

Anh không thèm để ý, chỉ cầm cúi đọc sách.

“Anh siêng thật nha, nghe thầy em nói anh muốn thi vào đại học M hờ?” Cô lại tìm đề tài để nói.

“Tên anh thật là hay, nhưng tất cả đều gọi như thế lại không có ý nghĩa.” Cô ngồi đối diện anh, cầm gác lên bàn, thú vị nhìn chăm chăm lông mi anh rũ xuống.

Từ đầu chí cuối đều chỉ một mình cô khe khẽ tự nói, anh không hề phản ứng lại.

“Hay là em nghĩ tên khác nha.”

Bình thường cô thích nhất là đặt tên cho người ta.

Hai chữ Đông Đông dành cho Chiêm Đông Quyển đã là cái

tên rất lịch sự rồi. Ví như Tất Hải Hồ ngồi cùng bàn, cô bèn gọi luôn con người ta thành beautiful, may mà là con gái, nên cũng nhả nhận không thiệt hại gì.

Có điều, có một bạn tên Yên Chính Hoa, cô gọi luôn người ta là “Yên Chi Hoa*”. Để một chàng trai cao to mang cái tên đó. Sau đó, cả khối đều biết, lớp bảy có một bạn nam rần rở bị gọi là cái gì Hoa, mà quên luôn tên thật của cậu ta. Có lần trong tiết thể dục, cậu bạn này nói chuyện với người xếp hàng ở phía sau, thầy thể dục giận lắm, gọi lớn: “Yên Chi Hoa, không được nói chuyện riêng!” Cả lớp cùng sùng sốt, sau đó cười ầm lên.

*(*Yên Chi Hoa: có nghĩa là son phấn của phụ nữ.)*

Thật ra anh họ Lệ, làm cô rất muốn gọi anh là hạt dẻ**, đơn giản lại dễ nhớ. Nhưng chắc chắn là không gọi được, bằng không sẽ bị ánh mắt anh bằm vằm nát như.

*(**Chỗ này giải thích một chút. Chị Ý chơi chữ ở đây: 厉 [lì]: họ Lệ của anh, còn có nghĩa là nghiêm túc, nghiêm khắc. 板栗 [bǎnlì]: hạt dẻ, nghĩa chữ 板[bǎn] cũng có nghĩa là nghiêm túc, 栗 [lì]: cùng âm với 厉 [lì], nghĩa là cây dẻ hoặc họ Lịch.)*

Cô vắt óc nghĩ.

“A Diễn,” cô nói, “Em gọi anh là A Diễn nhé.”

Anh đang viết loạt soạt, ngòi bút hơi khựng lại.

“Anh tên Lệ Nam Diễn.” Anh nói rõ.

“A Diễm nghe hay mà.” Cô hiếm khi nghĩ ra được cái tên không gây hại cho người đó nha.

Anh không nhìn nổi nữa, đứng lên, thu dọn đồ chạy lấy người.

Cô đuổi theo giải thích, “Vợ của Hoàng Dược Sư tên Phùng Hành, đáng lẽ cái tên đó thường thôi, nhưng Hoàng Lão Tà gọi bà ấy là A Hành. A Hành ơi, gọi nghe quan tâm lắm, lập tức thành ngay đại mỹ nhân còn gì.”

Tả Ý vừa nói vừa say sưa đắm chìm, đến khi nhìn lại thì người ta đã đi đâu mất dạng.

Sau đó ba đến thành phố B thăm anh, thuận đường mời bạn thân Thẩm Chí Hồng dùng cơm, gọi anh đi chung. Các thành viên vui vẻ ngồi cùng nhau.

Thẩm Chí Hồng có một cô con gái nhỏ trắng trẻo, tuy nói năng rất ngọt ngào, nhưng liếc một cái vẫn thấy được là đứa trẻ bị người lớn chiều hư.

Lúc Thẩm Chí Hồng biết anh mười sáu tuổi, buột miệng hỏi: “Con cũng học ở đây à?”

Trước khi về, Thẩm Chí Hồng bỗng nói với anh: “Nam Diễm à, Tả Ý của bác cũng học ở trường con đó, năm nhất lớp bảy. Gặp nhau chưa?”

“Dạ rồi.” Anh luôn trả lời thành thật với người lớn, không biết rõ Thẩm Chí Hồng với Tô Tả Ý quan hệ thế nào.

“Vậy con là đứa tên A Diễn nó về kể với bác sao?” Thẩm Chí Hồng lắc đầu chào thua.

A Diễn? A Diễn.

Anh không biết trả lời thế nào, đành gật đầu.

“Nó nói với bác, A Diễn muốn thi vào trường M, nó cũng muốn thi vô đó.” Thẩm Chí Hồng cười ha hả, vỗ vỗ vai anh, “Con trai, chỉ bảo nó nhiều nhé.”

Chỉ một câu nói đó làm Tả Ý quần lấy anh càng trở nên hợp lý. Kết quả, suốt kì nghỉ đông, đều có một cô bé bám theo sau anh, nhằng nhằng gọi “A Diễn, A Diễn”.

Hôm đó là đầu năm, anh vẫn còn nhớ rất rõ.

Tả Ý lại giống như mọi ngày “đóng đô” ở ven đường, chuẩn bị tiếp tục làm tùy tùng theo anh đến thư viện. Cô đeo túi xách, mặc cái áo lông màu hồng ngắn cũn cỡn, phía dưới là cái quần trắng, kết hợp rất nữ tính, rất hiếm thấy. Tuyết rơi rất nhiều, cô đứng trong tuyết, mũi và mặt đều đỏ hồng vì lạnh, ở bên kia đường gọi anh.

Trong thư viện, nhiều lần thấy anh làm mặt lạnh, cô đã có kinh nghiệm, không hề gây rối, lặng lẽ lấy bài tập ra làm. Bài nào giải không ra, cô sẽ hỏi anh, nhưng anh lại không kiên nhẫn giảng bài mà quăng luôn đáp án cho cô.

Không ngờ cô rất thông minh, có thể làm xong hết sáu, bảy bài.

5.

Cô chăm chú làm bài, chẳng mấy chốc đã làm xong, nên tính hiếu động lại bắt đầu trời dậy, cách chữa trị duy nhất là nói chuyện với anh.

“A Diễn.”

Cô tất nhiên là không chờ anh tình nguyện trả lời, nên cô tiếp tục nói một mình: “Em đáng ghét lắm đúng không.”

Anh nhú mào, cuối cùng cô cũng tự hiểu.

Tả Ý chán nản nằm gục xuống bàn, bỗng thấy cây bút anh để trên bàn. Cô nhất thời cảm thấy rất đẹp, bèn tự tiện mở ra xem, cây bút này không giống với mấy cây bơm mực thông thường.

Cô tò mò vắn vắn, không ngờ dùng sức hơi mạnh, tiếng “rắc” khê vang lên, thân bút gãy đôi.

Anh nghe tiếng ngược lên, thấy cây bút máy mình thích nhất biến thành hai khúc trong tay Tả Ý, mực chẳng những vẩy ra bàn, còn rớt xuống sách tham khảo anh cho cô mượn. Anh là người cực kì yêu quý sách vở, đến cả một nếp gấp còn không có, huống chi là mực rơi lên.

Cô cười xấu hổ, “Em... không cố ý.”

Anh không nhìn nổi nữa, “Ô Tô Ý, em tránh xa cho anh.”

“A Diễn, em thật tình không cố ý mà. Hay em mời anh ăn kem que nha.” Hôm đó trời lạnh dưới 0 độ, cô lại thích ăn kem trong thời tiết này, tiếc rằng không phải ai cũng có sở thích quái đản như cô.

Cô lấy khăn tay trong túi xách ra lau sạch sẽ quyển sách, còn đưa cho anh kiểm tra.

“Làm bài tiếp đi.” Anh nói.

“Nhưng làm xong rồi.”

“Vậy thì về nhà.”

“Em muốn chờ anh.” Cô e dè nói.

Anh lườm cô một cái, mở sách ra đánh dấu mấy bài cho cô làm, còn nói: “Lúc làm bài không được nói chuyện, không được giờ trò, chỗ nào không hiểu khoanh lại, hỏi anh một lần thôi.”

Tả Ý cười hì hì gật đầu.

Từ đó, gia sư nghiêm khắc họ Lê, bắt đầu công việc dạy dỗ nặng nề còn nhiều hơn số tuổi của Tả Ý.

Họ ngồi học mấy tiếng rồi đi về, trên đường về, anh cảm thấy có người chỉ trở đằng sau. Anh quay lại, cô gái đó lại che miệng cười lén, xoay nhanh người.

Thật kỳ lạ.

Đến ngã tư, Tả Ý kêu to: “A Diễn, nhanh lên, sắp đèn đỏ rồi.” Nói dứt băng thật nhanh qua đường.

Lúc Tả Ý băng đến giữa đường, anh mới thấy một mảng đỏ lớn trên quần cô. Màu đỏ trên quần trắng nổi bật thấy mà giật mình.

Anh hiểu ra rồi.

“Này—” anh gọi rồi chạy theo cô, nhưng chạy được nửa đường thì bị đèn đỏ, ô tô từ hai hướng ào qua, chiếc Mercedes-Benz phóng vụt qua trước mặt, suýt nữa đụng phải anh.

Anh đành ngừng lại rồi tránh trái né phải mới qua đến bên kia đường.

Tả Ý hoàn toàn không phát hiện, cười nói, “A, thì ra A Diễn cũng vượt đèn đỏ.”

Anh lạnh lùng quét mắt nhìn cô, “Em...” nói thế lại không biết tiếp tục thế nào.

Lúc đó anh đã trưởng thành, chẳng lạ lắm mấy chuyện của con gái, cũng không tò mò. Đương nhiên biết thứ dính trên quần là cái gì.

“Em làm sao?” Cô nghiêng đầu khó hiểu nhìn anh.

Đoán chừng cô vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, mà anh cũng chẳng phải giáo viên sinh lý của cô.

Anh cởi áo bành tô, đưa cho cô: “Mặc vào.”

“Em có lạnh đâu.” Cô ngạc nhiên.

“Bảo em mặc vào!” Anh gần giọng.

Tả Ý đành cầm, hoài nghi mặc vào. Áo bành tô rất dài, mặc vào người cô dài qua gối, đương nhiên cũng che được cái chỗ đáng xấu hổ kia.

“Anh không lạnh sao?” Tả Ý hỏi. Anh chỉ mặc có cái áo len, cảm giác hơi quái lạ.

“Về nhà mau lên!” Anh nói nghiêm khắc.

“Sao vậy?” Cô vừa đi vừa hỏi.

“Về thì sẽ biết.” Anh không kiên nhẫn lắm, mặt hơi ửng đỏ.

“Đúng rồi, em muốn mời anh ăn kem que.”

“Còn dám ăn kem que, về nhà mau!” Lần này anh cáu thật sự.

Đó là kỳ sinh lý đầu tiên của Tả Ý, vậy mà bản thân cô lại không hề hay biết. Hơn nữa, không thể ngờ có người học đến cấp ba mới bắt đầu dậy thì.

Cô nhỏ tuổi ngờ nghệch, lại không biết quan tâm, không biết là anh đưa áo cho mình, mặc áo len phong phanh đi dưới trời lạnh dưới 0 độ thật lâu.

Sau đó anh thi vào đại học M. Bình thường anh rất hoà đồng với bạn cùng lớp, nhưng lại hơi có tính thiếu gia, không thích cuộc sống trong kí túc xá, nên ở bên ngoài, muốn có mấy năm yên tĩnh.

Tết Nguyên Đán năm đó, một mình anh nhân kì nghỉ mới đến vùng ven thành phố C ngắm biển trong mùa đông.

Ngày hôm sau trở về, Hầu Tiểu Đông, đồng hương của anh trong kí túc xá, gặp anh trên đường nói: “Hôm qua có người đến trường tìm cậu, đã gặp chưa?”

Anh ngơ ngàng hỏi: “Người nào?”

“Một cô bé.” Hầu Tiểu Đông cười xấu xa, “Lệ Trạch Lương à, tôi không ngờ đó, hoa khôi khoa chúng ta cũng chẳng lọt mắt xanh cậu được, hoá ra cậu chỉ ưa bé gái.”

Anh về nhà không thấy ai, vì thế vào phòng nấu cơm đọc sách.

Đến trưa, anh mặc áo bành tô định đi siêu thị mua đồ, khi mở cửa thì có một người ngã vào nhà, là Tả Ý. Cô hình như luôn ngồi trước cửa, chừng như đang ngủ, nên vừa mở cửa là cô ngã chống vó.

Cô ngã lăn ra, nhưng khi thấy anh thì ngẩn người, rồi đột nhiên

mếu máo bật khóc, “A Diễn—”

Cô lén mẹ rời thành phố B, từ nhà ga hỏi đường tới trường, từ trường hỏi đường tới phòng kí túc, rồi từ phòng kí túc lại hỏi được đến địa chỉ này. Hôm qua ngồi ở đây đến tối mịt, may có dì ở lâu hai tìm cho cô khách sạn ngủ một đêm, sáng dậy mua đồ ăn xong lại “đóng quân” luôn ở đây.

Nào ngờ anh đã về rồi.

Cô lồm cồm đứng dậy, vươn tay luồn vào áo anh, vòng quanh hông anh, oà khóc lớn.

Một cô gái mười lăm, mười sáu tuổi một mình đi 1100km đến thăm anh. Một mình từ xa xôi đến nơi thành phố xa lạ, trừ anh ra thì chẳng quen biết ai, trời tối đen cũng không có tin tức, nhất định là rất sợ hãi. Nhưng cô lại nén nhịn đến khi gặp anh mới oà khóc.

“Đói bụng không?” Anh hỏi.

“Không đói, ăn quà vặt no luôn rồi.”

“Ba em biết em tới đây không?” Anh có linh tính chẳng lành.

Cô ấp úng nói quanh co.

“Họ có biết hay không?” Anh cao giọng hỏi lại lần nữa.

Cuối cùng Tả Ý đành thành thật khai báo, “Họ... không biết.”

Anh nghe vậy, lập tức kéo cô muốn đưa cô về.

“Đừng mà.” Tả Ý túm chặt chéo áo anh.

Cô lau nước mắt, búống bình ngẩng mặt lên, còn nói: “Họ cãi nhau, còn muốn em gọi dì Nhậm là mẹ. Em không muốn về!”

Anh đứng lại, quay người im lặng nhìn cô. Mới nửa năm không gặp cô đã cao không ít, không còn non nớt nữa.

Anh biết cô là con riêng của Thẩm gia. Thật ra anh luôn quý trọng Thẩm Chí Hồng, nhưng không ngờ Thẩm Chí Hồng sự nghiệp thành đạt, mà tình cảm thì bừa bãi.

Anh một mặt liên lạc với Thẩm gia, một mặt chăm sóc cô.

Ban ngày anh đi học còn dẫn theo đứa con ghẻ bé bỏng. Đến cổng trường, anh hạ lệnh: “Anh đi trước, em đi sau anh, nhưng không được nói chuyện với anh, biết không?”

Cô giống gà con mổ thóc, gật đầu lia lịa.

Cô biết nếu cô không nghe lời, chắc chắn hôm sau sẽ bị tổng về nhà.

Cũng may lúc đó khoa quản trị của anh đông đúc, gần cả trăm người, bạn bè lại không quen mặt hết. Cô bị anh bắt ngồi ở góc phòng vắng nhất, cắm cúi làm bài tập gia sư Lê giao cho.

Chỉ có người bạn cùng thành phố A, Hầu Tiểu Đông, là biết bí

mặt này.

“Nhóc Tả Ý à,” Hầu Tiểu Đông nói, “Chúng ta đừng làm bài nữa, chiều nay anh Hầu Tử cúp tiết dẫn em đi chơi thuyền hải tặc nha.”

Tả Ý vừa nghe, hai mắt sáng rõ, “Thuyền hải tặc hả? Trước kia em...” Cô vốn hưng phấn nói được một nửa, thì thấy anh liếc sang, nên cúi đầu xuống nói: “Em... vẫn thích làm bài tập hơn, A Diễn cũng vì muốn tốt cho em, em không thể gây thêm phiền phức cho anh ấy, chỉ có chăm chỉ học hành mới thực hiện được giấc mơ của mình, làm người có ích cho xã hội để đền đáp cha mẹ.” Cô vô cùng tự giác thuộc lòng lời nói này.

Khi anh nghe xong, hài lòng thu dọn sách vở, dẫn cô về nhà.

Chẳng ngờ, ăn cơm trưa Tả Ý bất cẩn làm ướt quần áo. Cô mặc đồ của anh, lại dài quá sức. Anh phải đưa Tả Ý mua tạm quần áo. Nhưng anh không phải không biết ngượng mà vào cửa hàng trang phục nữ nên kêu Hầu Tử Đông đi cùng.

Hầu Tử Đông nói: “Hiếm khi uỷ viên học tập chủ động rủ tôi trốn học, cậu cứ nói với tôi, tôi cúp tiết đưa con bé đi không được sao, tôi có bán nó đi đâu.” Huống chi con nhóc này, tinh ranh gần chết.

Lúc Tả Ý thử cái áo khoác đi ra cho hai người xem, “Thế nào?” Cô hỏi.

Anh sờ sờ mặt vải, “Chất vải không dễ chịu cho lắm, chắc không được ấm, thử cái khác xem.”

Cô nghe lời vào thử cái khác.

Trên đường về có cô gái cầm xôi mút quả, Tả Ý nhìn mà phát thèm, Hầu Tiểu Đông vừa nhìn đã hiểu, lập tức nói: “Nhóc Tả Ý, muốn ăn cái gì. Anh Hầu Tử mua cho em.”

Tả Ý không dám đáp ngay, mà rụt rè nhìn sang Lệ Trạch Lương, “Ăn mút quả được không?”

Anh nói: “Em ăn vào lại than đau răng.”, rõ ràng là không đồng ý.

“Dạ.”

Đoạn đối thoại lập tức ngừng hẳn.

Hầu Tiểu Đông đứng chính giữa, nhìn qua Tả Ý, rồi nhìn qua Lệ Trạch Lương.

“Chắc chắc chắc, Lệ Trạch Lương, không chỉ hôm nay, tôi đã muốn nói với cậu từ lâu rồi.” Hầu Tiểu Đông lắc đầu, “Cậu có biết gần đây cậu y như gà mẹ vừa đẻ, bảo vệ con mình quá mức không vậy.”

Vài ngày sau, vất vả lắm Tả Ý mới nguôi ngoai, Thẩm Chí Hồng vội vàng chạy đến đón cô về, Lúc lên xe, cô còn thò đầu ra, thề thốt thành khẩn: “A Diễn, sang năm nhất định em sẽ thi vào đây.”

Kết quả, năm đầu tiên thi rớt.

Tuổi cô vốn nhỏ hơn người khác, trước đây không phải do ngu ngốc mà do không cố gắng học hành, may mà học lại một năm, cô quả thật thi đậu.

Đến khi cô khó lắm mới đến được thành phố C thì anh đã học năm tư, đang chuẩn bị sang Đức. Cô buồn rười rượi: “A Diển, em mệt quá.” Đuổi theo anh thật là mệt.

Lúc ấy, cô đã rất cao, không còn đáng vể bụ bẫm của bé trai. Thấy Hầu Tiểu Đông không còn lễ phép gọi anh nữa mà gọi “Hầu Tử, Hầu Tử”.

“Ai vậy kia, không phải là con ghẻ của Lê Trạch Lương đây sao? Sao phát triển thành con gái mới lớn rồi. Anh còn nhớ năm đó đã bị ai kia kiên quyết kéo theo mua áo lót với em mà.” Hầu Tiểu Đông ghẹo cô.

“Hừ—chuyện này hay ho gì mà còn ồn ào, tiện nghi của con nít anh cũng chiếm, coi chừng em nói bạn gái anh biết, cho anh chết luôn.” Tả Ý nói.

Cô không phải người hiền lành, nên chả biết sợ ai.

Nhưng mỗi lần cô gặp chuyện bất bình, đang định phát hoả, mà anh chỉ cần hơi liếc qua, là cô nín bật không dám hó hé.

“Đúng là chuột gặp mèo.” Hầu Tiểu Đông từng hình dung như vậy, “Không được đâu, cậu bình thường khá hoà nhã với người ngoài, sao đến Tả Ý lại làm mặt lạnh vậy. Y như...” Anh chàng

nghe ngời, “Y như ông bố gần dờ mặt lạnh. Đến ngày nào đó ông bố này gả con gái, không biết có ghen tỵ với con rể không đây.”

Cuộc sống đại học thế này là ước mơ của Tả Ý. Vì cô lại được làm tùy tùng của anh.

Căn nhà hai phòng lúc trước, do hai năm trước cô bỏ nhà lên đến đây một lần đã được sửa thành hai phòng ngủ từ lâu. Thế nhưng, hiện giờ anh lại không cho cô tiếp tục sử dụng quyền làm chủ như trước đây. Cô ở trong kí túc xá của trường, mỗi lần trời chưa tối hẳn là bị Lệ Trạch Lương đuổi về.

Nhưng đó không phải ý muốn của cô, nên mỗi lần cô đều tìm cách kéo dài thời gian.

“Bảy giờ rồi rồi.” Anh nhìn đồng hồ, đây là câu mở đầu trước khi đuổi khách.

“Em vẫn chưa làm bài tập xong, làm xong về liền.” Cô nói chậm chạp.

“Về phòng rồi làm.”

“Lỡ có chỗ không hiểu em còn hỏi anh.” Cô cò cưa với anh.

“Anh không học luật, em hỏi anh làm gì?”

“Ồ...”

Cái có này cỡ lỗ sĩ quá rồi.

Cứ mỗi lần như thế, cô thật khốn khổ lại không muốn quay về kí túc xá.

“Em phải về.” Anh nói rồi đi tới, thì thấy Tả Ý vốn đang ngồi trên sofa xem ti vi đã ngủ mất. Không biết là cô ngủ thật hay giả vờ ngủ, anh kêu khẽ, “Tả Ý?”

Cô không nhúc nhích.

Anh đành chào thua.

Vì thế mà Tả Ý gian manh ngoài ý muốn tìm được tuyệt chiêu đối phó với anh. Vừa đến thời gian bị đuổi về cô liền nhắm mắt giả bộ ngủ. Đây là thắng lợi mang tính chiến lược đầu tiên của Tả Ý, hơn nữa còn lần nào cũng thành công.

Sau đó anh mặc kệ, dọn dẹp phòng ở lúc trước cho cô ở lại, nhưng có ba điều kiện, chỉ có cuối tuần mới được ở lại, ngày thường nhất định phải về kí túc xá đúng giờ.

Anh sống rất giản dị, nhiều người đoán nhà anh chỉ tương đối khá giả mà không biết gia thế nhà anh rất giàu có. Năm thứ tư, anh và bạn học cùng chuẩn bị đề cương tốt nghiệp và luận văn, không còn đi về một mình mà ở cùng bạn chung nhóm làm bài. Khi đó, rất nhiều người năm cuối cùng khoa đều có nhà cửa ở ngoài, nhưng tính ra chỗ của anh rộng rãi nhất, thoải mái nhất. Nên các bạn đều tập trung đến chỗ anh.

Sau bốn năm sống độc lập, tuy Lê Trạch Lương ít nói ít cười, nhưng tính tình đã vui vẻ hơn nhiều, đặc biệt rất biết cách nói đùa

mà mặt tỉnh bơ. Hầu Tiểu Đông thường xuyên ôm bụng cười bò lăn bò càng, đó là khán giả duy nhất được nghe anh nói đùa, còn anh làm mặt tỉnh.

Tả Ý thường ngồi bên cạnh nhóm học trường, nghiêng đầu quan sát anh và bạn nói chuyện.

Mọi người làm ổ trong phòng để nghiên cứu đề tài, bàn bạc về luận văn, mỗi lần muốn mua gì, đều chơi trò oẳn tù xì để quyết định.

Hôm đó, bên ngoài gió lạnh vi vu, mấy anh trai nhất thời nổi hứng muốn uống trà sữa nóng, đến phiên Hầu Tiểu Đông đi mua.

Hầu Tiểu Đông không muốn đi mới ra phòng khách, thấy Tả Ý chiếm chỗ trên sofa rất rảnh rỗi, mới nói: “Nhóc Tả Ý, tội anh khát nước.”

“Trong vòi có nước đó.” Cô đang xem tiểu thuyết say sưa, chẳng thèm quay đầu lại đáp luôn.

“Tội anh muốn uống trà sữa nóng.”

“Xuống lầu ra khỏi cửa quẹo trái, đi thêm hai trăm thước là đến cửa hàng bán thức uống nóng.” Cô nói.

“Em rảnh mà.” Hầu Tiểu Đông than thở.

“Dĩ nhiên.” Cô nhú mày.

“Biết đâu anh A Diễn của em cũng muốn uống đó.”

“Hờ?” Tả Ý ngẩng phắt lên.

“Cậu chơi thua thì tự đi mà mua, trời lạnh thế này, đừng kéo con bé theo.” Anh nói với Hầu Tiểu Đông.

“Lão Lệ——” Hầu Tiểu Đông vòng lại, kéo ghế quay sang Lệ Trạch Lương, sâu xa nói, “Tính độc chiếm của cậu nghiêm trọng quá rồi, thế này rất bất lợi cho sự phát triển về tinh thần và thể xác của trẻ nhỏ.”

“Em đi mua.” Tả Ý không do dự, mặc áo lông mở cửa đi ra.

Hai phút sau có tiếng gõ cửa, Hầu Tiểu Đông vừa mở cửa vừa thở dài, “Xem sức mạnh của tình cha con này, đi nhanh như bay.”

Mở cửa, là một cậu bạn đến trễ.

Cậu bạn cởi khăn quàng cổ, vội vàng bước vào, nói lớn: “Aiz——mình đến trễ. Vừa nãy đi xe buýt suýt nữa thì thấy tai nạn. Có chiếc Buick chạy như điên từ đằng sau vọt lên, tự nhiên lao lên đường cho người đi bộ, đụng vào đèn đường. Tài xế hình như say rượu, cả áo mưa cũng không mặc, mặt máu me không.”

Có mấy người chưa cảm thấy có gì khác thường, gật đầu im lặng tiếp tục làm việc.

Chỉ có Lệ Trạch Lương nghe xong lật sang trang khác, nhẹ nhàng hờ hững nói: “Hoá ra tài xế còn phải mặc ‘áo mưa’, không

ngờ đấy.”

“Phụ——ttt” Hầu Tiểu Đông phì cười, mọi người cũng đồng thời cười vui vẻ. Nào ngờ, cười xong Hầu Tiểu Đông quay người lại, thấy Tả Ý vừa lúc đứng ở đó, nghe được mấy câu ấy.

Mọi người có chút xấu hổ. Tuy con trai những lúc thế này thường trêu chọc lẫn nhau là chuyện thường tình, nhưng mà họ chưa từng nói trước mặt một cô bé. Hầu Tiểu Đông chọc chọc Lê Trạch Lương, thì thào: “Lão Lê, cậu thảm rồi. Tiết mục nói ‘chuyện mặn’ của cậu bị con ghẻ nghe thấy rồi, hình tượng toả sáng sụp đổ hết rồi.”

6.

Tả Ý tỉnh queo, mang trà sữa nóng để lên bàn. “A Diễn, của anh nè.”, sau đó lại đi đọc truyện.

“Còn của tụi anh đâu?” Hầu Tiểu Đông mong ngóng hỏi, “Em chỉ mua một ly thôi hả?”

“Tự anh đi mua đi.” Tả Ý đắc ý liếc Hầu Tiểu Đông.

Sau đấy, cô ngây ngô hỏi: “Sao lúc anh ở chung với em, tính tình khác hẳn ở chung với bạn anh vậy?”

Câu hỏi thăm dò gốc rễ nội tâm như vậy đừng hòng anh trả lời.

Ngay cả nghỉ đông, Tả Ý cũng đến thành phố A quần anh mấy ngày. Nhưng Thẩm Chí Hồng nhấn mạnh, Tả Ý không được ở nhà anh mà phải ngủ ở khách sạn.

Lệ Trạch Lương lúc rồi rã thì thích ở trong phòng viết chữ tiểu khai. Cô cũng bắt chước chữ của anh. Anh không quan tâm, để mặc cô làm gì thì làm, vì biết cô không đến ba ngày đã thấy chán.

Quả nhiên, mới được hai ngày Tả Ý đã bảo: “Không viết nữa, học nữa chắc em bé gãy viết luôn quá.”

Anh nhướn mày, tiếp tục viết, chẳng ngó ngang đến cô.

Cô không dám làm ầm ĩ, đành nằm sấp kế bên xem. Sau đó thừa lúc anh đi ra không chú ý, cô thuận tay cầm bút, xiên xẹo viết trên tờ giấy tuyên trắng tinh: “A Diễn ơi A Diễn.”

Lật sang trang thứ hai lại viết mấy chữ, “Chúng ta ra ngoài đi dạo được không?”

Trang thứ ba, “Không viết nữa được không?”

Trang thứ tư, “Em chán quá đi.”

Thấy anh nghe điện thoại xong quay vào, cô nhanh tay rút xấp giấy trắng đè lên mấy tờ có những chữ tai quái đó.

Mùa hè là mùa Tả Ý thích mua quần áo nhất. Một tháng sinh hoạt phí của cô chỉ được mấy trăm đồng, mẹ Tô tuy là hiền hoà

nhưng rất cố chấp về mặt tiền bạc, tuyệt đối không cho cô tùy tiện xài tiền của Thẩm Chí Hồng.

Bây giờ đi học ở chỗ khác liền trở thành ngựa hoang được tháo cương. Lần nào cũng không đầy mười ngày đã xài hết sạch sinh hoạt phí.

May mà, cô luôn ở kế bên một kẻ lăm tiền, cháy túi là lại xài tiền của kẻ ấy.

“A Diễn, mua cái này nha.”

“A Diễn, em muốn mua cái kia.”

“A Diễn, hôm nay chúng ta ăn thật ngon được không?”

Đương nhiên, đi theo còn có Hầu Tiểu Đông.

Cuộc sống như thế toàn là anh móc túi trả tiền.

Thật ra mọi ngày anh rất tiết kiệm, ngoại trừ nhu yếu phẩm ra thì không xài tiền hoang phí. Có cô, tiền học bổng anh dành dụm ba năm gần như bay sạch.

Nhưng chỉ thích xài tiền còn chưa đủ, cô còn thích khoe khoang.

Trong khoa của Tả Ý có một cậu chàng con nhà giàu, trong lớp rất nổi trội, mỗi lần đến trường đều lái chiếc xe thể thao của Nhật kiểu dáng rất phong cách. Rất nhiều bạn nữ y như ong mật

bu xung quanh cậu ta.

Tả Ý chẳng thèm nhìn cậu thiếu gia hào hoa này được nửa con mắt, làm cho tự tôn của cậu ta bị tổn thương.

Nhưng một tuần đối một cô bạn, hành vi như thế làm Tả Ý luôn coi mình là thần bảo hộ nữ sinh rất giận dữ, làm sao có thiện cảm với cậu ta cho được.

“Ô Tô Tả Ý, lên xe tôi chở cậu đi hóng gió.” Hôm đó, Tả Ý và Hầu Tiểu Đông vừa lúc đang đi trên đường, cậu chàng đột nhiên thắng kít xe lại trước mặt họ, khinh miệt nhìn Hầu Tiểu Đông, rồi nói với Tả Ý một câu như thế.

“Xi——” Tả Ý lừ mắt nhìn, “Loại xe thấy góm này tôi còn lạ gì.”

“Xe thấy góm? Chiếc này hơn bốn mươi vạn, cậu và anh bạn họ Lê của cậu dù có nhìn ăn nhìn uống mấy năm không biết có mua nổi không ấy chứ.” Thiếu gia cũng nghe được chuyện Tả Ý với sinh viên họ Lê khoa quản trị, cậu ta liền hiểu nhầm Hầu Tiểu Đông chính là Lê Trạch Lương, vì thế cố ý khiêu khích.

Hầu Tiểu Đông bị ‘lãnh đạn’ thay người ta còn cười tươi rói rói.

Tả Ý bồi thêm: “A Diển nhà chúng tôi mà thèm cái loại xe quái dị như xe cậu à, người ta chỉ đi loại thiên sứ có chữ B ở trong thôi, không biết cậu cả đời nhìn ăn nhìn uống có mua nổi không thì có.” Cô không rành loại xe, chỉ biết tả đại bậy bạ, đáp trả câu nói kia mà thôi.

Ngay sau đó hắt đầu kiêu căng nói, “Hầu Tử, chúng ta đi.”

Cậu chàng kia vẫn ngồi trong xe, “Đầu óc có bệnh à, gì mà thiên sứ có chữ B ở trong, bản thân mình xe đạp còn...” Cậu ta nói đến đây rồi ngắc ngứ, “Chữ B ở trong thiên sứ, Bentley?”

Hầu Tiểu Đông cười ngã nghiêng ngả ngựa đem tình cảnh lúc đó kể cho Lê Trạch Lương nghe.

“Cái thứ thấy gớm đó, cho em cũng không thèm. Loại người xấu xa, làm hại con gái người ta thì thôi đi, còn dám so với A Diễn. Nếu so về vóc dáng và học tập, nó còn không xứng xách dép cho A Diễn. Nhưng nó luôn cho rằng nó có nhiều tiền, A Diễn chúng ta một đầu ngón tay thôi là...”

Lê Trạch Lương nghe được, không vui liếc xéo cô, làm cô ngậm miệng.

“Thật mất mặt.” Anh nói.

“Đúng đó, nó thật mất mặt.”

“Anh nói em đó.” Anh sầm mặt.

Thật không ngờ, Thẩm Chí Hồng nửa đời sáng suốt, sao lại có đưa con gái thế này.

Thẩm Tả Ý hai mươi tuổi, vóc dáng không khác hiện giờ, người cao gầy, khuôn mặt có hơi bầu bĩnh trẻ con. Mái tóc đen nhánh suôn dài, luôn cột thành đuôi ngựa, dáng vẻ rất hoạt bát.

Cô sợ nóng, thích mặc quần soọc cực ngắn, phô cặp chân thon dài.

Chẳng nói đến ai khác, ngay chính Hầu Tiểu Đông biết rõ mấy trò mèo của cô vừa thấy chân cô còn không kịp nhìn mấy lần.

Anh chỉ cần phát hiện, liền lạnh lùng hỏi Hầu Tiểu Đông, “Cậu ngấm chỗ nào vậy?”

“Con gái nhà cậu không tệ ha, sắp chín rồi.”

Nghỉ hè, tháng Tám anh phải đi Đức, còn vài chuyện ở trường cần xử lý nên đưa Tả Ý về nhà trước.

“Em không muốn về.” Thật ra là sợ anh đi Đức mất.

“Trường nghỉ rồi, em ở đây không phải sẽ lang thang à.” Anh nói.

Lúc về thành phố B, Hầu Tiểu Đông cũng đi tiễn Tả Ý. Cô không quen ngồi máy bay, nên phải mua vé xe lửa cho cô.

“Em không ở bên cạnh, anh ấy có bị người khác cướp mất không đây.” Thừa dịp Lệ Trạch Lương đi mua đồ, cô hỏi Hầu Tiểu Đông một chuyện vô cùng thực tế.

“Em yên tâm đi nhóc Tả Ý. Em mặt dày mày dạn theo đuổi cậu ta nhiều năm vậy còn chưa được, đưa con gái khác càng không có cửa so mặt dày với em.”

“Em mặt dày mày dạn hồi nào, tụi em là lưỡng tình tương duyệt đó, biết chưa.”

“Câu này của em, nói với anh hay tự lừa bản thân còn tạm được, có dám nói trước mặt anh A Diễn của em không?” Hầu Tiểu Đông cố ý trợn mắt.

“Nhưng mà...” Cô tắc tị.

“Em thấy em và cậu ta ‘lưỡng tình tương duyệt’ à?”

“Chắc là có mà.”

“Em có tin cậu ta luôn coi em là con nít không.”

Hầu Tiểu Đông đã kích cô.

“Được rồi, anh đưa ví dụ, hai người có...” Anh vốn định hỏi thẳng một chút, nhưng sợ con gái người ta sợ nên sửa lại, “Có hôn môi chưa?”

“Chưa.”

“Hai người nắm tay chưa?”

“Chưa.”

“Cậu ta có nói thích em chưa?”

“Chưa.”

“Có tặng hoa tặng quà cho em, hay nói ngọt ngào chưa?”

“Chưa.”

“Vậy hai người suốt ngày ở chung làm gì?”

Tả Ý nghĩ nghĩ, âm thầm kết luận, “Học.”

Lệ Trạch Lương mang thức uống về, hỏi: “Học cái gì?”

Hầu Tiểu Đông vội vàng vỗ vỗ vai Tả Ý, cười hề hề, “Tôi đang dạy bạn nhỏ nhà cậu phải lập chí lớn làm việc lớn, còn phải học thật giỏi thôi.”

Hai người đưa Tả Ý lên xe, từ bến xe đi về, anh hỏi: “Cậu nói gì với con bé?”

Hầu Tiểu Đông cười he he thuật lại từ đầu chí cuối.

Một mình anh về lại phòng ở, đột nhiên cảm thấy căn phòng yên tĩnh lạ thường, xem giáo trình tiếng Đức một hồi, cảm thấy hơi mệt, liền ngã xuống giường nằm ngủ. Không biết ngủ bao lâu, cửa đột nhiên bị mở ra.

Anh còn ngái ngủ lật người qua, không ngờ có một vật gì đó chạy ào vào, ném hành lý là nhào lên người anh, làm anh hoảng vía.

“A Diễn——” Hai chữ vừa ra khỏi miệng, mắt Tả Ý đã đỏ hồng.

Sau đó càng lúc khóc càng lớn, không nín được, chỉ thút thút kêu tên anh.

Anh nhòm người dậy, con buồn ngủ tiêu tan hơn phân nửa, “Sao em lại quay lại?”

“A Diễn, anh không quan tâm em.” Cô khóc nức nở nói không thành tiếng.

Anh dờ khóc dờ cười, “Sao tự nhiên lại...”

“Hầu Tử nói anh không thích em. Nhưng mà A Diễn, em thích anh, nên anh không thể không thích em. A Diễn vĩnh viễn là người của em, bất kể em là con nít, hay em là con ghẻ. A Diễn đời này chỉ được đút thuốc cho em, chỉ được giảng bài cho em, chỉ được mua quần áo cho em, chỉ được dẫn em đi khám răng, chỉ được nấu cơm em ăn, chỉ được nói ngon ngọt với em, chỉ được nắm tay em, chỉ được hôn em, chỉ được lưỡng tình tương duyệt với em, chỉ được nói thích em. Vĩnh viễn, vĩnh viễn, vĩnh viễn đều là của em.”

Cô khóc nức nở như trẻ con, làm nũng tỏ tình lộn xộn cả một đoạn dài. Anh nghe xong không trả lời cô, còn loáng thoáng cảm thấy nóng ấm trong tim.

Thật lâu sau, anh mới nói: “Em còn nhỏ.”

Cô khóc mệt rồi ngủ trong ngực anh, không nghe anh nói. Anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô, “Nhóc Tả Ý, hãy chờ anh trở về.”

Kết quả, không kịp chờ anh về, cô đã đến Đức.

Cô ở Heidelberg gặp anh, “A Diễn, trên thế gian này, hoá ra chỉ có anh mới là người của em.” Tuy mặt cô tươi cười, nhưng khi nói câu này khoé mắt lại ngân ngấn nước.

Anh trước đây lấy làm lạ sao cô thích khóc đến vậy, về sau mới biết được, đây chỉ là đặc quyền một mình anh mới có. Cô chỉ khóc trước mặt anh.

Bây giờ đã bao nhiêu năm trôi qua, họ lại lần nữa nằm cùng một giường.

Bên ngoài mưa phùn rả rích, rơi trên kính cửa sổ.

Lệ Trạch Lương không chớp mắt, nhìn khuôn mặt say ngủ kẻ bên. Nét bầu bĩnh trẻ con của cô đã không còn, nhưng thói quen khi ngủ thích hé miệng lại không hề thay đổi.

“Tả Ý.” Anh gọi, “Tả Ý.”

“Hửm?” Cô dần tỉnh.

“Tả Ý, anh đau.” Anh nói.

Tả Ý vội vàng bật dậy, lo lắng nói: “Làm sao đây? Chân đau thế nào, em bóp giúp anh.”

“Không phải chân.”

“Vậy ở đâu?” Cô sốt ruột.

“Ồ đây.” Anh nắm tay cô, đặt lên ngực. “Ồ đây đau.”

Tả Ý nhú mày, “Anh lại trêu chọc em.”

“Thật đó.” Anh cười mỉm, “Thật sự rất đau.” Tiếng nói vừa dứt liền kéo cô vào lòng.

Anh nhìn trán cô, thì thào tự nói, “Một lần đau ở chỗ này, nên lần này anh sẽ bắt đầu từ đây.” Lập tức, nụ hôn nồng nàn trên miên rơi xuống.

Chương IX

1.

Trên đường ra sân bay đi ngang qua cổng trường đại học M, Tả Ý nhìn ra ngoài cửa xe.

“Muốn quay lại thăm không?” Anh hỏi.

“Thôi, có quen biết ai đâu.” Cô lắc đầu.

“Anh cũng tốt nghiệp ở trường này.” Anh nói.

“Thật không?” Cô kinh ngạc quay lại hỏi, sau đó nhớ ra hình như tiểu Lâm có nhắc đến. Trước kia anh học rất giỏi, còn lấy được học bổng toàn phần đi du học đến đại học Heidelberg.

Trên chuyến bay về, Tả Ý buồn chán lại bắt đầu tìm chuyện nói.

“Xem ra chúng ta có duyên thật ha, học chung tới mấy trường. Có khi nào trước đây đã gặp nhau ở đâu rồi không?” Cô cười híp mắt.

“Có lẽ.” Anh quay mặt nhìn ra cửa sổ.

“Có điều người như anh, đa phần là không để mắt đến em rồi, có đúng không?”

“Ừ.” Anh không chú ý nghe cô nói, thất thần ừ đại.

“Ừ gì mà ừ.” Tả Ý nhăn nhó, “Anh phải nói, ‘không phải, anh cảm thấy cô Thẩm chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, tài năng hơn người, cho nên đối với cô Thẩm vừa gặp đã yêu, chỉ hận gặp nhau quá muộn màng’.”

“Sắp cất cánh rồi, ngồi đằng hoàng đi.” Anh nín cười, nói.

Máy bay bay lên rồi đạt trạng thái cân bằng, Lê Trạch Lương mở tờ báo ra xem.

“Em có một câu hỏi.” Cô tháo dây an toàn, dựa đầu vào vai anh.

“Hừm?”

“Sao lại yêu em?”

“Sao là sao?”

“Em tầm thường, mặc dù lòng dạ lương thiện, có tinh thần chính nghĩa, tâm hồn cao đẹp, tướng mạo cũng không tệ...” Cô “tự ti” nói, “Nhưng vì sao anh cứ yêu em?”

Anh buông tờ báo, ngẫm nghĩ nói: “Anh có nói anh yêu em à?”

“...” Ấc—quả thật không có...

Cô hơi ử dột.

Qua một lát, Tả Ý lại khe khẽ gọi, “A Diễn.”

“Gì em?”

“Anh rất yêu người yêu cũ phải không? Cái người gọi anh là A Diễn ấy.”

Anh không trả lời.

“Sao lại chia tay vậy?” Cô lại hỏi tiếp.

Cứ tưởng rằng mãi mãi cũng không có được câu trả lời của anh, không ngờ anh lại bỏ tờ báo xuống, nhìn biển mây đằng sau Tả Ý, chốc lát sau mới lên tiếng.

“Anh làm chuyện điên rồ, gây tổn thương cho cô ấy.”

“VẬY... hai người còn yêu nhau không?” Đây là vấn đề Tả Ý quan tâm nhất.

“Không yêu.” Anh thản nhiên.

Nhưng rốt cuộc là anh không yêu, hay cô ấy không yêu, hay cả hai người đều không yêu, lại không nói rõ với cô. Rồi, anh không tiếp tục đề tài này nữa.

cdcd

Một ngày, Dương Vọng Kiệt lái xe chở Doãn Tiểu Mi đi siêu

thị mua đồ về nấu ăn, không ngờ ở đây hàng bên kia thấy Tả Ý đi cùng Lê Trạch Lương.

“Chai này hình như thích hợp cho tóc uốn.” Tả Ý cầm hai chai đầu gội đầu từ từ nghiên cứu sự khác nhau.

“VẬY mua chai kia.” Lê Trạch Lương nói.

“Thật ra em cũng muốn đi uốn tóc.” Cô nói.

“Chuyện đó tính sau.” Anh vừa nói vừa cầm một chai đầu gội bỏ vào xe đẩy.

“A Diễn, anh nói em cắt tóc ngắn nhìn được hơn không? Nếu không thì nhuộm màu rượu vang?”

Anh đẩy xe đi trước, cô đuổi theo anh hỏi.

“Để như bây giờ là được.”

“Tại sao? Em muốn đổi kiểu tóc.”

“Mặt xấu thế kia, đổi cỡ nào cũng vậy.” Anh nói.

Cô không hề tức giận, đắc ý đi đằng sau rề rà nói, “Nhưng không biết vì sao, em xấu thế này mà cũng có người thích chết đi được.”

“Không chừng người đó đang hối hận chết đi được.”

“ ... ”

Được mấy bước, cô lại hỏi: “Anh nói em nên uốn kiêu nào?”

“Không được cắt, không được uốn, không được nhuộm, ngoài ra em muốn làm thế nào thì làm.”

“ ... ”

...

Hai người vừa đi vừa nói chuyện râm ran, từ dãy bên kia đi tới, không nhìn thấy Dương Vọng Kiệt và Doãn Tiểu Mi ở đối diện. Tuy hai người không tay trong tay, nhưng thái độ rất là thân mật.

Dương Vọng Kiệt chưa bao giờ thấy Tả Ý làm nũng thế kia, chẳng dè lâu ngày không gặp cô ấy và Lê Trạch Lương đã đến với nhau. Anh biết gần đây Lê thị có chuyện lớn, định đầu tư mở rộng hạng mục vào thành phố B. Nghe nói vừa rồi đã hợp tác với tập đoàn Đông Chính vụ vịnh Lam Điền, còn bỏ vốn trước mấy triệu đồng.

Chuyện này ngoài dự đoán rất nhiều người. Nhưng năm ấy, nếu không phải Lê Trạch Lương mua công trình rách nát của Nghiệp Hưng, thì làm sao đến lượt xí nghiệp Lê thị nổi lên một cách thần kì trong giới bất động sản cho được. Lúc ấy chỉ một sơ suất nhỏ, Lê thị vừa trải qua khó khăn đang gắng gượng sẽ không còn tồn tại. Nhưng anh ta lại thành công. Bây giờ, xem ra anh ta lại tìm được thời cơ.

Nếu cô phải lòng người thế, anh chỉ thấy mình không bằng mà

thôi.

“Ô—không phải là cô Thẩm sao?” Doãn Tiểu Mi hỏi, ngay sau đó thấy Lê Trạch Lương bên cạnh, “Cuối cùng họ quen nhau thật nhỉ.” Cô còn nhớ hồi đám cưới anh trai thì hai người đó ngồi gần nhau.

“Ừ, còn mua gì nữa không, không mua thì về thôi, chắc anh của em ở nhà chờ sốt ruột rồi.” Dương Vọng Kiệt đáp.

“Em với Lê Trạch Lương cũng là bạn học đó.” Doãn Tiểu Mi lúc chuẩn bị đồ vật này nọ trong bếp, sực nhớ mới nói.

“Đại học M?”

“Đúng vậy. Nhưng em vừa vào thì anh ta tốt nghiệp. Nên chỉ nghe vài người nói lại, tụi em là bạn học. Khi đó anh ta tốt nghiệp loại xuất sắc, còn nhận học bổng toàn phần sang học ở đại học Heidelberg, tuy là sau tốt nghiệp không về trường lại, nhưng tuyệt đối không giống em hay phần lớn người dựa vào lo lót cửa sau của gia đình mà vào.”

“Phụ nữ tụi em, chỉ cần người ta đẹp trai, có gia thế một chút là cho rằng người ta vĩ đại.”

Doãn Tiểu Mi cố ý khịt khịt mũi, “Sao trong bếp có mùi chua ha. Vọng Kiệt, anh vẩy dấm lên người hay đang nổi ghen vậy?” Sau đó cười khanh khách, nói tiếp: “Anh ta lúc còn học ở trường, chẳng ai biết anh ta là thiếu gia của Lê gia ở Bình Hồ cả, cho nên không gây sóng gió trong trường. Sau này anh ta nổi tiếng rồi được mời về tham gia ngày kỉ niệm thành lập trường, tụi em mới

nghe nói lại.”

“Chân anh ta từ trước đến giờ vậy à? Tụi em không để ý sao?”

“Lúc đại học chân không sao, nghe nói còn chơi bóng rổ nữa, sau đó không biết thế nào, hình như là gặp tai nạn xe ở bên Đức thì phải.”

“Tai nạn xe?”

“Tai nạn xe gì?” Doãn Tiêu xen vào, vươn đầu hỏi.

“Tụi em nói Lê Trạch Lương chắc là gặp tai nạn ở Đức.”

“Đức? Không phải đâu, sao anh nghe nói ở thành phố B mà.” Doãn Tiêu nói, “Vì việc này mà trong giới kinh doanh bỗng náo động.”

“Náo động?” Doãn Tiểu Mi hỏi.

“Trước kia nghe người ta nói, có tạp chí lá cải phơi bày tai nạn đó là mưu sát. Có điều không chính xác, lúc bấy giờ báo chí sợ thiên hạ yên bình quá, cứ truyền tin, chắc tổn hại danh tiếng xí nghiệp, Lê gia mới phong toả tin tức.”

“A?” Nghe Doãn Tiêu nói, hai người không hện mà cùng há hốc miệng.

Hai người chưa kịp hỏi, Doãn Tiêu đã bị vợ kêu ra.

“Muru sát là sao?” Doãn Tiểu Mi quay sang hỏi Dương Vọng Kiệt.

“Không rõ lắm.” Dương Vọng Kiệt đáp, “Chắc là tranh đoạt tài sản gì đó quá, người có tiền không thể thoát khỏi chuyện cũ rích này.”

Dương Vọng Kiệt nói xong, hai người không khỏi nhìn nhau, vì thế kéo Doãn Tiểu vào bếp, tiếp tục tra hỏi.

“Muru sát là sao?”

2.

“Trước đây Lệ thị và tập đoàn Hải Nhuận vẫn hợp tác làm ăn.” Doãn Tiểu kể, “Hai nhà rất thân thiết, còn cùng mở shopping mall, làm ăn phát triển lắm. Nhưng về sau bộ phận âm thực bên thành phố B xảy ra vụ ngộ độc thức ăn.”

“Có chết người không?” Doãn Tiểu Mi hỏi.

“Hình như là có người chết, lúc đó việc này ồn ào lắm, gây thiệt hại nặng cho giá cổ phiếu niêm yết của hai nhà, cổ phiếu rớt giá từng ngày. Hơn nữa chính phủ cũng can thiệp vào, ngay lúc đó Lệ thị đẩy Hải Nhuận ra, chẳng những phải mông rút vốn, còn cung cấp cho chính phủ rất nhiều tài liệu.”

“Vậy Hải Nhuận cứ thế dễ dàng buông tay?” Dương Vọng Kiệt hỏi.

“Ừ, mọi người đều thấy rất kì lạ.”

“Có phải bên trong Hải Nhuận có vấn đề không?” Dương Vọng Kiệt phân tích.

“Có lẽ là vậy, nếu đúng vậy thì Lệ thị sẽ không chịu thay Hải Nhuận, vì thế hai nhà mỗi người đi một ngã.”

“Bạn bè gặp nguy mà không giúp một tay.” Doãn Tiêu Mi nhú mày nói.

Doãn Tiêu cười ha hả, “Thương nhân coi trọng lợi nhuận, đến giờ phút đó còn bạn bè gì nữa, tự bảo vệ mình là quan trọng nhất. Lần đó Lệ thị cũng tổn thất nặng nề, sau đấy kiên quyết nhảy vào bất động sản.”

“Mà bấy nhiêu thôi còn chưa đủ.” Doãn Tiêu nói một câu ý nghĩa sâu xa khiến Dương Vọng Kiệt chú ý.

“Còn gì nữa à?” Dương Vọng Kiệt hỏi.

“Thẩm Chí Hồng ở Hải Nhuận, vì vậy mà đột ngột xuất huyết não qua đời, Hải Nhuận tức thì sụp đổ.”

“Như vậy sau đó Lệ Trạch Lương bị tai nạn xe là do họ mưu sát? Người của Hải Nhuận mưu sát người thừa kế của Lệ thị trút giận?”

“Người thừa kế Lệ thị? Không phải,” Doãn Tiêu lắc lắc ngón tay với Dương Vọng Kiệt, “Khi đó Lệ Trạch Lương đã tiếp quản

Lệ thị, anh ta chính là người quyết định chuyện đấy.”

“Ồ?” Doãn Tiểu Mi bỏ con dao xuống, xen vào: “Lệ học trường đúng là...” Cô trong chốc lát không tìm được từ ngữ châm biếm hình dung anh.

Doãn Tiêu cười, tiếp lời cô: “Độc ác? Anh ta không phải là người bình thường. Ngẫm lại lúc đó Lệ Trạch Lương bao nhiêu tuổi? Hai lăm, hai sáu? Hồ thẹn thật, Vọng Kiệt, chúng ta thật đáng hổ thẹn.”

Dương Vọng Kiệt bắt đầu dĩ mím cười, kiểu người vừa ra đời đã có tất cả, có gì để so sánh. Nếu anh và Doãn Tiêu cũng có gia thế như thế, dám chắc không thua kém anh ta.

“Vây tai nạn xe thật là người bên Hải Nhuận làm? Vì thế mà muốn lấy tính mạng của người ta?” Doãn Tiểu Mi hỏi.

“Không biết, nhưng tai nạn xảy ra ở thành phố B, ngay địa bàn Hải Nhuận.” Doãn Tiêu đáp.

“Ai nói ở thành phố B, rõ ràng là ở Đức.” Khanh Hiếu Nguyệt tới tham dự vào câu chuyện.

“Anh hai nói.” Doãn Tiểu Mi le lưỡi.

“Là ở Đức.” Khanh Hiếu Nguyệt thản nhiên nói.

“Sao em biết?” Doãn Tiêu hỏi ngay.

“Anh không biết phụ nữ nhiều chuyện lắm sao, nhất là đối với đàn ông đẹp trai càng nhiều chuyện.” Khanh Hiếu Nguyệt vờ ngó ngán với chồng.

“Anh cũng đẹp trai mà.” Doãn Tiêu nói.

Khanh Hiếu Nguyệt nghe vậy, làm như đang mắc ói, sau đó liền nhảy đi. Vì vậy, cuộc trò chuyện về Lê Trạch Lương rất nghiêm túc vì hai vợ chồng trêu đùa nhau mà chấm dứt.

Dương Vọng Kiệt thật lâu không nói, anh và Lê Trạch Lương chẳng quen biết gì nhau, càng không nói là ghen tỵ hay không ghen tỵ, là điều gì đã làm anh mất bình tĩnh?

Đại học Heidelberg ư.

Không biết vì sao khi nghe được mấy chữ này, Dương Vọng Kiệt vẫn luôn canh cánh trong lòng. Lúc ăn tối, anh cuối cùng cũng nhớ ra đã nghe được từ đâu. Không phải anh đã từng nghe tên trường Heidelberg, mà là cảm thấy rất quen.

Anh chợt nhớ ra lần đầu tiên gặp Tả Ý, anh rể Ngô Uy Minh đã giới thiệu. “Tiểu Thẩm, là ‘rùa biển’ từ đại học Heidelberg.”

Lúc đó Tả Ý còn cười nói, “Tự túc thôi, vì ở đại học M không nổi nữa, sau đó còn suýt chút bị rớt.”

Trong đầu chợt hiện cảnh tượng đó, Dương Vọng Kiệt dừng đũa.

“Vọng Kiệt, anh sao vậy?” Doãn Tiểu Mi hỏi.

“Doãn Tiêu, cậu nói chủ Hải Nhuận tên gì?”

“Thẩm Chí Hồng.”

Lơ đãng ăn cơm xong, Dương Vọng Kiệt tạm biệt Doãn Tiểu Mi về nhà, trên đường về càng nghĩ càng cảm thấy có gì đó không ổn. Cũng họ Thẩm? Nếu anh nhớ không lầm, nhà Tả Ý cũng ở thành phố B, đại học M, Heidelberg, tai nạn xe, thành phố B, họ Thẩm, việc này có phải trùng hợp quá rồi không.

Có vài việc cần xác nhận lại, lấy điện thoại gọi cho Doãn Tiểu Mi, rồi do dự đổi thành nhắn tin.

“Lệ Trạch Lương trên em mấy khoá?”

Không đây mười giây, có tin hồi âm.

“Bốn khoá, em vừa vào thì anh ta vừa tốt nghiệp. Sao vậy?”

“Còn Thẩm Tả Ý?” Anh bấm xong, nhìn nhìn rồi xóa đi. Trước đây hình như Doãn Tiểu Mi có nói rồi, Tả Ý học trên cô một khoá, hơn nữa hỏi chuyện của Tả Ý, Doãn Tiểu Mi sẽ thấy khó chịu.

Nếu suy đoán như thế, thì Tả Ý và Lệ Trạch Lương học chung một năm ở đại học M, rồi sau đó đồng thời du học ở Heidelberg. Tình cảm của họ tình cờ nảy sinh hay là đã bắt đầu từ lúc đó?

Vậy thì tại sao cô ấy lại không biết anh ta. Dương Vọng Kiệt nhớ lần thứ hai anh hẹn Tả Ý đi ăn, khi anh nói, cô ấy mới giật mình phát hiện chân Lệ Trạch Lương có vấn đề. Nên hẳn cô ấy không biết anh ta rồi.

Nhưng mà, Heidelberg rộng lớn bao nhiêu mà hai người Trung Quốc cùng lúc du học lại không hề quen biết nhau? Huống chi còn là bạn học cùng trường trong nước.

Do chúng mất trí nhớ của cô ấy?

Anh không phải hạng người thích xen vào việc người khác, nhưng riêng đối việc của Tả Ý lại rất để tâm, vì cái gì? Trong lòng anh biết rất rõ. Anh do dự bấm gọi Tả Ý. Cô ấy hình như ở nhà, chào hỏi rồi, Dương Vọng Kiệt vào chuyện chính.

“Nghe nói em tìm được bạn trai rồi.” Anh nói.

Tả Ý nhất thời không biết trả lời thế nào.

“Tôi với bạn ở siêu thị gặp em đi chung với Lệ tổng.”

“À?” Tả Ý biết chuyện cô với Lệ Trạch Lương không kể qua loa được, đành cười nói, “Chúng tôi sao lại không thấy mọi người nhỉ. Anh cũng thật là, sao không gọi tôi, hôm nào phật anh mời cơm mới được.”

“Nghe nói hai người là bạn cùng đại học, cùng du học, chuyên phận nhiều năm lắm mới có kết quả chứ gì.” Anh không cố ý nói vòng vo, mà nói thẳng vào chuyện muốn biết.

“Thật ra nói lại xấu hổ, chứ tôi với anh ấy trước đây không quen.” Tả Ý nói.

Nói thêm mấy câu, Dương Vọng Kiệt tắt điện thoại, càng cảm thấy kì quặc. Nghe giọng điệu của Tả Ý, nếu cô ấy không quen Lê Trạch Lương, là do mất trí nhớ, vậy Lê Trạch Lương cũng không quen cô ấy?

Có điều có lẽ Tả Ý họ Thẩm thật sự chỉ là trùng hợp. Nếu không Lê Trạch Lương sao lại phải để con gái kẻ thù bên người một cách vô ích, y như quả bom nổ chậm.

Trong một ngày tiếp nhận quá nhiều tin tức, Dương Vọng Kiệt bỗng thấy đầu óc hỗn loạn.

Hôm sau, Dương Vọng Kiệt đến công ty làm xong bảng biểu báo cáo công trình, rảnh rỗi nhớ lại chuyện hôm qua. Muốn thoải mái lòng hiếu kỳ ngày càng tăng cao, không có thám tử tư thì đã có mạng internet.

Anh vào trang web tìm “Thẩm Tả Ý”, đường dẫn không nhiều, không chừng cái tên này không thông dụng mấy, cẩn thận kéo xuống. Có một bài khiến anh nhớ đến Chu An Hoè. “Cậu ấm ngân hàng Huy Hồ vì quấy rối cấp dưới bất thành nổi giận muốn người hành hung...” Một bài báo rất dài, trong bài có câu: “Luật sư nguyên cáo Thẩm Tả Ý.”

Dương Vọng Kiệt uống nước, rồi tìm tiếp, nhưng không tìm được tin chấn động nào liên quan đến Tả Ý. Không tai nạn xe, không mất trí nhớ, không Heidelberg, thậm chí không cả Hải Nhuận.

Thẩm Tả Ý, trên mấy trang tìm kiếm chỉ là con số 0.

Đúng lúc anh bỏ cuộc, lại thấy một câu ở cuối trang.

“Danh sách diễn viên: Thẩm Huệ... Tô Tả Ý (khoa Luật).”

Tin này không liên quan đến tên anh tìm, nhưng vì chức năng tìm kiếm tìm chữ “Thẩm” trong Thẩm Huệ, và “Tả Ý” trong Tô Tả Ý mà hiện ra.

Đáng lẽ không thu hút được sự chú ý của Dương Vọng Kiệt, nhưng trên trang web là dòng chữ “Kỷ niệm ngày thành lập trường vở kịch [Phù thủy Salem] thành công... Đại học M đưa tin” hiện trước mắt anh.

Đây chính là kịch bản và nhóm kịch Doãn Tiểu Mi đã kể.

Anh xem kĩ thời gian đăng tin, trước nửa năm so với lời Doãn Tiểu Mi. Ngoài điều này ra, mọi thứ đều khớp với Tả Ý.

Nhưng tại sao lại là “Tô Tả Ý”?

3.

Anh không kịp được gọi điện hỏi Doãn Tiểu Mi.

“Đúng rồi, cô ấy đổi họ Tô trước đây. Nhưng là đổi trước khi đi Đức nửa năm. Lúc đầu mọi người còn thấy lạ.” Nghe Dương

Vọng Kiệt hỏi xong, Doãn Tiểu Mi đáp.

“Đúng là lạ thật.”

“Ừm. Đã lớn rồi còn đòi họ, chẳng lẽ không lạ. Nhưng mà...
Mấy chuyện này không phải rất bình thường sao, có lẽ mẹ cô ấy
tái giá, nghe nói trước kia là theo họ mẹ. Chuyện này ai mà hỏi
tới cho được.”

Dương Vọng Kiệt ngồi một mình trên ghế.

Tô Tả Ý, Thẩm Tả Ý. Hai cái tên này cứ luẩn quẩn trong đầu.
Đúng lúc đó Doãn Tiêu đến văn phòng tìm anh đi họp.

“Sao thế, ông anh, trông hờn vía treo ngược quá.”

“Doãn Tiêu, cậu có thể tìm giúp tôi việc Thẩm gia không?”
Anh biết Doãn Tiêu có cách.

“Việc gì?”

“Việc nhà.”

“Việc nhà?”

“Tôi muốn biết Thẩm Tả Ý có quan hệ gì với Thẩm Chí Hồng.”

“Thẩm Tả Ý... là ai?” Anh không nhớ đã gặp người này ở đâu.

“Giúp giùm tôi đi.”

Vài ngày sau, Doãn Tiêu quả thật thông báo kết quả cho Dương Vọng Kiệt.

“Thẩm Chí Hồng của Hải Nhuận có hai cô con gái. Con gái lớn là Thẩm Tả Tình, nhỏ là Thẩm Tả Ý.” Doãn Tiêu nói, “Thẩm Tả Ý là con riêng, bị gia đình và bên vợ gây áp lực, sau này lớn lên mới được vào nhà họ Thẩm.”

“Thẩm Tả Ý là con riêng Thẩm Chí Hồng?”

“Đúng vậy.”

Tâm trạng Dương Vọng Kiệt hơi khác lạ, anh không biết Tả Ý lại có thân thế như vậy. Thảo nào nghe nói cô ấy hay giúp đỡ miễn phí về mặt pháp luật cho phụ nữ ở tầng lớp bần cùng của xã hội.

cdcd

Bảy giờ rưỡi tối, Tả Ý ăn cơm chiều Lệ Trạch Lương nấu xong rồi rửa chén. Đây là công việc hai người đã phân công nhau. Trước đây cô nghĩ công việc của anh hẳn là phải dự tiệc nhiều, không ngờ lúc cô làm thêm giờ, anh lại về nhà đúng giờ nấu cơm.

Lúc này, ti vi đang phát tin kinh tế tài chính.

“Chỉ số Nasdag suy giảm liên tục cùng giá dầu thô tăng cao làm chỉ số chứng khoán toàn cầu giảm thấp, chỉ số chứng khoán

Thượng Hải và Thâm Quyến đã phá vỡ mức giảm thấp nhất trong ba năm qua, chỉ trong ba tháng, từ tháng Năm đến nay đã hao hụt một ngàn hai trăm tỷ nhân dân tệ.”

Tả Ý liếc sang ti vi, nhú mày. Mọi người trong văn phòng đều xem giá cổ phiếu, vừa có biến động gì là cùng ào vào xem.

Chỉ là, cho dù chỉ số chứng khoán liên tục giảm, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến tâm tình của người họ Lê đang nấu cơm.

“Chẳng lẽ anh không mua cổ phiếu?” Tả Ý hỏi. Kì lạ, lúc nhóm Ngô Uy Minh kể khổ với cô qua điện thoại, hét chí choé y như mổ heo.

“Em mua à?”

“Không, em xem tiền như mạng sống, sao bỏ tiền mạo hiểm được chứ. Lỡ lỗ năm, sáu chục ngàn, bảo đảm em sẽ nhảy từ sân thượng trên này xuống.”

“Đừng nhảy ở đây, nếu không chủ chỗ này lại bắt Lê thị dọn dẹp thi thể.”

“Toà nhà này cũng là anh xây hả?” Tả Ý kinh ngạc, một lát sau mới nhớ ra, ai oán nhìn anh, “Anh lại chẳng có lòng thương hại tí nào, lẽ nào em nhảy lầu mà không kéo em lại, còn châm chọc nữa chứ?”

Cô rửa chén một nửa thì điện thoại reo.

“Điện thoại.” Anh gọi.

Tả Ý chùi tay vào tạp dề rồi cầm di động, là cô bạn thân Chu Bình Hình tìm cô. Cãi nhau với chồng, khóc suốt mướt kể lể với Tả Ý.

Tả Ý dõ dành, “Nín đi Bình Hình, mình qua liền. Ở nhà chờ mình.”

“Mình muốn đi uống rượu.”

“Được, chúng ta đi uống rượu.”

“Đàn ông không phải là thứ tốt đẹp!” Chu Bình Hình nước mắt ròn ròn oán trách.

“Ừ, đàn ông đúng là không...” Cô liếc sang Lệ Trạch Lương, nuốt mấy chữ sau xuống, không nói hùa theo.

Tả Ý nghe điện thoại xong, cời tạp dề thay đồ.

“Em ra ngoài, Bình Hình khóc dữ lắm.”

“Trễ lắm rồi.” Anh ngồi trên sofa, vẻ không vui.

“A Diễn,” Tả Ý ôm chặt cổ anh từ phía sau, “Em về ngay mà.”

“Anh đi với em.”

“Thôi mà. Em chỉ nghe cô ấy kể lể thôi, anh ở nhà chờ em.”

Cô cầm xác tay, đang mang giày thì Lê Trạch Lương gọi lại, “Tả Ý.”

“Sao vậy?” Cô quay lại.

Anh bước đến vuốt thẳng tóc cô, “Ra ngoài mà không chịu soi gương, chẳng khác gì ngày xưa.”

“Đôi lúc anh giống mẹ em ghê.” Tả Ý nói, “A Diễn, anh có thấy kì lạ không, em cảm giác anh dường như rất hiểu em. Kiếp trước có phải chúng ta kết thân nhau không?”

“Gì mà kết thân với không kết thân?”

“Em muốn nói như Bảo Ngọc*, hình như anh đã từng gặp em.”

*(*Bảo Ngọc này là Giả Bảo Ngọc trong Hồng Lâu Mộng.)*

Mắt anh hơi thăm lại, “Chắc là gặp ở trường học.”

“Lúc đó em mù hay sao ấy, sao lại bỏ lỡ anh được nhỉ.” Tả Ý đùa với anh.

Lê Trạch Lương nhếch môi khẽ cười.

“Em không đi à?” Anh nhắc nhở cô.

“Ừm.” Tả Ý mang giày, sực nhớ gì đó, xoay người lại, “Chờ em về nha.” Ngay sau đó chu môi hôn nhẹ lên môi anh, trộm lấy

Goodbye kiss.

Vóc dáng cô không thấp, nhưng vì muốn tìm vị trí thuận lợi nên nhón chân lên. Không ngờ anh lại phản ứng cực nhanh, nhân cơ hội kéo cô lại, giam vào trong ngực, cúi đầu hôn sâu.

Tả Ý bị anh hôn đến choáng váng, đỏ mặt dựa vào ngực anh.

“Tả Ý,” Anh gọi.

“Hừm?” Tai cô ép sát ngực anh, lúc anh nói chuyện thì nghe tiếng rung trong lồng ngực.

“Chúng ta mãi mãi thế này, được không?”

Anh cúi nhìn cô, đôi mắt vốn nhạt màu, giờ dưới ánh đèn như thâm hơn, là ánh mắt phức tạp làm người khác khó hiểu.

Tả Ý tròn mắt, “Lệ tiên sinh, ông lão ngài đang tỏ tình với em đó hả?”

Câu hỏi nghiêm túc lại bị cô trêu chọc làm hỏng.

“Em cứ thích đối đầu với anh.” Anh xoa nhẹ thái dương.

“Đâu có,” Cô biện bạch, “Anh bảo em ăn cà chua em không dám gắp khoai tây, anh bảo em tắm ca em không dám trốn về. Người nghe lời anh như vậy tìm đâu ra được, còn nói em đối đầu với anh.”

Anh đành chịu thua khoát tay, xin cô đi mau cho, lúc đó còn nhấn mạnh: “Không được uống rượu. Lúc về gọi cho anh, anh đón em.”

Nhưng lúc cô đến trước cửa nhà Chu Bình Hình, gõ cửa hồi lâu không ai mở, cô lục xác tay không ngờ lại bỏ quên di động ở nhà. Ra điện thoại công cộng gọi vậy. Gọi điện thoại mới biết cô ấy đang ở vũ trường uống rượu, tiếng nhạc đinh tai nhức óc. Cô biết cô ấy mượn rượu giải sầu, nên hấp tấp chạy đến.

Chu Bình Hình vẫn tỉnh táo, chưa uống đến say như chết, nhưng nhìn sàn nhảy ngẩn người. Cô ở thành phố A có một mình Chu Bình Hình là bạn. Hoặc nên nói là dường như sau tai nạn đó ngoại trừ công việc cô không hề qua lại với ai. Nhưng ở Đường Kiều gặp Chu Bình Hình làm cô có mong muốn bảo vệ.

“Tà Ý, mình muốn ly hôn.” Qua tiếng nhạc đìc tai, Chu Bình Hình hét lớn.

“Hai người không phải tốt lắm sao?”

“Trong ví tiền anh ấy có biên lai mua trang sức, mà không phải mua cho mình. Mình hỏi, anh ấy không giải thích còn nói mình không tin tưởng anh ấy, sau đó lái xe bỏ đi.” Chu Bình Hình nói lớn, Tà Ý nghe được bảy tám phần.

Cô nhéo nhéo mặt Chu Bình Hình, “Đàn ông không phải đều thế sao, thà bản thân nôn ra máu cũng không thêm giải thích. Đây mới là quyển rũ đó, Bình Hình à. Hỏi anh ấy chút đi, đừng tự mình chuốc bực bội.”

“Nếu anh ấy có người khác thì tính sao đây?”

Thì cắt bỏ phần dưới của anh ta đi, Tả Ý vốn định nói vậy, nhưng không nên khuyên người ta như thế, đành phải nói: “Không đâu, tìm chồng cậu cứng hơn vàng nữa là.”

“Cậu bớt chọc ghẹo đi.” Chu Bình Hình nói. Cô biết Tả Ý đang sống chung với Lê Trạch Lương. “Bây giờ cậu đang thời kì trăng mật, không biết có chồng rồi khổ thế nào đâu.”

...

Cứ một câu rồi một câu, khuyên tới khuyên lui. Vì ở đây nói chuyện là phải hét lớn, nên chỉ chốc lát, giọng hai người đều khàn đặc.

Không biết bao lâu, Tả Ý mới nhớ phải nói với Lê Trạch Lương một tiếng, bằng không Lê tổng tức giận, hậu quả thật không lường được. Tiếng ồn to đến điếc tai, cô biết anh sợ nhất là âm thanh ồn ã, vì vậy mượn di động của Chu Bình Hình ra ngoài gọi.

Đi ra là tầng hầm, leo hơn chục bậc cầu thang mới lên mặt đường.

Cô vừa lên cầu thang vừa ấn số, không chú ý đằng trước nên đụng phải một người từ trên đi xuống, di động tuột khỏi tay rơi xuống đất.

“Luật sư Thẩm——” Con người đó cọt nhà gọi cô.

Tả Ý vừa ngược lên thì thấy ôn thần chắn ngay trước mặt —— là Chu An Hoè.

“Chu tiên sinh.” Tả Ý mặt hiện vẻ xui xẻo cười với hắn.

“Lại có duyên ha.” Chu An Hoè nói. Cạnh hắn còn có hai người, vừa thấy đã biết là dân không ra gì.

Lần trước đối phó với một mình hắn, Tả Ý phải chạy vào toilet nam mới trốn được, hơn nữa hắn không chờ cô ra chắc là e ngại Lệ Trạch Lương ở bên trong. Bây giờ cô một thân một mình, bên Chu An Hoè có thêm hai người, chỉ sợ càng khó thoát.

Bọn chúng đứng ở chỗ tối trên cầu thang, tuy ở ngoài có người ra vào nhưng chỗ này khuất, còn thêm ba tên đàn ông tụ tập với nhau, đi ngang mà nhìn vào thì không được yên thân.

Tả Ý cân nhắc tình hình một chút, may mà Chu Bình Hình không theo ra, nếu không với tính cách cậu ấy không biết sẽ loạn đến thế nào. Thông thường khi gặp phải lưu manh, cùng lắm là giật tiền cướp sắc.

Giật tiền chắc là không, hắn là kẻ bao thầu mà.

Còn cướp sắc, sờ mó vài cái cũng chẳng chết ai. Tuy bây giờ không có người đàn ông nào đi ngang thấy tình cảnh của cô, nhưng tên Chu An Hoè vẫn chưa đến nỗi nào.

Nghe thế, cô quyết tâm không để mình mất bình tĩnh.

Nếu cô càng sợ, hắn càng làm tới.

“Hôm nay không có người bảo vệ bên cạnh à, thật ra luật sư Thẩm à, cô không biết tôi ngưỡng mộ nhất là nữ tính của cô đâu. Xinh xắn, đáng đẹp, còn là luật sư. Đặc biệt là lúc cô ở trên toà tố cáo tôi thay con nhỏ kia, quả thật lúc đó tôi cũng muốn làm cô như con kia luôn, cô nói xem tôi có oan ức không. Lúc đó tôi còn muốn ăn luôn cô, dù có phán tôi tám năm, mười năm tôi cũng thấy đáng, tiếc là...” Giọng điệu của hắn cực kì ngả ngớn, còn giờ tay vuốt tóc rũ trên vai Tả Ý đưa lên mũi hít hà.

“Chu thiếu gia, anh lại bệnh cũ tái phát rồi.” Tả Ý nói.

“Đừng giả vờ thanh cao trước mặt tôi. Tên họ Lê không phải chỉ hơn tôi chút tiền thôi sao. Cô còn cho hắn tài giỏi gì. Kẻ tàn phế, đến khi làm chắc chắn kém hơn tôi.” Chu An Hoè còn cười hô hố với hai tên đứng cạnh. “Huống hồ, không chừng hắn chả làm ăn gì được.”

Tả Ý nhú mày, đáng lẽ nghĩ rằng chẳng cần đôi co với hắn, giả bộ ngờ ngạc nhiên cho qua chuyện. Tiếc là cô đánh giá quá cao bản thân ngoại trừ Lê Trạch Lương thì ai cũng đối phó được. Bình thường cô ghét nhất là bị người khác đụng chạm, hơn nữa còn là loại người như Chu An Hoè.

Huống chi, đụng chạm cô thì thôi, đến Lê Trạch Lương cũng bị hắn nhục mạ, cô thật sự nổi cáu. Ghét bỏ hất tay hắn ra, nhưng miệng lại cười nói: “Thật là, giỏi thì anh nói trước mặt Lê Trạch Lương đi, nói sau lưng người ta làm gì. Loại người như anh chỉ

có khỏe mẽ trước mặt phụ nữ thôi, cuối cùng không phải để Chu gia ra mặt hốt cút cho anh à. Bây giờ nhiều người thấy lắm, Chu thiếu gia, nếu anh dám động đến một cọng lông của tôi, tôi cam đoan ngày mai cho anh lên trang đầu.”

Tả Ý nói mĩa mai một tràng, lạnh lùng lườm hần, phẩy phẩy tay, “Phiền anh tránh ra.” Cúi xuống nhặt di động của Chu Bình Hình thì bị Chu An Hoè kéo giật ngược lại.

“Buông ra!” Tả Ý trừng hần.

“Muốn hù tao à?” Chu An Hoè nghiêng răng, “Mày nghĩ tao không có cách nào bắt mày sao? Có muốn tụi tao đưa mày đến chỗ khác vui vẻ không?”

Câu nói vừa dứt, Tả Ý không nhịn nữa, giơ tay tán thẳng lên mặt Chu An Hoè. Hần tức tối hất tay, Tả Ý lùi lại theo bản năng, không ngờ lại bước hụt chân, té xuống cầu thang.

cdcd

Ở bệnh viện, Chu Bình Hình nén nước mắt gọi điện báo cho Lê Trạch Lương.

Tiếng Lê Trạch Lương run run hỏi số phòng và bệnh viện. Còn dặn đi dặn lại cô chăm sóc tốt Tả Ý. Gần mười phút sau, người đàn ông anh tuấn đi nhanh như gió xuất hiện ở bệnh viện.

Chu Bình Hình trước đây chỉ thấy anh từ xa, biết anh là người nổi tiếng gọn gàng, nhưng anh bây giờ chỉ mặc áo tay ngắn bình thường đến cả nút cũng không cài hết.

Anh lo lắng hỏi y tá xong đi thẳng đến chỗ cô.

“Cô là Chu Bình Hình?” Anh kéo cô lại hỏi.

Chu Bình Hình cắn môi gật đầu. Cô cảm nhận được tay Lê Trạch Lương run rẩy, lòng bàn tay lạnh ngắt, sắc mặt lo âu. Có lẽ chưa ai thấy anh thất thố thế này.

“Tả Ý ở trong đó?”

Không đợi Chu Bình Hình trả lời, anh đẩy cửa xông vào. Anh thoáng nhìn thấy Tả Ý nằm trên giường bệnh, mày cau chặt, trán quần băng, cánh tay cũng bị trầy phải bôi thuốc.

Anh bước đến, gạt sợi tóc dính bên khoé miệng cô.

“Bác sĩ nói chỉ cần cậu ấy không ói thì không sao. Cậu ấy vừa tỉnh lại một lúc, muốn tôi gọi cho Lê tiên sinh.” Chu Bình Hình nói nhỏ. Đương nhiên Tả Ý không nói rõ thế, mà chỉ thì thào gọi A Diễn.

May mà Chu Bình Hình biết A Diễn là ai, lúc ấy mới nhớ ra mình nên gọi cho Lê Trạch Lương.

Không biết Lê Trạch Lương có nghe cô nói hay không mà hơi nhúu mày, lộ ra ánh mắt làm người khác nhìn mà lo lắng. Anh đứng trước giường, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên mặt cô, không kiêng dè Chu Bình Hình và y tá đang tiêm cho Tả Ý. Có thể thấy anh không để tâm đến ai khác.

Anh thất thần không biết bao lâu, lúc quay lại về mặt vừa rồi hoàn toàn biến mất, lúc nhìn Chu Bình Hình, anh lại trở thành Lê Trạch Lương cao ngạo.

Mắt anh nhắm lại, giọng nói rất bình thản: “Sao lại thế này?” Ánh mắt này làm Chu Bình Hình không kìm được mà rung mình.

“Tả Ý uống rượu cùng tôi, giữa chừng cậu ấy nói đi gọi điện cho anh rồi một mình ra ngoài, không ngờ lại té cầu thang.”

“Tự cô ấy té?”

“Nghe nói lúc đó có mấy người ở đấy.”

“Người nào?”

“Thấy không ổn đã chạy mất, tôi không kịp thấy.”

Ánh mắt Lê Trạch Lương hơi nheo lại, năm ngón tay khẽ co duỗi kìm chế tức giận, nói bình thản: “Muộn rồi, cô về đi.”

Câu nói này nghe thì có vẻ khách sáo nhưng nghiêm nghị khiến người khác không dám phản đối. Chu Bình Hình sợ trong lòng anh oán trách cô, không dám nán lại chỉ nhìn Tả Ý một cái rồi lập tức vâng lời.

Sau khi Chu Bình Hình đi rồi, anh đến phòng trực ban hỏi bác sĩ tình hình của Tả Ý. Bác sĩ đoan chắc vết thương ngoài da không có gì nghiêm trọng, “Chỉ là...” bác sĩ trực nói, “Sợ động đến não, nhưng hiện giờ không xác định được, đành quan sát xem

cô ấy có nôn ói không thôi. Tốt nhất sáng mai làm kiểm tra toàn diện để phòng ngộ nhỡ.”

Lệ Trạch Lương gật đầu, về phòng bệnh gọi cho Quý Anh Tùng và Tiết Kỳ Quy.

Anh đẩy cửa vào phòng, đến gần nhìn Tả Ý thật lâu. Nước biển nhỏ từng giọt, Tả Ý ngủ có vẻ không yên ổn. Cô từ nhỏ không sợ chích thuốc, dường như can đảm hơn anh một tí.

Quý Anh Tùng chạy đến. Lệ Trạch Lương khe khẽ bước ra hành lang, vừa lúc Tiết Kỳ Quy gọi điện đến, hai người nói vài câu ngắn gọn rồi cúp máy.

“Là Chu An Hoè?” Quý Anh Tùng hỏi.

“Ừ.” Mắt Lệ Trạch Lương sầm lại, “Do tôi sơ ý.” Anh vốn đã nương tay, chỉ dạy dỗ chút chút tên cậu ấm này là được, nào ngờ hắn dám ra tay với Tả Ý.

“Anh định thế nào?”

“Bảo hắn chặt tay, bò đến đây xin lỗi.”

“Chu gia làm sao để yên.” Chu An Hoè không bản lĩnh gì, nhưng hắn là đời thứ ba của Huy Hổ, Chu gia làm sao để hắn chịu thiệt.

“Nếu không sẽ trả giá rất đắt.”

“Anh...” Anh biết Lê Trạch Lương không phải loại người như vậy, nhưng thật sự sợ anh vì Tả Ý mà nhất thời xúc động. Vì không để người nằm trong kia có bất trắc gì mà anh đã gây ra chuyện cực đoan. Lần trước Hoàng tiểu thư chỉ sợ ý tứ Tả Ý, Lê Trạch Lương bèn cho người đi dạy dỗ cô ta. Có thể thấy đây là loại che chở sâu sắc không phải bình thường.

Lê Trạch Lương cười lạnh, “Anh Tùng, trên đời này giết người có rất nhiều cách, dùng tiền lấy mạng người khác là cách ngu xuẩn nhất, tôi vẫn chưa muốn làm.”

Quý Anh Tùng nghe xong không nói thêm lời nào, anh biết Lê Trạch Lương đã tính toán kỹ càng, xác định rõ ràng muốn dùng Chu An Hoè mà trút hận.

Con người vừa lạnh lùng vừa tàn nhẫn ấy, lúc vừa vào phòng bệnh khí thế mạnh mẽ đã không còn. Anh để vật dụng hàng ngày Quý Anh Tùng mang đến ở đầu giường, rồi lại nhìn Tả Ý.

Môi cô mím chặt, rõ ràng là ngủ không yên giấc.

Anh vén chăn cho cô, không ngờ cô thì thảo một câu vô nghĩa, “A Diễn...”

Hai chữ này như dấu ấn, dần dần in vào tim phổi. Ngực anh bất giác ấm áp, khoe miệng hơi mỉm cười.

“Tả Ý, có đau không em?” Dù anh biết cô không nghe được nhưng vẫn hỏi.

Nước biển trong bình dường như nhỏ hơi mau, anh đưa tay sờ

thủ, bàn tay vẫn luôn nóng ấm của cô hơi lạnh. Anh kéo ghế, ngồi xuống khe khẽ ử bàn tay đó trong tay anh.

Cứ như thế, trông suốt một đêm.

5.

Sáng sớm hôm sau, bác sĩ, y tá lục tục giao nhận ca. Lê Trạch Lương vừa từ toilet ra thấy Tả Ý đã tỉnh. Đôi mắt mở to say sưa nhìn lá cây ngoài cửa sổ.

Rất nhiều năm về trước cũng cảnh tượng này, họ nói cô không nhớ rất nhiều người và rất nhiều chuyện, nhưng anh không tin. Anh khó khăn lắm mới đến được phòng bệnh thăm cô. Cô cứ lẳng lặng ngồi ở hoa viên, ngẩn người như nhìn tàng lá trên cây.

Cô chắc ngựa cổ hơi lâu nên mới lại gục xuống, mắt lướt qua mặt anh, không hề dừng lại. Lúc sau cô quay lại nhìn anh trên xe lăn, hỏi nhỏ y tá bên cạnh: “Vị tiên sinh đó không có chân sao?”

“Có lẽ là vậy.” Y tá đáp.

“Thật đáng tiếc, hiếm thấy có người phương Đông nào anh tuấn như vậy.” Cô im lặng gật đầu, lịch sự không nhìn anh nữa.

Khi đó, bệnh cô rất nghiêm trọng, vẻ mặt thường hoảng hốt, chuyện vừa mới làm đó lại không nhớ được. Nên anh quên mất, thật ra sau tai nạn đó họ đã gặp nhau.

Tiếng đóng cửa của anh làm Tả Ý đang ngẩn người trên giường giật mình, cô nghe tiếng động, khi thấy là Lê Trạch Lương thì híp mắt cười: “A Diễn.”

“Em có thấy chỗ nào không khoẻ không?” Sợ cô té để lại di chứng.

“Có.” Cô nói.

“Chỗ nào?” Anh thận trọng hỏi.

“Em đói bụng.” Cô cười.

“Quý Anh Tùng sẽ mang điểm tâm đến ngay.”

“Em muốn ăn cháo anh nấu à.” Cô làm nũng, “Cháo lá sen ngọt ngọt thơm thơm mà tuần trước em đau bụng anh nấu cho em, anh nói lúc ăn có thể bỏ thêm lá bạc hà đó.”

Nghe cô nói, y tá đang đổi thuốc cho cô không nén được cười nhỏ.

Tả Ý trước mặt người lạ nói anh như vậy, làm anh thấy hơi ngượng. Vì thế, anh xấu hổ ho khụ một cái.

Làm xong CT, đi qua phòng khác, cô nghe có người nói chuyện điện thoại trên hành lang: “Bán, bán ngay, đầu phiên hôm nay nhất định phải bán cho tôi.” Giọng nói mất bình tĩnh.

“Mọi người bị cổ phiếu hành điên à?” Cô hoài nghi hỏi.

“Em nên mừng là đã không mua, bằng không anh đến nhà trọ nhặt xác em rồi.” Anh nói.

“Anh còn bồi thường không ít đâu. Lệ huynh, xem ra anh hiểu rồi đó, trái tim cũng mạnh mẽ dữ ha.” Cô cười he he.

“Không chỉ trái tim, chỗ khác của anh cũng rất mạnh mẽ.” Anh nói tỉnh bơ.

“&%¥#@!”

Tả Ý nín nghẹn, nhìn xung quanh xem có ai nghe được không. Không biết sao tên này toàn ý nghĩ xấu không à.

Thật là, mở miệng là nói bậy bạ.

“Anh hư quá.”

“Anh nói gì sai à?”

“Đồ hư hỏng, toàn nghĩ chuyện đó không.”

“Anh nói em đó Tả Ý,” anh nhìn cô, lời nói rất hợp tình hợp lý, “Đầu óc em suốt ngày nghĩ gì vậy, có một câu băng quơ mà đã nghĩ đến chuyện đó rồi.”

“...” Tả Ý lại bị đánh bại.

Tả Ý về phòng bệnh vừa ăn sáng, vừa kể lại tình tiết mình té

cầu thang.

À... đương nhiên cô tự động lược bỏ mấy câu Chu An Hoè sỉ nhục Lệ Trạch Lương. Nếu không cô đảm bảo người này sẽ cầm dao chém người.

“Kẻ như thế, em hận không thể chặt hẳn thành tám khúc, không thể ngờ trên đời có loại người cặn bã như hẳn. Nhất định phải bắt hẳn chịu tiền thuốc men, còn tiền lương mấy ngày nghỉ việc nữa.” Nói rồi Tả Ý hưng hăng cạo trái táo.

Lệ Trạch Lương ngồi bên nghe nhưng không nói gì.

Tả Ý nhăn mặt, “Anh tốt xấu gì cũng phụ họa với em chút đi. Nếu không em mất không đã.”

“Phụ họa thế nào?” Anh hỏi lại.

“Anh có thể nói, đúng vậy, đúng là cặn bã, nhất định phải bắt hẳn trả tiền thuốc men.” Tả Ý đùa ác nói xong, chẳng ngờ anh lại nói theo cô.

Khiến Tả Ý đâm lo lắng gơ tay sờ trán anh, “A Diễn, anh không phải thấy em bị thương mà đau lòng đến gốc luôn chứ.”

Lệ Trạch Lương cười cười chẳng giận, làm Tả Ý cho là anh không tập trung.

Đúng là, thất thường mà.

Mấy ngày nay rất nhiều người đến thăm cô, Đường Kiều cũng tốt, Lệ thị cũng được, tự nhiên cô cảm thấy mình có duyên đã man. Ngày thường ban đêm Lệ Trạch Lương mới đến, ban ngày thì mất dạng. Tả Ý suy nghĩ, không biết anh làm gì đó mờ ám hay bận bịu. Anh mà có mặt ở phòng bệnh là phần lớn người quen biết quan hệ giữa anh Tả Ý.

Sau khi xuất viện, Lệ Trạch Lương đưa đầu bếp ở nhà cũ đến làm cơm trưa mỗi ngày cho Tả Ý. Cô ở nhà chơi bời hết mấy ngày.

Một hôm, đột nhiên Ngô Uy Minh gọi điện đến.

“Tả Ý, Huy Hồ có chuyện rồi.”

“Hả.”

“Hồi nào?”

“Sáng nay?”

“Sao vậy?”

“Sáng nay Chu An Hoè với cha hắn bị cảnh sát đưa vào phòng thẩm vấn, không chừng ngày mai đưa tin.”

“Sao lại thế? Chẳng lẽ...” Chẳng lẽ Lệ Trạch Lương làm? Tả Ý căng thẳng hỏi.

Ngô Uy Minh kể lại tin tức mình biết cho Tả Ý.

Hoá ra, Chu An Hoè mặc dù là tổng giám đốc ở Huy Hồ mà không có thực quyền, nhưng vì quan hệ của cha hắn nên động tay động chân số sách.

Hắn tham ô tiền quỹ của Huy Hồ đầu tư cổ phiếu. Nửa năm trước buôn bán có lời thì càng tham, không rút ra trả lại tiền quỹ. Tháng Năm cổ phiếu rớt giá, ba tháng nay chỉ số cổ phiếu giảm thấp nhất đến 30%.

Khái niệm này là gì, trung bình một vạn chỉ còn có ba nghìn.

“Nếu em là Chu An Hoè em làm sao để trả lại tiền quỹ?” Ngô Uy Minh hỏi.

“Em mà là loại rác rưởi đó à. Hơn nữa chuyện trộm cắp đó em càng không làm.”

“Nếu, anh nói là nếu, thử xem đầu óc thông minh của em có hư hại gì không.”

“Em mà là hắn,” Tả Ý ngẫm nghĩ, “Sẽ nói chỗ thâm hụt đó là cho vay trong một hạng mục lớn, làm giả sổ sách. Người trong công ty điều tra ra thì nói là quan hệ nội bộ, rồi dùng danh nghĩa tổng giám đốc đảm bảo.” Nhưng như thế sẽ thành vòng tuần hoàn ác tính.

Nói tóm lại chính là, lấy tiền công ty mua cổ phiếu, sau khi thua lỗ không lấp được thâm hụt công quỹ, lại tạo vụ cho vay giả đối phó trước. Kiểu cho vay này lại không có hộ khẩu, nếu là xí nghiệp Trương Tam nào vay tiền, cho là có xí nghiệp này đi, điều

tra một chút là lộ ngay.

Vì nhà hẩn dù mở ngân hàng, nhưng cũng chỉ là giữ tiền cho người ta thôi, tiền vẫn là của người khác.

“Nếu em làm chuyện xấu, chắc chắn thông minh hơn Chu An Hoè. Hẩn vừa biết lộ chuyện là mềm nhũn, biện pháp này không phải hẩn nghĩ, mà cha hẩn thu dọn giùm. Nên Ủy ban Quản lý Ngân hàng và Phòng Quản lý Điều tra vừa kiểm tra sổ sách, tóm luôn hai cha con.”

Chuyện đầu cơ cho vay ngân hàng nào mà chẳng có. Giao dịch đen kí kết ngầm không thực hiện đúng lãi suất cho vay, thu được rất nhiều hoa hồng cho bản thân.

Huy Hồ để thâm hụt nhiều như thế, cũng lớn mật lắm mới làm được.

Nhưng vì sao lại trùng hợp điều tra ra ngay Huy Hồ, còn vừa điều tra đã phát hiện. Tả Ý và Ngô Uy Minh đều không nói rõ.

Chuyện này—Tả Ý hiểu.

Cô nói muốn Chu An Hoè bồi thường tiền thuốc, chẳng qua lúc ấy đang ấm ức nên thuận miệng nói mà thôi. Tiếp xúc với loại người đó, bị thiệt hại chỉ như bị chó cắn. Cô vẫn nghĩ vậy, vì cô quả thật không thể trêu vào hẩn.

Nhưng từ chuyện này, Lê Trạch Lương không phải ngày một ngày hai mà làm được.

Không chừng ở Huy Hồ có tay trong của anh. Nuôi dưỡng một tay trong phải mất bao nhiêu thời gian và tinh lực? Chắc hẳn anh đã chuẩn bị từ rất lâu rồi, sau đó trong phút chốc biến Huy Hồ thành con số không.

Anh không chỉ là thương nhân thuần túy.

Nghĩ vậy, Tả Ý vòng tay ôm đầu gối càng chặt.

6.

“Thật ra anh không nên sử dụng tay trong đó.” Tiết Kỳ Quy nói.

Bọn họ cài cắm tay trong để nắm nhược điểm của Huy Hồ, ý ban đầu không phải là đánh gục Huy Hồ, mà chỉ chuẩn bị lợi thế đề phòng vạn bất đắc dĩ cho Lê thị.

Vậy mà Lê Trạch Lương vì một lúc tức giận mà sử dụng trước thời hạn.

Lê Trạch Lương nhìn ra cửa sổ không trả lời, Tiết Kỳ Quy biết ý không nói thêm mà rời phòng. Khi đến cửa anh ta nghiêng nhìn, không biết thế nào dạo gần đây Lê Trạch Lương trong công ty càng ngày càng ít nói, tính cách càng thâm trầm hơn xưa.

Về nhà phát hiện Tả Ý hơi lạ thường, anh hỏi: “Em xem tin tức à?”

“Ừ. Tiền thuốc men tốn nhiều lắm hả anh?” Cô hỏi.

“Tả Ý,” anh đang lấy chén đĩa, nghe vậy thì ngừng tay, “Em giờ đang ở với anh, nếu có người muốn động đến em dù là nửa cọng tóc cũng là gây hấn với anh.”

Anh dường như không vui.

Thật là—anh trút giận giúp cô, cô lại thương hại đối phương.

Tả Ý nhận thấy anh khác lạ, từ phía sau ôm eo anh, “A Diễn, anh giận hả?”

“Không có.” Anh gạt phắt.

“Không giận chẳng lẽ là ghen?” Cô cố ý, “Em thương hại tên Chu An Hoè nên anh ghen?”

“Không thể nào.” Anh nhấn mạnh.

Rõ ràng anh giận chết được mà còn cố nói cứng.

“Đúng đó, anh làm sao ghen với hấn được. Tên họ Chu đó làm gì có cửa so được với A Diễn của em. Với lại cái kẻ chuyện xấu gì cũng làm, chúng ta làm vậy là vì dân trừ hại, thay trời hành đạo, trừ mạnh giúp yếu, cướp của người giàu...” Tả Ý nói nửa chừng mới thấy câu thành ngữ cuối dùng không chính xác, cướp của người giàu chia cho người nghèo dùng cho Lê Trạch Lương chỉ thích hợp một tí thôi, nên trở thành: “Hoàn toàn là vì nước quên thân, vì dân phục vụ.”

Anh thích nhất là nghe Tả Ý nịnh nọt, cho dù là nói nhảm nhí nhưng sắc mặt dịu hẳn đi.

Tự kỷ, tự kỷ, quá tự kỷ, Tả Ý nhăn nhó sau lưng anh, còn lèm bèm trong bụng.

“Em nói gì?” Lệ Trạch Lương xui khiến thế nào quay đầu lại.

Tả Ý nhanh như sóc, vẻ mặt thật thà cười nói, “Em nói Lệ tổng là anh hùng vĩ đại.”

Cô một mình ở nhà rảnh rỗi, nên nhờ Chu Bình Hình thuê rất nhiều phim về xem.

“Không xem tin tức, chúng ta xem DVD nha?”

Sau khi ăn cơm xong, cô ễnh cái bụng no căng ngồi dựa ghế, gần đây bị nạn nên được hưởng phúc, cả chén bát cũng không cần rửa. Hèn chi phụ nữ thời xưa đều thích làm mỹ nhân bệnh tật.

Vì quả là, ốm yếu có đặc quyền.

“Anh muốn xem tin kinh tế tài chính.”

Thế mà—người này không hề biết thương hoa tiếc ngọc, cỏi tạp đề đổi kênh.

“Nhưng mà...” Cô nhìn Lệ Trạch Lương, “Nhưng em chóng mặt, xem mấy người mặt mày vô cảm cứ léo nhéo đọc tin thời sự quốc tế là em chóng mặt, cả cánh tay bị trầy hôm bữa cũng đau.”

Cô nói vớ vẩn nhưng lại rất hăng hái, nửa nài nỉ nửa nhõng nhẽo.

Anh nhìn cô, không biết nghĩ gì, phút chốc phá lệ nói: “Chúng ta đến rạp xem phim.”

Há?

Tả Ý há hốc miệng.

Trạch nam lại rời hang.

“Không muốn hả?” Lệ Trạch Lương liếc xéo hỏi cô.

“Muốn!” Cô lập tức gật đầu như bồ cùi.

Tháng Chín ở thành phố A, ban ngày trời vẫn nắng gắt nhưng về đêm trời lại se lạnh.

Sau khi mua vé, Tả Ý mua bỏng ngô với coca, kéo Lệ Trạch Lương đến chỗ chờ.

“Anh ăn không?” Cô đưa bỏng ngô qua hỏi Lệ Trạch Lương. Có điều, đoán trước được câu trả lời, là hai chữ bất di bất dịch đó.

“Không ăn.” Đúng chóc.

Tả Ý nhú mày, anh không thể đổi câu khác sao?

“Em ăn bằng kỹ thuật cao.” Tả Ý chớp mắt, “Biểu diễn cho anh xem.”

Dứt lời, cô cầm một hạt bỏng tung lên trời. Cô ngửa cổ, há miệng, hứng ngay viên bỏng vào miệng.

Cô đắc ý nheo một mắt cười, vừa nhai vừa nói: “Lợi hại không?”

“Trẻ con.”

Anh bình thản, tuôn hai chữ nhận xét hành động của cô.

Tả Ý bất mãn lườm anh, “Em còn tung cao hơn nữa kìa.” Cùng lúc tung hai viên, ngửa cổ bước một bước đón lấy. Đúng lúc có một đôi nam nữ đi tới, hai bên đều không chú ý sắp va vào nhau.

Anh nhanh tay, kéo cô qua.

Cô va mạnh vào ngực anh, bỏng ngô rơi đầy đất, coca văng lên quần Lệ Trạch Lương. Nhiều người hiếu kì nhìn sang.

Anh cúi xuống nhìn vết coca.

Tả Ý trốn trong ngực anh, xấu hổ quá trời.

“Em lại làm chuyện xấu hổ rồi.”

“Anh quen rồi không còn sốc nữa.” Anh vỗ vỗ cô, “Nên mấy chuyện trẻ con này tốt nhất bớt làm, nhất là lúc đông người.” Ngữ điệu lần đầu khuyên bảo tận tình.

“Làm sao bây giờ? Mắt mắt muốn chết.”

“Nếu em không rời khỏi anh, không chừng còn nhiều người thấy em mất mặt nữa.” Anh nói.

Hà—

Tả Ý lúc này mới nhớ ra, nhanh chóng rời khỏi anh. Tư thế vừa rời của cô rất giống cô gái thương thầm trộm nhớ lao mình vào anh chàng đẹp trai nơi công cộng.

Mặt cô đỏ đến tận lúc vào phòng chiếu, bắt đầu chiếu phim, đèn trong phòng tắt hết.

Là bộ phim cũ [City of Angels], lần đầu tiên Tả Ý xem phim này.

Đến cảnh nữ diễn viên Maggie đang đạp xe trong rừng, buông hai tay đón ngọn gió thổi đến, mặt hiện nụ cười tươi tắn rạng rỡ, Tả Ý bỗng lần được tay Lê Trạch Lương, nắm chặt.

Anh quay sang nhìn cô. Nhờ ánh sáng màn hình, anh thấy mặt cô đầm nước mắt.

Hạnh phúc nhường ấy, cả phòng ai cũng mỉm cười cho tình yêu của hai nhân vật chính, chỉ mình cô khóc lặng lẽ.

Anh nắm tay cô, nhỏ nhẹ hỏi: “Tả Ý? Em sao vậy?”

“Em không biết, cảm thấy họ ngọt ngào quá lại làm em có dự

cảm chẳng lành.”

Lệ Trạch Lương nghe vậy đứng dậy kéo cô.

“Chúng ta đi.”

Tả Ý buồn bực, “Sao vậy?” Chẳng lẽ cô làm anh giận nữa sao?

“Đi thôi.”

Cô cứ thế lơ ngơ bị anh kéo ra khỏi rạp. Vừa ra ngoài đường, gặp Mạnh Lê Lệ - quả phụ của Hoàng gia từ trung tâm thương mại đi ra. Cô ấy đưa túi xách cho tài xế, xoay người đi đến.

“Lệ tổng, luật sư Thẩm.”

Lệ Trạch Lương gật đầu chào lại.

Ánh mắt Mạnh Lê Lệ dời đến bàn tay đang nắm của hai người, Tả Ý hơi ngại ngùng nên buông ra.

“Không ngờ luật sư Thẩm tìm được mối duyên tốt đến vậy, chúc mừng cô.” Cô cười, thật lòng chúc mừng.

Trò chuyện mấy câu, hai bên chia tay.

“Anh với Mạnh Lê Lệ quen thân hả?” Tả Ý nói.

“Bạn bè làm ăn, không nói rõ là quen thân hay không quen được. Hai người quen nhau à?”

Tả Ý đáp: “Trước kia Hoàng tiên sinh mất, cô cậu nhà họ Hoàng tranh chấp tài sản với cô ấy, vụ đó em giải quyết.”

Lệ Trạch Lương gật đầu, “Cô ấy điều hành ngân hàng Hoàng gia khá tốt.”

Một lát sau, cô lại hỏi anh, “Sao không xem cho hết phim?”

Anh nãy giờ tuy không nói gì, cũng không thấy anh tức giận, vậy thì tại sao?

“A Diễn, anh sao vậy?” Cô tiếp tục hỏi.

Hồi lâu anh mới thản nhiên trả lời: “Nếu chúng ta không xem đoạn sau, vậy bọn họ không phải luôn dừng lại ở đó ư.”

Nghe xong, Tả Ý bất giác nở nụ cười.

Rồi, cô cả vồn lẫn lời trả lại anh bốn chữ: “Anh mới trẻ con.”

Chương X

1.

Nghỉ ngơi một tuần, hôm sau Tả Ý đi làm lại. Buổi sáng dậy muộn, cô vội vàng thay đồ, ăn cơm.

Vừa xuống thang máy, lúc lên xe Tả Ý sực nhớ quên mang điện thoại, vậy thì trễ mất thôi.

“Buổi đấu giá C078 của chính phủ sẽ diễn ra vào tuần sau.” Quý Anh Tùng báo cáo.

“Tiền kí quỹ nộp chưa?”

“Nộp rồi. Giám đốc Tiết nói bên Nghiệp Hưng đã chuẩn bị chu toàn.”

“Dù có chu toàn thế nào cũng là nói chuyện bằng tiền.” Lê Trạch Lương cười nhạt.

“Nếu thắng chúng ta phải nộp tiền ngay.”

“Không phải nếu, mà là chắc chắn thắng.” Lê Trạch Lương cắt lời anh. “Về mặt tiền bạc không cần lo, lần này làm cho chặt chẽ là được.”

“Chuyện vịnh Lam Điền...” Quý Anh Tùng nói.

“Chuyện này cậu không cần hỏi đến.”

Nói đến đây thì thấy bóng dáng Tả Ý. Câu chuyện hai người đang nói lúc Tả Ý quay lại thì đồng thời ngừng lại. Quý Anh từng biến lại thành Quý đầu gối chỉ biết lái xe mà không nói câu nào.

“Sao thế?” Tả Ý vừa lên xe cảm thấy không khí hơi nặng nề, “Nói xấu sau lưng em à?”

“Tụi anh đang nói có khi nào em về phòng tìm một hồi mới thấy di động đã ở trong túi xách rồi không.” Anh nheo mắt cười nói.

“Sao anh biết hay vậy?” Tả Ý nguýt anh.

Lâu ngày mới đi làm lại, có vài người nhìn cô hơi lạ lùng, cô vừa quay đi là có người xì xào bàn tán sau lưng.

Trong cantin nhân viên, tiểu Hoàng từ xa thấy cô, ngượng ngùng đến ngời: “Xin lỗi nha Tả Ý. Không biết cô với Lệ tiên sinh...”

Hoá ra—họ đã biết quan hệ giữa cô với Lệ Trạch Lương. Cũng khó trách, trong bệnh viện người ra người vào, làm sao có thể không có lời đồn thổi.

“Chuyện mua nộ hôn lần trước, là đùa với cô thôi, mong cô đừng để trong lòng.” Tiểu Hoàng đỏ mặt. “Vớì đừng nói Lệ tiên sinh biết.”

“Ồ——” Tả Ý kinh ngạc nói, “Tôi còn gom được rất nhiều ly anh ấy dùng một lần, vậy không phải là mất mỗi rồi sao.”

Thật ra cô chỉ nói cho các cô ấy nhẹ nhõm.

Bọn tiểu Hoàng giật mình, sau đó hiểu ra rồi cười. Các cô biết Tả Ý đang nói đùa, nhưng từ đó cũng thấy được Tả Ý vẫn là Tả Ý, không phải vì biến thành Phượng Hoàng mà vênh váo coi thường các cô.

Người ngoài đều nghĩ, Thấm Tả Ý và Lệ Trạch Lương là câu chuyện cổ tích của cô bé Lọ Lem và bạch mã hoàng tử. Nhân viên bình thường duyên may gặp được “bạch mã” của Lệ thị.

Cô bé Lọ Lem ngã bệnh, thế nên “bạch mã” vì nàng mà tiêu tuý hao gầy. Tình tiết như thế, quả thật đúng là buổi đại tiệc thất đãi toà nhà Lệ thị.

Không đây hai ngày, Tả Ý bị Đường Kiều điều về văn phòng, việc này Kiều Hàm Mẫn không nói, Lệ Trạch Lương không nói, cô cũng hiểu. Gây thành chuyện như thế với khách hàng, ảnh hưởng dù sao vẫn là không tốt.

Anh nói, “Vậy cũng tốt.”

Tả Ý gật đầu.

Về lại Đường Kiều, gặp những khuôn mặt quen thuộc, Tả Ý cảm thấy vô cùng thoải mái. Không có văn phòng riêng, mà ngồi cùng mọi người, bàn cô vẫn còn chỗ cũ.

Đồng nghiệp mới vào thân thiết gọi cô: “Chị Tả Ý.”

Người lớn tuổi gọi cô, “Tiểu Thẩm.”

Chu Bình Hình gọi cô, “Tả Ý.”

Ở đây và Lệ thị hoàn toàn không giống nhau. Ở Lệ thị quy định rất nghiêm ngặt, quần áo không được xuề xòa, ngay cả đồng nghiệp nữ muốn nói chuyện với nhau cũng phải lén lút.

Tả Ý hài lòng vươn vai uốn lưng, bắt đầu làm việc.

Buổi chiều, Ngô Uy Minh từ ngoài về, thấy Tả Ý liền trêu: “Ô—vợ vua cũng phải đi làm à.”

“Gì mà vợ vua chứ.” Tả Ý bực bội.

“Em không biết à, quận Phi Thuý C078 kêu giá cao nhất, Lệ tiên sinh của tụi em vinh dự trở thành vua nhà đất.”

Chuyện này cô có nghe loáng thoáng, còn việc công ty vì cô nằm viện nên không tham gia.

“Giá cao lắm hả?”

Ngô Uy Minh nói giá xong lập tức lắc đầu than thở: “Mắc phát sợ, chủ yếu là cạnh tranh với Nghiệp Hưng ghê lắm.”

À, trước kia Lệ thị từng đụng chạm đến Nghiệp Hưng. Tả Ý im lặng.

Lúc trên xe anh và Quý Anh Tùng bàn đến chuyện này, anh nói không có gì. Không có gì—một thời gian dài anh đều cho người ta cảm giác này. Giọng điệu như trời có sập xuống thì một câu đó cũng đủ để giải quyết.

“Giữa chừng xuất hiện Trình Giảo Kim, phải nâng giá không ít mới thắng được. Khoảng thời gian trước vừa đầu tư một mỏ vào vịnh Lam Điền, giờ được nâng thành vua nhà đất, Lệ thị quả là tiền tài lớn mạnh.” Ngô Uy Minh than thở, “Chỉ là, Tả Ý à, chẳng lẽ hai người chưa hề nói mấy chuyện này.” Hai người đương nhiên là nói cô và Lệ Trạch Lương.

“Tụi em không nói chuyện công việc.” Tả Ý nói.

“Chẳng lẽ chỉ nói chuyện tình yêu? Trời ạ, Tả Ý. Chỉ anh cách đi, anh tìm không ra chuyện nói với chị dâu em nè.”

“Đi chết đi.” Tả Ý cười.

Lúc Tả Ý tan tầm, trời đang lất phất mưa. Cô giương dù, đi bộ đến tàu điện ngầm. Đi ngang cửa hàng hoa, thấy một giỏ cúc vàng, cô ngời xồm xuống, sò sò chúng.

Cô rất thích loại hoa này.

Sắc vàng rực rỡ nở rộ vào hai mùa Xuân và Thu, lúc hoa nở rộ từng bông, từng bông như mặt trời tươi thắm, nên cô cứ hay tùy tiện gọi chúng là “Hoa mặt trời”.

Cô gái ở cửa hàng hoa hỏi: “Chị mua hoa ạ?”

“Vâng.” Tả Ý trả lời.

Cô ôm một bó cúc vàng về nhà, không còn tay nào mở cửa, cho nên Lê Trạch Lương ra mở cửa, thấy Tả Ý ôm cả đống hoa bỗng nhiên xuất hiện trước mặt anh.

Cô cười nói: “Em mua tặng vua nhà đất đây.”

Anh giật mình trong một thoáng.

Cô vừa vào đổi giày, anh liền cầm áo rồi nói: “Đồ ăn dọn ra bàn rồi, em ăn lúc còn nóng đi.”

“Anh ra ngoài hả?”

“Ừ.” Lê Trạch Lương đáp.

Mấy ngày liên tiếp sau đó, anh đều rất bận rộn, về đến nhà là lúc cô đã ngủ say. Cô biết, sau khi đấu giá phải nộp tiền kí quỹ ngay, còn quy định ngày cụ thể phải giao khoản tiền theo tỉ lệ nhất định, nếu vi phạm, không chỉ số tiền kí quỹ kia mất trắng, còn bị chính phủ kiện tụng.

Cho nên, chắc chắn anh đang xoay xở tiền, hoặc là giao thiệp khắp nơi.

Đêm hôm đó, anh về nhà, đi thật khế vào phòng ngủ, cởi bộ âu phục đứng gần giường, xoay người cúi đầu chăm chú nhìn cô

hồi lâu, rồi hôn nhẹ lên mu bàn tay cô.

“Ủm?” Cô đang ngủ say cảm thấy nhồn nhột, lơ mơ mở mắt.

“Tỉnh thì xoay lại đi em, đừng nằm sắp ngủ.”

“A Diễn.” Cô xoay người nằm thẳng.

“Ừ.” Anh ngồi xuống mép giường.

“Mệt không?”

Anh cười khê, “Không mệt.”

Tả Ý nhòm người dậy, ôm anh, “Anh ốm quá đi. Tro xương rồi, ôm cần tay em.” Cô đau lòng nói.

“Làm gì có chứ?” Anh lại cười.

“Còn ốm nữa em sẽ không ôm anh đâu.” Cô nói.

“Vậy thì đừng ôm.” Anh cup mắt nói lầy. Dường như thói hẹp hòi lại bắt đầu tái phát.

“Quý hẹp hòi!” Tả Ý nói, “Chọc anh thôi, đùa có tí đã giận.”

Anh vẫn cup mắt, không nói một chữ.

“A Diễn——” Tả Ý gọi anh.

“A Diễn!” Gọi thêm lần nữa

Anh vẫn không lên tiếng.

“Được rồi, được rồi,” Tả Ý đầu hàng, “Em sai rồi, không dám hăm dọa anh nữa, anh đừng ngó lơ em mà.” Vừa làm nũng, vừa giang hai tay đền cho anh con gấu bông sống.

Không nghĩ Lê Trạch Lương lúc này cũng không kìm nổi mà nhếch miệng cười.

Anh rõ ràng là cười trộm.

Động tác Tả Ý khựng lại giữa chừng, mặt đỏ ra, một hồi mới sức tỉnh: “Ha, anh ghẹo em.”

Dù vậy cô lại không tức giận, vẫn cho anh một vòng ôm thật lớn, sau đó cười hi hi.

“Có mệt không?” Cô nhào vào ngực anh hỏi.

“Em vừa hỏi rồi.”

“Có hả?” Cô ngẫm nghĩ.

“Sao phải hỏi hai lần?” Anh hỏi.

“Hả? Tự nhiên em quên.”

“Quên hay muốn kiểm tra thể lực của anh?” Khoé miệng anh

nhếch nụ cười gian manh.

“...” Người này lại nữa rồi.

Có phải thật không cần lo cho anh không?

Đêm đó, Lê Trạch Lương quả thật đã chứng minh thể lực của anh rất tốt.

2.

Tuy anh che giấu rất tốt nhưng Tả Ý không phải con nít ba tuổi, dụ ngọt một tí là không biết trời trăng gì nữa. Sự lo lắng ngày càng hiện rõ trên mặt anh, nhưng về nhà là giả vờ hết sức phấn chấn.

Gần đây anh hút thuốc rất nhiều, nhưng anh không hút trong phòng, biết Tả Ý không thích mùi khói thuốc nên ra ban công hút, hút hết vào rửa tay mới đến gần cô.

Hôm nay, Tả Ý nghe anh một mình đứng ngoài ban công ho mấy lần.

“Anh bị cảm à?”

“Không có gì.”

Mới nói xong không có gì lại ho sù sụ.

Tả Ý liếc anh một cái, đến tủ thuốc tìm thuốc cảm cho anh.

“Xoay tiền e là gặp khó khăn.” Ngô Uy Minh bí mật nói riêng.

Thời gian quá gấp, số tiền lại lớn đến thế.

“Đúng vậy.” Tả Ý đáp.

Không có xí nghiệp nào có sẵn tiền mặt nhiều, tiền đều từ ngân hàng. Trước kia Lê thị thường vay Huy Hồ, bây giờ vì cô mà hai bên trở mặt.

Cô quả là gây thêm phiền phức.

Tả Ý thờ dài não ruột, đột nhiên nhớ đến một người.

Người đó đã nói: “Nếu sau này luật sư Thẩm cần tôi trợ giúp, tôi nhất định cố gắng.”

Tả Ý nghe mà không để tâm lắm, giờ nhớ lại, không biết tình cảm này có đáng giá hay không.

Cô hỏi Ngô Uy Minh, “Anh có điện thoại của Mạnh Lê Lê không?”

“Có. Em không có hả?”

“Em xoá rồi còn đâu.”

Hiện nay Mạnh Lê Lê không phải quản lý ngân hàng Chính

Nguyên đấy ư, hoặc có lẽ nói là chủ cũng không quá đáng. Tả Ý bấm số điện thoại Mạnh Lê Lê, hẹn thời gian gặp cô ấy.

Mạnh Lê Lê bây giờ không còn là bà quả phụ chờ phân chia tài sản của nửa năm trước, nhưng đối với Tả Ý vẫn rất khách sáo.

Mạnh Lê Lê không hẹn gặp ở văn phòng đã là giản dị dễ gần lắm rồi.

Bốn giờ chiều, Tả Ý gặp Kiều Hàm Mẫn xin nghỉ, xách túi về sớm. Ngô Uy Minh bảo, “Đúng lúc anh không có việc, hay đi chung với em nha?”

Tả Ý cảm kích nhìn anh.

Vì thế, hai người xuất phát đến điểm hẹn.

Trên đường đi Tả Ý suy nghĩ rất kỹ, thái độ phải khiêm nhường cung kính ra sao mới kiếm được cảnh ô liu của Mạnh Lê Lê.

Tả Ý giống như lúc mới ra toà, hai người trong xe luyện lời đối đáp như tập kịch.

Tả Ý đến sớm mười phút, không ngờ Mạnh Lê Lê còn đến sớm hơn.

“Ngại quá, chúng tôi đến trễ.” Tả Ý đành nói.

“Là tôi đến sớm thôi.” Mạnh Lê Lê cười. “Hiếm khi được luật sư Thẩm hẹn gặp.”

“Thật ra...” Tả Ý nói, “Không có chuyện thì không tới tìm, nhưng có chuyện muốn nhờ cô Mạnh hỗ trợ.”

“Cô gì mà cô chứ, chị lớn hơn em có mấy tuổi, kêu là chị Mạnh được rồi. Chẳng biết có hân hạnh được luật sư Thẩm gọi cho một tiếng chị không.” Cô ấy cười khẽ, mắt long lanh rất hút hồn.

“Chị Mạnh.” Tả Ý vui vẻ gật đầu, “VẬY cũng gọi em là Tả Ý đi.”

“Tả Ý, tên rất hay. Nếu Gia Huy nhà chị được một nửa thầu hiểu lòng người như em thật tốt quá.” Mạnh Lê Lệ nói.

Thấy câu chuyện càng lúc càng xa, Tả Ý cảm thấy không ổn, có phải đối phương không muốn nhúng tay vào không.

Không ngờ Mạnh Lê Lệ sau khi nói việc nhà xong, ngắn gọn hỏi thẳng: “Em nói nhờ chị hỗ trợ, có phải chuyện tiền nong của Lệ thị?”

Cô ấy vừa đoán đã trúng, quả là có dự định trước.

“Đúng vậy, nhờ chị Mạnh hỗ trợ.”

“Bà cụ Chu đã có lời với chúng tôi, ai cho Lệ thị vay chính là gây sự với bà cụ. Hiện giờ Chu gia tuy là mất đi thanh thế, nhưng lời bà cụ vẫn có trọng lượng. Lệ thị làm vậy, dù gì vẫn quá kích động. Thanh niên ấy mà, có một số trường hợp không thể va

chạm, anh ta hành động quá tuyệt tình.”

Nghe vậy lòng Tả Ý đã nguội lạnh hơn nửa.

“Nếu chị Mạnh có thể giới thiệu, em tình nguyện đến Chu gia xin nhận lỗi.” Tuy cô bướng bỉnh vô cùng, nhưng chỉ cần có khả năng giúp anh, bản thân cô chịu thiệt thòi thế nào cũng được.

“Làm thế e không được. Tuy chị không quen Lê tổng, nhưng cũng nghe chút ít về tính tình của cậu ta, chắc em tới tìm chị, cậu ta không biết đâu nhỉ.” Mạnh Lê Lệ lắc đầu nói.

“Anh ấy cố chấp lắm.” Tả Ý then thùng nói.

“Thật không ngờ, tính cách đó cũng có người yêu.” Mạnh Lê Lệ nói.

“Tả Ý,” Mạnh Lê Lệ ngừng một hồi, nói tiếp, “Việc này chị tình nguyện giúp em.”

Tả Ý kinh ngạc nhìn cô ấy, sau một giây thần thờ thì bật cười, sau đó nhìn Ngô Uy Minh vẫn không hề lên tiếng ngồi bên cạnh.

“Cảm ơn chị.” Cô thật lòng biết ơn.

“Chị giúp đỡ chỉ có một nguyên nhân. Không phải vì chị tin Lê thị hay có hứng thú với Lê tổng, muốn được trả công gì đó, mà là vì em, Tả Ý.” Mạnh Lê Lệ với tay nắm chặt tay Tả Ý, nói, “Thời gian bất lực nhất trong cuộc đời chị đã được em giúp đỡ. Gia Huy bất hoà với chị, trước mặt mọi người làm nhục chị, bạn

trai lại trốn mất, cũng do em chặn trước chị.”

“Đó là... công việc của em.” Cô cười.

Mạnh Lê Lê nói: “Chị đồng ý với em, cũng do Lê tổng có năng lực, đáng thử một lần. Có điều đây chỉ là ý của chị, còn phải chờ sự đồng ý của ban giám đốc. Hôm qua Lê thị vừa liên lạc với Chính Nguyên, nếu được thông qua thì hay quá.”

“Cảm ơn chị.” Tả Ý lại cảm ơn.

Mạnh Lê Lê cười, “Hôm đó gặp hai người trên đường, chị là người ngoài mà còn thấy hạnh phúc. Hi vọng người yêu nhau sẽ được gần nhau.” Nói câu này, mắt cô ấy toát vẻ rầu rĩ.

Trên đường về, Ngô Uy Minh nói: “Không dè Mạnh Lê Lê làm việc ngay thẳng thật.”

Buổi tối, Tả Ý giống như con mèo nhỏ bám sát ngực anh.

Cô cứ nghĩ mãi nên nói với anh thế nào, để anh chấp nhận, không đụng chạm đến tự ái của anh.

“A Diễn, nếu em làm chuyện cho anh giận thì sao đây?” Cô hỏi.

“Chẳng lẽ em có làm được chuyện cho anh vui à?” Anh cười nhạo.

Cô tức tối cắn cằm anh.

Anh bị đau rồi cười, cười một lúc lại ho khụ khụ.

“Anh lại không uống thuốc đúng giờ phải không?” Cô hỏi anh.

Anh không trả lời tức là thừa nhận.

“Lớn vậy rồi còn sợ uống thuốc.” Tả Ý lắc đầu.

Sáng hôm sau, Tiết Kỳ Quy hấp tấp vào văn phòng Lê Trạch Lương.

“Lệ tiên sinh, Chính Nguyên đồng ý cho vay rồi.”

Lê Trạch Lương đang tìm hồ sơ trong ngăn tủ, nghe Tiết Kỳ Quy nói thế thì kinh ngạc.

“Sao lại thế?”

Tiết Kỳ Quy kể lại từ đầu đến cuối.

“Hôm qua, cô Thẩm đến gặp Mạnh Lê Lệ?” Anh nghe xong chột hỏi.

Tiết Kỳ Quy nói: “Không rõ lắm, tôi hỏi thăm ngay, rồi báo lại anh sau.”

Khi Tiết Kỳ Quy đi rồi, anh vẫn ở trước ngăn tủ lục tìm hơn mười phút. Trong lúc đó tiểu Lâm vào châm nước cho anh.

Lần thứ hai cô vào thấy anh vẫn đứng đó.

Cô ngờ ngợ hỏi: “Lệ tiên sinh, ngài tìm gì ạ?”

Nghe tiểu Lâm hỏi, anh hơi thất thần. Hoá ra anh khó chịu đến thế, đồ muốn tìm trước khi Tiết Kỳ Quy vào đã quên mất, chỉ máy móc lặp lại động tác tìm kiếm.

Tiểu Lâm thấy sắc mặt anh không tốt, không dám ở lâu, để tách xuống bàn rồi ra ngoài ngay.

Tác giả có lời muốn nói: Nhắc lại nhân vật để mọi người đỡ chóng mặt. o(>_<)o ~~

Ngô Uy Minh?? Là đồng nghiệp trong văn phòng luật với Tả Ý á.

Mạnh Lê Lê?? Ở chương một, Tả Ý lo di chúc còn chịu một cái tát thay cô ta. Là chủ ngân hàng Chính Nguyên.

Gia Huy?? Hoàng Gia Huy, con chồng của Mạnh Lê Lê, lần đầu tiên tát Tả Ý một cái, sau đó bị Lê Trạch Lương cảnh cáo. Còn là cô gái Lê Trạch Lương cực kì quan tâm. (Câu này lạ lắm nhỉ, ha ha)

Tiết Kỳ Quy?? Giám đốc Lệ thị.

Trong chốc lát, Tiết Kỳ Quy gọi đến cho anh câu trả lời thuyết phục.

“Cô ấy đi một mình?” Lệ Trạch Lương hỏi.

“Có đồng nghiệp Ngô Uy Minh.” Tiết Kỳ Quy đáp.

“Ừ. Lão Tiết, cậu sắp xếp đi, tối nay mời Chính Nguyên dùng cơm.” Lệ Trạch Lương nói, “Lần trước tôi bảo cậu đăng kí tài khoản chuyển tiền, làm xong chưa?”

“Mở xong rồi, nhưng con số hơi lớn.”

“Cậu xử lý là được rồi.”

Buổi chiều Tả Ý vất vả lắm mới về sớm, vào siêu thị mua nguyên liệu với sách dạy nấu ăn, định bụng về sớm thử lại tài nghệ đã lâu không nấu nướng. Cô đẩy xe đẩy, chọn rất nhiều món anh thích ăn.

Một mình cô ôm đồ ra tàu điện ngầm, rồi ì ạch xách về nhà. Vậy mà, vừa vào nhà thì nhận được tin nhắn của Lệ Trạch Lương.

“Buổi tối anh có tiệc, không về nhà ăn cơm.”

Một câu không mặn không nhạt.

Cô nhìn hai dòng chữ trên màn hình, lòng không biết thế nào, mơ hồ khó chịu. Bình thường nếu không về, anh ít khi dùng tin

nhấn mà gọi điện luôn.

Đây là lần đầu tiên anh báo với cô thế này.

Là không muốn nói chuyện với cô, hay hiện giờ đang bận bịu quá không thể tranh thủ chút thời gian?

Chắc có lẽ ý sau rồi, cô tự an ủi.

Tám giờ, chín giờ, mười giờ, mười một giờ... Kim giờ trên đồng hồ treo tường nhích từng số một, Lê Trạch Lương vẫn chưa về. Tả Ý càng lúc càng mất kiên nhẫn, đổi kênh ti vi cả trăm lần, bắt đầu nổi điên.

Cô có lòng tốt nấu cơm cho anh, anh nói không về là không về, còn ở ngoài rượu chè bê tha, đến khuya a cũng chưa về nhà.

Đáng ghét!

Thật đáng ghét!

Vô cùng đáng ghét!

Lát nữa nhất định không nhìn mặt anh! Tuyệt đối không thể mềm lòng!

Tả Ý quyết định đi tắm, lúc xả nước hình như nghe tiếng anh mở cửa. Cô âm thầm dự định, lát nữa phải làm bộ mặt oán phụ cho anh thấy, cho anh nếm mùi.

Cô tắm xong ra phòng khách, rồi đến thẳng phòng ngủ, nhưng không nén được vẫn liếc sang nhìn Lê Trạch Lương một cái. Anh ngồi trên sofa, đưa lưng về phía cô, nên không thấy anh ngồi đó làm gì.

Tóm lại đã về đến cũng không nói chuyện với cô, Tả Ý thờ phì phì tắt đèn phòng khách, bỏ anh ngồi trong bóng tối, sau đó lên giường trùm kín đầu.

Nhìn nhìn ba, bốn phút, người bên ngoài không động tĩnh gì, cũng không thấy đứng dậy mở đèn.

Bị đông cứng rồi sao? Tả Ý bực bội.

Cô hoài nghi rời giường, thấy anh vẫn ngồi đó, không nhúc nhích. Cô bước thêm một bước, không ngờ đá phải chân ghế cạnh đó. Vì đã cắt móng chân, nên đầu ngón chân bị đụng đau khiếp.

Anh bỗng lên tiếng, “Đụng trúng chỗ nào rồi, ra anh xem.” Giọng nói mệt mỏi, trầm khàn.

Cô không để ý anh, làm bộ mình đi uống nước.

“Tả Ý.” Anh gọi.

Cô không thèm ngó, đi vào phòng bếp.

“Tả Ý, anh đau đâu.” Anh nói.

Câu này vừa nói ra, lập tức có hiệu quả.

Cô liền dừng bước xoay nhanh người hỏi: “Sao vậy?”

Lệ Trạch Lương nhếch môi, hài hước nói: “Không phải em định không thèm nhìn anh sao?”

Tả Ý tuy trong tối không nhìn thấy mặt anh, nhưng cũng mừng tưng lúc anh nói câu này bằng vẻ mặt đắc chí như thế nào.

Anh dám cố ý nói đau đầu lừa cô.

“Xì——” Tả Ý giận nguyền rủa.

“Đến đây, anh ôm chút.” Anh vẫn mặt dày nói.

“Không có cửa đâu! Trên người anh không phải mùi thuốc lá thì là mùi rượu, mùi hôi bốc từ lưng, nghe mùi thấy gớm.” Cô đứng đó giằng co với anh.

Anh không hề tức giận, trái lại còn cười lớn.

“Hừ——” Cô bất mãn.

“Rót giùm anh ly nước.” Anh cười rồi nói.

“Nghĩ hay nhỉ.”

“Tả Ý,” Anh dịu dàng gọi cô, “Cổ anh khát khô khó chịu quá.”

Thế kia là nhận lỗi, hình như không phải làm bộ. Lòng cô thật ra cũng hơi hơi lo lắng. Nghe lời rót ly nước đến trước mặt anh.

Lúc đưa cho anh, cô đụng phải tay anh nóng bừng, hết hồn.

“Anh sao rồi?” Cô vội vàng ngồi xổm xuống, sờ sờ trán anh, hình như đang sốt.

Hoá ra nhức đầu là thật à.

“Uống nhiều quá, hơi nhức đầu, ngủ một giấc là khoẻ.” Anh cười.

Thấy anh cười, Tả Ý đoán anh uống cũng không ít, bằng không ngày thường làm gì ngu ngu thế này.

“Rõ ràng là cảm rồi còn đi uống rượu, còn muốn sống nữa không? Thế nào là do rượu, thế nào là phát sốt, anh không phân biệt được à?” Cô càng nói càng giận, lập tức đi tìm thuốc hạ sốt, thuốc cảm cho anh.

Sắc mặt anh càng uống càng xanh, người thường nhìn không biết có say hay không. Nhưng chỉ cần quá giới hạn, cả người sẽ nóng hổi. Nhưng chắc chắn không phải kiểu nóng hăm hấp như bây giờ.

Cho anh uống thuốc, Tả Ý dìu anh lên giường, rồi lấy khăn nhúng nước ấm lau người cho anh.

Anh nằm trên giường.

Tả Ý cởi nút áo cho anh, vòng ngực rắn chắc hơi lộ ra. Da anh rất kì quái, có say rượu hay phát sốt cũng không ửng hồng. Nhưng khăn nóng vừa chạm vào, lại bắt đầu ửng màu hồng nhạt.

Tuy đã ôm rất nhiều lần, chạm cũng rất nhiều lần, nhưng lau đôi ngực săn chắc kia, Tả Ý lại thấy xấu hổ không để đâu cho hết.

Anh hé mắt nhìn cô, hỏi: “Em đỏ mặt gì vậy?”

Người này uống rượu say chỉ số thông minh thấp hẳn, nói chuyện thật thẳng thắn.

“Nếu lát nữa không hạ sốt, chúng ta phải đi khám.” Cô nói.

“Không đi bệnh viện.”

“Sao lại không đi?”

“Anh thấy bệnh viện là bực mình.” Anh nói.

“Vậy lúc em nằm viện anh mỗi ngày đều đến thì sao?”

“Cái đó không giống.”

“Sao không giống?” Tả Ý thay thau nước lau tay, lau mặt cho anh.

“Có chích cũng là chích em, không phải chích anh.” Anh miễn

cường nói.

Tả Ý lườm chấy anh, xem ra anh say cũng còn tỉnh táo lắm.

Sau đó, cô pha nước mật ong cho anh, để gần giường, để phòng ban đêm anh khát nước. Làm xong xuôi mọi chuyện thì trời đã gần sáng, Tả Ý mới chui vào chăn nghỉ ngơi.

Tường anh đã ngủ, nên khe khẽ đưa mu bàn tay ướm thử nhiệt độ trên trán anh, xem anh còn sốt không. Thì bị anh nắm lấy.

“Tả Ý.” Anh nhắm mắt gọi cô.

“Hửm?”

“Cảm ơn.”

“Ừ, sau này anh dịu dàng với em là được.” Cô rộng lượng nói.

“Anh nói chuyện Chính Nguyên ấy.”

Tả Ý ngẩn ra. Thì ra anh đã biết, hèn gì vừa rồi bất kể là tin nhắn cũng vậy hay về đến ngôi yên trên ghế cũng vậy, đều là giận dỗi.

Nhưng không biết thế nào anh lại nghĩ thông.

Tả Ý nghe xong cười khẽ, “Không cần cảm ơn.”

Chuyện cho vay đường như đã được xác định, còn rất thuận lợi.

Một ngày nọ, Tả Ý vô tình đọc được một tin trên tờ báo tỉnh để trong văn phòng.

“Phương án đường cao tốc thành phố A-B đã được thông qua vào tháng này.”

Chu Bình Hình than thở nói: “Thật tốt quá, sau này mấy cậu về nhà đỡ tốn biết bao nhiêu thời gian rồi.”

Tả Ý đáp: “Ừ. Đường cao tốc trước vòng hơi xa, hơn nữa giao thông cũng kém.”

Lệ thị ở thành phố A hôm qua nhận được tin này trước tiên.

Đầu giờ làm, Lệ Trạch Lương tìm Tiết Kỳ Quy, “Bản vẽ kế hoạch đường cao tốc giáp giới vẫn chưa thấy.”

“Có thể phải đợi một, hai tiếng nữa, bên kia chưa đến giờ làm việc. Chúng tôi đã liên hệ Đông Chính rồi.”

Lệ Trạch Lương gật đầu, “Chúng ta nhất định phải biết tin chính xác trước giới truyền thông.”

Giữa trưa, Tả Ý đột nhiên nhận được điện thoại của Lệ Trạch Lương, anh nói phải đi công tác đến thành phố B.

“Muốn anh mang gì về cho không?” Anh hỏi.

“Bánh đậu xanh phố Trường Thuận.” Tả Ý đáp không lưỡng lự.

Đây là món yêu thích nhất của cô.

“Được.”

“Khi nào anh về?”

“Chắc ngày mai.”

“Ừ.”

“Tối khoá cửa cho kĩ, không được tùy tiện mở cửa cho người lạ, trước khi ngủ nhớ đánh răng.” Anh lại bắt đầu cảm râm uồn nắn thói quen hàng ngày của cô.

“Được rồi, được rồi. Biết rồi mà.” Ngoài cô ra chắc không ai biết người này mắc bệnh lái nhái đầu.

4.

Thành phố A bắt đầu vào mùa mưa.

Lệ Trạch Lương thất hẹn, mấy ngày liên tục anh vẫn chưa về nhà.

Nhưng mỗi lần nói chuyện điện thoại với anh, anh đều nói: “Không có gì, nhiều việc vụn vặt thôi.”

Hôm đó, Tả Ý đang làm việc thì nhận được điện thoại của Lê Trạch Lương.

“Tả Ý, em xuống đi.” Anh nói.

“O! Làm chi?”

“Anh ở ngoài Đường Kiều.”

“Hả!?” Tả Ý ngớ ngời, không thể nào, anh đang ở thành phố B mà.

“Nếu không xuống, anh đi lên gọi em đó.” Anh dọa cô.

“Anh về rồi thật hả?” Cô hỏi lại lần nữa.

“Mau lên.” Anh hơi mất kiên nhẫn.

“Sao anh không nói em biết?”

Cô vừa nói vừa ra khỏi thang máy, nhìn quanh quất, không ngờ mới lạng khựng mấy bước thì bị một bàn tay tóm lấy, chủ của bàn tay nhanh chóng kéo cô vào toilet nhỏ kế bên, sau đó lạch cạch khoá cửa. Một loạt hành động liên tục, song lại trong tích tắc, làm cô hoàn toàn không kịp trở tay.

Đến khi Tả Ý kịp phản ứng sợ đến mức suýt thét lên thì bị che

miệng lại, “Suyt——” nhìn kĩ lại hoá ra là Lê Trạch Lương.

“Anh làm gì thế?” Chữ thế còn chưa tròn chữ, miệng Tả Ý đã bị anh che lại.

Anh một tay đỡ sau ót cô, một tay vòng qua hông ép cô lên cửa. Động tác thuần thực, đầu tiên lưỡi liếm láp trên đôi môi khô ráp của cô đến khi nó ẩm ướt mới vào trong miệng. Đầu lưỡi anh không ngừng tìm kiếm trong miệng cô.

Nụ hôn đòi hỏi nồng cháy, làm cô thiếu không khí, ngực phập phồng, nhưng không làm sao có thể thoát khỏi anh. Đầu óc thiếu khí oxy nên bắt đầu choáng váng, tay cô đặt trên ngực anh muốn đẩy anh ra, nhưng cả người mềm nhũn, đành phó mặc cho anh.

“Tả Ý.” Anh khàn giọng gọi.

Cô thừa lúc anh lên tiếng, hít thở liên tục, nói không ra hơi đành gật đầu ra dấu đã nghe tiếng anh.

Anh nói: “Anh nhớ em, rất nhớ em.” Câu nói biểu lộ tình cảm khó kìm nén, tức khắc ôm cô vào lòng, cầm đặt trên đầu cô.

“Kéo em vào đây làm gì?”

“Chẳng lẽ em muốn anh hôn em ngay ngoài hành lang?”

Tả Ý ngửa đầu ngấm anh, trên mặt người này đúng là biểu hiện gấp gáp.

“Chúng ta lại hôn nhau trong toilet chứ.” Cô đỏ mặt cười nói.

Lệ Trạch Lương bổ sung: “Hơn nữa còn là toilet nam.”

Tả Ý tròn mắt, “Toilet nam?”

“Chứ em tưởng toilet nữ à?” Anh híp mắt cười xấu xa.

“Em...”

“Em cũng là khách quen rồi.” Anh châm chọc.

“...”

Mấy ngày không gặp, đột nhiên cảm thấy anh gầy đi rất nhiều, cô xót xa sờ sờ xương lồng mào và hai gò má hóp của anh.

“Chuyện bên kia xong rồi?”

“Chưa, anh tranh thủ mấy tiếng, chạy trốn đến đây.”

“Chạy trốn á?”

“Tả Ý,” anh lại kéo cô ôm vào lòng, “Tả Ý.” Anh gọi lần nữa.

“Hử?”

“Anh nhớ em, thật sự là rất nhớ.” Anh lặp lại câu nói vừa nãy bằng giọng điệu như một đứa trẻ.

“Nhớ em lúc nào?” Tả Ý ngược lên cổ ý hỏi.

Anh đáp: “Ăn cơm cũng nhớ, ngủ cũng nhớ, cả lúc nói chuyện với bọn họ anh cũng nhớ.”

Cô nghe lòng mình rung động, kiễng chân chủ động hôn anh.

Nhưng nụ hôn nhẹ hẫng, anh rên lên, há miệng, chiếc lưỡi nóng ẩm quấn lấy nhau, ẩm áp mềm mại. Anh vừa mút, hai tay vừa đàn ôm siết, tựa như muốn ép cô tan vào ngực.

Sau một hồi say đắm, anh lưu luyến không muốn rời môi cô, khẽ ngân nga, “Tả Ý, Tả Ý, Tả Ý của anh.”

“Vâng.” Cô rất thích cách anh trầm ấm gọi hai chữ ấy, nên đáp lời.

“Mình cưới nhau đi.” Anh nói.

Cô còn chìm đắm trong cảm xúc, định lơ đãng lên tiếng đáp, đột ngột khựng lại, ngẩng đầu hỏi: “Anh nói cái gì?”

“Anh nói Tả Ý mình cưới đi.”

Tả Ý lau mồ hôi, xem chút nữa nghe theo người này rồi, may mà không mù mờ đồng ý, những lúc thế này anh cứ hay làm chuyện bất ngờ.

“Em không thèm.”

“Tại sao?” Toàn thân anh cứng đờ, tay ôm cô mệt mỏi buông ra.

“Anh chắc chắn đây là cầu hôn?”

“Coi như là thế.” Tim anh trĩu xuống.

“Anh không biết cầu hôn ở đây, có hơi...” Cô ra dấu phía sau anh là bồn cầu, “Có hơi bất nhã.”

Lúc đi ra, Lê Trạch Lương ra trước thăm dò, thấy chung quanh vắng vẻ, mới ho một tiếng làm tín hiệu cho Tả Ý đi ra. Không ngờ vừa ra liền đụng phải Chu Bình Hình đi ra từ đối diện.

Chu Bình Hình thấy Lê Trạch Lương trong toilet nam đi ra, sau đó là Thẩm Tả Ý lén lén lút lút bám theo.

“Hai người...” Chu Bình Hình há hốc, chỉ chỉ Tả Ý rồi chỉ chỉ Lê Trạch Lương.

“Anh ấy nói cái vòi nước bị hư, nên mình vào xem.” Tả Ý mặt không đổi sắc nói.

“À.” Chu Bình Hình gãi gãi đầu, không biết câu này lạ ở chỗ nào.

Hai người vui vẻ rời khỏi Đường Kiều.

“May mà gặp Chu Bình Hình, bằng không là tiêu.” Tả Ý le lưỡi.

“Thật ra...” Anh nhìn cô, do dự không biết nên nói với cô không.

“Thật ra cái gì?” Cô nghiêng đầu hỏi.

“Chỗ em còn ai tên Tả Ý không?”

“Không có, thế nào?”

“Nếu trong toilet còn ai trong đó, em còn thê thảm hơn.”

“...”

Đúng vậy.

Người này cứ mỗi lần hôn là kêu hai chữ Tả Ý, nếu còn ai khác trong đó nghe được, không khó tưởng tượng Thâm Tả Ý cùng người ta đóng cửa làm gì bên trong...

Đúng là, tuyệt đối không còn mặt mũi nhìn ai, cực kì thê thảm.

Cô nghỉ sớm theo anh về nhà.

Trước khi trời tối anh lại đi, trước đó anh cứ dính lấy cô, nửa bước không muốn rời. Khi Quý Anh Tùng gọi điện thúc hối ba lần, anh mới rời nhà.

Anh đi ra rồi đột nhiên quay lại, “Tả Ý, anh nói thật đó.”

“Cái gì?” Cô hỏi.

Anh không đáp mà lấy vật gì trong túi để trên tủ giày, xoay người đóng cửa.

Tả Ý ngẩn ngơ nhìn cái hộp màu xanh nhạt anh để lại, mở ra xem, trong hộp là chiếc nhẫn kim cương sáu châu.

Anh nói, anh nói thật đó.

Anh muốn cô lấy anh.

Nhưng anh không chờ câu trả lời đã đi rồi.

Đêm hôm đó, Lê Trạch Lương không gọi điện chúc ngủ ngon như thường ngày, gọi cho anh cũng không được, Tả Ý không hiểu làm sao ngủ không yên giấc.

cdcd

Buổi sáng chen lấn trên tàu điện ngầm, đến Đường Kiều đã là chín giờ. Thấy mọi người chưa làm việc mà đang tụ tập xem tin trong máy tính.

“Em biết gì chưa?” Ngô Uy Minh lo lắng hỏi cô.

“Biết gì?” Cô khó hiểu.

“Vậy em lại xem này.” Ngô Uy Minh mở bản tin cho cô xem.

Vẫn là chuyện đường cao tốc thành phố A-B, nhưng trong đó

có mấy câu nhắc đi nhắc lại Lê thị.

“Đường cao tốc sẽ xuyên qua vịnh Lam Điền hay xây đường hầm ạ?” Phóng viên hỏi.

“Sau khi chuyên gia bàn bạc và lựa chọn kỹ càng, sẽ xây một đường hầm dài ba kilomet.” Tổng phụ trách thiết kế trả lời.

“Đường hầm dài đến ba kilomet, đã tính đến tình hình sông và lớp đá ngầm chưa ạ?”

“Điều này chúng tôi đã tham khảo toàn bộ bản quy hoạch rồi.”

“Đường hầm dài như thế, vấn đề thông gió sẽ giải quyết như thế nào?”

“Trong bản thiết kế của chúng tôi có bốn lỗ thông gió, nhưng rà soát lại địa hình chúng tôi phát hiện có lẽ lỗ thông gió thậm chí cả đường hầm sẽ làm tổn hại suối nước nóng ngầm của vịnh Lam Điền.”

“Ý ngài là, suối nước nóng thiên nhiên ở vịnh Lam Điền sẽ cạn kiệt?”

“E là vậy.”

Xem đến đây, Tả Ý há hốc miệng, nhìn Ngô Uy Minh.

“Có vì thế mà đổi tuyến đường hay không thưa ngài?” Phóng viên lại hỏi.

“Xác suất thay đổi tuyến đường không nhiều, dù sao đây cũng là công trình cấp chính phủ.” Người nọ cười.

Tả Ý nhìn máy tính, chậm rãi ngồi xuống, trong một lúc đầu óc hơi mờ dần.

“Lê Trạch Lương đâu?” Ngô Uy Minh hỏi.

“Ở thành phố B mấy ngày rồi.”

“Anh ta biết không?”

“Không biết...” Tả Ý nói thêm, “Ý em là em không biết anh ấy có biết không.” Cô nghĩ muốn loạn óc.

Ngô Uy Minh tay chống đầu, “Không có suối nước nóng, tin này mà lan ra không chừng phần lớn vịnh Lam Điền ngừng thi công, không thì một căn cũng không bán được.”

Tả Ý nhất thời rối loạn. Ý nghĩ đầu tiên trong đầu là gọi cho Lê Trạch Lương, không liên lạc được. Cô nóng nảy, bấm dây số hết lần này đến lần khác. Tiếc là trước sau vẫn không gọi được.

5.

Dương Vọng Kiệt biết tin này chậm hơn nhóm người bên Tả Ý.

Anh có một đồng nghiệp mua cổ phiếu của Lệ thị, hình như buổi chiều bắt đầu phiên giao dịch thì rút giá mạnh, nên rên la ầm ĩ. Dương Vọng Kiệt đến gần xem thử.

“Lệ thị rút ghê quá.” Người đồng nghiệp lắc đầu.

“Chỉ điều chỉnh thôi, công ty lớn cũng không đến nỗi.” Dương Vọng Kiệt nói.

“Anh Dương, anh không biết đâu, Lệ thị hợt ăn vịnh Lam Điền rồi.”

“Sao?”

Người đó mới mang tin vịnh Lam Điền kể ra.

Dương Vọng Kiệt nghe xong tròn mắt, vội vàng tìm Doãn Tiêu.

Doãn Tiêu cũng bó tay chịu chết, “Hơi khó giải quyết đó, nếu Lệ thị có sơ suất gì thì nhiều người vạ lây lắm.” Anh ta và Dương Vọng Kiệt có chân trong hạng mục nhỏ trong biệt viện Quan Lan, họ là một trong những nhà thầu nhận xây cho Lệ thị.

“Đợi xem sao đã.” Dương Vọng Kiệt nói.

Dù sao Lệ thị cũng là công ty lớn, không phải nói mất là mất được. Đã đầu tư mạnh tay đến vậy, sao có thể mù mờ đến thế. Anh biết Lệ Trạch Lương là người nói sao làm vậy, tuy ngoài mặt chuyện trò vui vẻ, gặp ai cũng hoà nhã cười vui, nhưng tính cách

tuyệt đối không cho người khác làm trái ý anh ta.

“Tôi cho người đến thành phố B thăm dò.” Doãn Tiêu nói.

“Cũng được, đề phòng vẫn hơn, bên này cũng phải chuẩn bị.” Để khỏi gặp phải làm mà không lấy được tiền.

Lúc Dương Vọng Kiệt đi, Doãn Tiêu hỏi: “Lần trước cậu nhờ tôi điều tra Thẩm Tả Ý, là cái cô cậu đưa đến vào ngày cưới tôi đúng không.”

“Ừ.”

“Cậu đã ăn trong bát lại trông trong nồi à? Em tôi mà uất ức gì, tôi cho cậu biết tay!” Doãn Tiêu nửa đùa nửa thật nói với anh.

Dương Vọng Kiệt cười, xem ra lần trước nhờ ông bạn thân này thăm dò Thẩm Tả Ý, chắc đã nghe ngóng hết chuyện liên quan giữa anh và cô ấy rồi.

“Không dám, không dám.” Dương Vọng Kiệt nói.

“Nói thật,” Doãn Tiêu thu lại nụ cười, “Người đàn bà này đừng dây vào. Lần trước cũng vì cô ta mà Lê Trạch Lương mới trở mặt với ngân hàng Huy Hồ.”

Chuyện này trong nghề đều biết, ngoài sáng không nói làm gì, nhưng trong tối lại truyền tai rất nhanh chóng.

“Nhưng mà,” Doãn Tiêu nghi hoặc, “Trên lí thuyết Lê Trạch

Lương làm hại Thẩm gia nhà tan cửa nát, cô ta sao ở cùng Lê Trạch Lương được nhỉ? Hoặc nên nói, Lê Trạch Lương sao lại giữ người đàn bà như thế ở bên mình.”

Dương Vọng Kiệt cười cười, không nói gì.

Đó là bởi vì Tả Ý cô ấy không nhớ bất cứ điều gì.

Buổi tối, Dương Vọng Kiệt đưa Doãn Tiểu Mi đi ăn cua, đang ăn giữa chừng tự nhiên nhận được điện thoại của Doãn Tiêu, “Vọng Kiệt, không ổn rồi.”

“Sao vậy?”

“Phá đám tâm tình ăn cơm của cậu với Tiểu Mi. Tình hình hơi khó giải quyết, cậu về một chuyến đi.”

Dương Vọng Kiệt nhanh chóng đưa Doãn Tiểu Mi về, quay lại công ty thấy Doãn Tiêu đây lo âu.

Doãn Tiêu quay sang nhìn anh, sắc mặt nặng nề.

“Tôi vừa lấy được tin bên ban giám đốc Chính Nguyên, sáng mai bọn họ sẽ tuyên bố rút vốn không cho Lê thị vay nữa.”

“Ồi!” Dương Vọng Kiệt chết sững.

“Nên chúng ta phải nghĩ cách lấy cho được tiền trước, còn cổ phiếu Lê thị cậu cũng nên bán đi.”

“Chính Nguyên sao đột nhiên...”

“Thời gian này phải cẩn thận, không chừng Chính Nguyên cũng mang tâm lý đó.”

“Tuần trước cho vay, tiền chưa tới nơi, giờ lại không cho, trở mặt cũng nhanh thật.” Làm hại người làm ăn nhỏ lẻ như họ cũng trở tay không kịp.

“Còn một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Nghe nói Chính Nguyên cho Lê thị vay, là Thẩm Tả Ý làm cầu nối.”

“Cô ấy sao quen biết rộng đến vậy?”

“Chuyện này thì không biết.” Doãn Tiêu nhún vai.

Dương Vọng Kiệt sức nhớ chuyện lần đó, Tả Ý đỡ một cái tát giúp Mạnh Lê Lệ, anh cũng chứng kiến.

Tuy họ đầu tư tiền không nhiều nhưng dù sao đó cũng là món tiền đầu tiên của họ nên rất căng thẳng, vì thế bàn bạc xong, vội vàng nhờ vả người quen. Dương Vọng Kiệt ở trong văn phòng kiên nhẫn chờ đợi một đêm.

Sáng sớm, Dương Vọng Kiệt rửa mặt, đi cùng Doãn Tiêu xuống lầu ăn sáng. Anh không nghĩ gặp Tả Ý đang đi từ đối diện

ở góc cửa tiệm văn thần nổi tiếng.

Tinh thần cô không tốt, có đánh chút phấn cũng không che hết quầng thâm trên mắt.

“Tả Ý.” Anh gọi cô.

“Là anh à.” Tả Ý mỉm cười chào.

“Đây là bạn tôi, Doãn Tiêu.” Dương Vọng Kiệt giới thiệu.

Tả Ý gật đầu, “Tôi đã dự tiệc cưới của Doãn tiên sinh.”

Sau khi cô đi rồi, Doãn Tiêu nhìn theo bóng lưng cô, “Khá xinh đẹp, khó trách anh Dương chúng ta trước kia chết mê chết mệt.”

“Doãn Tiêu, tôi với cô ấy là bạn bè bình thường thôi.” Dương Vọng Kiệt cười.

“Cô ấy bình thường với cậu, còn cậu không bình thường với cô ấy, chẳng lẽ tôi nhìn không ra? Dừng ở đây thôi, em rể.” Doãn Tiêu cười châm chọc.

Phía đằng kia Tả Ý rẽ vào khúc cua, băng qua đường đi xuống cầu thang vào ga tàu điện ngầm.

Cô nhìn người đàn ông vóc dáng dong dỏng phía trước, dáng người rất giống Lê Trạch Lương, cô bỗng ngẩn ngơ, hai giây sau lại cười ngây ngốc, anh làm sao xuất hiện ở đây được chứ. Mỗi

lần vào ga tàu điện này là thấy ngột ngạt như cái thùng sắt, dù bạn muốn xoay người cũng tốn rất nhiều sức lực.

Anh không phải chịu nổi khổ này. Nên không ai có thể tưởng tượng nếu có một ngày hai chữ Lệ thì không còn giá trị, Lệ Trạch Lương sẽ sống thế nào?

Ngày hôm đó anh từ thành phố B về thăm cô, anh cũng nói thế. Đến bây giờ anh chưa hề nói lời ngọt ngào với cô, nhưng hôm đó anh cứ nói mãi, như chỉ sợ không còn cơ hội để biểu lộ, thậm chí còn cầu hôn cô ở một nơi chật hẹp.

Từng chút từng chút liên kết lại, chính là vẻ mặt ly biệt.

Sau lần điện thoại không liên lạc được, cô không còn tìm anh.

Có lẽ anh bề bộn nhiều việc, có lẽ anh vốn đã muốn biến mất.

Nếu anh nhớ đến cô, không thể nào không về tìm.

Giờ cao điểm buổi sáng trong tàu điện ngầm rất ồn ào. Có người đọc báo, có người gọi điện thoại, có người cầm điếu tâm sáng nóng hổi vừa chờ xe vừa ăn.

Cô biết Lệ Trạch Lương ở nhà lúc ăn cơm rất ít khi nói chuyện, từ nhỏ được dạy dỗ đã thành thói quen. Bữa sáng ăn gì, bữa chiều ăn gì phỏng chừng đều đã sắp sẵn thực đơn.

Cuộc sống bình dân thế này, cả đời anh cũng không thể nào quen được. Tàu điện vào ga, người trên sân ga ủa vào, có người

từ sau cô xông lên, đụng vào vai Tả Ý. Cô bị vuột tay, điện thoại rớt xuống, vội vàng cúi xuống nhặt lên, không ngờ người nào đó huých cô một cái làm cô lao đảo té nhào, nhưng ngay lúc đó có một cánh tay mạnh mẽ túm được cô, kéo cô lại.

Tả Ý xoay lại nhìn, là Lê Trạch Lương.

“Anh định đột nhiên xuất hiện cho em ngạc nhiên hơn.” Anh đứng trong dòng người hối hả, thản nhiên cười với cô.

“A Diễn.” Cô mỉm cười, gọi hai chữ này.

“Ừ? Có ngạc nhiên không?”

“Anh...” Tả Ý hít một hơi, hỏi câu muốn hỏi nhất, “Sao anh lại ở đây?”

Nhưng anh lại tránh không đáp, đổi tính, còn đùa giỡn nói: “Cô Thẩm, tình cờ thật, anh cũng đón chuyến tàu này.”

6.

Hôm nay, nhiệt độ hạ đột ngột, nhưng khuôn mặt tươi cười của anh giống như mặt trời ấm áp vào ngày đông, cuốn đi mây mù trong thời tiết này, chỉ là không cuốn được gánh nặng trên người anh và Tả Ý.

Cô biết, đó là vẻ tươi cười gượng gạo của anh.

Anh nói xong, bước đến nhặt di động đưa cho cô.

Ít khi nào anh dùng thái độ ấy nói chuyện, Tả Ý ngây ngẩn một hồi rồi mới hỏi: “Chuyện bên kia thế nào rồi?” Anh sao lại bỏ mặc tình trạng hỗn loạn bên kia, mà an nhàn thảnh thơi đứng đây.

Khi nói chuyện, chuyển tàu thứ hai vừa ngừng lại.

Anh hỏi: “Em không lên xe sao?” Lập tức không chờ cô trả lời đã kéo cô chen lên.

Thật ra, cô không biết, sáng sớm anh đã xuất hiện dưới lầu nhưng do dự không biết làm sao đi lên, vì thế chờ đến khi cô đi làm. Anh lên xe buýt theo cô, rồi băng qua đường, vào ga tàu điện ngầm. Anh ở xa xa nhìn cô, lảng lảng ngắm nhìn không muốn bị quấy rầy.

Hai người tìm chỗ đứng. Dòng người tràn vào toa xe, anh đẩy cô vào trong góc đứng che lại. Đột nhiên trong đám người chen chúc, có người mò mẫm từ túi xách lần xuống tay cô. Bàn tay ấy, đầu ngón tay hơi lạnh, lòng bàn tay lại ấm áp, ngón tay thon dài bao trùm bàn tay cô, nắm chặt.

Một ít tóc rũ xuống trán, Tả Ý rút tay ra vén tóc lại, rồi đổi tay cầm túi xách.

Trong toa có một hành khách sắp đến trạm, cần xuống gấp. Người đó lúc chen lên thì đụng mạnh vào Lệ Trạch Lương, Tả Ý thấy anh hơi nhúu mày.

Tả Ý nhìn quanh, bên cạnh có chỗ ngồi, hỏi anh: “Anh có cần

tìm chỗ ngồi không?” Cô lo lại có người đứng phải anh hoặc là đứng lâu lại đau chân.

Lệ Trạch Lương lắc đầu, “Không cần.”

“Nếu không anh đứng trong đi, em đứng ở ngoài.” Cô đề nghị.

Anh không chịu.

Lát sau Tả Ý lại nói: “Em không sợ chen lấn, em đứng ngoài tốt hơn.”

Gần đó có người nghe thấy nhìn Lệ Trạch Lương, rồi nhìn Tả Ý, chắc là hơi lạ lùng vì câu đó của Tả Ý.

Lệ Trạch Lương lạnh nhạt liếc cô.

Tả Ý nín thin thút.

Tới trạm thứ hai, người lên càng nhiều, khoảng cách giữa anh và cô không thể không gần hơn. Mặt cô gần như áp sát cổ anh. Mỗi người đều có hơi thở đặc trưng của riêng mình, anh cũng có. Và mùi hương hơi thở là chất độc mê hoặc lòng người.

Sau đó điện thoại Lệ Trạch Lương reo lên, là Tiết Kỳ Quy.

Anh liền bấm tắt.

Không đầy một phút, điện thoại lại reo lên.

Lại bấm tắt.

Tả Ý nhìn anh.

Anh nhận biết ánh mắt cô, đành bắt máy, đôi mắt không biểu lộ gì, chỉ liên tục “ừ” ba lần rồi tắt máy. Giọng điệu lạnh lùng khiến người ta thấy rét lạnh.

Sau khi tắt điện thoại, Tả Ý cảm thấy người anh thoáng cứng đờ, sắc mặt trắng nhợt, một lúc lâu sau mới phục hồi lại.

“Em...” Cô ngừng lại, rồi nói tiếp, “Chúng ta cần phải nói chuyện, nên em luôn đợi anh về.”

cdcd

Ăn xong bữa sáng, Dương Vọng Kiệt về văn phòng nhắm mắt nằm nghỉ, thì bị Doãn Tiêu gọi giật dậy.

“Vọng Kiệt! Mười phút trước tập đoàn Đông Chính tổ chức buổi họp báo, tuyên bố đơn phương ngừng hẳn hợp đồng.”

“Đơn phương ngừng hẳn hợp đồng?” Dương Vọng Kiệt từ ghế bật dậy.

“Tập đoàn Đông Chính tuyên bố bỏ kế hoạch vịnh Lam Điền, hơn nữa sẽ không tiến hành đầu tư vào vịnh Lam Điền giai đoạn cuối.”

“Cái gì?” Dương Vọng Kiệt sùng sốt, “VẬY chẳng phải họ tổn thất rất lớn sao.”

“Tiếc là tổn thất lớn nhất vẫn là Lệ thị.” Doãn Tiêu nói, “Không nghi ngờ gì đây chính là đồ thêm dầu vào Lệ thị. Thiệt hại nặng như thế, phá sản là chuyện sớm muộn.”

cdcd

Tả Ý nói xong câu đó, Lệ Trạch Lương nhìn cô, đôi mắt sâu không thấy đáy, “Em muốn nói gì?”

Đúng lúc đến trạm, giọng nữ trong loa máy móc báo tên trạm dừng. Có người đổi chỗ, chuẩn bị xuống xe; có người gọi bạn cùng xuống, trong toa xe bắt đầu ồn ào.

Tàu điện từ từ giảm tốc độ, cuối cùng dừng hẳn, đám đông lại chen chúc.

Cô nhích mặt ra ngoài, nói trong tiếng xôn xao ồn ã: “Chúng ta... kết thúc đi.”

Chúng ta kết thúc đi.

Năm chữ vừa ra khỏi miệng, chung quanh dường như yên tĩnh, trong khoảnh khắc đó, cửa xe mở ra.

Đám đông ào ra.

Cả thế giới im lặng chỉ có hai người bọn họ.

Anh đứng đó, có người đi sát qua, lại đụng phải anh. Nhưng anh vẫn đứng thẳng chỗ đó, không nhúc nhích, một giây, hai giây, ba giây... thời gian như dài đằng đẵng.

“Kết thúc cái gì?”

Sau đó, miệng anh nhếch lên, cười nhạt.

Họ cứ đứng trong toa tàu điện, thấy dòng người chen lên rồi ào xuống. Không biết đứng bao lâu, hành khách ngày càng ít đi, hai người đứng trong toa xe trống trải, nhìn thật khó coi.

Tả Ý cảm giác chân muốn run lên.

Cô mới nhớ ra, anh không thể đứng lâu.

“Vừa rồi không phải Tiết Kỳ Quy nói anh biết tất cả rồi đó sao.” Cô nói, “Anh ngồi một chút đi.”

Anh không đáp, vẫn đứng yên không nhúc nhích.

“Nếu anh hành hạ bản thân mình, em không còn gì để nói.”

Anh như hoá đá, nhìn chằm chằm cô.

Tả Ý quay mặt chỗ khác, “Em còn cái này muốn trả cho anh.”

Cô nói xong cúi xuống, thò tay vào túi xách muốn lấy vật gì đó, lúc đang mở khoá kéo, anh tức khắc đè tay cô lại, ngăn cản

hành động của cô. Tả Ý chưa từng thấy anh dùng lực mạnh đến vậy, nắm chặt tay cô, không cho cô lấy vật kia ra.

Cô muốn giãy ra nhưng không cách gì giãy nổi.

Nắm đầu ngón tay anh, vì dùng sức mà trở nên trắng bệch.

Cô đưa tay kia kéo tay anh ra, nhưng anh vẫn nắm chặt không buông.

Họ đứng cứng đờ một chỗ, tạo thành một tư thế kì quặc.

Trong toa xe chỉ còn khoảng ba, bốn người, hình như là khách từ nơi khác đến đây đi du lịch, khó hiểu nhìn về phía họ.

Hồi lâu sau, anh mới nói: “Thấm Tả Ý, em không thể cho anh giữ chút tự trọng nào sao?” Vì thật lâu không lên tiếng, cổ họng anh hơi khô, vừa lên tiếng có vẻ hơi khàn khàn.

cdcd

“Vì sao? Tập đoàn Đông Chính vì sao phải làm vậy?” Dương Vọng Kiệt hỏi.

“Cậu có cảm thấy chỗ nào kì quái không?”

“Kì quái chỗ nào?”

“Có người nói, khi Thấm Tả Ý làm ở Lệ thị, chính cô ta cố sức đề ra kế hoạch hợp tác với Đông Chính. Khi đó cô ta đang qua lại

với Lệ Trạch Lương. Còn Thẩm gia với Đông Chính lại quen biết từ lâu.”

“Vậy thì sao? Cô ấy chẳng qua giúp đỡ thôi.”

“Vọng Kiệt, cậu không kết nối được sao? Vịnh Lam Điền, Huy Hồ, Chính Nguyên, thế nào lại không quan hệ gì với cô ta? Cậu không biết đây là cạm bẫy cô ta bố trí cho Lệ Trạch Lương ư?”

Dương Vọng Kiệt đột nhiên ngẩng lên, “Không thể nào!”

Doãn Tiêu lại nói: “Thẩm Tả Ý để Lệ thị và Đông Chính hợp tác, còn nhiều tiền như thế, để Lệ thị đầu tư giai đoạn đầu. Vì Thẩm Tả Ý, Lệ thị trở mặt với Huy Hồ. Sau đó ở buổi đấu giá, Lệ thị lâm vào tình cảnh tài chính khó khăn, cô ta chủ động đến tìm Chính Nguyên. Nếu không phải vậy, cậu cảm thấy Lệ thị không tìm ra ngân hàng nào cho vay à? Sau đó tiết lộ tin vịnh Lam Điền ngăn đường nước, Lệ thị rung động, Chính Nguyên lại quay lưng, cuối cùng là đến Chiêm Đông Quyến ra mặt. Ba mũi tấn công sợ gì Lệ thị không sụp đổ?”

“Không thể nào.” Dương Vọng Kiệt kinh ngạc, lặp lại câu vừa rồi lần nữa.

Cô ấy quen biết Mạnh Lê Lê, là tình cò.

Cô ấy vừa quen Chiêm Đông Quyến đây thôi, nên quan hệ với tập đoàn Đông Chính cũng là tình cò.

Cô ấy và Chu An Hoè, chẳng qua là quan hệ luật sư và bị cáo,

cô ấy chỉ muốn lấy lại chính nghĩa cho cô gái kia, nhất định vẫn là tình cờ.

“Không thể nào...” Anh thì thào tự nói, nhưng không còn chắc chắn như trước.

“Không có gì là không thể. Tôi đã nói Thẩm Tả Ý không phải cô gái bình thường. Lệ Trạch Lương hại chết ba cô ta, hại Thẩm gia nhà tan cửa nát. Mối thù giết cha có thể không trả trả sao?”

“Nhưng... cô ấy không thể, vì cô ấy bị mất trí nhớ. Tất cả đều không nhớ rõ, làm sao báo thù Lệ Trạch Lương cho được?”

“Mất trí nhớ?” Doãn Tiêu hơi há miệng.

“Cô ấy bị tai nạn, quên hết quá khứ.” Dương Vọng Kiệt giải thích.

“Quên hết tất cả?”

“Không phải, hình như nhớ một ít, quên một ít.”

Doãn Tiêu nghe xong, giật mình một chút rồi nở nụ cười lạ lùng, “Loại tình tiết này mà cậu cũng tin? Có mất trí hay không ngoại trừ cô ta, ai biết được.”

cdcd

“Lệ Trạch Lương, lòng tự trọng của anh?” Cô xùy khế.

“Khi Tả Tình bị điên, anh có nghĩ đến tự trọng của chị ấy không?”

“Khi ba tôi vì anh mà chết, anh có nghĩ đến tự trọng của ông không?”

“Khi mẹ tôi qua đời, anh có nghĩ đến tự trọng của bà không?”

“Khi tôi lái xe tự sát, anh có chú ý tự trọng của tôi không?”

Cô mở to mắt, chất vấn anh từng câu, một giọt nước mắt đau buồn cũng không rơi được.

“Tôi từng ngưỡng mộ anh, yêu anh, thậm chí còn coi anh là chỗ dựa duy nhất trong cuộc đời tôi, nhưng anh đối xử với tôi thế nào? Anh cướp hết của tôi. Lúc đuổi cùng giết tận, anh có từng nhăn mày không? Anh có từng chần chừ không?”

Trước kia không đợi được câu trả lời của anh, hôm nay có đợi cũng chẳng giải quyết được gì.

Tả Ý lại nói: “Thật ra, anh chẳng yêu ai cả, anh chỉ yêu bản thân anh mà thôi.”

“Nên từ đầu đến cuối đều là em đóng kịch.” Anh thản nhiên nói.

“Phải.”

“À. Anh quên, lúc đại học không phải em đóng vai chính

trong đội kịch đó sao? Được như bây giờ là do khi đó tập luyện phải không? Em để Chiêm Đông Quyển đóng kịch với em, có trả giá gì không?” Cái giá để hắn ta ôm tâm trạng cá chết lưới rách, trả thù Lệ thị.

“Không liên quan đến anh.”

Lệ Trạch Lương bỗng trào phúng, “Chẳng lẽ không để em lấy hắn? Không phải em giỏi mặt này lắm sao?”

Cô cắn môi, rồi khôi phục sắc mặt cười nhạt, “Lệ Trạch Lương, Thẩm Tả Ý chết đi sống lại không còn giống như trước đây, anh chẳng chọc giận được tôi chút nào đâu. Tôi và anh ấy có thỏa thuận gì, không cần anh quan tâm.”

Dứt lời, cô lại đưa tay vào túi, lần này anh không cản lại. Vì thế Tả Ý dễ dàng tránh khỏi tay anh, lấy hộp trang sức màu xanh nhạt ra.

Đây là chiếc nhẫn hôm ấy anh cho cô.

“Lệ tiên sinh, tình lắm vật thừa, vật này đành trả lại cho anh.”

Đến trạm, cửa tự động mở ra, không ai lên xuống.

Cô đưa chiếc hộp cho anh, anh không nắm.

“Chúng ta ở chung nửa năm, lúc em từng bước trả thù anh, có từng chần chừ không?” Lúc hỏi anh nhìn thẳng vào mắt cô.

Tóc anh nhạt màu, làn da hơi trắng tái, mắt cũng màu nâu nhạt.

Nhưng giờ khắc này, ánh mắt lại sâu không thấy đáy, hai đồng tử dường như khiến người ta cảm thấy tâm hồn như bị hút vào.

Tả Ý hé môi, đón ánh mắt anh, phun ra hai chữ:
“Không—có—”

Anh nghe vậy, nhắm mắt lại, miệng nhếch cười, lại là nụ cười.

Đôi mắt mở ra, đây buồn phiền.

Thần sắc như thế làm người ta khắc cốt ghi tâm.

Tả Ý lần nữa dúm chiếc hộp vào tay anh, anh vẫn không nhận.

Cô nhẹ buông tay, để mặc món đồ rơi xuống đất.

Nấp hộp bung ra, chiếc nhẫn sáu mẫu văng ra, nảy lên, đập vào chân ghế kim loại, khẽ vang, rơi xuống sàn, xoay hai vòng, lăn sang một bên.

Cô xoay người, không quay đầu lại rời khỏi tàu điện ngầm.

7.

Trong chớp mắt chiếc nhẫn rơi xuống, cô đứng trước anh xoay người rời đi.

Anh đưa lưng về phía sân ga, không hề quay đầu lại.

Không biết là không muốn quay lại hay là không dám quay lại.

Trước kia anh vẫn cho rằng trên đời này e là không có chuyện gì có thể làm Lê Trạch Lương cảm thấy sợ hãi, vậy mà chỉ xoay người lại đơn giản thế thôi, hiện giờ anh lại không làm được.

Nếu quay lại, nhìn thấy bóng lưng tuyệt tình của cô, anh sẽ không sao chịu nổi.

Câu nói cắt đứt sau cùng, cơ hồ xé nát con tim anh. Trước khi cô trả lời, chỉ một giây ngắn ngủi anh từng có cảm giác xúc động, thà rằng bỏ hết tất cả, dù phải trả giá thế nào, chỉ cần... chỉ cần đổi được câu trả lời anh mong muốn.

Đáng tiếc, đôi môi anh từng mê mãi hôn, đôi môi từng chúm chím làm nũng với anh, lúc mỉm cười mở ra khép lại phát ra hai tiếng “không có” đã dập tắt niềm hi vọng nhỏ bé nhất của anh.

Khi còn bé Tả Ý bật cười, bên phải có lúm đồng tiền, còn bên trái không có. Vô cùng quán anh, lúc gọi A Diễn ơi A Diễn à, cười tươi như hoa nở.

Mà nay, không còn gì cả.

Xe điện khép cửa lại, từ từ lăn bánh. Ánh sáng bên ngoài cửa sổ đổi thành một vùng tối đen. Cửa kính hắt ánh sáng lên mặt anh và dãy ghế trống phía sau.

Bỗng nhiên—anh nhớ ra cảnh tượng đó, cảnh tượng lần đầu tiên họ gặp nhau theo lời cô nói. Chỉ trong một thoáng, lòng bỗng hiểu rõ, nhớ ra hết tất cả. Hoá ra, bắt đầu hết thảy chẳng qua chỉ vì anh đã nhường ghế cho mẹ cô.

Lúc anh đến thành phố B học trung học, ngời tàu đi học khoảng một năm trời.

Buổi sáng hôm đó, một cô gái nắm tay mẹ cô cùng chen lên xe. Người mẹ dường như không được khoẻ, kể đó có một chàng trai đứng lên, nhường ghế cho mẹ cô.

Ngay lúc cô gái nắm tay mẹ đi đến chỗ ngồi, một người đàn ông trung niên lại bước đến, “Ôi chao, chỗ thoải mái vậy mà không ai ngồi,” sau đó nhanh chóng ngồi xuống. Ông ta biết rõ có người nhường chỗ, nhưng không e ngại đi tranh chỗ ngồi.

Cô gái nói: “Đó là chỗ nhường cho mẹ tôi. Mẹ tôi bị đau lưng.”

“Lưng tôi cũng đau.” Gã trung niên khinh thường đáp lại.

Vì thế, mọi người hơi lúng túng.

Cô gái cứng cỏi cắn chặt môi dưới, tức giận vô cùng nhưng không cách nào nói lại.

Người mẹ lên tiếng: “Tả Ý, bỏ đi con, lưng mẹ hết đau rồi.”

Những người còn lại đều vội vàng đi học đi làm, thêm một

chuyện không bằng bớt một chuyện, nên không nói lời nào.

Anh thấy hết tất cả, từ một chỗ rất xa đứng lên giải vây: “Dì ơi, đi ngồi chỗ của cháu đi.”

Lúc đó, câu nói đầu tiên mới quen anh của cô là “Cảm ơn anh”.

Ý của duyên phận có lẽ là bắt đầu từ nơi nào, thì kết thúc ở nơi đó. Cô và anh dùng thời gian gần mười năm vẽ một vòng tròn, cuối cùng về lại điểm khởi đầu.

Lệ Trạch Lương dịch chân, mới phát hiện lâu không nhúc nhích, hai chân đã tê cứng. Anh khó nhọc dựa vào tay vịn, ngồi vào cái ghế bên cạnh.

Anh dựa lưng vào ghế, ngẩng đầu, rất nhiều chuyện cũ như thủy triều tràn về.

Cô nói: “A Diễn, nếu em làm chuyện khiến anh giận thì làm sao bây giờ?”

Cô nói: “A Diễn, không cho anh hôn.”

Cô nói: “Lệ tiên sinh, ngài đang tỏ tình với tôi đó à?”

Hôm đó, lúc anh cầu hôn, cô nói: không.

Nên từ đầu đến cuối, trong nửa năm nay, cô không hề nhận lời hay hứa hẹn gì với anh.

Chỉ chốc lát sau, hai chân khôi phục tri giác, theo đó là cảm giác đau đớn đến nghẹn thở, anh chậm rãi cúi xuống, nhặt chiếc nhẫn và cái hộp lên.

Lệ Trạch Lương để chiếc nhẫn vào lại trong hộp, quan sát hồi lâu.

Anh lẳng lẳng chờ đến trạm dừng, xuống xe, lúc đi ngang thùng rác, vung tay ném chiếc nhẫn đi.

cdcd

Tả Ý đi thật nhanh, cắn chặt môi dưới, hai tay nắm chặt, không cẩn thận đụng phải vai của người đi đường nhưng không làm chậm lại tốc độ đi của cô.

Tàu điện ngầm đã chạy, cô không biết anh có xuống xe không hay tiếp tục ngồi lại trên đấy.

Tả Ý đi lên vẫy chiếc taxi, ngồi vào băng ghế sau.

“Cô đến đâu?” Tài xế hỏi.

Tả Ý không trả lời, dường như là không nghe thấy.

“Cô à, cô muốn đi đâu?” Tài xế tốt tính hỏi lại lần nữa.

“A?” Tả Ý giật mình sực tỉnh, “Tuỳ anh, cứ chạy lòng vòng cũng được.”

Lúc đó Ngô Uy Minh gọi điện tới.

Ngô Uy Minh lo lắng: “Tả Ý, vịnh Lam Điền...”

“Em biết.” Tả Ý cắt ngang lời anh, “Xin phép chị Kiều giùm em.”

“Hử? Đúng rồi, sao em chưa đến? Lại đi muộn!”

“Xin phép giùm em.” Cô nói lại.

“Được, buổi chiều đến hả?” Anh hỏi.

“Xin nghỉ tạm một ngày, em cúp đây.”

Khi Tả Ý bỏ điện thoại vào túi thì thấy cuốn sổ tay màu đỏ lâu năm.

Cô không phải người nổi tiếng không có thói quen lập nhật trình hàng ngày. Nhưng sợ quên trước quên sau nên hễ là chuyện hay cuộc hẹn quan trọng, cả địa chỉ đều ghi vào, mang theo bên mình.

Trong cuốn sổ tay có một tờ giấy được gấp lại thành hình chữ nhật, lú một góc ra ngoài. Cô hít sâu, nhanh tay kẹp tờ giấy lại.

Taxi chạy qua giao lộ đường Nhị Hoàn đi ngang cổng khu vui chơi, từ xa thấy có người bán bong bóng. Hôm nay không phải ngày nghỉ, gió cũng thổi lạnh, nhưng ngoài cửa vẫn rất náo nhiệt, hình như hoạt động của trường tiểu học nào đấy. Từng tốp em

nhỏ mặc đồng phục đội nón hải quân, em đi trước nắm tay em đi sau.

Tả Ý nhìn ngoài cửa xe, bất chợt nói: “Bác tài, dừng ở đây đi.”

Cô xuống xe, băng qua đường, vào khu vui chơi.

Những đứa bé đó cực kì ầm ĩ, còn hay hét lớn, cô đi vòng qua chúng vào trong.

Cô lên tàu lượn. Cả chuyến tàu chỉ có ba người, cô và cặp tình nhân trẻ ngồi phía trước. Con tàu chuyển động chậm rãi, từ từ chạy lên cao, cơ thể cũng lơ lửng, tim cô cũng bắt đầu lơ lửng. Lúc chạy lên cao, con tàu bỗng chao đi, sau đó chúc xuống—lao nhanh xuống đất.

Cô nắm chặt tay vịn, mắt nhắm tịt không dám mở.

Nhưng khi con tàu lật ngang, cô thả hai tay, khép chặt hai mắt, hét chói tai.

Từ nhỏ thần kinh tiền đình cô đã nhạy cảm hơn người khác. Đừng nói là trò chơi, ngồi taxi cũng say xe, nên rất ít khi đến khu vui chơi.

Nên trong lòng cực kì lo sợ.

Nhưng giây phút này, cô lại cần cảm giác lo sợ lan trong tim, lấp đầy ngực mình, để không thể chứa được cảm xúc của anh. Cô xoay vòng, mặc sức hét lớn.

Lúc Tả Ý xuống tàu, hai chân đều mềm nhũn, cả người trong trạng thái lơ lửng chống chếnh. Đầu vầng mắt hoa đi đến chỗ khuất, ngồi xồm xuống, cảm giác muốn nôn ra ngoài.

Cô lục trong túi xách lấy khăn tay, lục hồi lâu vẫn không tìm thấy. Cho nên hơi bực tức trút ngược cái túi, chìa khoá, bút kí tên, di động rơi đầy đất.

Trong đó còn có một tờ giấy kẹp trong cuốn sổ tay.

Tờ giấy tuyên gấp hình chữ nhật, được cô kẹp trong cuốn sổ tay mấy tháng nay.

Cô giật mình, nhặt lên, chậm rãi mở tờ giấy tuyên được gấp làm bốn ra. Thật ra tờ giấy có rất nhiều nếp gấp, mới có cũ có, xen kẽ lẫn nhau.

Trên tờ giấy có hai hàng chữ khai nhỏ.

Thập lí Bình Hồ sương mãn thiên, thôn thôn thanh ti sầu hoa niên.

Đôi nguyệt hình đan vọng tương hộ, chích tiện uyên ương bất tiện tiên.

Chữ viết đẹp dễ mạnh mẽ, không khó nhìn ra tính cách của người hạ bút. Bên cạnh còn có năm chữ xiên xẹo cô ghi, “A Diễn ơi A Diễn.”

Chữ trên tờ giấy là do cô viết trước, sau đó không biết anh tìm ra hồi nào, mới viết thêm thơ trên mặt sau. Nghỉ hè năm đó, họ

cùng đi xem bộ phim này. Lúc đó cô rất thích, vì thế bảo anh nhớ giúp cô.

Không ngờ đã nhiều năm rồi anh vẫn nhớ rõ, còn viết lên tờ giấy này.

Cô thấy trong phòng sách nên sinh lòng trộm nó.

Vừa nhìn thấy, mũi Tả Ý cau lại, nước mắt nén đã lâu bây giờ mới rơi xuống. Nước mắt nhỏ trên tờ giấy, cô vội vàng lấy tay lau đi. Nhưng giấy tuyên hút nước, nước mắt vừa rơi xuống giấy đã thấm hết, từng chút một mờ dần, mau chóng làm nhoè nét mực.

Cô quay đi lau nước mắt trên mặt, nhưng càng lau nước mắt lại càng nhiều. Cuối cùng, một mình ngồi đấy, ôm đầu gối, chùng như khóc không thành tiếng.

Nước mắt không ngăn được cứ chảy ra.

Hai chữ “A Diễn” được viết hai lần cũng dần dần nhoè hẳn.

Không biết đã bao lâu, cô còn khóc thút thít, mò lấy điện thoại, bấm số gọi Chiêm Đông Quyển.

Lúc này Chiêm Đông Quyển đang bận rộn tối mắt tối mũi. Anh đang trong phòng họp thấy số Tả Ý gọi tới, sững sờ, đang nói chuyện với thành viên ban giám đốc cũng phải bỏ dở, ra ngoài nghe điện thoại.

Anh ra một góc, bắt máy.

“Tả Ý?”

“Đông Đông——” Cô vừa khóc vừa gọi.

“Ừ, anh đây.”

“Đông Đông——” cô nức nở, ““Đông Đông, Đông Đông, Đông Đông...” luôn miệng lặp lại.

Chiêm Đông Quyến trong lòng run lên, anh biết cô chỉ muốn trút nỗi lòng mà thôi, nên lắng lắng nghe cô gọi.

Thật ra, anh hiểu, Tả Ý đang nước mắt đầm đìa bên kia đầu dây tận sâu trong đáy lòng chỉ muốn gọi hai chữ kia mà không phải là “Đông Đông”.

Một lúc lâu sau, khi cô đã khóc đủ, Chiêm Đông Quyến nhẹ nói: “Tả Ý, trở về đi.”

“Về đâu đây?” Tả Ý hít mũi hỏi. Đối với Tả Tình và di Nhậm, cô chỉ có trách nhiệm mà có không có tình thương.

Cô nhất thời không biết đâu mới là nơi cho cô trở về.

Trước đây, nơi có mẹ là nhà, quê mẹ còn có bà ngoại, ông ngoại là nhà; sau đó, đến thành phố C học đại học, nơi có A Diễm chính là nhà. Du học ở Đức, nơi có A Diễm vẫn là nhà.

Thế nhưng, vì một A Diễm, cô đuổi theo, bám dính, quấy nhiễu
lẽo đẽo theo A Diễm, A Diễm được cô nhắc hết lần này đến lần
khác trong lòng, lại chẳng hề để tâm mà phá huỷ toàn bộ thế giới
của cô.

Cô từng hỏi anh: “Nếu em chết đi, anh có đau lòng không?”

Cho đến hôm nay.

Bất kể như thế nào.

Bọn họ không còn nợ nần nhau nữa.

Tả Ý, và A Diễm của Tả Ý, đều đã không còn.

Chương XI

1.

Chiêm Đông Quyến từ thành phố B chạy xe một mạch không nghỉ đến đây. Lòng anh nóng như lửa đốt, lo cô khóc mãi không thôi.

Anh dựa theo địa chỉ Tả Ý cho, đến khu vui chơi thì tìm thấy cô.

Lúc đó, Tả Ý điềm tĩnh ngồi trên ghế, nói chuyện với mấy em nhỏ, sắc mặt đã bình tĩnh lại, hoàn toàn không giống thái độ như lúc gọi điện.

Cô đã thân thiết với mấy đứa bé đó, hình như đang chơi đoán gì đó với chúng, ai đoán đúng sẽ được thưởng kẹo.

Có một đứa bé mũm mĩm nhìn chung quanh chỉ nhánh cây khô, hỏi: “Đố cô đây là gì?”

“Cây gỗ.” Tả Ý đáp.

“Bốn chữ.”

Tả Ý ngẫm nghĩ, “Một cái cây gỗ.” Đúng bốn chữ.

Chiêm Đông Quyến ở cạnh nhìn thấy chỉ đành lắc đầu cười.

Cô từ nhỏ đã vậy, chẳng khác trước đây, trêu chọc người ta là giỏi nhất.

Quả nhiên, câu trả lời của cô làm thằng bé không ứng phó kịp, vội vàng xua tay nói: “Không phải, không phải, không phải ý đó, phải là kiểu dùng bốn chữ ấy.”

“Đó là thành ngữ.” Tả Ý cười.

“Đúng rồi, là thành ngữ. Nói thế nào?”

Cái này đúng là đánh đố cô, cô nghiêng đầu, nhúu mày, “Không biết.” Khó đoán quá.

Thằng bé đắc ý vênh mặt nói: “Cái này gọi là hoàn hảo nguyên vẹn.” Sau đó nó bẻ nhẹ nhánh cây, lớp vỏ cây chưa gãy lìa, nói tiếp: “Đây là vấn vương không dứt.”

Tả Ý nghe xong, cười cười, cầm nhánh cây đó, lập tức bẻ thành hai khúc, hỏi: “Vậy cô đố con, đây là thành ngữ gì?”

Thằng bé gãi đầu, lông mày nhúu lại, lắc đầu nói: “Cô giáo chưa có dạy, con không biết.”

Tả Ý chớp mắt nói: “Là một dao cắt đứt.”

Gió thu thổi rối tóc cô, cô lại trở về dáng vẻ thường ngày, dấu vết duy nhất cho thấy cô đã khóc chính là cặp mắt sưng đỏ. Cô luôn kiên cường, chưa hề khóc trước mặt anh, dù là lúc cha mẹ cô qua đời.

Anh thấy bọn trẻ cầm kẹo rời đi, mới đi về phía cô.

“Em làm gì mà trong điện thoại khóc bù lu bù loa vậy?” Anh hỏi.

“Tại em đau răng.” Cô nói.

Về thành phố B, Chiêm Đông Quyển tìm một chỗ yên tĩnh cho cô ở một mình. Tả Ý tắt di động, không xem ti vi, không mua báo, chặn tin QQ, chỉ ở trong nhà.

Cơn đau răng quả nhiên ùn ùn kéo đến.

Vì nướu bị sưng, cả mặt cô đều sưng lên, đành đi ra tiệm thuốc mua thuốc uống. Người bán giới thiệu cả đồng nhân hiệu thuốc.

Cô nhú mày, “Không phải loại tôi hay uống lúc trước.”

“Trước đây cô uống loại nào?” Người bán thuốc hỏi.

Cô giật mình, “Tôi... không biết.”

Trên đường về nhà, Tả Ý bất chợt lái xe đến nghĩa trang Đông Sơn ở ngoại ô phía Tây.

Từ xa cô nhìn thấy hai tấm mộ bia, từ chỗ đó, cái thứ ba và thứ tư, bên trái là mộ ba, bên phải là mộ mẹ. Mẹ cô không phải là vợ hợp pháp của ba, vì tôn trọng di Nhậm, nên hai người không được chôn cùng một chỗ.

Trong hình ba tươi cười, cô và ông giống nhau, chỉ có một lúm đồng tiền. Thuở nhỏ, cô nghịch ngợm, gây chuyện, nhưng khi ba nhắc đến cô lại rất tự hào, cứ hay nói: “Tả Ý của ba, Tả Ý của ba...”

Thế cho nên Tả Tình mới ghét cô.

Nên Tả Tình nói: “Đừng tưởng ba kêu mày về thì mày là người nhà họ Thẩm. Cho mày biết, dù là tài sản Thẩm gia, thậm chí là những cái khác, tao cũng không cho mày.”

Lúc đó cô chỉ cười. Cô không muốn gì cả, cô chỉ cần A Diễn.

Lúc học năm hai, không biết sao mẹ lại đồng ý cho cô cải họ, về Thẩm gia. Sau đó mẹ còn vui vẻ tiễn cô đi Đức.

Ở Đức, có A Diễn.

Lệ Trạch Lương vĩnh viễn là người xuất sắc nhất trong mọi người. Trong đám người tóc vàng mắt xanh, hình dáng người châu Á của anh vẫn khiến người ta nhìn ngắc. Dáng người cao ráo, ánh mắt sâu thẳm, tóc gọn gàng, không quá dài cũng không quá ngắn. Mỗi lần cắt tóc, làn da sau tai sẽ lộ ra ngoài mấy ngày, trắng trẻo còn mịn màng.

Hoàn toàn không giống với mấy thanh niên da trắng tóc mào gà, tai đeo khuyên, người nòng nặc mùi gay mũi.

Mỗi lần gặp cô nào nhìn Lệ Trạch Lương, cô liền bám chặt tay áo anh nói: “Em nhất định phải chú ý anh chặt hơn.”

Hồi rời Tả Ý, anh đã đầu tư cổ phiếu, cùng bạn bè hợp tác mở công ty, lúc đó hay lái xe đi đi về về giữa Frankfurt và Heidelberg. Tính tình của anh không kì quái như bây giờ, chỉ là ít nói, thái độ rất khiêm tốn. Tính cách này đã bị Tả Ý biết từ sớm.

Cô đến đột ngột, tiếng Đức không rành, mất rất lâu để học ngoại ngữ, vì vậy mà ngoài trường học thì không rời khỏi cửa. Nên thường là anh mua đồ về nấu cho cô ăn.

Mùa đông ở Đức đến rất sớm, hơn bốn giờ trời đã tối, cũng lạnh hơn thành phố B nhiều.

Hôm đó, anh lại đi Frankfurt, buổi tối sẽ không về.

Cô từ trường về thì trời đã sắp tối, bao tay với nón lại bỏ quên ở thư viện. Trời sắp tối, nhiệt độ cũng giảm mạnh, làm cô lạnh quá sức.

Cô lại lười quay lại lấy đồ, một mình đi đường tắt, định đi hẻm nhỏ cho mau về nhà.

Cả con ngõ nhỏ chỉ có một mình cô, bước chân dẫm lên tuyết nghe lạo xạo, như có tiếng vang. Cô đi nửa đường mới bắt đầu biết sợ, hơi cuống cuống lo lắng quay đầu nhìn lại.

Sau khi quay đầu lần nữa, thì thấy từ rất xa có người vội vàng đi nhanh tới.

Trong lòng cô thấy căng thẳng, ôm chặt cái túi xách rỏ tiền trước ngực. Thấy người đó càng lúc càng đến gần, cô đứng lại, tim nhảy lên cổ họng, gần như muốn quay đầu bỏ chạy.

Vừa lúc đó, người đó đi chậm lại, nói một câu bằng tiếng Trung: “Tả Ý?”

Trong nháy mắt, Tả Ý ngẩn ngơ, gần như lập tức chạy ào đến, nhào vào ngực anh, “A Diễn——”

“Một mình sao em không đi đường lớn?” Anh nói hớn hển, như từ nơi khác vội vàng chạy đến. Đến dưới ánh đèn, Tả Ý mới thấy anh hẳn phải đi rất nhanh, trời lạnh thế này mà trán lấm tấm mồ hôi.

“Anh nói chiều không về mà?”

“Thu xếp xong sẽ về.”

Buổi chiều trời tuyết lớn, anh từ Frankfurt chợt nghĩ trời lạnh thế này không biết để cô một mình ở nhà sẽ thế nào. Vì thế, anh chạy xe suốt một tiếng đồng hồ về nhà, trong nhà không có ai, lại chạy đến thư viện tìm.

“VẬY anh đến đón em hả?” Tả Ý ngoẹo đầu hỏi anh.

Anh xụ mặt, không đáp.

Tả Ý hớn hờ hà hơi chà hai tay. Cô không mang bao tay, áo cũng không có túi, nên mười đầu ngón tay lạnh cóng đỏ ửng.

“Bao tay đâu?” Anh hỏi.

“Quên ở trường rồi.” Cô nói.

“Đến lúc nào mới nhớ được đây, cứ quên trước quên sau.”

Anh nói xong, cầm tay cô xát vào tay mình. Tay anh bình thường hơi lạnh, nhưng khi đó lại rất ấm áp.

Cô cười ngây ngốc, “A Diễn, anh thật tốt.”

Anh ngược lên mới để ý thấy cô chỉ mặc áo lông, khăn quàng cổ với nón cũng không mang, liền buông tay cô ra, tháo khăn quàng của mình xuống quàng cho cô.

“Còn chỗ nào lạnh nữa?” Anh hỏi.

“Tay lạnh.” Cô làm nũng.

Cái này thì anh hết cách, anh không có thói quen mang bao tay, mùa đông đều thọc tay vào túi. Vì thế anh cởi nút áo bành tô, chuẩn bị mặc thêm cho cô.

“Không cần, em làm gì yếu đến vậy. Nếu để anh bị cảm càng khổ hơn.”

Tả Ý đảo mắt, “Thế này đi!”

Cô nắm tay phải của anh, cho vào túi áo bành tô. Khi đó anh mặc áo màu tím, trong túi vì thân nhiệt của anh mà rất ấm.

Tay trái của cô, và tay phải của anh, cùng cho vào nên cái túi

căng phồng lên.

Sau đó, Tả Ý cười hì hì với anh, “Thế này là được rồi.”

Nắm ngón tay luồn vào kẽ ngón tay anh, cô thuận lợi nắm được tay anh.

Tay anh bắt giắc cứng đờ. Ngay sau đó, anh không hưởng ứng, cũng không kháng cự, chỉ tự nhiên vuốt ve nhẹ nhẹ vài cái, truyền hơi ấm cho cô.

Tiếp đó, cô đưa bàn tay còn ở ngoài, lẩm bẩm nói: “Xin lỗi nha, bé tay phải. Tay phải A Diễn viết chữ rất đẹp, nên Tả Ý phải nắm tay phải anh ấy trước. Có điều, lát nữa A Diễn sẽ sưởi ấm cho em.”

Lệ Trạch Lương dờ khóc dờ cười.

Vì vậy, hai người cùng sánh vai nhau về nhà.

Không biết do đi nhanh, hay là nhiệt độ đột nhiên tăng cao, hay là cô hồi hộp, mà bàn tay nắm tay Lệ Trạch Lương bắt đầu có mồ hôi. Cô muốn rút ra lau khô, rồi lại không dám.

Cô sợ lỗ nhích nhẹ sẽ quấy rầy anh, anh sẽ không chịu để cô nắm tay nữa.

Đó là lần đầu tiên hai người nắm tay, nếu không phải cô mặt dày liều lĩnh làm vậy, không biết sẽ phải chờ đến ngày tháng năm nào. Từ lần đầu tiên quen nhau đến lần đầu tiên nắm tay, lại kéo dài

đến sáu năm.

Một lát sau, anh hỏi: “Tay kia không cần sao?”

“Hà?”

“Tay phải của em.”

“Cần!!”

Vì thế hai người đối phía, đổi tay nắm lần nữa.

Tả Ý cứ cười vui rạo rức.

“Gì mà vui vậy?” Anh hỏi.

“Không có gì, không phải nhặt được tiền.” Tả Ý bắt chước đáng vẻ mọi ngày của anh, phụng phịu nói.

Thật ra, trong lòng cô đang nghĩ, hay là từ nay về sau khỏi cần mua bao tay cho rồi.

2.

Lệ Trạch Lương còn có một sở thích khác, đó là xem bóng đá.

Cô không tưởng tượng nổi, một người trầm tính nhường ấy, sao lại cảm thấy thích thú với kiểu vận động kia, mặc dù cô biết

anh cho tới giờ vẫn không chơi.

Anh cũng chẳng phải quá cuồng nhiệt môn thể thao này, nhưng thứ Bảy nào đài địa phương tiếp sóng trận đấu cũng không bỏ phí mà mở ti vi lên xem. Lúc anh xem, sẽ pha một ly trà lạnh lạnh ngồi xem một mình. Mỗi lần anh kích động, tay lại nắm chặt, đứng bật lên, rồi chậm rãi ngồi xuống.

“Họ cứ đá tới đá lui mà không vào, phiền quá đi. Nhiều người mà cướp có một trái bóng, sao không chia mỗi người một trái luôn đi.”

Anh lạnh lùng liếc cô.

Cô lập tức im bật.

Chỉ một lát sau, cô ở bên cạnh lại bắt đầu không ngồi yên.

“Chẳng lẽ nguyên nhân anh đến Đức là vì xem đá bóng hả?”
Cô hỏi.

“Anh đến xem đá bóng, còn em tới làm gì?” Anh hỏi lại.

“...”

Tả Ý nhìn anh. Câu hỏi này thật dư thừa, chẳng lẽ anh không biết cô tới để làm gì?

Cuối tuần đó đúng lễ Giáng Sinh có một trận chung kết, anh lái xe chở cô đến Frankfurt cùng đi xem. Trước lúc đi, cô đeo cái túi

nhỏ, bỏ vào đó những thứ cần thiết, rồi xuất phát.

Anh chợt hỏi: “Mang theo bao tay chưa?”

“A!” Tả Ý cố ý nói: “Hình như em mang rồi.”

“Rõ ràng anh thấy em để trên ghế.” Anh nói.

“Có hả?” Cô giả ngu.

“Có.” Anh nói chắc như đinh đóng cột, sau đó bắn cho cô ánh mắt đi lấy mau lên.

Gian kế chưa kịp thực hiện đã bị nhìn thấu.

Cô ai oán nhìn anh, nhưng lại không thể không nghe lời.

Cô chưa từng đến sân vận động xem đá bóng.

Vị trí chỗ ngồi của họ rất gần sân bóng, còn ngồi giữa fans hâm mộ của đội chủ nhà.

Tả Ý giơ hai tay lên, làm theo động tác và reo hò khẩu hiệu của họ, hoàn toàn nhập tâm vào trận đấu không còn than phiền là nhàm chán. Giữa trận đấu có cơn mưa tuyết, may mà cô có mang áo mưa, còn anh đội nón lười trai.

Lúc đội chủ nhà dẫn bóng, Tả Ý và fan ngồi bên cạnh nhảy tung tung.

Cô nắm tay Lê Trạch Lương, hăng hái hét lớn.

Anh mỉm cười, nắm chặt tay cô, “Đừng hét, khan tiếng bây giờ.”

Trận đấu này là giữa đội Frankfurt mới lên hạng một cách thần kì đá với đội đương kim vô địch Bayern Munich. Trời đông giá rét còn có mưa tuyết, trong sân bóng lại dậy sóng nóng hừng hực.

Trong nháy mắt trọng tài thổi hồi còi kết thúc, tất cả mọi người đều vui mừng.

Người Đức bên cạnh và Tả Ý vỗ tay hoan hô chúc mừng, người đó còn kích động cầm khăn quàng cổ có thêu logo của đội bóng quàng lên cổ Tả Ý, hô to: “Sie haben uns glueck mitgebracht!” (dịch: Bạn đã mang đến vận may cho chúng tôi!)” nói rồi không hề báo trước, nâng mặt cô lên, hôn thật kêu.

Tả Ý đang rất vui vẻ, đáp lại đối phương bằng cái ôm nồng nhiệt.

Ngay sau đó cô còn đi theo nhóm người đó cùng hát vang trên lối ra, bước lên bậc thang, nhận ra Lê Trạch Lương còn rút lại phía sau, nón kéo sụp xuống che mất hai mắt.

Cô đưa tay định chạm vào anh, nói: “A Diễn? Đi thôi.”

Trong một thoáng cô đụng vào tay anh, anh kéo cô lại, dán mặt lại gần.

Cô vừa bước lên một bậc, nên hơi cao so với anh, vì vậy anh chỉ cần hơi ngẩng đầu lên. Cô còn trùm áo mưa, bởi vậy có thể nghe thấy âm thanh nước mưa nhỏ tí tách trên áo.

Cô thấy anh đưa mặt đến gần, hơi ngẩn người, giây lát sau mới hiểu ra anh định làm gì.

Những người hâm mộ còn bắn pháo hoa trong trời mưa tuyết tầm tã để chúc mừng đội chủ nhà giành thắng lợi. Còn có rất nhiều người nấn ná thật lâu không muốn về, các cầu thủ vừa cảm ơn, làm dấy lên từng làn sóng người.

Anh đứng trong đoàn người đang lũ lượt ra về, mặt dần dần đến gần cô.

Tả Ý mở to hai mắt, ngơ ngác nhìn chăm chú vào cặp mắt kia, bất giác hơi hé môi.

Không ngờ tới nửa chừng thì bị ngăn cản, vì vành lưới trai trên nón anh đụng vào trán Tả Ý, cô đau đến híp mắt.

Anh ngập ngừng một lúc, nét mặt dờ ra, quay mặt đi, nhưng không làm lại lần nữa.

Tả Ý cũng ngơ ngàng một hồi, sau đấy mơ hồ cảm thấy mất mát.

Ngày thường cô cởi mở, nhưng không dễ dãi.

Một phút trước bị người khác ôm hôn, lúc đó cô không để ý,

nhưng nếu đối tượng đối lại là Lê Trạch Lương, thì cô lại thẹn thùng ngay.

Trên đường về nhà, Tả Ý lái xe. Cô học lái xe, vì bác sĩ nói tự mình lái xe sẽ làm giảm bớt bệnh say xe.

Lê Trạch Lương mọi ngày hơi lười nhác, có người lái xe tất nhiên không cần đến anh rồi. Lúc về Lê Trạch Lương úp nón lên che khuất mặt, ngồi trên ghế phụ hình như là nhắm mắt ngủ.

Hai người ngoại trừ vài câu cần thiết, còn lại chẳng ai nói câu nào.

Mấy người bạn cùng đi xem trận đá bóng trong lòng vui sướng, quay về Heidelberg đến quán bar uống rượu, tất nhiên cũng kéo hai người đi theo.

“Em cũng muốn uống rượu!” Tả Ý kêu theo mọi người.

Lê Trạch Lương lạnh nhạt liếc sang cô một cái.

Cô lập tức không cam lòng nhăn mày, dỗi lòng sửa lại: “Làm sao thế được chứ, em không uống rượu, uống soda được rồi.”

Lê Trạch Lương vừa vào quán đã gặp người quen, hai nam một nữ.

Cô gái đó họ Đồng, nghe nói là con gái cưng của thị trưởng thành phố nào đó, dáng vẻ cực kì ngoan hiền. Tả Ý đã gặp cô ấy mấy lần, mỗi lần gặp Lê Trạch Lương đều lấy xưng hô “Anh

Trạch Lương” làm câu mở đầu.

Tả Ý đương nhiên rất không thích cô nàng.

Cô tiểu thư họ Đồng không biết nghe hai người bạn kia nói gì, mà nhìn Lệ Trạch Lương rồi che miệng cười khẽ. Mắt không rời Lệ Trạch Lương một giây, trong mắt Tả Ý thấy, thật đúng là nhìn như nhìn món súp hầm.

Cô càng nghĩ càng giận, kêu lớn: “Em muốn uống rượu.” Sau khi kêu xong còn nhìn thoáng Lệ Trạch Lương. Hành động của cô căn bản là không thu hút sự chú ý của anh.

Cô giận dữ, bùng ly ừng ực uống cạn.

Đến khi Lệ Trạch Lương nói chuyện xong nhìn sang, Tả Ý đã uống sang ly thứ hai.

Tửu lượng của cô rất yếu, dù uống rượu gạo ở nhà cũng sẽ ngà ngà say nên uống rượu ở đây thì đã xin đỏ ửng mặt mũi. Cô gác cằm trên quầy bar, ánh mắt dờ dẩn, đang lúc không vui ngón trỏ gõ gõ vào ly rượu.

Cuối cùng, anh nửa đỡ nửa dìu cô về. Cô là người say là phải ngủ, đương nhiên lúc ngà ngà say lái nhai nhiều nhất.

Họ sống ở lầu ba.

Tả Ý say như chết vẫn không quên tức giận lái nhai.

“Gì chứ, không được tôi đồng ý đã dám kêu Trạch Lương hả?”

“Tiếng anh mà để cô muốn kêu là kêu sao?”

“Có buồn nôn không vậy.”

“Đáng ghét, thật là đáng ghét.”

“Lần sau cắt lưỡi cô luôn.”

“Không phải súp, để A Diễn làm thịt kho ăn ngon hơn.”

“Nói bậy bạ gì vậy.” Anh lắc đầu, rồi móc chìa khoá mở cửa.

Anh vừa thả tay, cô đã ngã oặt một bên. Anh hết cách đành ôm cô vào ngực, cầm để trên trán cô.

Cô nhúm mày nói: “Râu anh đâm em.”

Anh không khỏi mỉm cười, dời cầm đi, cắm chìa khoá vào lỗ khoá.

Tả Ý ngây ngốc nhìn khuôn mặt anh tươi cười, thừa dịp cửa vừa mở, cô bỗng nhón chân, tay túm cổ áo anh, rồi ngẩng đầu chủ động hôn.

Cô hôn thật ngây ngô, gần như chỉ hôn được môi dưới.

Khi buông anh ra, Tả Ý còn lè lưỡi liếm môi mình, thoả mãn nói: “Mềm... thật.” Vẻ mặt hiển nhiên là giống con mèo say rượu

trộm được cá.

Ban ngày hai người hôn không thành, lần này rốt cuộc lại thành. Con mèo tên Tả Ý tốt xấu gì cũng đã thoả cơn thèm.

3.

Anh xoay mặt chỗ khác, xấu hổ ho khan hai tiếng, rồi nói: “Vào nhà đi.” Xong anh đỡ Tả Ý vào, để cô trên sofa, định đứng dậy cởi áo khoác thì bị Tả Ý níu vạt áo.

“Sao vậy?” Anh hỏi.

“Anh không được để người khác cướp đi.” Cô ảm đạm nói.

Anh ngừng lại, rồi ngồi xuống cạnh cô, nhú mào: “VẬY RA EM CHƯA UỐNG CHÚT NÀO RỒI.”

Tả Ý lập tức đỏ mặt, vội vàng nói: “Em sao không say được chứ? Em uống rượu rồi...” Nói đến đó, đột nhiên cô cảm thấy mình giải thích càng là vẽ rắn thêm chân.

Cô liếc qua Lê Trạch Lương.

Người này đang cố nín cười, bộ dạng đó rõ ràng là hớn hở khi vạch trần trò lừa đảo của cô. Cô tự dưng then quá hoá giận, chồm qua há miệng cắn anh, nhưng không cắn trúng miệng, thấy cầm dễ ra tay hơn, vì thế há to miệng phập lên cắn anh.

Bất ngờ nhất chính là hoá ra cảm giác dễ chịu thế này, nên không kìm được cô lại cắn thêm hai cái.

Không ngờ rằng cô nhón, lúc cắn dù không mạnh lắm nhưng cũng làm anh đau đến nhăn mặt. Cô lại cười khanh khách.

“Tả Ý.” Anh xoa cằm.

“Hử?”

“Cắn đau anh.” Anh nói.

“Sao lại đau, em cắn nhẹ mà.” Tuy ngoài miệng nói cứng nhưng cô vẫn nhoài người qua xem cẩn thận, quả nhiên có mấy dấu răng nhằn nhặt trên da.

Cô đau lòng lắm lắm, còn gờ ngón tay sờ sờ mấy dấu răng đó, “A Diên, em xin lỗi...” Sau đó còn thổi nhẹ nhẹ như trẻ con.

Ngón tay cô xoa trên mặt ngựa ngựa, khuôn mặt lại gần sát, môi chu lên thổi nhẹ. Hơi thở đó quấy nhiễu thần trí của anh.

Tim anh rung lên, cúi đầu xuống, khoá môi cô.

Tả Ý giật mình tròn tròn hai mắt, dần dần mới mềm người. Nụ hôn này hoàn toàn không giống nụ hôn của cô, chỉ mấy giây đã làm hơi thở cô rối loạn.

Nụ hôn của anh khá mới mẻ, có phần thăm dò, không dám tiến vào miệng cô mà chỉ liếm nhẹ bên ngoài. Tả Ý cố gắng điều hoà

hơi thở, rồi vòng tay lên cổ anh, hơi hé miệng, ngậy ngô vui sướng đáp lại anh.

Miệng anh thoảng qua nụ cười, cánh tay ôm chặt thêm, làm cô càng dán sát vào anh.

Trong lúc say đắm, đầu óc cô từ đôi phần tỉnh táo trở thành ngây ngất bông bênh như đi trên mây. Cảm giác như đang ngậm một miếng socola, cảm xúc trơn mềm động trên đầu lưỡi rồi từng chút thay đổi.

Lúc này, dường như cô say thật rồi.

Nụ hôn cuối cùng cũng dừng lại, cô sợ hãi mở mắt, rồi lại không dám nhìn anh, thở hổn hển trong ngực anh. Xúc cảm mềm mại trên môi lưu lại thật lâu.

Lệ Trạch Lương bình tĩnh thư thái, chậm rãi nói: “Cái ở cửa không tính, cái này mới là nụ hôn đầu tiên.”

“Tại sao?”

“Làm gì mà em tại sao lắm vậy.” Anh đen mặt.

Hầu Tiểu Đông từng nói với cô, Lệ Trạch Lương là loại người không dễ kết thân, nhưng một khi anh không bài xích sự tiếp cận của ai thì người đó đã thành công một nửa.

Vậy bây giờ xem ra hình như cô thành công được một nửa rồi.

Chỉ nụ hôn ấy đột nhiên kéo gần khoảng cách giữa anh và cô rất nhiều. Mãi đến hôm ấy, Tả Ý mới biết tất cả nhưng khổ sở của cô không hề uống phí.

Anh cũng thích cô.

Từ đó về sau, từ tám đuôi thẳng thành bạn gái, từ nông nô chuyển mình thành địa chủ.

Tả Ý mừng khắp khởi đón chào tương lai tươi sáng. Đáng tiếc, qua nhiều ngày sau, cô mới phát hiện đãi ngộ bạn gái với tám đuôi chả khác gì nhau.

Anh vẫn hung dữ với cô, hơn nữa còn can thiệp nọ kia.

Nhưng mà——

Hình như lại có chút khác biệt.

Vào tết Nguyên Đán, Lê Trạch Lương dẫn Tả Ý, cùng mấy du học sinh lái xe đến Dusseldorf xem đếm ngược đón năm mới.

Rạng sáng thì đến ven bờ sông Rhein, người chen chúc chờ đếm ngược chật như nêm. Mặc dù có mưa phùn nhưng nhiệt tình của mọi người không hề giảm đi.

Tả Ý cũng hưng phấn nhảy múa loạn xạ với những người khác, anh chiều theo để mặc cô làm gì thì làm. Ven sông Rhein có dãy quán bar nổi tiếng, quán nào cũng chật kín người. Tất cả đều là dân quanh vùng tới đón năm mới.

Nửa đêm nhiệt độ giảm mạnh, mọi người dựa gần nhau cùng ly chờ năm mới đến.

Lệ Trạch Lương lại ngăn cản Tả Ý không cho cô uống rượu cho ấm người.

Cô rầu rĩ nhìn anh.

“Chẳng lẽ em không sợ lạnh à?” Vừa nói ra hơi thở đã trắng xoá, cô còn cường điệu, cố ý ra sức hà hơi để chứng minh.

Sau đó Tả Ý dẫn anh rời khỏi đám đông, chạy lên trên cầu.

“Sông Rhein chảy dưới chân em này!”

Khúc sông này rộng hơn chỗ Tả Ý thấy trước đây rất nhiều, thêm bầu không khí ở đây càng làm cô cảm thấy thật phấn khích.

Cô dựa vào lan can cầu, ló người nhìn xuống, dưới ánh đèn dễ dàng nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của cô trên mặt sông. Lúc đầu còn thấy thú vị, nhìn một hồi lại thấy xây xẩm.

Trên cầu gió lớn, gió lạnh làm cô rụt cổ.

Anh cởi áo choàng, khoác lên cho cô.

Cô ngơ ngác một lúc rồi tự nhiên dựa vào ngực anh. Anh đặt cằm lên đỉnh đầu cô, rất là thân mật.

Gió lạnh vẫn vũ xung quanh, nhưng giờ phút này Tả Ý lại cảm

thấy rất ấm áp dễ chịu. Có người không chờ được nữa đã đốt pháo bông.

“A Diễn.” Cô gọi anh.

“Ừ.”

“Em cảm thấy, em thật hạnh phúc.” Tả Ý nói khẽ.

Nhưng trong không khí ồn ào không biết anh có nghe thấy hay không.

Đó là lần cuối cùng anh và cô cùng ngắm pháo bông.

Cô không biết vì sao mà một năm sau, anh lại có thể thờ ơ huỷ diệt hết tất cả.

Nếu còn yêu một người vì tình mà táng gia bại sản, bạn bè xa lánh, thì không thực tế. Điều này, cô hiểu, cô không có tham vọng quá đáng như thế.

Nhưng mà, nếu như nói rằng anh một chút cũng không yêu cô, cô không tin.

Tả Ý ngồi trước bia mộ, thấy sắc trời dần tối. Cô đứng lên quay lại, thấy Chiêm Đông Quyển ở cách đó không xa. Anh về không thấy cô, ý nghĩ đầu tiên trong đầu chính là Tả Ý chạy đến đây, vừa đến đã thấy không sai.

“Đông Chính không sụp đổ chứ?” Cô hỏi.

“Còn nguyên.” Anh cười.

“Không gạt em chứ?”

“Anh đã gạt em hồi nào chưa.” Anh nói.

“Còn không à, hồi em gặp tai nạn sau đó không phải anh gạt em à. Thừa lúc em không nhớ ra mà sắp đặt bạn trai con lai cho em, cũng mệt cho anh phải nghĩ cách.”

Chiêm Đông Quyển cười he he, ngượng ngùng.

Bất kể là Tả Ý, hay là bọn họ, đều biết chính xác vụ tai nạn lần đó. Kì thật, hai bên đều biết, lần đó không phải là tai nạn.

Xe lao khỏi đường, không hề có dấu hiệu thắng lại, hoàn toàn lao xuống thẳng hướng vách núi ở bờ sông. Toàn bộ dấu hiệu ở hiện trường cho thấy, cô không phải say rượu mà có ý định tự sát.

Cô không uống rượu, rõ ràng là do nguyên nhân thứ hai.

Lệ Trạch Lương đến Đức, sau lần họ gặp nhau, Tả Ý liền lái xe gây tai nạn. May có người phát hiện, cứu cô từ dưới sông lên.

Hôn mê hai ngày, Tả Ý tỉnh lại, không còn nhớ gì nữa.

Nhưng lúc cô thấy anh, do dự một lúc, ước hỏi: “Đông Đông? Anh là Đông Đông?” Ngay lúc ấy Chiêm Đông Quyển

quả thật không thể nào hình dung được mình lại yêu thích cái biệt danh đã từng bị anh khinh bỉ đến thế.

Hoá ra cô còn nhớ anh. Nhưng lại bị mất trí nhớ lúc trưởng thành, cùng với thời gian có người đó.

Ngày cuối cùng đó, cô lái xe, bình thần nói vào điện thoại: “Trước kia em có xem một bộ phim, trong phim một ông lão kể cho anh thanh niên một câu chuyện, em rất muốn kể cho anh nghe.”

“Tà Ý!” Anh bên đầu dây này cắt ngang lời cô, còn ra lệnh, “Em lập tức dừng xe!”

“A Diễn, nghe em kể được không? Chỉ nghe em lần này thôi được không? Nghe em nói xong đã.” Giọng điệu của cô, bình tĩnh đến kì lạ, trong bình tĩnh còn mang tuyệt vọng.

“Một lần nọ, nhà vua mở tiệc cho con gái mình. Có một người lính đứng gác ở một góc, thấy công chúa đi ngang qua mặt anh ta. Công chúa xinh đẹp tuyệt trần, người lính lập tức phải lòng cô công chúa ấy. Nhưng thân phận hèn mọn, làm sao xứng đôi với con vua? Một ngày nọ, cuối cùng anh ta cũng nghĩ ra cách đến gần công chúa, còn nói với nàng không có nàng anh ta sẽ không sống nổi. Công chúa nói với người lính: ‘Nếu người có thể chờ ta dưới ban công một trăm ngày, sau một trăm ngày ta sẽ là của người.’ nghe công chúa nói xong, người lính chờ ngay dưới ban công, một ngày, hai ngày, mười ngày, hai mươi ngày... Mỗi khi trời tối công chúa nhìn ra ngoài thấy anh ta vẫn sừng sững suốt đêm. Gió táp mưa sa không làm anh ta chùn bước, quạ đậu trên đầu hay là ong đốt, anh ta vẫn không nhúc nhích. Nhưng đến

ngày thứ chín mươi, người lính đã gầy gò yếu ớt, nước mắt trào ra, anh ta đã không còn gắng gượng được, thậm chí ngay cả ngủ cũng không ngủ được. Công chúa vẫn luôn nhìn anh ta. Cuối cùng tối ngày thứ chín mươi chín, người lính đứng lên nhắc cái ghế, bỏ đi.”

Cô nghĩ khi kể xong câu chuyện này cô sẽ khóc, nhưng chớp mắt mấy lần, trong mắt lại không có nước. Bên kia điện thoại Lê Trạch Lương không nói gì.

“Trước kia vẫn không hiểu vì sao người lính đó lại bỏ đi, vì sao không đợi đến ngày hôm sau. Hôm nay em mới hiểu, có lẽ họ đã lỡ mất khoảnh khắc yêu đương đẹp nhất. Tình yêu là bình đẳng, nếu cứ phải nỗ lực sẽ rất mệt mỏi. Người lính bỏ đi vào đêm chín mươi chín, có phải công chúa rất đau lòng không? Nếu cô ấy đau lòng, tại sao trước đó không mở cửa bảo người lính đi vào?”

Xe rẽ qua khúc cua, nhìn thấy sông Rhein xinh đẹp.

Cô cân nhắc trong lòng, thời tiết này sông Rhein lạnh lắm thì phải, không biết rơi xuống đó thì có lạnh đến thấu xương không, hoặc là khi rơi xuống biết đâu lại không có cảm giác gì.

Cô tắt đi động trước khi nói câu sau cùng.

“A Diễn, Tả Ý dưới cửa sổ trông ngóng anh chín mươi chín ngày đã mệt mỏi, bây giờ cũng muốn đi rồi.”

“Em hối hận à?” Trên đường về, Chiêm Đông Quyển hỏi cô.

“Không có.” Tả Ý nói, “Tuyệt đối không hối hận.”

Một tuần sau, Tả Ý quay lại thành phố A.

Trên đường đi, cô run rẩy mở di động tắt máy lâu nay, lập tức xuất hiện rất nhiều tin nhắn đây cả bộ nhớ lưu trữ. Một tin rồi một tin, chưa nói đến tin nhắn nhắc nhở có cuộc gọi, đã đủ loại tin nhắn.

Tả Ý nhấn nhẹ “Xóa tất cả”.

Cô không muốn xem. Hơn nữa, cô tin rằng, Lê Trạch Lương sẽ không tìm cô.

Anh là người rất kiêu ngạo. Cô đã lừa anh, trả thù anh, đưa anh vào tình cảnh xấu hổ và khó khăn thế này.

Thà anh hận cô là tốt nhất.

Khi hai người căm ghét lẫn nhau, cô mới có nghị lực đứng vững.

Rất nhiều người không liên can trong Đường Kiều đều nhìn Tả Ý bằng ánh mắt kì lạ.

“Em mất tích ở đâu vậy? Điện thoại cũng không liên lạc được.” Ngô Uy Minh hỏi.

“Về quê thăm gia đình.” Tả Ý cười cười.

“Nghe nói Lệ Trạch Lương...”

“Đại Minh, em mang đặc sản lên cho anh nè.” Cô ngắt lời Ngô Uy Minh.

Ngô Uy Minh không biết quá khứ giấu kín của Tả Ý và Lệ Trạch Lương, thật lòng muốn an ủi Tả Ý. Nhưng lại bị Tả Ý chuyển hướng.

Nói mấy câu với Ngô Uy Minh, thấy Kiều Hàm Mẫn đến, Tả Ý liền vào phòng làm việc tìm chị, sau đó đưa đơn xin từ chức.

“Em phải đi?” Kiều Hàm Mẫn hỏi.

“Dạ, đã mang phiên phúc cho chị Kiều rồi.”

“Có lẽ em chỉ muốn nghỉ ngơi dài hạn, chị cho em nghỉ thêm mười ngày nhé?” Kiều Hàm Mẫn giữ cô lại.

“Chị Kiều à, em...”

“Em suy nghĩ lại đi Tả Ý. Ít ra cũng phải làm xong việc em đang nhận, chờ chị tìm được người mới nữa chứ.”

Kiều Hàm Mẫn nói vậy rồi xử lý công việc, Tả Ý đành gật đầu.

Cô định kết thúc mọi chuyện ở đây, rồi không bao giờ quay lại. Từ nay về sau hai người sẽ không bao giờ gặp nhau nữa.

Chỉ có điều, sự việc không như mong muốn.

Buổi chiều, Tả Ý đột nhiên nhận được điện thoại của luật sư, người này họ Khâu rất có danh tiếng ở thành phố A.

“Tôi là luật sư được Lệ Trạch Lương tiên sinh uỷ thác, có một phần tài sản biếu tặng và hợp đồng cần cô kí tên xác nhận.”

“Hợp đồng với tặng gì kia?”

4.

“Một tháng trước Lệ tiên sinh ở chỗ tôi kí tặng phần quà và hợp đồng, người nhận là cô Thẩm.”

Tả Ý nghe thấy số tiền quá lớn, ngơ ngác để điện thoại xuống. Cô ôm đầu cười khổ. Anh muốn làm gì? Dùng tiền chuộc tội sao?

Anh rốt cuộc đang nghĩ gì, có lẽ không ai nhìn thấu được.

Cô lưỡng lự, rồi gọi số di động cho anh, trước khi có tín hiệu cô lại tắt đi đổi thành gọi số văn phòng. Người nghe điện thoại là tiểu Lâm.

“Tiểu Lâm, tôi là Thẩm Tả Ý, tôi tìm Lệ tiên sinh.” Cô nói.

“Tả Ý?” Tiểu Lâm run lên, “Lệ tiên sinh... đi vắng rồi.”

“Cám ơn cô.” Tả Ý cười, có phải anh không muốn nghe điện thoại của cô nên bảo tiểu Lâm từ chối khéo?

“Tả Ý, cô gọi số riêng cho Lệ tiên sinh đi.”

Tả Ý chắc chắn sẽ không làm theo.

Từ nhỏ cô đã rất ương bướng. Khi tính ương bướng nổi lên, người ta bảo đi đông, cô nhất định sẽ đi tây. Bất kể là ba hay mẹ, đều chịu thua bản tính này của cô.

Vậy mà, vậy mà đứa bé như thế, lại chịu nghe lời anh.

Lúc về nhà tắm rửa, Tả Ý mở tủ mới nhận ra quần áo hàng ngày của mình đều để ở nhà Lệ Trạch Lương. Cô vẫn chưa về đó lấy đi.

Ở đó nhất định vẫn còn.

Cô vò đầu bứt tóc nghĩ cách, nhờ Chu Bình Hình gọi điện qua đó giùm cô thì không ai bắt máy. Cô với Chu Bình Hình mới chạy vội đến dưới lầu nhà Lệ Trạch Lương. Sau đó lại gọi vào số riêng, sau khi chắc chắn không có ai, Tả Ý mới đưa thẻ phòng cho Chu Bình Hình, nhờ cô ấy đi lên.

Lỡ như gặp Lệ Trạch Lương thì sẽ nói lấy đồ giúp cô.

Kết quả, Chu Bình Hình lên đó được ba phút, gọi điện xuống: “Tả Ý, không có ai hết.”

“Ừ, vậy thì tốt quá.”

“Cậu lên thu dọn đi, nhiều đồ lắm.” Chu Bình Hình nói.

Tả Ý do dự.

“Lên đây đi, lỡ Lệ tiên sinh về còn có mình mà.” Chu Bình Hình khuyến khích.

Vì thế Tả Ý đi lên.

Lúc cô vào nhà thì sững sốt. Cô mới rời khỏi đây có mấy ngày, mà đồ trang trí trong phòng đã thay đổi rất nhiều. Cô không nghĩ ngợi nhiều, vội vàng dọn đồ.

Lúc dọn đồ trang sức thì hoa tai bị rớt xuống gầm giường, cô phải bò nhoài xuống, vươn tay lấy thì đụng phải cái gì đó, ngón tay bị đâm chảy máu. Cô nhặt lên nhìn, là một mảnh thủy tinh sắc nhọn sẫm màu.

Màu sắc của nó rất đặc biệt, nên Tả Ý lập tức nhận ra. Đó là bình hoa đặt trên cửa, có lần Tả Ý suýt nữa làm vỡ nó, giờ thì nó vỡ thật.

Tả Ý chợt hiểu ra. Cô nhìn quanh, sau đó đi ra phòng khách nhìn, hể là đồ dễ vỡ thì đều được thay bằng đồ khó vỡ.

Đồ vật trong nhà này chắc đã bị ném sạch, chỉ cần có thể ném đều bị anh ném.

Tả Ý cụp mắt. Chẳng lẽ là ngày anh hiểu chân tướng mọi chuyện?

Cô thở dài. Có điều rất phù hợp với tính tình hiện nay của anh, tức giận là đập đồ. Lệ Trạch Lương trước đây không phải thế này.

Lúc đi, Tả Ý để thẻ phòng trên bàn trà. Trong tích tắc đóng cửa, cô nhìn thoáng qua cái thẻ phòng trên bàn, lòng mang nhiều cảm giác.

Cô không báo trước mà cứ thế đến nhà anh lấy đồ thật không thoả đáng. Tả Ý ngẫm nghĩ, sau khi tạm biệt Chu Bình Hình mới điện thoại cho Lệ Trạch Lương.

Điện thoại kêu rất lâu mà không ai nhận, đến khi trong điện thoại có giọng nói nhắc nhở. Một lát sau, Tả Ý vừa về nhà thì anh gọi lại.

“Em là Thẩm Tả Ý.”

“Ừ.” Anh nói.

“Vừa rồi em đến nhà anh lấy ít đồ, không báo cho anh trước thật ngại quá.”

“Ừ.” Vẫn là chữ này.

“Tạm biệt.” Tả Ý nói.

Khi cô nói xong hai chữ này, thời gian tựa như ngừng lại, anh

lặng đi một lúc.

Cô không biết anh ở đâu nhưng nghe trong điện thoại thì chung quanh im lặng như tờ, cơ hồ có thể nghe rõ hơi thở của anh.

“Tạm biệt.” Anh bình thản đáp lại hai chữ ấy, rồi cúp điện thoại. Gần như khiến người ta cảm thấy vừa rồi anh lặng đi chỉ là ảo giác.

Tả Ý để di động xuống, soạn đồ trong túi ra. Trong đồng quần áo thấy một cuốn sách. [Nguyên lý kinh tế học] của Mankiw, chắc là lúc Chu Bình Hình dọn phụ đã bỏ vào. Chẳng lẽ Chu Bình Hình nghĩ cô sẽ đọc loại sách nhàm chán này sao?

Loại sách này, Thẩm Tả Ý vẫn luôn tôn trọng mà không dám đến gần.

Tả Ý cười khổ, lật đại mấy trang, trang sách soàn soạt lật sang như cây quạt. Cô ngừng lại ở mấy trang cuối nhìn nét chữ quen thuộc.

Nghi hoặc lật trở lên lại, cô lập tức thấy phía trước có viết tên mình, là do người nào đó viết, hơn nữa còn viết đi viết lại rất nhiều lần.

“Tả Ý, Tả Ý, Tả Ý...”

Từng nét từng nét lặp đi lặp lại trên giấy, càng viết càng ngoáy, chữ Ý cuối trang trước ấn mạnh đến rách giấy.

Không biết anh viết từ khi nào, nhưng nhất định là sau khi họ chia tay nhau ở Đức.

Cho nên, anh mới không muốn cho cô lục sách của anh ư?

Tả Ý dùng ngón tay nhẹ nhàng mon trón dòng chữ, giống như anh đang kê tai khe khẽ gọi tên cô, thanh âm ấy đã thành chất độc, thấm vào tim cô, thỉnh thoảng lại đau rút từng cơn.

Cô úp mặt vào quyển sách.

Đúng vậy, cô lừa anh, luôn lừa anh, từ đầu đến cuối đều lừa anh, ngay cả câu nói cuối cùng đó cũng là lừa anh.

Tiếc rằng cô yếu đuối nhường này, ngay cả trả thù cũng không làm cho tốt. Thế nên trong căn phòng đó cô từng không cẩn thận buột miệng thốt ra hai chữ A Diễn.

Chẳng biết mình diễn nhập vai, hay căn bản là không phải diễn. Nên ngay cả cô còn nghi ngờ chính cô, đến cùng là hận anh trả thù anh, hay là quên đi thù hận quên hết mọi thứ, để bản thân đường hoàng viện có ở lại bên anh.

Nếu phải nhớ lại, thời gian hạnh phúc nhất của cô, nhất định là khi học cùng anh ở đại học M. Khi đó, không có buồn phiền từ gia đình, chỉ nghĩ đến chơi đùa, dường như nỗi buồn lớn nhất của cô là bị anh trách mắng.

Để cuốn sách dưới gối, Tả Ý thao thức đến khuya, sáng sớm thức dậy lại xin Kiều Hàm Mẫn nghỉ phép, đặt vé máy bay nhanh nhất đến thành phố C.

Cô không mang theo hành lý, chỉ xách cái túi nhỏ, đi đến rất nhiều nơi ở thành phố C. Cuối cùng, Tả Ý dừng chân dưới toà nhà họ đã từng ở. Bởi vì nơi đây gần trường học, lại yên tĩnh, nên anh mới ở. Toà nhà hơi cũ kỹ, vào mùa hè, bức tường bên ngoài rậm rạp dây thường xuân, nhưng mùa này lá đã rụng hết chỉ còn lại bức tường xơ xác.

Tả Ý đi lên lầu, nhắc chậu hoa bên cạnh lấy chìa khoá nhưng không thấy.

Lần trước khi đi cô không để ý Lê Trạch Lương có để chìa khoá lại hay không. Nhưng chìa khoá quả thật không có ở đây. Vì thế, Tả Ý sờ tay vào tay nắm cửa, sau đó dựa vào cửa ngồi xuống.

Cô ngửa mặt lên, tựa nhẹ lên cửa.

Rất nhiều năm về trước, cô cũng ngồi thế này, ngay lúc gần như tuyệt vọng, cửa phòng đột nhiên mở ra, làm cô ngã chổng vó lên trời, có một hình dáng tuấn tú hiện trước mắt cô, giống như ánh nắng bình minh chiếu sáng.

Vào năm đó, vui đến mức phát khóc.

Còn nay, cô chỉ đành cười khổ.

Giờ phút này, đã không còn ai mở cửa cho cô nữa.

Tả Ý ngồi một lúc thấy lạnh rồi phúi phúi bụi rời đi. Khi đó, cô

không biết Lê Trạch Lương thật ra đang ở bên trong, cũng giống y như năm đó.

Thật ra, Lê Trạch Lương một mình tới thành phố C rất nhiều ngày.

Anh là người rất có tinh thần trách nhiệm, dù là khi nào anh cũng không bỏ hết trách nhiệm ở Lê thị. Năm anh Hai qua đời, toàn bộ hi vọng của Lê gia đều đặt lên lưng anh.

Đây cũng là lần đầu tiên anh tùy hứng ném tình cảnh rắc rối cho Tiết Kỳ Quy, không lo gì, cũng không hỏi gì, cứ buông thả bản thân.

Lê thị sụp đổ cũng được, phá sản cũng được, anh không quan tâm đến nữa.

5.

Mấy ngày nay anh kéo kín màn, trốn trong phòng nốc rượu xem đĩa CD. Anh có một cái đĩa hồi Tả Ý học năm nhất vào ngày kỷ niệm thành lập trường đội kịch diễn kịch quay lại.

Đĩa CD là do Tả Ý và người trong đội kịch tự dùng DV quay lại, không được chuyên nghiệp, không có giá đỡ nên màn hình cứ lắc lư, hơn nữa còn đứt quãng.

Lúc đó Tả Ý một lúc nổi hứng nên quay chung với mọi người để làm kỷ niệm, có điều chỉ được hai, ba ngày, cái đĩa đã bị cô

ném vào ngăn kéo trong phòng ngủ, không thèm ngó đến.

Mùa đông hàng năm anh đều về đây ở vài ngày, có một lần bỗng tìm được nó. Vì thế, lúc rảnh rỗi, có một mình buồn lại ngồi xem. Cảnh quay Tả Ý đứng trên sân khấu nghiêm túc và chững chạc hơn ngày thường, thỉnh thoảng mím miệng làm lúm đồng tiền hiện ra.

Tối qua Tả Ý gọi điện đến, tay anh run lên, rồi nhìn màn hình thật lâu, sau đó tiếng chuông ngừng hẳn. Anh không chắc mình còn có thể đối mặt với cô hay không. Lần trước trên tàu điện ngầm Tả Ý bỏ lại câu nói sau cùng, hầu như khiến anh suy sụp.

Cô nói, không có.

Trong nửa năm trả thù anh, từ đầu chí cuối, cô không một chút do dự.

Hai chữ ngăn ngủi hoá thành một thanh kiếm sắc bén đâm vào tim lại không thấy máu.

Anh đứng dậy vào toilet dùng nước lạnh rửa mặt, sau đó suy nghĩ một lúc rồi gọi lại.

Cho dù sợ hãi, anh vẫn gọi lại. Có đôi lúc tình yêu như việc hút thuốc phiện, biết rõ kết cuộc mà vẫn không thể kháng nổi sự hấp dẫn.

Cô khách sáo chào anh: “Tạm biệt.”

Là tạm biệt, hay là vĩnh viễn không gặp lại?

Anh vừa uống rượu vừa xem, mở đi mở lại, suốt một đêm không ngủ, nhìn chăm chăm màn hình, khoá chặt hình ảnh ấy, mắt đầy tơ máu cũng không chớp.

Cơ hồ mỗi một câu thoại, mỗi một diễn cảm, anh đều nhớ kỹ.

Lệ Trạch Lương nốc một hóp rượu. Anh uống đến chết lặng, ngoại trừ rượu ra, đầu lưỡi đã không còn nếm được hương vị nào nữa. Anh xem mê mẩn, điều thuốc cháy hết, lửa bén đến ngón tay một hồi mới cảm thấy đau.

Anh nghe như ngoài cửa có tiếng động, khó nhọc đứng lên ra mở cửa. Vừa mở cửa nhìn, không có một bóng người. Mím cười, cúi đầu thì nhìn thấy một cái điện thoại di động nằm trên mặt đất.

Kiểu dáng di động anh quen thuộc nhất, trên điện thoại còn gắn một móc treo con gấu vàng lủng lẳng. Hai món đồ ở cùng một chỗ càng cho anh khẳng định đây là đồ của Tả Ý, có cháy thành tro anh cũng nhận ra.

Trong nháy mắt, lòng anh dấy lên niềm vui sướng.

Ngay sau đó lại thấy Tả Ý từ dưới lịch bạch chạy lên, tìm đồ.

Tả Ý ngược lên chợt thấy Lệ Trạch Lương đứng trên lầu, bỗng chấn động. Anh đã ở thành phố C, hơn nữa còn ở nơi cách cô có một bức tường.

Cô đã lường tượng rất nhiều cảnh tượng họ chạm mặt nhau, dù sao mọi người cũng ở thành phố A, và lại Đường Kiều vẫn liên quan tới Lệ thị, hoàn toàn không chạm mặt là việc không thể. Đáng tiếc, cô lại không ngờ được tình huống này.

Đã mấy ngày anh không cạo râu, râu mọc rất nhiều, cằm xanh rì, trong vẻ tuần tú còn có vẻ chán chường không giống ngày thường.

Tả Ý xấu hổ chỉ điện thoại nằm trên đất, “Em lỡ làm rơi điện thoại ở đây.”

Anh yên lặng nhìn cô, thật lâu không lên tiếng.

Cô cũng cảm thấy câu nói mình hơi vờ vịt, từ ngàn dặm xa xôi chạy đến trước cửa nhà anh để lấy điện thoại bị đánh rớt? Giống như đang cố ý lựa thời điểm xuất hiện vậy.

“Em đến thành phố C nghỉ phép, tiện thể đến đây xem.” Cô lại giải thích.

Mỗi khi chỉ số thông minh của cô chấp mạch thì đều thế này, càng bôi càng đen.

Lệ Trạch Lương vẫn nhìn cô không rời mắt.

“Em...” Cô nhất thời không nhớ nổi còn lý do hợp lý nào để giải thích điện thoại của cô tại sao lại rơi trước cửa nhà người ta.

Anh cúi xuống nhặt nó lên, đưa cho Tả Ý. Lúc nhận lấy, cô sơ

ý chạm phải ngón tay anh.

Lệ Trạch Lương cứng đờ, nói: “Nếu đã đến, thì vào ngồi chút đi.” Nói rồi xoay người đi vào, dù là lời mời cũng độc tài như thế, không cho cô cơ hội lựa chọn.

Cô rất muốn từ chối, nhưng khi nhìn xuống chân Lệ Trạch Lương, lời từ chối đã đến miệng lại nuốt xuống. Anh không mang chân giả, ống quần bên phải từ bắp đùi trở xuống trống rỗng. Lúc mở cửa anh lấy tay làm gậy, người dựa trên khung cửa, nên vừa nãy cô không chú ý. Một động tác xoay người đơn giản, đối với anh cũng thật khó khăn.

Cô không biết chân anh vì sao lại tàn tật, người ta chỉ nói bị tai nạn xe ở thành phố B, tin đồn truyền đi không có tin nào chính xác.

Lần đá chân anh cũng là lần đầu tiên Tả Ý biết nó bị cụt. Anh bảo vệ sự riêng tư của mình quá chặt chẽ, nên hầu như không có người thứ ba biết được sự thật.

Trước kia anh chạy bộ với chơi bóng rổ rất tốt, chỉ là anh không thích vận động, luôn biếng nhác. Chơi bóng rổ thì anh ở vị trí hậu vệ dẫn bóng, dù là trong trận đấu không chịu khó di chuyển, mọi người đều thích theo anh.

Anh luôn cố chấp đối với khái niệm hoàn mỹ, nên hẳn là việc gì cũng đều phải làm cho tốt nhất, không dễ dàng tha thứ cho bất cứ khuyết điểm nào. Học cũng tốt, làm việc cũng tốt.

Nên thật sự không tưởng tượng nổi, lúc mới bị cắt chi anh làm

sao chịu đựng được. Lúc ấy cô không ở trong nước mà ở luôn bên Đức điều trị, không nghe được tin tức gì của anh.

Ánh sáng trong phòng tối lò mờ, bức màn dày cũng kéo kín, không nhận ra được ngày hay đêm, trong không khí sục mùi thuốc lá, chai rượu để trên bàn, ti vi đang mờ, chiếu một đĩa phim.

Việc anh làm trước tiên là tắt ti vi đi.

“Uống nước chứ?” Anh hỏi rồi mới nhớ ra ở đây thứ uống được chỉ có rượu, nên đứng dậy đi nấu nước.

“Em ngồi chút sẽ đi ngay.” Tả Ý nói.

Anh dừng bước, đưa lưng về phía Tả Ý.

“Có một việc, em muốn nói rõ,” Tả Ý nói, “Hợp đồng và quà tặng chỗ luật sư Khâu, em sẽ không kí tên.”

Lưng anh cứng ngắc.

“Đồ tặng em anh chưa từng lấy lại.” Ngay cả chiếc nhẫn cưới bị trả lại anh cũng ném bỏ.

“Anh cũng biết chỉ cần em không kí tên, thì sẽ không có hiệu lực, huống chi em không tin hiện giờ Lê thị không cần số tiền này.”

Không nói đến còn tốt, nói đến lại làm anh cảm thấy tức giận, vì thế châm biếm nói: “Số tiền đó tồn tại dưới danh nghĩa của em.

Em không thích thì cứ cho một mối lừa, chẳng phải càng thoả mãn hận trong lòng hơn sao?”

“Lệ Trạch Lương! Anh...” Cô cảm thấy không còn từ nào, chữ “anh” bật ra nhưng không biết nói gì tiếp theo.

Anh luôn muốn bảo Tả Ý ở lại, anh cho em tiền vì anh sợ một khi anh mất hết tất cả em sẽ sống rất khổ sở. Tiếc rằng giờ đang nổi nóng, vừa mở miệng đã thay đổi toàn bộ ý tứ.

“Anh làm sao? Không phải em hận anh thấu xương sao, giờ anh nghĩ cách giùm em, em còn muốn thế nào?” Anh xoay người nhìn cô. Anh càng tức giận thì lại càng cố tình mĩa mai giấu cợt. “Nếu đã khiến em tìm đủ mọi cách cùng người ngoài cho anh vào đây, không bằng tự đưa đến cửa, không phải bớt việc cho em à.”

“Hay là,” Anh lại nói, “Coi như đó là phí tổn mấy tháng nay em diễn cho anh xem, còn qua đêm với anh không phải nên trả thêm sao.”

Lời nói nhục nhã làm mặt Tả Ý nhất thời trắng bệch. Nếu là người khác nói vậy với cô, cô bảo đảm sẽ tát một cái. Nhưng, anh là Lệ Trạch Lương, không phải A Diễn hoặc Lệ Trạch Lương ngày trước.

“Anh không cần chọc tức, mĩa mai em.” Tả Ý quát cường ngẩng đầu, “Hơn nữa trước đây anh không phải thế này.”

“Vậy trước đây anh thế nào?” Anh cười lạnh.

“Khi đó không chừng vẫn chưa điên.”

Tả Ý nói xong, cầm túi xách, nhanh chóng đứng dậy tông cửa xông ra.

Để lại một mình Lê Trạch Lương đứng trong phòng, cửa vẫn mở, chỉ nghe tiếng chân cô rầm rập chạy xuống cầu thang. Rõ ràng... rõ ràng vừa rồi thấy cô xuất hiện trước mặt, lòng anh muốn phần mừng rõ.

Nhưng mà—anh không hiểu mình làm sao lại như thế.

Đúng vậy, anh điên rồi.

Anh từ lần đụng xe trên đường cao tốc đến lần đầu tiên cô hờn dỗi, thì đã điên rồi.

Tả Ý chạy một mạch xuống đường, may mà đây là con đường lớn xe cộ đông đúc, bằng không cô không dám chắc mình sẽ không khóc.

Cô thấy Lê Trạch Lương buông thả bản thân, đau lòng muốn khuyên anh mấy câu, không ngờ câu chuyện giữa hai người lại biến thành thế này.

Hơn nữa, những câu châm chích của anh đều có lý, cô không thể đối đáp được. Hai người đều biết nỗi đau của đối phương, lại cố ý đâm vào, giống như hai lưỡi dao găm, tổn thương lẫn nhau.

Anh mãi mãi sẽ không giống diễn viên nam trong phim chạy

theo, ôm hôn cô, sau đó nóng bỏng nói: “Anh yêu em, tất cả đều là lỗi của anh.”

Cũng may anh không như vậy, nếu không cô không dám cam đoan bản thân sẽ không buông vũ khí đầu hàng.

Đèn xanh sáng lên, cô theo dòng người giẫm lên vạch lên qua đường. Trước đây lúc băng qua đường, cô rất thích lựa những vạch màu trắng để giẫm lên, tránh mặt đường xi măng. Nếu con đường của cuộc đời cũng có thể lựa chọn thì thật là tốt, không thích chỗ nào thì không đặt chân chỗ đó.

Trước khi gặp anh, cú ngã miệng vết thương đã khép lại, nhưng khi thấy bị toác ra, hoá ra chỉ là mình tự gọt mình.

6.

Cổ phiếu Lệ thị lại rớt giá, anh lại bỏ mặc không quan tâm, một mình chìm đắm trốn ở nơi họ từng ở chung, hoàn toàn không phải là Lệ Trạch Lương mà cô biết. Nhưng cô hiểu, chắc chắn anh sẽ không buông thả bản thân lâu.

Tả Ý về nhà mình ở mấy ngày, sau đó trả phép quay về Đường Kiều làm lại. Cô loáng thoáng biết Lệ Trạch Lương đã về Lệ thị, hơn nữa còn tích cực giao thiệp khắp nơi, tàn cuộc không phải không thể thu dọn. Huống chi người đàn ông như anh, chỉ cần bản thân không bỏ cuộc thì không gì có thể đánh bại được anh.

Thành phố A còn là thành phố lớn, nếu không có duyên và đồng thời xuất hiện, hai người ở tách biệt hai phía Nam, Bắc có lẽ

cả đời cũng không gặp mặt. Cô và Kiều Hàm Mẫn đến Westin gặp khách hàng, lại gặp Lê Trạch Lương ở đây.

Vừa vào thang máy, Kiều Hàm Mẫn chợt phát hiện để quên vài thứ giấy tờ trong xe nên kêu Tả Ý quay lại bãi đậu xe lấy.

Cô từ bãi đậu xe đi thang máy đến phòng đa chức năng, tới đó thấy chẳng quen ai, biết hình như cô đi lộn chỗ. Hỏi lại địa điểm mới biết là cùng một tầng mà khác chỗ.

Cô đi hướng ngược lại, lúc đi ngang thang máy, thang máy “ding dong——” ngừng lại, sau đó cánh cửa từ từ mở ra. Tả Ý thấy trong thang máy có ba người, một người là Quý Anh Tùng, một người là Tiểu Lâm, còn người kia là—Lê Trạch Lương.

Anh không mang chân giả mà ngồi xe lăn, cầm một xấp văn kiện, đang nhíu mày đọc.

Thấy Tả Ý đầu tiên là Quý Anh Tùng, “Cô... Thẩm.”

Sắc mặt Lê Trạch Lương đột nhiên bị đông lại, sau đó mới từ từ ngược mắt khỏi văn kiện, thấy hai chân Tả Ý ở ngoài thang máy, lại cúi xuống, tiếp tục nói chuyện với Quý Anh Tùng.

Tiểu Lâm xoa dịu nói: “Cô Thẩm, tình cò quá.”

Tả Ý cười nhẹ gật đầu.

Bọn họ cũng đến tầng này, Quý Anh Tùng đẩy Lê Trạch Lương ra khỏi thang máy.

Tiểu Lâm cố ý nói: “Hôm đó cô Thẩm không phải tìm Lê tiên sinh sao? Tôi với quản lý Quý đi trước, hai người từ từ nói chuyện.” Cô không biết, chuyện Tả Ý muốn nói hai người họ đã giải quyết ở thành phố C rồi. Còn giải quyết khá là quyết liệt.

Tiểu Lâm nói xong kéo Quý Anh Tùng nhanh chóng biến mất.

“Lần trước em gọi điện là vì chuyện hợp đồng kia.” Tả Ý vội vàng giải thích.

“Anh biết.” Anh thản nhiên nói.

Sau đó hơi nhặt nhổ, nên Tả Ý lại nói: “Đằng kia có người chờ em, em đi trước.” Nói xong liền vòng qua, định bỏ đi.

Đúng lúc đi ngang Lê Trạch Lương, anh chợt lạnh lùng hỏi: “Trên giá sách của anh thiếu mất một cuốn, em có thấy không?”

“À...” Tả Ý tự dung bối rồi, “Lúc dọn đồ em cầm nhầm.”

“VẬY em định khi nào trả lại?”

“Em... Em định khi nào rảnh thì trả anh.”

“Khi nào mới rảnh?” Anh hỏi dồn.

“Tối nay vậy.” Tả Ý bị ép nên trả lời đại. Mấy tháng trước cuốn sách quý bị rách không thấy anh lục lại, vậy mà giờ không lấy lại liền làm như nó sẽ thành tro bụi hay sao ấy.

Lúc bấy giờ Lê Trạch Lương ngồi trên xe lăn, thân thể thẳng tắp. Bởi vì ngồi nên áo vest không cài. Trên đầu gối để văn kiện, tay che ở trên, ống tay áo sơ mi lộ ra một khúc, được giặt trắng tinh.

Cô luôn thích nhìn dáng vẻ anh mặc áo sơ mi, hình ảnh chàng thiếu niên kín đáo u sầu mặc sơ mi trắng trong trí nhớ đã biến thành người đàn ông trầm lặng chín chắn.

Từ nhỏ đến lớn, trong mắt người khác, ở mức độ nào cô cũng chẳng hề xứng đôi với anh.

Cô chưa từng thấy Lê Trạch Lương ngồi xe lăn, bất luận sức khỏe ở tình huống tồi tệ thế nào anh đều khăng khăng đứng thẳng như người bình thường, kiên cường gần như cố chấp.

Chân của anh...

Tả Ý biết anh ghét nhất người khác nói đến nó, cô cũng không hay vạch áo cho người xem lưng, thật sự không kìm được nữa mới hỏi một câu: “Chân anh khỏe không?”

Anh nhìn cô một cái, quay mặt đi chỗ khác, khó chịu nói: “Không liên quan em.” Bốn chữ lạnh như băng làm cuộc nói chuyện của họ dừng lại.

Giữa trưa Tả Ý chợt nhận được điện thoại của dì Nhậm từ thành phố B, nói là viện y học ở thành phố A có một chuyên gia người nước ngoài có thể trị bệnh cho Tả Tình, không may Tạ Minh Hạo lại đi công tác.

“Con tới đón hai người cho.” Tả Ý nói.

“Không biết Tả Tình ngồi xe được không nữa.”

Tả Ý ngẫm nghĩ, đi Nhậm lo lắng cũng có lý, chỗ ồn ào như vậy lỡ chị ấy phát bệnh rất khó khống chế.

“Thế này vậy, để con nghĩ cách.”

Cô nghĩ ra cách gì chứ, bản thân không có xe để chạy, đành gọi cho Chiêm Đông Quyển.

Chiêm Đông Quyển nói: “Để anh chở cô ấy.”

“Nhưng mà...” Tả Ý đã thấy phản ứng lúc Tả Tình gặp Chiêm Đông Quyển. Tuy đa phần cô ấy không nhận ra anh, nhưng một khi bệnh bị kích thích thì cô ấy rất điên cuồng.

“Không có gì đâu, đâu phải lần nào gặp anh cô ấy cũng phát bệnh.” Trong giọng nói có chút phức tạp.

Vì vậy, Tả Ý liên hệ với bệnh viện, trời gần tối đến cổng đường cao tốc đón họ. Hai chiếc xe, tài xế chở Tả Tình với đi Nhậm chạy phía trước, Chiêm Đông Quyển chạy theo phía sau.

Tả Tình quả nhiên rất biết điều, luôn luôn im lặng, xuống xe cũng kéo tay đi Nhậm. Tóc cô ấy trước giờ rất khỏe, suốt ngày cứ nhuộm rồi uốn, nhưng không bị hư tổn, giờ đã thành màu đen như cũ. Mái tóc dài mềm mại bị gió thổi nhẹ, dáng vẻ ngoan hiền, làm đàn ông gần đó liên tục ngoái nhìn. Mọi người đều nói,

trẻ con quá xinh đẹp thì lớn lên đều bình thường, nhưng Tả Tình từ nhỏ đến lớn đều là mỹ nữ. Nên Tả Ý luôn ngờ rằng câu này có phải chuyên dùng để an ủi mấy đứa trẻ như cô, làm tâm lý cân bằng hay không.

Thái độ của Tả Tình đối với Chiêm Đông Quyển trở nên khác hẳn. Chỉ cần anh xuất hiện, cô liền nhút nhát tránh né, làm Chiêm Đông Quyển cười khổ không thôi. Còn đối với Tả Ý vẫn như mọi khi, hoàn toàn xem cô như người xa lạ.

“Đến khách sạn ở đi.” Chiêm Đông Quyển sắp xếp.

Tả Ý vốn đã chuẩn bị giường cho hai mẹ con. “Ở chỗ em cũng được.”

“Chỗ của em được bao lớn, để bác gái phải chen chúc hay sao?” Chiêm Đông Quyển nói làm dì Nhậm mỉm cười.

Anh nói mấy câu khuyên dì Nhậm đến ở khách sạn.

Đến khi thu xếp cho họ ở khách sạn xong, Tả Ý thở phào một hơi.

“Cám ơn anh.” Cô nói với Chiêm Đông Quyển.

Vẫn là Chiêm Đông Quyển hiểu cô nhất, biết nếu ở chỗ cô, nhất định cô sẽ không được tự nhiên, nên mới cố ý phản đối.

“Cám ơn cái gì, đó là thói quen riêng thôi.” Anh mỉm môi cười.

“Thói quen riêng gì?”

“Thói quen bảo vệ Tả Ý.”

Tả Ý lắc đầu cười, anh nói chuyện từ trước đến nay luôn êm tai, hoàn toàn không giống người nào đó. Giờ phút này, cô đột nhiên nhớ ra một việc. “Thôi rồi!” Tả Ý nhìn đồng hồ, hơn mười giờ rồi.

“Cái gì mà thôi rồi?” Chiêm Đông Quyển hỏi.

“Em còn có việc, đi trước nha.” Tả Ý nhìn đồng hồ.

“Anh ngủ chỗ nào? Nhà em hả?”

“Tuỳ anh.” Tả Ý vội vàng ném chìa khoá nhà cho anh, còn mình hốt ha hốt hải đến nhà trọ Lê Trạch Lương. Tả Tình đến làm lộn xộn nhật trình của cô. Cô quên bém mất lời hứa với anh.

Nhưng nhiều việc làm cô choáng váng, cô chạy đến đó làm gì, sách cũng không mang theo. Thế nên đành quay về, đến cửa nhà thì mới nhớ Chiêm Đông Quyển giữ chìa khoá.

Chạy đi rồi đuổi theo, tìm lại thấy lạnh.

Cô không thể tiếp tục lún sâu thêm nữa, dùng cái có mong manh hư ảo, để mặc mình và anh một lần lại một lần vẩn vương không dứt. Cô đi chậm chậm, nhắn tin cho Lê Trạch Lương: “Em tạm thời có việc không thể tới. Sách của anh, lần sau em trả.”

Lệ Trạch Lương đọc tin, đôi mắt vốn kìm nén thoáng chốc đông đặc.

Từ bảy giờ anh đã đợi cô, từ lòng tràn đầy hi vọng, đến bất an không yên, rồi đến nản lòng thoái chí, đợi đến nửa đêm lại nhận được kết quả này.

Giữa trưa anh bảo người làm mang hết tất cả rượu trong nhà đi, mở toang hết cửa sổ cho tan mùi thuốc lá. Buổi tối anh từ chối bữa tiệc, một mình khỏ sở ngồi bốn tiếng trên sofa, trong đầu cứ diễn tập cảnh nếu cô nhấn chuông cửa thì anh nên làm thế nào; nếu cô vào trả sách rồi đi, anh nên đối phó thế nào; hay là cô lại cãi nhau với anh, anh phải nói thế nào; thậm chí nếu cô không được tự nhiên, không chịu lên lầu, anh phải giở thủ đoạn gì, từng suy nghĩ một, ngấm vào ngực anh.

Ngồi chờ bốn tiếng đồng hồ, gần như anh đã tưởng tượng tất cả phương cách để cứu vãn mối quan hệ của họ khi Tả Ý đến. Anh hèn mọn như thế đó, là Lệ Trạch Lương trong đời chưa bao giờ biết hèn mọn. Nhưng dù là vậy, thoáng cái đã bị Tả Ý dừng dừng ném cho hai câu mà tan vỡ.

Lệ Trạch Lương gập điện thoại, cầm di động ném mạnh về phía cửa sổ sát đất, di động va vào thủy tinh công nghiệp văng ngược lại, pin bật rớt ra.

Chương XII

1.

Tả Ý ở dưới lầu chờ Chiêm Đông Quyển đưa chìa khoá, vừa cầm điện thoại bật nắp rồi gấp nắp. Sau khi nhắn tin xong, anh vẫn không nhấc lại.

Chiêm Đông Quyển đứng lúc ấy xuất hiện.

Anh hớn hờ nói: “Anh định ngủ ở khách sạn rồi, có điều nếu đã nhận nhiệm vụ đưa chìa khoá cho em, anh sẽ ráng ở đây một đêm.”

“Da mặt anh càng ngày càng dày.”

Vừa lúc đó, điện thoại vang lên, là Chu Bình Hình.

Tả Ý thở phào thật dài.

“Tả Ý, cần cậu chết đi được!” Chu Bình Hình nói.

“Quá nửa đêm rồi cậu còn nói lời này muốn hù chết người à. Sao vậy?”

“Có một khách hàng người Đức, chị Kiều kêu mình tìm phiên dịch, cho nên tạm thời có vấn đề.”

“Sau đó thì sao?”

“Cậu biết tiếng Đức phải không?”

“Không nhớ rõ lắm.” Tả Ý cười, hoá ra là chuyện này.

“Giúp mình đi, bằng không mình làm hư chuyện mất.”

“Ừ, muốn mình làm gì? Khó quá là mình không làm á.” Cô ưng thuận.

“Chỉ cần cậu dẫn người đi tham quan thôi.”

Tả Ý cúp máy, vừa lên lầu mở cửa vừa kể lại cho Chiêm Đông Quyển nghe.

Sau khi anh nghe rất nghiêm túc mới hỏi: “Người em dẫn đi là nam à? Hay nữ? Bao nhiêu tuổi?”

Tả Ý lườm anh: “Là người già.”

Đàn ông cứ thích quan tâm vợ vãn.

Nhà Tả Ý ở tầng một, vì để nhà sáng sủa hơn, nên phòng khách rất rộng, hai căn phòng không có tường ngăn chỉ kéo có tấm màn.

Chiêm Đông Quyển đến rồi nên anh mới nói mẹ con Tả Tình đến đây sẽ chật chội.

“Em ngủ giường, anh ngủ sofa.”

Anh nhìn nhìn sofa nhà Tả Ý, méo miệng: “Trời lạnh thế này, em nữ nào để anh ngủ sofa?”

Tả Ý nói mà không quay lại: “Không thích thì về khách sạn nằm sao của anh mà ngủ.”

Chiêm Đông Quyến đầu hàng, không dám phàn nàn nữa.

Ban đêm, Chiêm Đông Quyến nghe Tả Ý trên giường cứ lẩn quộn lại.

“Tả Ý?” Anh gọi khẽ.

“Hửm? Gì?” Hai người họ, một người ở phòng khách, một người trong phòng ngủ, nhưng chỉ cách nhau tấm màn nên đều nghe thấy rõ ràng động tĩnh của nhau.

“Em ngủ không được hả?”

“Có chút chút, ban đêm hay mất ngủ.”

“Gần đây tinh thần em rất kém.” Anh gặp Tả Ý lần này cảm thấy cô gầy hơn trước, hơn nữa vẻ mặt cứ hoảng hốt.

“Có phải tóc dài quá làm em cảm thấy nặng nề không?”

“Tóc ngắn nhìn nhanh nhẹn hơn, hợp với tính cách em hơn.” Chiêm Đông Quyến nói.

“VẬY hả? BỮA nào em thử xem.” Cô để tóc dài đã nhiều năm, có ngắn nhất thì cũng qua vai. Rõ ràng không cố ý để dài nhưng hình như đây là sở thích của anh.

“Em với anh ta gặp lại chưa?” Chiêm Đông Quyển hỏi.

Tả Ý xoay sang trái: “Gặp rồi, anh ấy chuyển một khoản tiền cho em.”

Chiêm Đông Quyển im lặng một hồi mới chậm rãi nói: “Kì thật có đôi khi, nghĩ thoáng một chút thì cuộc sống sẽ nhẹ nhõm hơn. Con người chẳng những phải tiếp tục sống mà còn phải sống thật hạnh phúc. Anh luôn hi vọng em hạnh phúc, Tả Ý.”

“Đông Đông, anh giúp em rồi có hối hận không?”

“Lần trước em hỏi anh, lúc ấy anh nói anh có thể vì Tả Ý làm bất cứ chuyện gì. Nhưng mà...” Anh dừng lại, “Nhưng bây giờ anh hơi hối hận. Nếu biết thế này lại làm em càng đau khổ, trước kia có thể nào anh cũng sẽ không chấp nhận.”

Cô kéo góc chăn, cắn môi bưng bình nói: “Em không đau khổ.”

“Anh có một câu vẫn muốn nói với em.”

“Câu gì?”

“Em có nghĩ rằng, Lê Trạch Lương lẫn lộn thương trường

nhiều năm, hô phong hoán vũ, có chuyện gì mà không gặp phải chưa? Trò mèo này của em và anh, có một sự thật rất rõ ràng, đặc biệt là vụ hợp tác vịnh Lam Điền, quả là hợp đồng không công bằng một cách trắng trợn. Nhưng anh ta ngay cả mắt cũng không chớp đã đặt bút kí.”

“Vậy thì sao?” Tả Ý tuy cố ý hỏi vậy nhưng bàn tay túm góc chăn dần dần siết chặt.

Chiêm Đông Quyển nói tiếp: “Lê Trạch Lương mà ngốc như thế, mấy năm nay kiếm cơm bằng cách nào? Anh ta đối phó khó khăn bao nhiêu, em là người trong cuộc có lẽ em không thấy, nhưng người ngoài lẽ nào không biết? Huống chi anh ta và em ở chung mỗi ngày, chẳng lẽ không nhìn ra manh mối gì sao?”

Anh nói xong lời này, Tả Ý vẫn không hé răng, trong phòng yên tĩnh thật lâu.

“Em ngủ rồi hả?” Anh nhẹ giọng hỏi.

“Ừ, em mệt rồi.” Cô mơ hồ đáp.

Thật ra, cô sao dễ dàng buồn ngủ cho được?

“Chẳng lẽ anh ta không nhìn ra manh mối?” Câu này cứ lờn vờn không ngừng trong đầu Tả Ý.

Cô đột nhiên nhớ tới luật sư Khâu từng nói quà tặng và hợp đồng từ một tháng trước đã để ở chỗ ông ta. Lúc đó cô tưởng đối phương nói sai hoặc mình nghe nhầm.

Một tháng trước? Chính là lúc cô thay mặt anh tìm Mạnh Lê Lê cho vay. Lúc ấy vì sao anh chuẩn bị sẵn hợp đồng này? Hay là khi đó anh đã biết ý đồ của cô?

Hay là còn sớm hơn nữa?

Cô không phải không nghĩ đến. Nhưng trong tiềm thức cứ một mực tránh né, vừa nghĩ đến là tự động gạt bỏ. Cô không dám nghĩ, cô xem như anh không biết, xem như cô thật sự đã báo thù thành công.

Không, không, không đâu.

Cô lắc đầu, không thể nào. Nếu anh thật sự biết cô diễn trò trước mặt anh, vì sao còn phối hợp với cô?

Nhưng—anh quả thật là rất “phối hợp” theo từng cạm bẫy cô đặt sẵn. Ngoại trừ, lúc đầu hơi có rắc rối, còn lại đều giống suy nghĩ của cô.

Vừa mới bắt đầu, cô tiếp cận anh, anh đối xử với cô một cách tự nhiên hơi khác với người khác, rồi lại không hề gấp gáp. Tựa như thật sự chẳng liên quan gì đến cô. Vì thế cô thừa dịp Dương Vọng Kiệt đưa cô đến đám cưới để chính đáng gặp Lê Trạch Lương, trên đường cao tốc dàn xếp một tai nạn xe kinh hoàng nhưng không gây nguy hiểm. Tiếc là khổ nhục kế này không làm quan hệ của bọn họ tiến triển. Cô mới tính cách khác, dùng quan hệ với Chiêm Đông Quyến chọc tức anh.

Không ngờ rằng, Lê Trạch Lương hoàn toàn bị chọc giận, phần nộ dùng vịnh Lam Điền làm cuộc mua bán ép cô ở chung

với anh. Thủ đoạn này và phong cách làm việc ngày thường của anh hoàn toàn khác hẳn, nhưng anh lại làm vậy. Có lẽ là nên cảm ơn cuộc giao dịch nhục nhã đó để cô danh chính ngôn thuận ở bên cạnh anh.

Không có việc này, tất cả cạm bẫy đều là uống phí công sức.

Tất cả tròn trịa biết là bao, không sớm cũng không muộn, hoàn toàn tựa như anh chỉ phối hợp với cô trong từng vui này.

Bỗng nhiên, Tả Ý nghĩ đến sau tai nạn xe cô không bị thương gì, còn anh lại bị thương. Trên giường bệnh, Lê Trạch Lương từng rất lạ lùng hỏi cô một câu.

“Thảm Tả Ý, chẳng lẽ em không có muốn nói gì với tôi sao?”

Chẳng lẽ từ lúc đó anh đã biết tất cả mọi chuyện? Vì vậy anh mới đột nhiên lạnh lùng với cô?

Cho nên, anh mới ở trong vườn hoa ở nhà cũ, ôm cô than thở: “Không, em không còn nữa.”

Cho nên, sau đó anh lại nói: “Tả Ý, anh không muốn em khóc. Dù em vô tâm đối đầu với anh, anh cũng không muốn em khóc.”

Như vậy xem ra, có lẽ Lê Trạch Lương vui buồn thất thường không phải đều do tâm lý quái lạ sau khi tàn tật, mà là biết rõ cô vì trả thù mà đến, lại còn vì mâu thuẫn đóng kịch cùng cô không chút kẽ hở.

Thủ đoạn trước kia đã đủ bất chính, bây giờ quay nhìn lại thấy rõ chân tướng sự việc, cô càng cảm thấy mình đê tiện.

Suy nghĩ đến đây, nước mắt cô ngấn vòng quanh mắt, cuối cùng lăn ra. Cô cuộn tròn người, rúc vào chăn. Cô sợ Chiêm Đông Quyển nghe tiếng cô khóc, nên trùm kín đầu, trốn trong đó khóc nức nở.

Cô và Lê Trạch Lương từ thời niên thiếu đã bắt đầu, rồi vướng vào nhau hơn mười năm.

Trước đây cô không chắc chắn, khoảng thời gian cô giả vờ mất trí nhớ, anh cố ý vờ như không quen cô, không gọi lại kí ức đau đớn của cô là xuất phát từ tình yêu thật sự với cô hay là chột dạ; cô cũng không chắc, thời gian anh dịu dàng đối xử bao dung với cô, là xuất phát từ thói quen hay áy náy.

Hiện giờ, cuối cùng cô mới biết hoá ra anh quan tâm cô.

Anh yêu cô, yêu đến khắc cốt ghi tâm, thậm chí vì cô mà có thể từ bỏ tất cả, phá huỷ tất cả, chỉ cần là cô muốn.

2.

Trong đêm khuya yên tĩnh không tiếng động, Chiêm Đông Quyển tất nhiên biết cô đang khóc lén, ngồi dậy đi qua. Anh đến trước giường Tả Ý, xoay người giơ tay định gọi cô, tay đưa ra giữa chừng thì ngừng lại, chậm rãi thu về, thở dài.

Ngày hôm sau, Kiều Hàm Mẫn đến tìm Tả Ý: “Chu Bình Hình nói chuyện phiên dịch do em đảm trách à?”

“A, dạ. Nhưng sẽ không sao chứ? Em không chuyên nghiệp lắm.”

“Ồ Đức về không chuyên nghiệp, còn ai chuyên nghiệp.” Kiều Hàm Mẫn cười, “Vừa tầm là được, không phải chuyện cần chuyên nghiệp, chỉ là đi đón họ, rồi dẫn đi tham quan.”

Giữa trưa, Tả Ý và Chu Bình Hình ra sân bay đón khách hàng rồi đưa họ đến khách sạn. Khách hàng là hai vợ chồng già, tính cách rất dễ gần, còn từ Mannheim tới.

Ở trên xe, Tả Ý cười vui vẻ nói: “Cháu từng đến Heidelberg du học.”

Bà lão kinh ngạc: “Heidelberg gần chỗ chúng tôi lắm.”

“Trước đây lúc cháu còn học cũng hay đến đó, Mannheim là thành phố lớn ạ.”

Ông lão dí dỏm chen vào: “Khi cháu thấy cơ man nào là ống khói, thì đã đến Mannheim rồi.” Bởi vì Mannheim là thành phố công nghiệp nổi tiếng nước Đức.

Tả Ý cười hì hì.

Sau khi nói chuyện với nhau, Tả Ý biết con trai của hai ông bà và Đường Kiều có qua lại làm ăn.

“Hai bác đến du lịch ạ?” Tả Ý hỏi.

“Đúng vậy, nghe con bác kể Trung Quốc rất đẹp, nên mới đến đây xem.” Bà lão trả lời.

“Mặt khác còn thăm bạn bè nữa.” Ông lão bổ sung.

Lúc này, Chu Bình Hình nói: “Chúng ta đến rồi.”

Cô và Chu Bình Hình đưa hai vợ chồng đến khách sạn là xem như xong việc, chốc lát nữa có người khác đến tiếp đãi họ, nhưng để cẩn thận, Tả Ý để lại cách thức liên lạc của mình.

Tả Tình và dì Nhậm đến thành phố A được mấy ngày, Tả Ý liên lạc tìm nơi khám bệnh cho họ, sau nhờ Kiều Hàm Mẫn vận dụng các mối quan hệ mới có tin tức.

Hôm nay Tả Ý xin nghỉ cả ngày để đưa Tả Tình đi khám bệnh. Là bệnh viện gần viện y học, lần trước đi cùng Lệ Trạch Lương bị tai nạn xe trên đường cao tốc, Tả Ý được đưa vào đây. Tới bệnh viện, dì Nhậm với Tả Tình đi vào, cô đi toilet.

Từ toilet ra, cô quay lại thì thấy Lệ Trạch Lương ngồi xe đi tới.

Tả Ý bỗng lúng túng, không biết tránh đi chỗ nào. Anh ngược lên cũng nhìn thấy cô. Hình như anh đang chờ làm kiểm tra, không mặc đồ bệnh viện nhưng quần áo cũng rất bình thường.

Thật là cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp.

Có điều, kì lạ là anh thấy cô hình như còn giật mình hơn, mắt chợt loé, mày nhăn lại, hỏi trước: “Em tới bệnh viện làm gì?”

Tả Ý sùng sốt, nói ngắc ngư: “Em... đưa người nhà đến khám bệnh.”

Lúc này, dì Nhậm từ phòng khám đi ra. Bà bảo: “Bác sĩ nói chúng ta lên phòng hội chẩn trên lầu chờ.”

Tả Ý gật đầu: “Dạ, lát nữa con lên liền.”

Dì Nhậm dẫn Tả Tình ra, chuẩn bị lên lầu. Cô ấy không biết là không nhận ra Lê Trạch Lương, hay cơ bản là không chú ý đến anh. Nhưng Tả Tình lại liếc qua Lê Trạch Lương một cái, rồi dừng lại.

Trong khoảnh khắc đó, Tả Ý cũng nghĩ sẽ có kì tích xuất hiện, chỉ ấy không nhận ra ai ngoài ba mẹ ruột và Tạ Minh Hạo.

Nhưng Tả Tình chỉ nghiêng đầu nhìn anh, sau đó cười cười.

“Tả Tình, mau đi với mẹ nào, bác sĩ đang chờ.” Dì Nhậm dỗ cô kéo đi.

Lê Trạch Lương nhìn bóng lưng hai người đi rồi, nhú mày: “Thăm Tả Tình?” Trong mắt xẹt qua vẻ phức tạp và khó hiểu.

Tả Ý biết, trước kia Tả Tình thay ba xử lý công việc ở Hải Nhuận, nên chắc chắn có tiếp xúc nhiều với Lê Trạch Lương. Tả Tình sinh bệnh khi ba mất, nhưng cụ thể thế nào, không ai biết

chính xác. Tạ Minh Hạo nói có thể là do ba qua đời làm chị ấy bị đả kích quá lớn mà thành.

“Chính là Thâm Tả Tình.” Tả Ý nói.

Không biết vì cái gì, nhưng Lê Trạch Lương có ánh mắt không dễ gì nhận ra như vậy, nhưng Tả Tình ngừng lại đơn giản như vậy, đầu đó trong lòng làm Tả Ý cảm thấy dường như Lê Trạch Lương biết nguyên nhân Tả Tình phát bệnh.

Vì thế, Tả Ý cố ý nói: “Hình như Tả Tình rất có thiện cảm với anh, ở chung với em lâu vậy mà chưa bao giờ chị ấy nhìn em.”

Lê Trạch Lương hừ lạnh: “Cô ta có thiện cảm với ai, anh không có hứng thú.”

“...”

Đây là phong cách tẻ ngắt trước sau như một của anh. Nếu muốn biết chuyện gì mà cần moi từ miệng Lê Trạch Lương, quả thật là còn khó hơn lên trời.

Đến khi Tả Tình khám bệnh xong, Tả Ý không tìm được để đi Nhậm và Tả Tình chờ cô. Cô vào thang máy, tìm y tá đẩy xe lăn cho Lê Trạch Lương hỏi tìm bác sĩ của anh.

Y tá nói: “Bác sĩ phụ trách cho Lê tiên sinh là bác sĩ Hà.”

Tả Ý dựa theo chỉ dẫn của y tá ở văn phòng cuối hành lang tìm được bác sĩ Hà, mới nhận ra cô đã gặp người này rồi. Lần trước

cô đá Lệ Trạch Lương bị thương, đêm hôm tối khám chính là bác sĩ Hà.

“Hiệu quả sau khi cắt chi của cậu ta rất không tốt, đặc biệt là gần đây phần chân còn lại còn bị sưng phù, hầu như không mang chân giả được.” Bác sĩ Hà giải thích.

“Phần chân còn lại bị sưng ấy ạ?” Tả Ý mơ hồ.

“Sau khi cắt, cơ bắp bắt đầu teo rút, chức năng suy giảm nên trực tiếp ảnh hưởng đến sự lưu thông của máu và bạch cầu.”

Bác sĩ Hà nắm tay phải và tay trái lại với nhau làm thành tư thế đè ép.

“Hơn nữa, chi dưới còn phải chịu sức nặng cơ thể, dồn xuống chân giả, máu càng khó trở lại tim. Hai nguyên nhân này khiến cho càng sưng nặng hơn. Đây là đau đớn tra tấn con người. Vậy nên, chúng tôi đã cấm cậu ta mang chân giả.”

“Nghiêm trọng vậy sao? Ý tôi là nếu vẫn tiếp tục bị như thế thì làm sao? Mãi mãi không cho anh ấy mang chân giả sao?”

Bác sĩ Hà liếc Tả Ý: “Hậu quả càng tồi tệ hơn cô tưởng tượng. Nếu bệnh tình nặng thêm, tình huống nghiêm trọng nhất là chúng tôi đành tiến hành tiếp tục cắt bỏ lần hai.”

Tả Ý kinh hoàng, kinh ngạc mấp máy môi.

Trước khi đi, bác sĩ Hà còn nói: “Cậu ta còn uống rượu với hút

thuốc, tật xấu này nhất định phải sửa, các cô cậu nên khuyên cậu ta nhiều vào.”

Tả Ý cười khỏ, khuyên thế nào? Vừa mới rồi anh có thái độ đó với cô, bây giờ e là cô nói gì anh cũng không nghe lọt. Anh bây giờ với cô còn tệ hơn là người xa lạ nữa.

Nhưng mà, cô thật sự không đành lòng nhìn anh làm hỏng bản thân như thế.

3.

Gần đây, Chu Bình Hình lại tìm được điểm sùng bái Tả Ý. Bởi vì Kiều Hàm Mẫn nói hai vợ chồng người Đức rất thích Tả Ý, khen ngợi cô không ngớt.

“Tiếng Đức của cậu thật là giỏi.” Chu Bình Hình lại lần nữa than thở.

“Cậu nghe hiểu hả?” Tả Ý bật cười.

“Người ta cũng nói tốt, chắc chắn là rất tốt. Hơn nữa rất dễ nghe, trước kia người ta nói tiếng Đức mình chả nghe được.”

Tả Ý lại bật cười.

Cô nói chuyện tuyệt đối không dễ nghe, còn lâu mới theo kịp Lệ Trạch Lương. Giọng của anh không phải quá trầm, nhưng lúc nói tiếng Đức rất thú vị, trước đây chậm rãi dạy cô ghi nhớ từ đơn, giọng trầm còn tao nhã, rất là mê người.

Buổi tối, Tả Ý ở nhà xem ti vi, chuyển sang đài thành phố, lại thấy Lê Trạch Lương xuất hiện trong tiết mục nhân vật phỏng vấn. Anh luôn rất bề bộn công việc, không thích những tiết mục này nhưng lần này thái độ thật khác thường.

Lê Trạch Lương ngồi đó, mặc bộ đồ màu xám nhạt, mang chân giả. Lờì bác sĩ nói, anh tuyệt đối sẽ không nghe theo, hơn nữa không chừng nếu anh không mang chân giả sẽ không xuất hiện trước ống kính.

Mỹ nữ MC nổi tiếng cay nghiệt, nhưng đối mặt anh lại rất khách khí, đặt câu hỏi rất ôn hoà nhã nhặn. Ví dụ như nghi vấn tài chính Lê thị ngưng trệ vân vân, đều bị Lê Trạch Lương mỉm cười nhất nhất phủ nhận.

“Một câu hỏi cuối cùng thưa Lê Trạch Lương tiên sinh.” MC nói, “Ngài đến nay vẫn chưa lập gia đình, vậy đối với chuyện tình cảm cá nhân của mình, ngài có điều gì muốn tiết lộ cho khán giả biết không ạ.”

“Tôi chỉ là một thương nhân bình thường, không phải nhân vật của công chúng, tin rằng mọi người chẳng ai hứng thú với vấn đề riêng tư của tôi.” Đây là câu trả lời duy nhất của anh dành cho người MC, nói xong còn cười nhẹ.

Hình ảnh dừng lại trên khuôn mặt tuần tú cười nhẹ thành tấm ảnh chụp, ngày hôm sau xuất hiện trên trang bìa của tuần san kinh tế. Tả Ý đi ngang sạp báo, đứng lại, không nhìn được mua một tờ.

Cô ngồi trên tàu điện ngầm cẩn thận đọc một lần. Cô dám đánh cược, tác giả bài báo này không phải được Lê Trạch Lương mớm

ý cũng là nhận được lợi ích từ anh, chỗ nào cũng nói đến Lệ thị. Nhưng người viết chắc tay, tăng bốc mà không để lộ dấu vết.

Bỗng lúc đó, Tả Ý hiểu ra gần đây anh liên tục ra mặt chẳng qua chỉ vì cứu vãn hình tượng Lệ thị, để nhà đầu tư càng thêm tin tưởng. Thế nên, dù anh ngồi xe lăn cũng đi khắp nơi giao thiệp, điều này trước đây tuyệt đối không bao giờ được thấy.

Cô lật lại trang bìa, nhìn lại khuôn mặt ấy lần nữa. Anh không thích chụp hình, nên hình chụp chung của cô và anh chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Nghĩ đến chuyện đó, Tả Ý bất giác gio tay lướt qua mắt anh. Không biết đã bao lâu rồi không thấy anh ấy nở nụ cười.

Lần sau cùng là ngày hôm ấy? Hình như là ngày anh lén trở về từ thành phố B, còn kéo cô vào toilet hôn cô cuồng nhiệt, sau đó cầu hôn cô. Lúc cười thật lòng với cô, khuôn mặt còn đẹp hơn trên tạp chí rất nhiều. Bỗng chốc cô thất thần, lập tức nhét tạp chí vào túi xách, tận sâu trong lòng thâm khê thờ dài.

Buổi chiều đến khách sạn đón hai vợ chồng người Đức đi du lịch ở thành phố khác, Tả Ý muốn tiễn họ đến sân bay, nhưng cô không ngờ mình lại đến sớm, nên cáo lỗi rồi ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm với ông lão, chờ bà lão sắp xếp đồ đạc.

Ông lão có ý thức danh dự quốc gia rất mạnh mẽ, cứ hay hỏi Tả Ý đã đến thành phố nào đó hay chưa, hoặc là Tả Ý có xem trận bóng này nọ chưa.

Nói đến nửa chừng, di động Tả Ý chọt reo, cô lục trong túi hồi lâu vẫn không tìm thấy. Cô mỉm cười xin lỗi ông lão, sau đó

đặt chìa khoá, sổ ghi chép, với tạp chí mua hồi sáng lên bàn trà, rồi mới lấy được điện thoại ra.

“Tả Ý à, cậu đến khách sạn chưa?” Là Chu Bình Hình.

“Đến rồi.”

“Vậy à, mình ở sân bay chờ mọi người nha.”

Vừa cúp điện thoại, thấy ông lão nhìn chằm chằm trang nhất cuốn tạp chí, tiếp đó cầm lên. Người lớn tuổi mắt hơi mờ, nhưng trang bìa rất rõ, ông nhìn thoáng đã nhận ra Lệ Trạch Lương.

“Đây là Lệ mà.” Ông lão lẩm bẩm.

“Ông quen anh ấy ạ?” Tả Ý hơi kinh ngạc.

Ông lão nhú mày, tự hào nói: “Chúng tôi là bạn bè.”

Bạn bè? Chẳng lẽ người bạn hai vợ chồng ông lão nói đến thậm chí là Lệ Trạch Lương? Trên đời này quả nhiên có chuyện trùng hợp đến thế. Hơn nữa cô chưa hề biết Lệ Trạch Lương có bạn ở Mannheim.

“Hình như cậu ta ở đây rất thành công, Thậm chí, cháu hơi giống giống cậu ta đó.” Ông lão cười cười, “Lần đầu tiên gặp cháu cứ cảm thấy thế.”

“Hơi giống ư?”

“Khẩu âm tiếng Đức, thói quen dùng từ, với lại lúc không tìm được từ thích hợp, sẽ nghiêng đầu sang một bên.” Ông lão đáng yêu bắt chước động tác và vẻ mặt của Tả Ý.

Tả Ý cười: “Đều là khẩu âm của người Trung Quốc, và thói quen của người Trung Quốc thôi ạ.” Tiếng Đức của cô gần như đều do Lê Trạch Lương dạy cho, giống nhau cũng là bình thường, nhưng lần đầu tiên cô nghe người ta nói thế này. Bây giờ cô không muốn giải thích mối quan hệ của hai người, coi là chỉ là sự trùng hợp vậy.

“Không,” Ông lão lắc đầu, “Tôi cũng quen rất nhiều người Trung Quốc, hai người có thói quen tương tự nhau.”

Tả Ý không định bác bỏ lần nữa.

Ông lão đeo kính lão, nhìn tới nhìn lui Lê Trạch Lương trên trang bìa, rồi đưa cho Tả Ý: “Cô Thẩm, cháu vui lòng dịch giúp tôi nhé.”

Cô ngắc ngứ dịch bài báo ra, bà lão cũng đến cạnh nghe. Sau khi cô dịch xong, cả căn phòng trầm xuống, Tả Ý buông tờ báo nhìn họ.

Một lúc thật lâu sau, ông lão mới nói: “Không ngờ Lê thành công được, thật chẳng dễ dàng gì.”

Bà lão cũng bùi ngùi: “Khi đó chúng ta đều cho là cậu ấy không chịu đựng nổi.”

“Sao ạ?” Tả Ý nhất thời không hiểu ý họ.

“Thầm, chắc cháu cũng biết chân Lệ có tật chứ.”

“Vâng.” Tả Ý gật đầu.

“Cậu ta ở Đức xảy ra sự cố, lúc đó chồng tôi cứu cậu ta từ dưới sông lên.” Bà lão nói.

“Sự cố?” Tả Ý lập tức hỏi lại, thái độ vội vàng làm hai người già đều giật mình. Bởi vì đối với tai nạn xe làm Lệ Trạch Lương tàn tật, cô chưa hề nghe ai kể chính xác. Anh vẫn giữ bí mật của mình rất tốt.

“Cậu ta bị thương sau đó còn rơi xuống sông, từ thượng du trôi xuống, tôi với con trai mình cứu đó chứ.”

Nghe đến đây, tim Tả Ý chợt thất lại: “Là sông nào?”

“Sông Rhein, đoạn Mannheim.”

Linh cảm mạnh trào lên trong lòng Tả Ý, cô run giọng hỏi: “Tiên sinh Schneider, xin hỏi ông còn nhớ ngày không?”

Ông lão ngẫm nghĩ: “Không nhớ lắm, nhưng nếu như quan trọng, để tôi tìm lại xem.”

“Tiên sinh Schneider, chuyện này cực kỳ quan trọng với cháu!” Tả Ý gật đầu, mặt tái nhợt.

Đoán chừng ông lão thấy Tả Ý lạ lùng, biết việc này không

phải nhỏ. Vì thế, bà lão bảo khách sạn nổi điện thoại gọi quốc tế, hỏi con mình.

Hai phút sau, bà lão trả lời với Tả Ý.

Ngày 1-12.

Ngày 1-12!

Cô nghe thấy liên như ngừng thở, hai tay nắm chặt vạt áo, muôn ngàn cảm giác phức tạp khó hiểu cùng ập tới, như gào thét, nước mắt chực chảy xuống.

Tả Ý đứng bật dậy, rồi thất thố nói: “Rất xin lỗi, cháu... cháu...” Câu này cô không nhận ra mình đang nói bằng tiếng Trung, giọng nói run rẩy. Sau đó cô vọt vào phòng rửa tay.

Cùng một ngày.

Là cùng một ngày.

Họ bị tai nạn cùng một ngày ở đoạn sông Rhein ở Mannheim.

Thời gian, địa điểm quá trùng hợp, gần như khiến người ta sợ hãi.

Tả Ý lập tức gọi Chiêm Đông Quyển: “Đông Đông, em có chuyện gấp muốn hỏi!”

“Em sao vậy?”

“Anh nói sau khi em gặp nạn được người ta cứu lên.”

“Ừ, bằng không em muốn chết còn lên được à? Hơn nữa cửa xe đều đóng kín cả.”

“Người cứu em thì sao?”

“Đã nói với em rất nhiều lần rồi mà Tả Ý, không tìm được.” Anh còn làm theo ý cô đăng tin tìm người, nhưng vẫn không tìm thấy.

“Vì sao không tìm được.”

“Hôm đó, lúc em được phát hiện, thì chỉ có mình em bất tỉnh ở chỗ nước cạn, xe đã chìm rồi. Bên cạnh không có ai, không ai biết chuyện gì xảy ra.” Anh không biết anh đã nói câu này bao nhiêu lần với Tả Ý rồi, nhưng hôm nay cô lại đột nhiên nhắc đến.

Tả Ý dựa theo miêu tả của anh: “Cửa xe bị đập từ bên ngoài, hơn nữa lúc đó em còn bị đụng vào kính trước mà choáng váng, trước khi rơi xuống nước đã bất tỉnh.”

“Đúng vậy. Nên không chừng chắc chắn có người cứu em, bằng không hậu quả khó lường.”

“Không phải khó lường, nếu không có người đó, căn bản em sẽ không còn sống.”

“Có thể nói là vậy.” Chiêm Đông Quyển phụ họa.

“Nhưng mà người đó là ai?”

Họ lại quay về đề tài vừa rồi, Chiêm Đông Quyển bất đắc dĩ nói: “Anh không biết, Tả Ý. Anh thật sự không biết. Anh đã cố gắng rồi, nhưng không tìm được.”

Tả Ý hít một hơi thật sâu: “Giờ em đã biết rồi, có lẽ là anh ấy. Là Lê Trạch Lương.”

Là Lê Trạch Lương!

Lúc cô nói ra khỏi miệng ba chữ Lê Trạch Lương, nước mắt cũng trào ra theo.

“Vì sao?” Chiêm Đông Quyển kinh ngạc hỏi.

“Em không biết, em không có bằng chứng, không có manh mối, nhưng em cảm giác chắc chắn chính là anh ấy.”

Cái người dùng tay đập nát cửa kính trong dòng sông lạnh thấu xương đó, từng chút từng chút kéo cô ra, dùng hết sức lực cuối cùng kéo cô đến chỗ nước cạn, chính là Lê Trạch Lương.

Tả Ý từ phòng rửa tay đi ra, lúng túng nói với hai ông bà lão: “Thật xin lỗi, cháu sẽ nói công ty cho người khác đến, cháu có việc gấp phải đi.”

Bà lão bước đến ôm Tả Ý nói: “Con gái, không sao, con đi đi. Chúng ta không vội, thậm chí hôm nay không đi cũng được.”

Tả Ý nén nước mắt, gật đầu chào họ, nhanh chóng rời khách sạn.

Cô không biết có thể tìm chứng cứ ở ai, ngoại trừ bản thân Lê Trạch Lương, còn ai có thể cho cô câu trả lời xác thực đây. Dưới tình hình cấp bách, cô liên hệ với Quý Anh Tùng.

“Quản lí Quý, là tôi Thẩm Tả Ý.”

“Chào cô.” Quý Anh Tùng nói.

“Tôi muốn gặp anh.”

“Có chuyện gì không?”

“Về chuyện Lê Trạch Lương gặp tai nạn ở Đức.”

Quý Anh Tùng im lặng một hồi, rồi mới nói: “Cô Thẩm à, hẳn là cô nên hỏi chính Lê tiên sinh.”

“Anh ấy sẽ không nói.”

“Vậy tôi cũng không còn cách nào khác.” Quý Anh Tùng rất khách sáo từ chối cô.

“Quản lí Quý,” Tả Ý cắn môi, hơi tuyệt vọng nói trong điện thoại, “Tôi xin anh, xin anh nói cho tôi biết sự thật, tôi cần sự thật, dù chỉ là một câu. Thật tình xin anh, cho tôi biết đi.” Cô chưa từng khốn khổ cầu xin người nào như vậy cả, chỉ vì một đáp án chân thật.

Cuối cùng Quý Anh Tùng nói: “Được.”

Nghe thấy lời cầu xin như vậy, dù là người có lòng dạ sắt đá cũng phải động lòng.

“Tôi ở quán cà phê đối diện Lệ thị chờ anh.”

“Tôi đi công tác rồi, cô cần biết điều gì, cứ trực tiếp hỏi tôi, tôi có thể trả lời ngay cho cô.”

Tả Ý chẳng khách sáo, lập tức hỏi ngay: “Chân Lệ Trạch Lương vì sao không còn?”

“Tai nạn xe.”

“Tai nạn xe gì? Tai nạn xe mà xảy ra cùng thời gian, cùng địa điểm với tôi?”

Quý Anh Tùng suy xét một lúc, chậm rãi nói: “Đúng. Ngày đó anh ấy liều lĩnh lái xe đuổi theo cô, lúc xe cô rơi xuống, vừa lúc anh ấy ở phía sau nhìn thấy. Xe anh ấy cũng đột nhiên không điều khiển được đâm vào cây cột ven đường, đuôi phải xuất huyết nhiều...”

Quý Anh Tùng chậm rãi kể lại, mỗi một chữ như đâm vào lòng Tả Ý.

Tình hình thực sự là, sau khi đụng xe Lệ Trạch Lương nhảy xuống sông theo cô, khi đó chân anh bị thương rất nặng. Anh tay

không đập vỡ cửa kính xe, cứu cô ra, sau đó cố hết sức đưa cô lên bờ. Còn anh trôi xuống được cha con nhà Schneider cứu, lúc đưa đến bệnh viện đùi phải đã hoại tử, đành phải cắt bỏ.

“VẬY...” Tay trái siết chặt tay phải cầm điện thoại, Tả Ý mới có thể khỏi run rẩy, “Nếu không quá trễ, hoặc là anh ấy không nhảy xuống sông cứu tôi, chân anh ấy vẫn có thể giữ được đúng không?”

Quý Anh Tùng im lặng thật lâu, cuối cùng nhả ra đáp án: “Phải.”

Tả Ý nhắm mắt: “Cám ơn.”

“Cô Thẩm,” Quý Anh Tùng nói, “Xin cô đừng tự trách. Tình huống lúc đó đừng nói là một chân, mà một mạng đổi một mạng anh ấy nhất định cũng không một chút chần chờ.”

Lần này Tả Ý không nói gì thêm, chỉ nhẹ nhàng cúp máy. Lời an ủi cuối cùng đó, vốn là câu nói khó mà thốt ra khỏi miệng Quý Anh Tùng, đáng tiếc đó cũng là châm chọc hết sức đối với Tả Ý. Đau lòng đến mức ban đêm không thể ngủ được, cô hận anh như chất độc không thể giải, một giọt rồi một giọt, thấm vào xương tủy, ăn mòn hết nhưng ngọt ngào đã qua.

Vậy mà, hiện giờ tất cả tình cảm lại bị tình cảm sâu đậm của anh từng giọt từng giọt hàn lại, từ từ chữa trị, kìm ức từ từ mượt mà như mới, cô mới giật mình cảm thấy mình ngay cả sức để hận anh cũng không có.

Từ đầu đến cuối, nhiều năm trời anh chưa từng nói yêu cô,

nhưng khi chân tướng bóc mở từng lớp, mới nhận thấy chúng chồng chất lên nhau, còn nặng hơn ba chữ đó hàng trăm ngàn lần.

4.

Ánh nắng hiếm hoi chiếu xuống từ tầng mây, ấm áp sưởi lên thân người. Dự báo thời tiết nói mấy ngày gần đây sẽ có tuyết rơi, nhưng hôm nay lại thấy mặt trời. Ánh nắng ấm áp càng hiếm thấy trong thời tiết này. Tả Ý ngồi ở ghế công viên đối diện cao ốc Lệ thị. Ánh nắng nhàn nhã xuyên kẽ lá, hoá thành tia nắng sắc sỡ rơi lên mặt cô.

Chẳng biết thời gian qua bao lâu, trong cao ốc có một nhóm người đi ra, trong đó có Lệ Trạch Lương. Chân anh không biết có đỡ chút nào chưa hay vẫn cố ép mình đi chân giả, tóm lại là anh giống một người bình thường đứng thẳng tiến khách.

Sảnh lớn tầng một đi ra ngoài có bậc tam cấp. Tả Ý từ xa thấy anh vừa trò chuyện chào khách vừa bước xuống, khuôn mặt là nụ cười khách sáo, nhưng đôi mắt gây ra biết bao nhiêu đau đớn cho anh.

Cô đứng dậy, nhìn hình dáng anh, tim thắt lại. Cô thậm chí còn nghĩ, nếu ngày đó cô không xúc động, có lẽ bây giờ xuất hiện trước mặt cô vẫn là đôi chân toàn vẹn như cũ. Bỗng Tả Ý thấy oán hận bản thân ích kỉ, vì sao lúc ấy trong mắt chỉ có thù hận, mà hoàn toàn không nhìn ra tình cảm chân thật của anh.

Khoảnh khắc anh mỉm cười tiễn khách rồi xoay người đi vào, thì thấy ở bên kia đường, dưới tán cây là Tả Ý. Anh ngạc nhiên,

định đi qua, rồi chân chừ nén lại.

Anh quay đầu dặn dò người bên cạnh đi trước, sau đó cứ thế đứng nguyên tại chỗ chăm chú nhìn lại cô.

Khoảng cách quá xa, cô không phát hiện ra niềm vui sướng trong mắt anh.

Con đường thường có chiếc xe âm ỉ phóng qua chẵn ngang tầm nhìn hai người mất mấy giây, rồi nhanh chóng vút đi, hai người đều không nhúc nhích. Một người bán bong bóng, cầm một chùm bong bóng màu sắc rực rỡ, bọn trẻ vây xung quanh, che mất tầm mắt Tả Ý, vì thế cô dịch một bước, tìm hình dáng anh, lại thấy Lê Trạch Trạch đang chậm rãi đi về phía cô.

Anh đi thong thả, chân phải nhấc lên hơi chậm hơn chân trái một chút. Anh đi vài bước, được nửa đường mặt cau lại khó chịu, bất quá chỉ là nháy mắt, vẻ mặt đó chợt loé lên rồi tắt, che giấu khá tốt, rất khó nhận thấy.

Cũng trong khoảnh khắc đó, Tả Ý nhìn thấy vẻ mặt anh, dù nó được che giấu rất tốt, rốt cuộc hạ quyết tâm. Bất kể anh đã làm gì Thẩm gia, bất kể anh làm gì đối với người khác, thiên sứ cũng được mà ma quỷ cũng tốt, chỉ cần anh yêu cô là đủ.

Giờ khắc này, cô không phải họ Thẩm cũng không phải họ Tô, cô chỉ muốn làm Tả Ý của A Diễn.

“Ba ơi, con xin lỗi. Con yêu anh ấy, thật sự thật sự rất yêu.” Tả Ý cắn môi, yên lặng nói với ba mình, “Tả Ý của ba cũng muốn nắm giữ hạnh phúc của mình.”

Tả Ý hạ quyết tâm, lập tức sốt ruột chen qua dòng người, nhắm hướng anh chạy tới. Cô bất chấp nơi này có vạch kẻ hay không, tránh trái né phải rồi băng thẳng qua đường.

Có chiếc xe ào ào phóng đến, cô nhất thời không để ý.

“Tả Ý! Xe!” Lệ Trạch Lương lo lắng kêu to.

Cô vừa quay lại, chiếc xe tải phóng đến sát rạt người cô chỉ trong gang tấc.

Lệ Trạch Lương chờ cô đi qua, túm cánh tay cô, nói ngay: “Ai cho em qua đường kiểu đó!” Mặt mày xanh mét.

Anh tức giận, làm Tả Ý sùng sốt.

“Em... Em không sao.”

Cô bị anh túm hơi đau.

Người trong Lệ thị ra ra vào vào, không ngừng chào hỏi Lệ Trạch Lương. Anh đột nhiên nhận ra lời nói và việc làm của bản thân quái lạ, nhẹ buông cô ra.

“Em không đi làm, chạy đến đây làm gì?” Anh hỏi.

Tả Ý cúi đầu, trong lòng nghĩ ngợi trăm ngàn câu trả lời lại không biết phải đáp thế nào, đầu nhanh chóng nảy ra một câu: “Em trả sách cho anh.” A, đúng rồi! Lần trước vẫn chưa trả sách

cho anh.

“Sách đâu?”

“Ồ.” Trong khoảng thời gian ngắn, cô mới nhớ ra câu nói dối này không được chuẩn bị tốt, “Hình như em quên mang theo.” Lập tức bị vạch trần.

“Khi nào mới đưa cho anh?”

“Tối nay đi.”

Hình như là tình cảnh tái hiện.

“Lần này hi vọng em đừng thất hẹn nữa.” Lệ Trạch Lương nói.

Ăn cơm chiều xong, cô rất nghiêm túc kiểm tra lại túi xách, chìa khoá, di động đều có, sau đó hít sâu—lên đường.

Cô đi đến dưới lầu, ngẩng lên là thấy cửa sổ phòng khách nhà anh. Cửa sổ mở toang, đèn đuốc sáng trưng. Một thời gian dài thương tổn lẫn nhau, không biết anh có còn mở rộng lòng chờ đón cô hay không. Tả Ý bắt đầu hơi hơi vui mừng, may lần trước không mang sách trả lại, bằng không cô thật sự không biết lấy có gì tiếp cận anh lần nữa.

Cô nhấn chuông, anh ra mở cửa, quả nhiên lại mang chân giả.

“Em tới trả sách cho anh.”

“Ừ.” Anh đáp.

Hai người cứ thế đứng y tại chỗ, một lát sau, Lê Trạch Lương mới nhớ phải mời cô vào.

Tả Ý thay giày, ngồi trên sofa.

“Sách của anh.” Cô nói.

“Để đó đi.” Anh đáp rồi đi rót nước.

Tả Ý chợt phát hiện, lúc anh khách sáo với người khác rất là thích rót nước cho người ta.

Cô lấy cuốn sách trong túi ra để trên bàn, lại thấy bìa sách bị điện thoại và chìa khoá đè ép làm nhăn. Cô vội vàng vuốt vuốt, không ngờ phí công vô ích, bìa sách cứ vênh lên.

Lê Trạch Lương yêu sách như mạng cô sợ anh nổi giận với cô, vuốt vuốt mấy cái vẫn không thẳng, hoàn toàn đối địch với ý định của cô. Cô thổi cái phũ, đành lật úp cuốn sách lại, để bìa trước úp lên bàn cho thẳng, ít nhất để anh không thấy liền bây giờ, tiếp đó ngồi ngay ngắn như không việc gì chờ anh quay lại.

Nước để trước mặt Tả Ý, nhưng nên nói gì tiếp theo đây? Sách đã trả, nên về rồi, sau này lấy có gì để đến gặp mặt đây? Cô đã nói lời đoạn tuyệt với anh bây giờ làm sao chủ động mở lời cho được. Dù sao cô đã không còn là Tả Ý không sợ trời không sợ đất mười năm trước nữa.

Bỗng nhiên, cô nghĩ ra: “À—em có câu tiếng Đức không biết dịch thế nào.”

Anh nhìn cô, biết chắc cô đang tìm chuyện để nói, lên tiếng hỏi: “Câu gì?”

“Muốn xây toà tháp cao, cần phải tạo nền móng cho vững, đại khái là ý đó thì dịch làm sao.” Tả Ý lén nhìn anh.

Đây là câu phóng viên viết cho Lệ thị trên tờ tuần san cô đọc cho hai vợ chồng người Đức nghe, nhất thời cô không biết dịch như thế nào. Không hiểu Lệ Trạch Lương nghe có thấy quen hay không? Nhưng anh chỉ nghiêng đầu: “Có thể dịch thành Wer hohe Türme bauen will, muss lange beim Fundament verweilen.”

“À.”

Sau đó lại tẻ ngắt.

“A, còn một câu nữa...”

Vì thế, Tả Ý bắt đầu siêng năng học hỏi tiếng Đức ở thầy giáo Lệ.

Sau mấy câu hỏi ngây thơ, cuối cùng Lệ Trạch Lương cũng nhận ra, mấy câu trẻ con này, không chừng là cô rảnh rồi nên tự moi ra mà làm.

Anh không trả lời nữa mà hỏi lại: “Em đang làm phiên dịch cho người ta à?”

“O... Giúp đỡ tí thôi.”

“Trình độ cỡ đó mà cũng dám đi giúp?” Anh lườm cô.

“...”

Xem ra đề tài này không thích hợp kéo dài nữa.

Ngay lúc Tả Ý đang vắt óc nghĩ ra cách để kiếm chuyện nói thêm, di Nhậm lại gọi đến.

Tả Ý cúp máy xong, vẻ mặt nghiêm trọng nói: “Tả Tình phát bệnh, em phải đi xem sao.” Dứt lời vội vội vàng vàng ra cửa mang giày.

Đang mang giày, cô nhìn thoáng qua Lê Trạch Lương với cuốn sách trên bàn.

Tả Ý vừa đóng cửa, anh lại bắt đầu châm thuốc, sau đó bỏ bật lửa lên bàn, lúc thu tay về thì dừng lại trên cuốn sách, rồi cầm nó lên.

Lật cuốn sách lại đã thấy nếp nhăn trên bìa sách. Hành động mờ ám của cô vừa rồi đều lọt hết vào mắt anh. Cũng giống như trước đây, cái gì vào tay cô, đều không có kết cuộc tốt.

Chữ anh viết chắc chắn cô đã nhìn thấy, mà anh đã quên mất mình viết từ hồi nào. Lê Trạch Lương vô tình lật đại, chợt thấy cạnh nét chữ của mình có thêm nội dung mới.

Bên cạnh mỗi chữ “Tả Ý” đều có thêm hai chữ “A Diễn”. Anh viết tên cô bao nhiêu lần, cô lại viết tên anh ở bên cạnh bấy nhiêu lần, dày đặc. Nét chữ khác hẳn, nhưng hai cái tên lại liền kề nhau.

Tả Ý A Diễn.

A Diễn Tả Ý.

Vào mùa đông của một năm nào đó trước đây, cô cười toe toét đưa anh hai cái tên được viết trên giấy ghép lại: “Trạch Lương với A Diễn đều là của Tả Ý. Không bằng gom lại thành ‘Tả Ý Lương Diễn’ đi, còn dễ gọi nữa chứ. Không phải anh thích khắc dấu sao A Diễn, anh khắc cho em một cái đi, bốn chữ này nè.”

Sau khi nói xong, cô còn tính dùng con dấu đó đóng hết lên toàn bộ đồ vật hai người xài chung.

Lúc đó anh không để tâm, sau này dần dà cũng quên mất.

Tả Ý Lương Diễn.

Lệ Trạch Lương nắm chặt tay, ngửa mặt lên, nhắm mắt hít một hơi thật sâu, lặng im rồi dụi tắt điều thuốc, mở cửa đuổi theo. Vội vã đuổi theo xuống tới dưới lầu, xe cô qua lại như thoi, nhưng không thấy bóng dáng Tả Ý đâu.

5.

Ngày hôm sau, bầu trời đầy sương mù, tầng mây sà ép thật

thấp.

Kiều Hàm Mẫn đột nhiên bảo Tả Ý đi đưa hồ sơ cho Lệ thị. Tả Ý cầm xấp hồ sơ nhìn không chớp mắt, có phải là quá trùng hợp không vậy. Hoặc giả hôm qua mình không thành công, nên hôm nay ông trời cho thêm một cơ hội nữa. Khi cô đến phòng tiếp thị, quản lý phòng tiếp thị lại nói muốn đưa cô đến phòng tổng giám đốc. Tả Ý nghe đến câu này, trong lòng lại loạn. Hôm qua cô là hàng đưa tới cửa, có điều Lệ Trạch Lương giống y một cây đậu que xào không nêm muối. Vậy trùng hợp hôm nay không phải có chút không được bình thường tí nào ư?

Cô đi đến trước mặt tiểu Lâm, tiểu Lâm cười: “Lệ tiên sinh ở trong phòng chờ cô.” Sau đó vội vàng xuống lầu.

Tả Ý há hốc miệng, có cảm giác như bị lừa.

Cô gõ cửa, bước vào, đóng cửa.

Phòng làm việc của anh ở tầng cao nhất của cao ốc Lệ thị, đằng sau bàn là một bức vách thủy tinh nhìn bao quát cả thành phố. Anh đưa lưng về phía cô, đứng trước tấm kính ngấm phong cảnh, nghe thấy tiếng gõ cửa mới xoay người lại.

“Em đến đưa hồ sơ.” Tả Ý đứng ở cửa nói ngắc ngứ, “Họ nói phải đưa anh xem trước.”

Anh vòng qua bàn đến trước mặt cô lấy hồ sơ xem. Anh xem rất chăm chú, thật lâu không nói tiếng nào. Tả Ý hơi nản lòng, cô vốn cho là mình có thể danh chính ngôn thuận xuất hiện ở đây, không phải do trời cho cơ hội mà là do anh tạo ra. Dù vẫn tốt hơn

nhiều so với mấy lần trước, không phải vừa gặp đã châm chích, nhưng đối xử với cô vẫn xa cách vô cùng.

Tả Ý hơi chán nản, ở đây là văn phòng, không giống như ở nhà, càng khó tìm đề tài hay tìm có để cô nán lại. Bây giờ anh lại ngốc nghếch xem hồ sơ, cô còn ở trong này thì đúng là mặt dày quá rồi. Vì thế, cô gục đầu, nói: “Em về đây.”

Ngay lúc cô quay đi, anh bất ngờ đưa tay giữ chặt cổ tay cô, cô kinh ngạc quay lại. Động tác của anh rất nhẹ, nên không làm cô giật mình, nhưng thật sự khiến cô không ngờ đến. Thấy Tả Ý ngạc nhiên nhìn mình như vậy, Lê Trạch Lương khẽ quay đầu chỗ khác, buông tay ra, nói ngay một câu.

“Đúng lúc anh cũng xuống có việc, cùng đi đi.”

Tả Ý lại nhìn anh, ngoan ngoãn đi theo.

Trên đường đi gặp quản lý Ngụy phòng kế hoạch, anh ta cúi đầu chào: “Chào Lê tiên sinh.”

“Ừ.” Lê Trạch Lương không đứng lại, vì thế quản lý Ngụy vừa đi theo vừa nói, “Tôi đến tìm ngài.”

“Tôi có việc.” Lê Trạch Lương nói rồi vào thang máy, Tả Ý cũng bước vào theo.

Quản lý Ngụy không thức thời định bước vào luôn, thì bị tầm mắt hờ hững của Lê Trạch Lương quét qua, lòng bỗng rét run, vội vàng nói chữa: “Tôi đi chuyển sau vậy.”

Thang máy đóng cửa.

Bên trong chỉ có hai người, tay anh còn cầm xấp hồ sơ vừa nãy. Anh mặc âu phục, cảm giác hoàn toàn không giống với thời còn đi học. Lần đầu tiên đến Lệ thị, cô gặp anh cũng ngay lúc vào thang máy, lúc ấy hai người như kẻ xa lạ nói năng khách sáo, vậy mà cô cũng say đắm nhìn bóng dáng anh phản chiếu trên cánh cửa thang máy.

Nhưng Tả Ý lại cảm thấy, hình như thang máy không di chuyển.

Lệ Trạch Lương như cũng bất chợt nhận ra điều này, mắt đảo qua nút xuống tầng trệt, mới nhận ra cả hai người đều quên nhấn nút. Anh đứng tương đối gần, nên đưa tay nhấn số “1”.

Động tác đó vô tình làm xấp hồ sơ cầm trên tay rớt xuống đất.

Anh vừa định cúi xuống nhặt, Tả Ý đã cúi xuống trước anh. Cô biết, anh xoay trở có chút khó khăn, nên nhanh nhẹn nhặt lên giúp anh.

Lúc cô đưa giấy tờ trả lại, ngược lên thì cảm thấy da đầu căng đau, hoá ra tóc bị mắc vào nút áo của anh. Tóc cô để dài rất lâu, bình thường ngoại trừ chỉ cắt tỉa đơn giản chứ chưa hề cắt ngắn bao giờ, nên giờ đã rất dài. Hôm nay trước lúc cô đến Lệ thị còn xoắn tóc xuống, ngấm vuốt cho thật xinh đẹp rồi mới đi đến đây.

“Đừng nhúc nhích.” Anh kẹp hồ sơ dưới nách, hai tay gỡ tóc giúp cô.

Tư thế của cô rất khó chịu, người muốn đứng thẳng cũng không thẳng được. Không biết anh cố ý hay là vô ý mà nhích gần nửa bước, đầu cô tự nhiên dựa vào người anh. Cô cúi đầu, nhìn ngón tay anh từng chút gỡ lọn tóc quăn quanh nút áo. Anh rất cẩn thận, không hề làm đau cô, động tác nhẹ như chạm vào tim Tả Ý. Giờ khắc này, cô muốn nó dừng trôi.

“Được rồi.” Anh nói.

Tả Ý ngượng ngùng cười cười, sau đó đứng thẳng lên.

Tóc đã gỡ khỏi nút áo, nhưng vẫn quăn quanh đầu ngón tay anh, nên hai người vẫn rất gần nhau. Cô ngước lên nhìn vào mắt anh. Anh nhìn cô không nói lời nào, ánh mắt phức tạp không thể che hết, có lưu luyến, có sợ sệt, có chờ đợi... Trái cổ anh bỗng nhúc nhích, ánh mắt hơi mơ màng, lập tức giữ chặt sợi tóc cô, chậm rãi cúi hôn.

Nụ hôn thật nhẹ, có e dè và dò hỏi, đã lâu giờ mới thân mật lại làm tim Tả Ý khẽ run lên.

Bờ môi anh hơi lạnh, lại vô cùng mềm nhẹ, anh chưa bao giờ dùng cách hôn dè dặt này hôn cô, cảm giác này giống như sợ bản thân sơ ý thô bạo làm cô sợ hãi.

Đột nhiên, không biết thang máy xuống đến đâu mà ngừng lại. Tả Ý hoảng hốt, lập tức đẩy anh ra, đứng tách ra xa.

Khi cửa thang máy mở ra, bên ngoài lại không có ai. Song khiến hai người một lần nữa rơi vào không gian khép kín, không khí không còn như vừa nãy. Tả Ý đẩy anh ra, làm anh bỗng nhiên

quay về với hiện thực tàn khốc.

Lệ Trạch Lương quay mặt chỗ khác, thần nhiên giải thích: “Vừa rồi xem như không có, em đừng để trong lòng.” Đột nhiên khôi phục thành Lệ Trạch Lương lạnh lùng không gì sánh bằng như trước kia.

Trên môi còn vương lại cảm giác dịu dàng vừa rồi, giờ liền nghe thấy câu nói như thế, Tả Ý đau xót, cô không tin, cô không tin nụ hôn của anh mang tâm lý chia tay. Tả Ý muốn hỏi lại, mấp máy miệng, lại cảm thấy phí công, lúc anh kín miệng mà cố buộc anh trả lời, quả thật chỉ tự làm mình mất mặt. Anh sẽ dùng phương thức ác độc để tự vũ trang cho mình, nói những lời làm tổn thương cô, và cũng làm tổn thương cả anh.

“A Diễn.” Tả Ý gọi anh.

Lệ Trạch Lương nghe hai chữ ấm áp ấy, thoáng kinh ngạc xoay lại. Tả Ý nhân cơ hội vòng hai tay lên cổ anh, rướn lên chủ động hôn anh.

Lúc ấy cô rất sợ anh sẽ đẩy cô ra, rồi tàn nhẫn nói: “Cô Thâm, xin cô tự trọng.” Nếu anh làm vậy, cô không chắc mình có còn can đảm gặp lại anh không nữa. Vì thế Tả Ý ép sát anh hơn, không để cho anh xoay sở hay là có kế hờ để từ chối, dồn dập mà mới lạ cố chấp hôn anh, nôn nóng mút mát cắn liếm môi anh, khẩn thiết chờ mong anh đáp lại.

Anh mỉm cười, suy nghĩ và hành động đều chậm một giây mới bắt đầu hôn trả.

Không biết đã kiềm nén quá lâu hay quá kích động mà anh hôn vô cùng mãnh liệt.

Anh ôm siết cô vào ngực, tựa như muốn vùi cô vào lòng. Tay kia đỡ đầu cô, để cô gần sát anh. Không còn mang vẻ e dè vừa rồi, mà như thủy triều, ồ ạt cướp mất hơi thở cô.

Xấp hồ sơ lại rơi xuống đất, hộp đồng xoà ra, giấy A4 trắng bay lá tả vương vãi đầy đất.

Trước kia Tả Ý luôn không nghĩ ra vì sao môi lưỡi của anh lại mềm ngọt thơm mát nhường này, chỉ cần hôn thôi đã khiến người ta không ngừng lại được, giống như là thuốc phiện vậy. Biết rõ không thể dính vào, nhưng một khi đã dính, sẽ khiến người ta vui vẻ mà sa chân. Có phải cũng giống như anh, một khi có quan hệ, dù trời có sụp đất có nứt cũng vẫn cứ muốn yêu?

Tả Ý đã ý loạn tình mê, không quan tâm cửa thang máy bao nhiêu lần mở ra, rồi bao nhiêu lần đóng lại, có bao nhiêu người ngạc nhiên nhìn thấy họ, hoặc là có bao nhiêu người xấu hổ xoay đi chỗ khác.

Cô chỉ biết, cô cần A Diễn yêu cô, người khác nói thế nào, thấy thế nào, nghĩ thế nào, họ không cần quan tâm. Anh chính là niềm vui của cô, là hạnh phúc của cô, thậm chí là toàn bộ thế giới của cô...

A Diễn là của Tả Ý, vĩnh viễn mãi mãi đều là của Tả Ý.

“Tả Ý,” Anh hôn cô, trong giọng nói nhỏ có cảm xúc không khống chế được, “Không được rời xa anh, không được quên anh,

càng không được rõ ràng là nhớ anh mà giả vờ làm người lạ. Em có tin em mà làm thế với anh lần nữa, anh sẽ phát điên, anh nhất định sẽ phát điên hay không.”

Tả Ý ngấn lệ gật mạnh đầu: “Em không bao giờ rời xa A Diễm nữa, có đuổi em cũng không đi.”

Hôm đó, gió rét thổi lạnh buốt thành phố A, nhưng toàn thân Tả Ý đều ấm áp dễ chịu. Nhiều năm rồi, lòng cô chưa từng nhẹ nhàng thế này. Cảm giác sống vì bản thân mình, hoá ra lại tự do đến vậy.

Cô ngồi taxi về Đường Kiều, cứ cười ngây ngô dọc đường về. Thỉnh thoảng hồi tưởng lại anh và cô làm trò hôn nhau trước mặt nhiều người như vậy, thì xấu hổ muốn chết, không khỏi đưa tay che mặt. Tài xế là một chàng trai trẻ tuổi, nhìn cô hành động kì quặc, nên cứ chốc chốc lại nghi ngờ nhìn cô.

Đến khi anh ta nhìn cô lần nữa, Tả Ý mới quay lại: “Tôi đang yêu.”

Chàng trai không nhận được cũng nở nụ cười với cô.

“Chúc mừng chị, tôi tặng chị một ca khúc.” Chàng trai nói rồi mở bài [Em yêu anh]. (*)

Vẫn thường thấy bản thân mình qua đôi mắt anh, niềm hạnh phúc phản chiếu.

Sợi dây liên kết chúng ta nắm giữ trong tay là sự chỉ dẫn cho hai ta tới ngày mai.

Không cần biết gần hay xa, thế kỷ khi mà chúng ta ôm chặt nhau nơi thiên đường hay lang thang trong sa mạc.

Em yêu anh em sẵn sàng làm bất cứ điều gì trong cuộc sống mà em chưa biết đến

Em yêu anh em sẽ để anh tiến bước về phía trước và quyết định bên lề thế giới

Đôi khi em thực sự không hiểu được anh nhưng anh lại hiểu được chúng ta

Đôi khi hai con người trở nên gần gũi là vượt qua được nỗi đau để chứng tỏ điều đó

Như mối lo và không chắc chắn, em bước bình và đòi hỏi sợ để anh thấy em sợ hãi, thế nên anh đừng giận nhé

Em yêu anh hãy để em lắng nghe khi anh mệt mỏi và sợ hãi

Em yêu anh em muốn hôn lên trái tim anh điều đó thật quá guồng ép

Em giữ tình yêu để đẩy lùi mưa gió

Giữ lại cơn bão, chỉ muốn để anh được thở

Niềm tin đã mất đi, cần thời gian để lấy lại

Ước mong rồi bởi với sự ngỡ vực chẳng thể thấy rõ tương lai

Bởi vậy một cái ôm chặt có thể mang lại đủ sức mạnh và lòng can đảm

Em yêu anh bởi vậy em muốn đi để hiểu hết cuộc sống

Em yêu anh hãy để em lắng nghe khi anh mệt mỏi và sợ hãi

Em yêu anh em muốn hôn lên trái tim anh điều đó thật quá gượng ép

Bất cứ đâu chúng ta tới, chúng ta đều đi cùng nhau, cùng nhau ngắm những vì sao

Bước ra khỏi khu rừng, sẽ chia những kỷ niệm

Để hiểu được lòng đố kị phải chờ mặt trời sau cơn mưa

Để chúng ta hiểu rõ bản thân mình hơn, để tìm thấy ý nghĩa dành cho nhau (**)

(*): Bài em yêu anh của S.H.E.

(**): Lời dịch: [http://sontinh1.com/@forum/loi-dich-bai-hat-tieng-anh-van-\[e\]/77689-loi-dich-em-yeu-anh-wo-ai-ni-s-h-e.html](http://sontinh1.com/@forum/loi-dich-bai-hat-tieng-anh-van-[e]/77689-loi-dich-em-yeu-anh-wo-ai-ni-s-h-e.html)

Chương XIII

1.

Buổi chiều, vừa lúc Tạ Minh Hạo đến đón Tả Tình về thành phố B. Trời rất lạnh, dì Nhậm đội nón cho Tả Tình, cổ áo chưa kéo lên cao, Tả Ý mới kéo lại cổ áo cho chị mình, hành động này làm Tả Tình quay lại nhìn cô. Tả Tình thuần khiết, mắt vừa đen vừa sáng, rất giống trẻ con. Tạ Minh Hạo chăm sóc cô rất kỹ, khuôn mặt tròn trịa, giống y như một trái táo đỏ. Tả Ý không kiềm được véo má một cái, cô ấy cũng không phản kháng, còn cười với Tả Ý.

Nếu cô nói cô thích đáng về Tả Tình thế này, liệu dì Nhậm có giận không nhỉ?

Sau khi tiễn họ đi, trên đường về chợt nhận được tin nhắn của Lê Trạch Lương.

“Cùng ăn cơm đi.”

“Dạ.” Cô nhắn lại, cuối câu còn thêm một khuôn mặt cười.

Lát sau, cô mới nhớ ra lại hỏi anh: “Ăn ở đâu anh?”

“Nghe nói ở đường Ninh Tĩnh có nhà hàng gia đình Italy, thức ăn cũng không tệ.”

Chỗ “nghe nói” này là Lê Trạch Lương vừa mới hỏi tiểu Lâm xong. Anh rất quan tâm chuyện này, trước đây có bạn gái toàn là người ta vất óc tìm cách làm vui lòng anh, anh không để ý, bây giờ đành phải đưa da mặt mỏng ra mà hỏi thăm thôi.

Tả Ý cười, lại nhấn: “Chẳng bằng anh nấu cho em ăn.”

Mấy phút sau, anh nhấn qua:

“Được, tan tầm anh tới đón em.”

Tả Ý nhìn mấy chữ trên màn hình, nhoen miệng cười. Anh đón cô tan tầm, sau đó hai người cùng đi mua thức ăn, về nhà nấu cơm, hạnh phúc bình thường này là ước mơ tha thiết của cô. Dù chờ đợi thật lâu mới được, nhưng cuối cùng vẫn không làm vượt mất.

Lúc tan tầm, xe anh khiêm tốn đậu ven đường chếch trước cửa công ty. Tả Ý vội vàng chạy xuống lầu, nhảy tót vào xe. Bên ngoài rất lạnh, cô chà hai bàn tay lạnh như băng, sau đó bất ngờ áp lên mặt anh, làm cho anh giật mình.

Thấy biểu hiện của Lê Trạch Lương, Tả Ý ranh mãnh cười nắc nẻ không ngừng.

Anh nhăn đầu mày, bất đắc dĩ liếc lên tài xế xe, cũng may là tài xế luôn nhìn thẳng đằng trước, dù có nhìn thấy cũng vờ như không hề phát hiện. Tả Ý lúc này mới nhận ra tài xế không phải là Quý Anh Tùng, anh ta quả thật là đã đi công tác. Cô hơi bất an nhìn Lê Trạch Lương, xem chừng Quý Anh Tùng không nói lại với anh là cô đã hỏi về vụ tai nạn xe.

Tả Ý và người tài xế không quen, nên không tiện làm quá, đành phải ngồi ngay ngắn. Không dè chỉ chốc lát, anh lại với tay phải sang nhẹ nhàng nắm tay trái cô. Tả Ý trống ngực đập thình thịch liếc qua anh, thấy anh đang làm như không việc gì nhìn ra ngoài cửa xe.

Tay anh không ấm hơn tay cô bao nhiêu, nhưng khi da chạm vào da, lại ấm vô cùng.

Về lại căn hộ, Lê Trạch Lương gọi điện cho lão Đàm trước tiên, nói anh không về lại nhà cũ. Anh từ nhỏ đã được giáo dục rất nghiêm, nên thành thói quen đi đâu cũng báo cho người nhà hay, để không phải nấu cơm chờ anh.

Tả Ý hỏi: “Mấy hôm trước anh đều về nhà cũ hả?”

Lê Trạch Lương gật đầu.

“VẬY tại sao lần nào em đến anh cũng ở đây vậy?”

Anh không nói gì, mở nước vo gạo.

Điện thoại vang lên, Tả Ý xoa xoa tay bắt máy.

“Cô... Thẩm.” Là lão Đàm, hơn nữa ông còn có chút bất ngờ.

“Dạ, là con ạ chú Đàm.”

Lão Đàm than thở: “Chả trách hôm nay cậu ấy vui vẻ như vậy.”

“Rõ ràng đến vậy sao ạ?” Tả Ý cười.

“Tôi còn định khuyên Lệ tiên sinh về nhà, hoặc là nhờ y tá qua đó, xem ra hôm nay thôi rồi.”

“Sao vậy chú?”

“Chân cậu chủ gần đây sưng dữ lắm, mỗi đêm đều phải mát xa, bằng không ngày hôm sau càng khó chịu hơn.”

“Để con khuyên ảnh cho.”

“Thôi đi cô Thẩm, cô biết tính cậu ấy rồi, chuyện cậu ấy không muốn có mười con trâu kéo cũng không nhúc nhích.” Lão Đàm lắc đầu, hơn nữa ông sợ hai người họ lại không cẩn thận mà cãi nhau.

“Để con thử xem.”

Cúp máy, cô vào phòng bếp. Lệ Trạch Lương hỏi: “Điện thoại của ai?”

“Chú Đàm nói, anh ăn cơm xong nên quay lại nhà cũ.”

“Về đó làm gì?” Anh khựng lại.

“Chân anh phải trị liệu.”

“Anh nói với chú ấy anh không sao rồi, hôm khác về.” Anh

ngừng việc đang làm, dáng lưng cứng ngắt.

Tả Ý biết anh không thích nói chuyện này, rất sợ anh đương không phát hoả.

Không khí trong nhà bếp quả nhiên đông đặc trong nháy mắt.

Tả Ý ra sau lưng vòng tay quanh hông anh: “A Diễn, nếu anh đau thì làm sao đây?”

“Anh không đau.” Mặt anh dịu lại, nhẹ nhàng nói.

“Nhưng tim em sẽ đau,” cô dừng một chút, rồi nói, “Về đi, em về cùng với anh.”

“Thật chứ?” Anh khó chịu hỏi.

Thấy anh dịu xuống, Tả Ý vội vàng trả lời: “Thật mà.”

“Tốt lắm.” Anh nói.

Ngay lúc này cô mới nhận ra, anh không về nhà cũ là vì cô, anh sợ cô không chịu đến Lệ gia. Nghĩ vậy, cô ôm thật chặt hai cánh tay anh.

“Em sao vậy?” Anh hỏi.

“Thật ra chỉ cần A Diễn, còn lại đều không quan trọng. Chúng ta nếu mỗi một phút đều ở cạnh nhau thì tốt rồi.”

Họ ăn cơm rồi về lại nhà cũ.

Trong phòng ngủ, khi Lê Trạch Lương tháo chân giả ra lại nhẵn mày, sắc mặt hơi tái. Đùi phải không hoàn chỉnh một lần nữa trần trụi xuất hiện trước mắt cô, nhưng cảm giác trái ngược hẳn lúc trước. Nếu không phải vì cô, thì anh làm sao phải bị thế này? Cảm giác ấm nóng từ tứ chi tập trung lại tràn lên vành mắt cô, suýt rơi nước mắt.

“Tả Ý, em ra ngoài trước đi.” Anh nhận thấy cô khác lạ, hơn nữa anh cũng không muốn cô biết chân anh chuyển biến xấu.

“Không, em muốn xem.” Cô kiên quyết không chịu.

Đến khi cô y tá xinh đẹp đi ra ngoài lấy dụng cụ, anh lại dịu dàng nói: “Em đi ra ngoài trước đi.”

“A Diễn, chuyện này tuyệt đối không thể,” cô trừng lớn mắt nói, “Để người đẹp ở trong này sờ tới sờ lui chân anh, em lo lắm.”

Anh dờ khóc dờ cười.

Sau khi uống thuốc xong, anh bắt đầu thấy mệt chỉ muốn ngủ.

Tả Ý đang ngồi trên giường xem tivi với anh, thấy mí mắt anh bắt đầu trĩu xuống, định chỉnh âm thanh nhỏ lại. Tầm quanh quất một hồi mới thấy điều khiển bên kia gối nằm. Nhưng anh mới lên giường đã nắm tay cô. Bây giờ anh mới thiu thiu ngủ, nếu cô nhúc nhích không chừng lại đánh thức anh.

Đến đoạn quảng cáo, âm thanh lại hơi lớn.

Cô cố nhích người, ráng để yên tay, còn tay kia vòng qua anh khều cái điều khiển. Vật vả lăm mới kéo được đến tay, hạ nhỏ âm thanh, cô thờ thật dài ngồi xuống, rồi lại thấy con mèo mắc dịch Lệ Trạch Lương nuôi hết sức hào hứng tiến vào phòng, sau đó nhẹ nhàng nhảy lên chặn anh.

Tả Ý cau mày ra dấu cho nó mau mau đi xuống, nhưng con mèo chết bầm lại không thềm để ý, trái lại còn nhàn nhã dầm dẫm mấy cái lên chân, cuối cùng còn dám meo meo vênh váo với Tả Ý.

Tả Ý tức tối, nhắc chân định xách nó đuổi đi. Cô vô tình rút tay khỏi tay anh, chiếc dép mang trên chân cũng rớt xuống, cái này mới thật sự đánh thức anh.

Anh mở mắt: “Em đi đâu vậy?”

“Em có đi đâu đâu.” Cô co một chân nhảy lò cò mấy bước mới mang dép vào, vậy mà con mèo kia còn ầm ục kêu với cô.

“Em làm gì nó à?” Anh hỏi.

“Em... Em khuyên nó đi ngủ đông, nó lại không nghe, nên mới dạy nó thay anh.”

“Em thấy mèo cần ngủ đông rồi à?”

“Chưa thấy, nhưng nghe người nào đó từng nói.” Tả Ý như

tóm được đuôi người nào đó, đặc ý cực kỳ.

Kỳ nghỉ đông năm bọn họ mới quen nhau, thư viện có một ô mèo mới sinh. Tả Ý hay bắt mèo con ra chơi, hai con mèo nhỏ chưa đủ tháng, mỗi ngày đều gục đầu nằm ngủ. Nhưng chỉ cần vừa ngủ, Tả Ý liền chọc chúng tỉnh dậy.

Một thời gian sau đó, trò xấu nào cô cũng làm hết rồi, mới hỏi anh: “Sao tụi nó cứ ngủ hoài vậy nhỉ?”

Anh lúc đó đối với cô không hề kiên nhẫn, dứt khoát nói luôn: “Tụi nó ngủ đông.”

Từ đó về sau, câu này trở thành câu nói kinh điển của Lê Trạch Lương thời trung học.

Anh mỉm cười: “Em còn nhớ sao?”

“Đương nhiên rồi, chuyện về anh em đều nhớ rõ mồn một.” Tả Ý nói tiếp, “Có một lần, trước kì thi tiếng Anh cấp bốn anh ôn tập từ đơn cho em đó, nhưng bọn Hầu Tiểu Đông lại kéo đến chỗ chúng ta xem bóng đá, mà trận bóng đến khuya mới đá lận, thế là bọn họ kể chuyện ma giết thời gian. Kết quả sau khi em nghe xong, cả mấy ngày không dám ngủ một mình, nên trải chăn đệm dưới đất nằm trong phòng anh...”

Vì thuốc đã có tác dụng, anh chưa nghe cô nói hết đã ngủ mất. Tả Ý chưa từng chăm sóc anh, lần đầu tiên cô cảm thấy Lê Trạch Lương cũng có lúc yếu đuối. Tả Ý mỉm cười nhìn mặt anh ngủ, vén chăn cho anh.

Đúng lúc đó, anh mơ hồ nói một câu: “Tà Ý, anh xin lỗi, thật xin lỗi...” Ba chữ nói liên tục mấy lần, giọng nói lần sau nhỏ hơn lần trước, đến cuối cùng nhỏ đến mức không thể nghe thấy. Không biết anh nói mơ hay là nói với cô. Khi cô nhìn kỹ càng lại, thì quả thật anh đã ngủ.

Tà Ý đứng đó yên lặng nhìn anh hồi lâu, tự dung nhớ đến hồi sáng trên xe taxi nghe câu trong bài hát: “Em muốn hôn lên trái tim anh điều đó thật quá gượng ép.” Cô cúi xuống, hôn anh thật khẽ, sau đó tắt đèn, xoay người đi sang phòng khách bên cạnh.

Lệ Trạch Lương ngủ một giấc đến ba, bốn giờ sáng, thức dậy phát hiện giường trống trải chỉ có mình anh, bật ngồi dậy, sau đó vén chăn bước xuống, không cẩn thận té xuống đất. Anh lần mép giường đứng dậy, mò mẫm cây gậy để trên giường, cố sức ra khỏi phòng, tìm đến phòng khách. Đến khi thấy Tà Ý nằm ngủ trong phòng, tim anh mới yên ổn lại.

Anh sợ hôm qua tất cả chỉ là mơ, giấc mơ này anh đã thấy rất nhiều lần, mỗi lần tỉnh dậy lại nhận ra chỉ là niềm vui hư ảo của mình. Anh buông cây gậy, lên giường cô nằm, ôm cô từ phía sau, có một loại cảm giác chân thật từ trước đến nay anh chưa từng có.

Trong lúc mơ màng được đôi tay quen thuộc chạm vào, cô tỉnh giấc, xoay người lại: “A Diễn?”

“Ừ.” Anh dụi đầu vào tóc cô, tiện đà hôn lên mặt cô.

“Chân của anh...” Cô sợ anh chạy sang đây làm chuyện xấu.

“Anh chỉ ôm em thôi.” Anh không muốn rời xa dán chặt vào cô.

“Sao vậy?”

Anh chậm rãi nói nhỏ: “Sợ không thấy em.”

Nghe câu này, Tả Ý tựa như cảm thấy có một cảm giác ấm áp tràn trề dần dần lan đến con tim. Cô chợt nhớ đến một câu danh ngôn tình yêu: đối với thế giới, bạn là một người; nhưng đối với một người, bạn là cả thế giới.

2.

Sáng ngày hôm sau Tả Ý vừa ra cửa thì thấy bên ngoài tuyết trắng xoá. Năm nay tuyết đầu mùa rơi mà không hề có dấu hiệu báo trước, cảm giác như niềm vui bất ngờ. Lúc lên xe, phát hiện tài xế vẫn là người hôm qua. Quý Anh Tùng vẫn chưa về, cũng không báo lại Lê Trạch Lương, hai bên đều ngầm hiểu lẫn nhau.

“Tối nay không ăn cơm với em được.” Anh nói.

“Tại sao?”

“Gặp người bạn.”

“Nam? Hay nữ?” Cô hẹp hòi.

“Không thể nói được.” Lê Trạch Lương cười.

“Anh không hợp tác, vậy em không cho anh đi.”

“Nhưng anh hẹn người ta rồi.”

“Vậy anh dẫn em theo.”

“Được thôi.”

Vốn là cô chỉ nói mà không suy nghĩ, không ngờ anh lập tức sáng khoái đồng ý, làm Tả Ý tự nhiên hoài nghi có phải mình đã sập bẫy rồi không, nghi ngờ nhìn anh: “Anh gài bẫy em?”

“Không có.” Anh lại cười.

Cô nhìn anh nửa ngày, không tìm ra khả nghi gì cuối cùng quyết định cẩn thận vẫn hơn, vì thế: “Bỏ đi, tin anh đó, em không đi đâu.”

Nói xong, Tả Ý bị một chiếc RV đậu đèn đỏ ngang hàng hấp dẫn sự chú ý. Lệ Trạch Lương quay đầu, hướng mắt ra ngoài cửa sổ, nét cười trên mặt dần dần biến mất. Người buổi tối đến gặp, anh vĩnh viễn không muốn cho cô biết.

Địa điểm hẹn của anh và người đó là trong một nhà hàng Trung Quốc gần bờ sông. Dọc hành lang đều treo đèn lồng, sau đó đi qua một lối đi bình phong thêu hai mặt. Anh gọi thức ăn trước, đi toilet quay lại thì vợ chồng Schneider vừa đến.

Bà lão hoà nhã hôn anh, sau đó cẩn thận đỡ anh ngồi xuống,

than thờ: “Lệ à, cháu lại đẹp trai hơn trước.”

Đồ ăn bùng lên, anh và hai vợ chồng nói về việc nhà và tình hình gần đây. Bà lão trò chuyện vui vẻ, còn ông lão lấy hình cháu trai ra đưa Lệ Trạch Lương xem. Lệ Trạch Lương cư xử với mọi người đều theo kiểu trên cao nhìn xuống, nhưng đối với vợ chồng ông Schneider, anh vẫn luôn mang ơn trong lòng, đối xử giống như ba mẹ của mình. Ăn xong bữa cơm, trước khi về bà lão đột nhiên nhớ ra chuyện hôm trước, mới hỏi: “Lệ này, cháu có quen cô gái nào tên là Thẩm Tả Ý không?”

Lệ Trạch Lương kinh ngạc: “Có... quen ạ.”

“Bác biết mà, hai người chắc chắn có quen. Vậy chúng ta làm sai rồi.”

“Sai gì ạ?”

“Cô Thẩm tạm thời làm phiên dịch cho hai bác, trong lúc vô tình có nhắc đến tai nạn của cháu.” Bà lão kể, “Cô Thẩm nghe xong thì rất hoảng hốt, vội vội vàng vàng chạy đi. Bác nghĩ chắc hai bác đã nói sai gì đấy.”

“Khi nào vậy bác?” Anh hỏi.

“Chiều hôm kia.”

Hôm kia ư...

Lệ Trạch Lương đưa ông bà lão về khách sạn xong, ngồi trên

xe suy tư. Hôm kia anh ở dưới lầu Lệ thị đã gặp Tả Ý, thần sắc cô hình như hơi khác lạ. Anh từ xa đã nhìn thấy nên mới muốn đi qua, không ngờ cô đột nhiên xông qua đường chạy đến trước mặt mình. Khi đó, cô đã biết chân tướng, vì thế mới chạy đến gặp anh, tìm cơ hội buổi tối bám theo anh lần nữa, còn lén ghi lại trên sách...

Anh cười thê lương, uống công anh mở tường viển vông, tưởng rằng cô thật sự yêu anh, đã tha thứ cho anh, bằng lòng tái hợp với anh. Bây giờ nghĩ lại bất quá chỉ vì biết anh vì cô mà bị tàn tật nên sinh lòng thương hại và áy náy. Anh nắm hộp thuốc lá trong tay càng chặt, vo thành một cục, cuối cùng còn ra sức đập mạnh lên đùi phải của mình, để mặc cơn đau gặm nhấm bản thân.

Cùng lúc ấy, di động báo có tin nhắn Tả Ý gửi đến.

“A Diễn ơi, ở nhà ăn cơm lâu rồi, sao anh chưa về vậy? Còn nói chuyện hờ? Mau mau về đi, em ra cửa đón anh.”

Lệ Trạch Lương đọc tin hồi lâu, sau đó tắt nguồn, nói với tài xế: “Chạy loanh quanh, trời tối hãy về.” Nói rồi quay kiếng xe xuống để hờ một khoảng. Gió rét mang theo bông tuyết lạnh thấu xương luồn vào, tức thì phá rối sự yên lặng và ấm áp trong xe.

Không dễ gì mà tin tưởng niềm hạnh phúc này là chân thật, giờ mới nhận ra hoá ra vẫn là hư vô.

Anh bỗng rất muốn hút thuốc, mới phát hiện gói thuốc đã bị mình vò lại rồi, nên hỏi: “Anh Lý, anh có thuốc lá không?”

Người tài xế vội nói: “Có chứ, nhưng mùi không ngon, sợ Lệ

tiên sinh hút không quen.”

Anh không nói gì, nhận lấy rồi rít mạnh, một hơi rồi một hơi, liên tục không ngừng nghỉ.

Đến mười một giờ xe mới về lại nhà cũ, vừa thấy xe anh dừng ở cửa, Tả Ý chụp vội áo khoác, lao từ trong phòng ra.

“A Diễn.” Cô cười hì hì chạy đến trước mặt anh.

“Ừ.” Anh thản nhiên đáp, sau đó vòng tránh cô.

Cô cảm thấy anh có gì đó, nhưng vẫn cười hỏi: “Anh đi đâu vậy? Về muộn thế này.”

“Em về đi.” Anh dừng chân, quay đầu nói với cô.

“Anh làm sao vậy?”

“Em hỏi anh làm sao à?” Anh nở nụ cười, “Thấm Tả Ý, em vì sao đột nhiên đến tìm anh. Em đối với kẻ thù là anh, do lương tâm trời dậy hay quyết định bỏ qua chuyện cũ? Hay là thương hại anh là tên tàn phế?”

“Em...” Tả Ý nghẹn lời. Cô không biết anh có phải đã nghe được gì chẳng.

Anh lạnh lùng: “Em khó nói lắm à? Anh nói thay em vậy. Em trăm phương ngàn kế trả thù anh, làm sao lại để lòng thông cảm dần dần như vậy? Em nghĩ rằng anh vì em mà cụt chân, vì em mà

thành quái vật không chân. Nên em thành thánh nhân, em cần rút, em áy náy! Em có cảm giác tội lỗi! Em cảm thấy em có trách nhiệm với anh! Anh cho em biết, Thẩm Tả Ý, anh không cần! Dưới gầm trời này, Lệ Trạch Lương này thiếu rất nhiều, nhưng không thiếu lòng thương hại của kẻ khác. Anh tự làm tự chịu, đừng nói là một khúc chân, lúc ấy anh nhảy xuống mà chết đi, cũng là do anh tự chuốc lấy, không hề liên quan đến em!”

Anh càng nói càng giận, cuối cùng vào nhà đóng cửa đánh sầm để cô một mình ngoài sân.

“Không phải vậy mà.” Tả Ý nhìn bóng lưng anh biến mất, nước mắt chực tràn, không tìm ra được từ nào phản bác lại anh.

Anh nói không phải không có lý, nếu không phải sự thật lộ ra trước mặt cô, cô sao có nổi dũng khí đối mặt mà yêu anh? Thế nhưng... hình như vẫn không đầy đủ.

“Không phải vậy mà, không phải mà...” Cô bất lực lặp lại mấy chữ yếu ớt, từ từ ngồi xổm xuống.

Bông tuyết rơi xuống, cô ở trong bầu trời đêm lạnh giá, mà lại không cảm thấy lạnh, cứ để bông tuyết rơi xuống bám lên, trên mặt, sau đó dính vào da tan thành nước, trong đầu cứ vọng lại mãi những lời khi nãy anh nói.

Một lát sau, cửa lại mở ra, Lệ Trạch Lương lại đi tới, ném xách tay và dù cho cô, lạnh lùng nói: “Thẩm Tả Ý, xe ở ngoài cửa. Mang theo sự thương hại của em, cút đi cho anh.”

Khi anh xoay người đi vào thì nghe Tả Ý khóc nức nở gọi: “A

Diễn..." rồi giữ chặt tay áo anh.

Cái tên vừa thốt lên, nước mắt của cô cũng trào ra.

Chân anh khựng lại.

"Lần đầu tiên anh nói chuyện với em, là khi em làm anh bị thương còn mất thứ hạng trong trận đấu, anh không trách em, còn hỏi em có đau không; một lần, trời tuyết lớn anh cho em mượn áo để che, lại bị em làm hại phát sốt, anh không trách em, chỉ nói em làm con gái không thể sơ ý mãi được; lên cấp ba, em trốn nhà đi, anh dẫn em lên lớp sau đó bị thầy hướng dẫn của anh phát hiện, anh bị thầy mắng cũng không trách em; lúc vừa sang Đức, rằng em đau khủng khiếp không dám một mình đi khám, anh dẫn em đến nha sĩ làm trẻ giờ thi, anh cũng không nói gì với em. Trước kia em làm nhiều việc có lỗi như vậy, anh đều tha thứ cho em. Anh nói, bất kể Tả Ý làm gì, anh đều sẽ không giận."

Cô khóc lóc nói năng lộn xộn: "A Diễn, anh không được đổi ý. Em còn nhớ, anh đã nói chắc chắn với em như vậy. Nên em lừa anh, anh biết rõ cũng để mặc em lừa, anh không tức giận, còn nói xin lỗi em, hết lần này đến lần khác xin lỗi em. Nhưng hôm nay anh lại đuổi em đi, không quan tâm em nữa." Tả Ý nói xong đã khóc không ra tiếng, đáng vẻ đau lòng như khi còn nhỏ.

"Cho nên, trong lòng anh nhất định là đang trách em, trách em hại anh thành ra như thế, làm anh thiếu mất đôi phải còn lừa gạt anh nói dối anh. Em luôn nghĩ, nếu như có thể đổi được thì hay quá, đổi chân em qua cho anh, chỉ cần anh mạnh khỏe đứng lên, vững vàng bước đi, chỉ cần anh không còn đau nữa, khỏe mạnh như những người khác. Nhưng anh vì sao lại nhẫn tâm không cần

em, còn đuổi em đi. A Diễm—anh không cần Tả Ý nữa sao? Vì sao vậy?”

Mỗi câu cô khóc kể đều đâm vào tim anh, ngực đau nhói như rướm máu. Không ai là không xúc động, dù lòng dạ sắt đá e là cũng phải nóng chảy. Anh xúc động quay lại kéo cô vào lòng, đau lòng: “Tả Ý, đừng nói nữa. Em đừng khóc, đừng khóc.”

Tả Ý dựa đầu vào ngực anh, tiếp tục khóc kể: “Ngày đó, em đứng là giấu anh chuyện hỏi họ về vụ tai nạn, nếu em không hỏi, cả đời này anh cũng không nói cho em biết. Lúc đó, em hối hận biết bao. Nếu lúc đó em không ngang ngạnh, A Diễm sẽ không thế này. Em không biết đó là thương hại hay là gì. Em chỉ biết khi đó em liền quyết định em muốn ở cùng A Diễm, mãi mãi ở cùng anh, không bao giờ để A Diễm vì em mà đau lòng khổ sở. Nhưng em thật không rõ đó là áy náy hay là tình yêu, em thật không rõ...”

Lần nói chuyện này đối với Lê Trạch Lương mà nói quả thật như là tra tấn lương tâm, anh ôm chặt cô, nói không ngừng: “Anh hiểu rồi, đừng nói nữa, đừng nói nữa, Tả Ý.”

Tả Ý dựa vào ngực anh nức nở thật lâu.

Lê Trạch Lương nâng mặt cô lên, lấy tay lau nước mắt cho cô, nhưng vừa lau đi một lát, nước mắt lại chảy ra. Đầu ngón tay anh chạm vào giọt nước mắt, nóng bỏng đến đáy lòng. Anh nhắm mắt, đặt cằm lên đỉnh đầu cô, hai tay một lần nữa ôm siết lấy cô.

Bông tuyết bám trên tóc, trên vai, trên mi hai người, dần dần không tan.

“Tả Ý, Tả Ý, Tả Ý, Tả Ý...” Anh vừa gọi tên cô, vừa hạ giọng, giọng nói khẽ thật khẽ, “Em đừng khóc, không cho em khóc. Em nói anh hiểu rồi, anh hiểu cả rồi.”

“Anh hiểu rồi mà còn bảo em cút.” Cô khóc đến mức đầu óc hơi loạn xạ không nhớ rõ trước sau.

“Là anh bị quý ám.” Anh tự trách.

“Anh còn ném đồ của em.”

“Anh sai rồi.”

“Trời lạnh thế này, lại không cho em vào nhà.”

“Anh cũng không vào.”

“Vừa rồi rõ ràng anh có vào.”

“Được, vậy phạt anh lát nữa đứng nửa giờ.” Anh nói.

“Em không nhẫn tâm như anh đâu.” Cô chùi nước mắt nước mũi trên người anh.

“Được rồi, không ai nhẫn tâm bằng anh.” Anh phụ họa.

Buổi tối, Tả Ý khẳng khẳng đòi mát xa chân cho canh. Cô nói một cách bí ẩn: “Hôm nay em mới học nghề à, nhất định sẽ tiến bộ từ từ, từ nay về sau chân anh cứ giao cho em, chỉ được để em sờ thôi đó.”

Ngay sau đó cô nấu thuốc ngâm chân của Đông y, một hồi sau mồ hôi mồ kê nhễ nhại bung thùng nước vào. Nhúng ướt khăn lông với chuẩn bị ghế ngồi xong xuôi, Tả Ý ngồi chồm hổm xuống đưa tay chạm vào chân anh.

“Bỏ đi, Tả Ý.” Lệ Trạch Lương cản tay cô.

“Chẳng lẽ anh chê em làm không nhẹ nhàng bằng người ta à?”

“Không phải.”

“Anh là A Diễn của em, đúng không?”

“Đúng.”

“Vậy thì được rồi. Chân là của anh, mà anh là của em, em đụng đùi của em có gì ghê gớm lắm đâu?”

Tả Ý lập tức tiếp tục công việc vừa rồi.

Lệ Trạch Lương ngập ngừng, cuối cùng cũng chiều theo cô.

Tả Ý kéo ống quần anh lên, rồi ngâm đùi phải vào trong nước thuốc ấm.

“Nước có nóng không?” Tả Ý vừa xoa bóp vừa hỏi.

Anh lắc đầu.

Sau đó, cô cầm cái khăn ngâm nước ấm chà từ dưới lên trên, làm mấy lần rồi dùng hai tay vòng chỗ bị cụt vuốt về phía đầu gối để thúc đẩy cho máu tuần hoàn. Đến khi nước nguội bớt, cô lấy khăn lau khô hai chân cho anh, để lên giường sau đó làm lại trình tự như khi nãy một lần nữa.

“Tả Ý, có một chuyện, tuy em không hỏi anh, nhưng chắc là anh nên nói cho em biết.” Lê Trạch Lương bỗng lên tiếng.

Tả Ý nhìn khuôn mặt và miệng anh, mơ hồ linh cảm thấy anh muốn nói gì, liền tức khắc chặn lời anh: “Em không muốn nghe, không muốn biết. Bất kể hỏi đó anh làm chuyện gì, đều đã là quá khứ rồi, em không muốn biết tí nào.”

“Em không quan tâm sao?” Anh nhìn thẳng cô.

“Nếu em nói em không hề quan tâm, thì là nói dối. Nhưng mà——” cô ngừng lại, “Em quan tâm anh hơn, sợ anh đau lòng, sợ anh buồn khổ, sợ mất đi anh. Chỉ cần có thể sống cùng anh, không điều gì có thể cản được em. Em cũng tin rằng, ba chắc chắn sẽ tha thứ cho em.”

Lúc Tả Ý nói ra từng câu từng chữ này, tay chạm vào da chân anh trong nước, không hề khóc, ánh mắt vô cùng kiên định.

Anh nhìn cô hồi lâu, trong mắt chứa muôn vàn phức tạp, thật lâu sau rất nhiều lời muốn nói kết quả chỉ hoá thành hai chữ, hai

chữ đơn giản mà nặng trĩu: “Cám ơn.”

Cuối cùng, cô đã tin anh.

Lò sưởi trong phòng mở rất đủ độ ấm, nên làm một hồi Tả Ý đã mệt đến vã mồ hôi. Nhưng cô vẫn không quên hỏi: “Em có làm đau anh không?”

“Không có.” Sự ngại ngùng trong nụ cười của anh chợt loé lên rồi biến mất.

“A Diễn, em phát hiện ra một việc,” Tả Ý cười hề hề nói, “Bình thường rõ ràng anh ở trước mặt em chỉ cố ra vẻ hung dữ thôi, đến khi em đụng vô chân thì anh rất dễ mắc cỡ nha.”

Nghe Tả Ý nói thẳng, mắt anh nheo lại mỉm cười: “Anh không chỉ dễ mắc cỡ.”

“Còn gì nữa à?”

“Còn rất dễ đốt cháy em.” Nói rồi, anh nhòm người dậy, ngược lên hôn cô.

“Mát xa... vẫn chưa xong.”

“Hôm nay vậy là đủ rồi, chúng ta tạm thời đổi sang tiết mục khác.” Anh đề nghị.

“Nhưng mà, bác sĩ nói...”

“Bác sĩ nói đều là nhảm nhí, cơ thể anh, anh biết rõ nhất.” Giọng anh hơi khàn đục, đôi môi nóng cháy dần dần lướt xuống.

“Vậy lần này...” Tả Ý cắn môi, “Lần này để em chủ động nha.”

Anh dừng lại, nhìn cô.

Tả Ý bị anh nhìn chăm chăm cả người không được tự nhiên, khuôn mặt nóng đỏ bừng bừng, vội thanh minh: “Em không phải sợ anh đau chân đâu, chỉ là muốn chủ động một lần thôi.” Giấu đầu lòi đuôi rồi.

Sau đó, cô tắt đèn.

“Thật ra, em muốn nói với anh.”

“Nói gì hả em?”

Trong bóng đêm, Tả Ý nằm sấp phía trên, sờ soạng đùi phải của anh. Ngón tay rà trên cái chân thon dài, lướt thẳng xuống phía dưới, qua đầu gối một chút rồi lại hướng xuống, trống rỗng, không có bất cứ thứ gì. Ngón tay cô dừng ở chỗ bị cắt cụt, sau đó hôn nhẹ lên đó.

“Sau này, em muốn dùng tình yêu của mình bù đắp từng chút từng chút một vào chỗ thiếu hụt này.” Tả Ý nói.

Thứ Sáu là đúng ngày sinh nhật cô.

Từ nhỏ mẹ thích tổ chức sinh nhật theo lịch âm với cô, dần dà tạo thành một thói quen. Nhưng mỗi năm đều thay đổi ngày, nên rất ít người có thể nhớ rõ cụ thể là ngày bao nhiêu. Tả Ý trong lúc vô tình đến phòng sách, lục lọi cuốn lịch bàn trên bàn anh, trống trơn, không có bất kỳ ký hiệu hay làm dấu nào.

Cô thấy hơi mất mát, anh đã quên rồi sao?

Suốt một tuần, Lê Trạch Lương đều bề bộn công việc. Bận bịu chuyện công ty là hiện tượng thông thường vào thời gian cuối năm, hơn nữa vụ vịnh Lam Điền đã giáng một cú thật nặng cho Lê thị.

Hôm thứ Sáu, sáng sớm anh thức dậy đã vội vàng đi, trên đường đi anh gọi về cho Tả Ý, nhắc cô đừng quên tiệc tối của Lê thị. Anh cố chấp bắt Tả Ý đi chung, lại còn không dă động gì đến chuyện sinh nhật. Tả Ý buồn bã, xem ra anh quên thật rồi, đến khi bữa tiệc kết thúc thì ngày hôm nay cũng vừa trôi qua rồi.

Trước khi rời nhà, cô bắt lấy cơ hội nhỏ xíu cuối cùng phản kháng: “Em không muốn đi.”

Nhưng kiểu phản kháng này trong mắt anh quả thật rất yếu ớt không đáng để tâm.

“Không thể chiều theo em.” Lê Trạch Lương nói.

Cô ầm ức nhìn anh, đành ngoan ngoãn ngồi vào xe.

Hôm nay Tả Ý mặc một bộ váy ngắn đơn giản, phô đôi chân thon dài. Đây lần đầu tiên Lệ Trạch Lương dẫn cô theo.

Chưa vào đến đại sảnh, Tả Ý hơi khấn trương khoác tay anh, tay kia rất mất tự nhiên kéo kéo vạt váy.

“Được rồi, đừng kéo nữa.” Anh nói.

“Không phải anh không muốn cho em mặc váy hở chân sao?”

“Thình thoảng cho bọn họ nhìn một tí không sao.”

“Vì sao?”

“Cho thấy anh làm người cũng không xem là thất bại.”

“Anh làm người thất hay bại ăn thua gì đến em?”

Anh liếc mắt quét qua cô: “Anh không phải thập toàn gì đâu, dựa vào đâu mà cái gì cũng trả lời em?”

Cô đang tính cau mày cãi lại, thì phục vụ đã mở cửa ra, tiếng xôn xao từ phía trước truyền đến, đành phải thẳng lưng, mặt giữ vẻ tươi cười theo anh đi vào.

Đây là lần đầu tiên Lệ Trạch Lương chính thức dẫn theo bạn gái, vì thế người ngọc vừa xuất hiện đã làm người ta lao nhao nhìn sang.

Thấy nhiều người mà ai cũng nhìn mình, Tả Ý hơi luống

cuối: “Em muốn chạy trốn.”

“Em dám.” Anh kẹp chặt tay cô.

“Lỡ em trốn rồi, anh đứng ở đây có phải sẽ bị bẽ mặt không?”

“Em nói thử xem?” Anh vẫn giữ nụ cười, vừa chào hỏi mọi người vừa hạ giọng đối đáp với cô.

“Vậy anh trước mặt mọi người nói yêu em đi, em sẽ không trốn.” Cô cười khì khì.

“Em ngứa da hả?” Anh nhúu mày.

“Anh mà còn hung dữ với em, em hôn anh ngay tại chỗ này luôn bây giờ.” Cô lên mặt dọa anh.

“Em dám sao?” Anh cười khế.

Miệng cô nói cứng: “Có gì mà không dám, trong thang máy công ty anh không phải em cũng hôn anh đó thôi?”

“Ha, em không nói anh cũng quên mất. Hình ảnh em ôm hôn anh đã bị camera trong thang máy quay được rất rõ, đoạn băng đó còn bỏ trong ngăn kéo phòng anh kìa. Lần tới mở xem, hai ta tìm lại cảm giác nhé.”

“... ”

Quả nhiên gừng càng già càng cay.

Đi được vài bước, Lê Trạch Lương chậm rãi dừng lại, nghiêng đầu quay sang đối diện cô, lại còn nhắm mắt nữa chứ.

“Gì hả?” Tả Ý chột dạ hỏi.

“Không phải em định ở đây cưỡng hôn anh sao?”

Hai má Tả Ý lập tức ửng đỏ, đẩy anh ra nhanh chóng chạy trốn. Bởi mới nói, đúng là kẻ tà ác còn là tư bản nữa, hèn gì trước đây bị anh ăn không còn miếng xương, đến giờ vẫn còn lão luyện.

Tả Ý đi toilet, ra cửa gặp được một người, người đó ngần ngừ gọi: “Thẩm Tả Ý?”

Tả Ý quay lại, nhìn thấy một người đàn ông trung niên mập mạp, hơi nghi hoặc.

“Bác là bác Hồ này, bạn thân của ba con đó. Trước đây nhà bác có con chó lớn, con thích trêu chọc nó mà, còn nhớ không?” Người đó hỏi.

“A, nó tên là Mặt Đốm.” Tả Ý giật mình nhớ ra, ấn tượng về chú chó nhiệt tình tràn trề đặc biệt sâu sắc nhà bác ấy, vì thế vội vàng gật đầu chào hỏi.

Lão Hồ ghẹo cô: “Đau lòng quá đi, không nhớ người, chỉ nhớ chó.”

Tả Ý bật cười: “Bác vẫn thú vị như xưa.”

Lão Hồ lại quan sát Tả Ý: “Mời vừa rồi thấy con đứng cạnh Lệ Trạch Lương đã cảm thấy quen quen, hoá ra đúng là con thật.”

Tả Ý đột nhiên xấu hổ phải cúi gằm. Cô đứng cùng Lệ Trạch Lương trước mắt bao nhiêu người, đều là người quen cả, nếu là người quen cũ của Thẩm gia nhìn thấy, không biết sẽ đàm tiếu cô đến mức nào.

Nhưng không ngờ lão Hồ gật đầu liên tục: “Tốt quá, hai đứa thật xứng đôi, trước đây bác còn bàn với ba con việc con với tiểu Lệ, thanh mai trúc mã tốt thế này phải biết quý trọng. Hôm qua tự nhiên bác nghe nói tiểu Lệ sẽ đưa vợ sắp cưới tham dự họp mặt thường niên, bác liền nhớ đến hồi đó, hai đứa con luôn cùng nhau đi học, tình cảm tốt, còn môn đăng hộ đối, tuy sau đó gặp trắc trở, thật sự rất đáng tiếc. Không ngờ hôm nay người tiểu Lệ đưa đến là con.”

Tả Ý im lặng, hoá ra anh khẳng khẳng đưa cô đi, là ngấm ngầm muốn chính thức giới thiệu cô với người khác.

“Chúc mừng, chúc mừng con, nhất định phải mời bác ăn kẹo đó.”

“Được ạ.” Tả Ý ngại ngùng cười.

Ông nói đến đây lại cảm khái: “Ân oán đời trước cho đi theo ông ấy đi, tiểu Lệ là đứa bé tốt. Có điều tuổi trẻ bồng bột, lại gặp phải chị con ngây thơ, ngờ nghệch, không hiểu chuyện.”

“Chị con?” Tả Ý hỏi ngược lại.

“Nếu không vì Tả Tình, nhà mấy đứa làm sao đến nông nổi này?”

“Bác Hồ à, bác nói rõ hơn được không ạ?” Tả Ý đột nhiên biến sắc.

“Chẳng lẽ cả con cũng không biết?”

Tả Ý lắc đầu.

Lão Hồ châm điều thuốc, đi với Tả Ý đến nơi yên tĩnh: “Có thể thấy ba con rất yêu thương hai chị em con, một mình ông ấy gánh hết mọi chuyện cho Tả Tình. Giờ đã nhiều năm trôi qua, Tả Tình lại như vậy, cũng không còn gì để giấu diếm.”

Ông rít hai hơi, nói tiếp: “Năm đó ba con sức khoẻ không tốt mới giao Hải Nhuận cho Tả Tình, nó bị người ta xúi giục, tưởng rằng thế chỗ ba con để di dời tài sản, khống chế cổ phần Hải Nhuận. Nhưng đâu phải chuyện dễ, nên nó sử dụng thủ đoạn phi pháp. Sau đó Hải Nhuận xảy ra sự cố, Lệ thị rút vốn.” Ông ngừng một chút, “Đáng quý ở chỗ, bất luận bên ngoài đồn đãi thế nào, tình cảm giữa con và tiểu Lệ không hề bị ảnh hưởng.”

“Chẳng lẽ anh ấy không bị sao hả bác?”

“Không thể nói là hoàn toàn không sao, nhưng chuyện này bác có thể hiểu được tiểu Lệ. Dù sao của cải Lệ gia lớn như thế đột nhiên đè nặng lên vai nó, không phải là không có áp lực. Phỏng chừng lúc đó nó muốn rút vốn để Lệ thị an toàn rồi mới giúp đỡ ba con, nhưng lại không thành. Cho nên nếu nói là sai, thì là do nó đánh giá mình quá cao, muốn vẹn toàn cả đôi bên.”

Cho nên Tả Tình mới bị điên? Lúc đó chị ấy thấy do một tay mình gây ra, chị ấy tự phụ như vậy, nhất định sẽ suy sụp.

Tả Ý tạm biệt lão Hồ, từ xa nhìn Lệ Trạch Lương đứng lẫn trong nhóm người, nhìn khuôn mặt của anh, lông mày của anh, ánh mắt của anh, khẽ cười thư thái. Bất kể chân tướng là gì, đối với cô đã không còn quan trọng nữa.

Lệ Trạch Lương trò chuyện với người chung quanh, lát sau thật vất vả mới thoát thân được, liền đến tìm cô. Mới nói được hai câu với cô lại có người đến cụng ly với anh.

“Tổng giám đốc Lệ, đưa theo bạn gái xinh đẹp thế này sao không giới thiệu với chúng tôi?” Đối phương cười hỏi.

Lệ Trạch Lương cười nhẹ: “Thâm Tả Ý, là vợ chưa cưới của tôi.”

Tả Ý nhất thời đỏ bừng mặt, ra sức cúi, véo anh. Thế nhưng anh dễ dàng nắm tay cô lại. Rõ ràng là hai người đang hục hặc, nhưng người khác lại thấy vô cùng thân mật.

Chờ mấy người đó bỏ đi, cô lập tức nhỏ giọng bắt bẻ: “Em thềm vào làm vợ chưa cưới của anh.”

“Sao?” Anh đảo mắt qua cô, “Vậy chứ em là vợ chưa cưới của ai?”

“Ồ—tự em gả cho em là được.”

“Nhưng mà, anh luôn có thắc mắc, em viết tên anh khắp nơi chi vậy?” Anh nheo cặp mắt màu nâu nhạt hẹp dài.

Tả Ý tự dưng bối rối, thì ra anh đã thấy chữ trên cuốn sách đó từ đời nào rồi. Đó là cách lúc ấy cô nghĩ ra, tốt hơn so với gặp mặt trực tiếp mà tỏ tình. Nhưng cô bây giờ như vệt chết còn cứng mủ, đỏ mặt nói: “Em... Em luyện chữ, tiện tay viết mấy chữ, sơ ý viết tên anh thôi.”

“À.” Anh sâu xa gật đầu.

“Vậy còn anh viết tên em trong sách làm gì?” Tả Ý không phục làm gan hỏi ngược lại.

“Anh cũng luyện chữ.” Anh trả lời tình queo.

5.

Ra khỏi khách sạn, đèn đường từ phía trên chiếu xuống, thấy bông tuyết từ trên trời bay xuống là tả.

Ở trên xe, Tả Ý nói: “Em đang nghĩ, sao mà em lại thành vợ chưa cưới của anh rồi?”

“Đúng đó, rõ là ma xui quỷ khiến.” Anh cười thần bí.

Một lát sau, tài xế không lái xe theo tuyến đường về nhà như mọi ngày, chỉ đến nửa đường liền ngừng ở ven đường.

Lệ Trạch Lương dẫn cô mặc áo khoác thật dày, đội nón, quàng khăn quàng cổ, bao bọc kín mít mới kéo cô xuống xe, quẹo vào ga tàu điện ngầm.

Tả Ý đi đằng sau, vội hỏi: “Sao phải đi tàu điện chứ?”

“Xe hư rồi.”

“Chúng ta gọi xe được mà?”

“Anh muốn đi tàu điện.”

“Nhưng...” Tả Ý thật sự không muốn đá kích cái người chưa từng nếm trải sương gió, bây giờ đã mười một giờ, “Tàu điện ngầm sắp hết chuyến rồi.”

“Vậy em còn lằng nhằng gì nữa, đi nhanh lên.” Anh hạ lệnh.

Hai người vội vàng đi xuống ga tàu điện ngầm, ở cửa vào vẫn còn nhân viên làm việc, quả nhiên vẫn chưa hết chuyến, thúc giục hai người chạy cho nhanh. Người trong ga rất ít, lúc đó mấy người đang đợi chuyến xe cuối. Vừa đứng chờ thì nghe có tiếng động trong đường hầm, sau đó là một chuyến tàu dần dần dừng lại trước mặt họ, cửa xe xịch mở.

Lệ Trạch Lương dẫn cô bước lên.

Rất ít người, trừ hai người họ ra thì trong toa xe còn có cặp trai gái ngồi đằng kia nói chuyện phiếm, hình như cũng là người yêu. Tả Ý lo lắng ngẩng lên, thấy bản đồ tuyến đường trong toa mới

giật mình nhận ra chỗ này là nơi lần trước cô và Lê Trạch Lương chia tay. Chẳng qua, tuyến đường đúng lúc đi ngược lại. Khi đó, cô trả nhẫn lại cho anh, nhưng anh không nhận. Trong lúc giằng co, không ai chịu nhượng bộ, cuối cùng chiếc nhẫn rơi xuống đất.

Tàu điện thông thả chuyển bánh.

Hai người vẫn cứ đứng, cách nhau ba bước, anh nhìn em, em nhìn anh. Tàu điện rời ga, dần dần lao vào bóng đêm, tình cảnh giống như lặp lại lần nữa, cũng là hành khách ít ỏi không được mấy người trong xe, cũng là bọn họ đứng chung với nhau. Anh đưa cô quay về nơi này, dường như cô dự cảm được điều gì đó.

Anh nói: “Lần đầu tiên gặp em là ở tàu điện ngầm, khi đó Tả Ý nhỏ bé, tết hai bím tóc nhỏ. Lần thứ hai, em ở nơi này từ già anh, lúc đi không ngoái đâu lại.”

Lúc Lê Trạch Lương nói chuyện, đoàn tàu lao vun vút xuyên qua đường hầm trong thành phố, khoảnh khắc này cảm giác như không phải đến trạm kế tiếp, mà là muốn đưa cô và anh vượt thời gian, không gian, trở lại ngày nào đó của tuổi trẻ.

“Lần thứ ba, chúng ta lại về đây. Đây là tuyến đường chúng ta cùng đi lần trước, cũng là toa xe lần trước, nhưng phương hướng lại trái ngược. Anh muốn cùng em trở về trên con đường này. Bây giờ...” Anh dừng lại, lấy trong túi áo ra một chiếc nhẫn sáng lấp lánh, “Bây giờ chúng ta lặp lại lần nữa.”

Nói đến đây, Lê Trạch Lương chột nghiêm mặt, thận trọng quý một gối xuống, nghiêm túc nói rõ ràng từng chữ với cô: “Tả Ý,

em bằng lòng lấy anh không?”

Tả Ý lần này thật sự kinh ngạc, ngây người một hồi đầu óc mới khôi phục chức năng. Chuyện cũ hơn mười năm thoáng cái ngập tràn trong lòng, hình ảnh vụn vặt trong đầu chợt hiện chợt tắt.

Ở đại hội thể dục thể thao khi cô đột ngột chạy đến trước mặt anh hô to: “Lệ Nam Diễn cố lên!”

Trong phòng học, anh chuyển tờ giấy cho cô, trên đó viết: bạn à, bạn mặc váy ngược kìa;

Kỳ nghỉ đông tuyết phủ ngập trời, ở thư viện cô quần lấy anh cùng đi về nhà;

Anh ôn bài cho cô, cô lại ngâm thơ làm nũng anh;

Cấp ba lên trốn nhà đi nương nhờ anh, anh vừa nghiêm khắc dạy bảo cô, vừa chăm sóc cô tỉ mỉ chu đáo;

Trước khi anh đi du học, cô từ ga xe lửa quay trở lại, mặt dày mày dạn khóc lóc tỏ tình với anh;

Ở Petersburg đây tuyết, cô hoảng hốt tìm ấm áp nơi anh, mới có lần đầu tiên nắm tay.

Không biết câu chuyện từ đâu, bắt đầu nói chuyện từ câu nào, đã giống như bị bùa chú, kết thành một cái móc trong tim cô và anh, cuối cùng đưa hai con người cả đời đều khoá chặt với nhau.

Trong trí nhớ, bóng dáng mặc sơ mi trắng đã từ một thiếu niên kín đáo biến thành một người đàn ông trầm lặng chín chắn. Thịnh thoảng cười đầm đạm, khoé môi bên phải hơi nhếch lên, kéo theo cặp mắt nhạt màu hơi nheo lại cũng lộ ra ý cười. Cô thích nhìn ánh mắt anh khi cười, từ nhỏ đến lớn đều thích. Trong hàng tỉ người, anh chỉ cười thế với mỗi mình cô, cũng chỉ có biểu hiện không kiềm cơn giận với cô. Những biểu hiện đó đều là cô độc chiếm. Giờ đây nét ngây thơ của anh đã không còn, nhưng lòng yêu của cô càng ngày càng kiên cố không sao phá vỡ.

Tình yêu như vậy, thế mà họ suýt nữa đã bỏ lỡ.

Tả Ý mỉm cười, nước mắt dâng lên, chậm rãi nói: “Em bằng lòng.”

Từ trong mắt anh nhìn thấy khuôn mặt ngấn lệ nhưng ngập tràn hạnh phúc của chính mình, cô không khỏi lặp lại lần nữa: “A Diễn, em bằng lòng.”

Thật sự, bằng lòng. Cô và anh ở cùng nhau, đời này sẽ không chia lìa nữa.

Nếu nghi thức cầu hôn chấm dứt ở đây, thì thật tốt đẹp, hoàng tử và công chúa nồng nàn ôm hôn. Không ngờ Lê Trạch Lương vừa định đứng lên, thì nghe Tả Ý hét lớn: “Đúng rồi, A Diễn, anh không được cử động.” Sau đó lục lọi tìm điện thoại trong túi xách.

“Em lấy điện thoại chi vậy?” Anh nhú mày.

Cô xốc tung túi xách, tìm được di động lập tức mở chức năng

chụp ảnh lên, nói: “Anh nói lại mấy câu vừa rồi lần nữa đi, bắt đầu ở đoạn lần đầu tiên gặp em đó, nói lại một lần nữa, em muốn chụp lại làm kỉ niệm.”

Anh đen kịt mặt, lông mày rúm lại mấy cái, đứng phắt dậy tóm lấy di động, lập tức cúi đầu hôn cô, trong nụ hôn có nuông chiều còn có trừng phạt tàn nhẫn.

“Nhớ đó nha, là anh cầu hôn trước, sau này không được chối bay chối biến, nói em mặt dày muốn gả cho anh đâu đó.” Cô vừa hôn vừa không quên nói cho rõ ràng vấn đề này.

“Ừm.” Lê Trạch Lương bất mãn, anh hôn như vậy, mà cô còn phân tâm được.

“Nhưng anh không cho em chụp làm chứng có, sau này anh trở mặt ăn quyết thì làm sao đây?”

“Đến lúc đó em thà chết không gả cho anh, không được à.” Lê Trạch Lương tốt bụng đề ra chủ ý giúp cô.

Có điều, Tả Ý nghe vậy xong vội vàng lắc đầu như trống bỏi, nói ngay: “Không được, không được, vậy em lỗ nặng lắm.”

6.

Sau khi về nhà, Tả Ý ngắm nghía chiếc nhẫn kim cương dưới ánh đèn, lấy làm lạ: “Không phải chiếc trước đây.” Kiểu dáng không hề giống.

“À, vậy hả?” Anh và cô giả vờ ngớ ngẩn.

“Chiếc lúc trước đâu?”

“Anh ném rồi.”

Tả Ý làm thinh.

Cô không biết anh đã ném thật, chỉ là buổi tối lại quay lại tìm. Một người đẹp trai lịch sự, mặc quần áo hàng hiệu đắt tiền, đứng trong ga tàu điện mò tìm đồ trong đồng rác thải, thật làm người ta phải đứng lại nhìn ngắm. Sau đó nhân viên ga tàu nói cho anh biết, hồi trưa thùng rác đã đổ rồi. Vì thế, món đồ nhỏ bé rồi cuộc không tìm lại được.

“Đúng rồi, anh có nhớ hôm nay là ngày gì không?” Tả Ý lại hỏi.

“Ngày cầu hôn?”

“Còn gì nữa không?”

“Còn gì nữa? Hết rồi.”

Tả Ý bắt đầu buồn bực không vui: “A Diễn, em giận đó.”

Lệ Trạch Lương làm như không nghe thấy, chẳng trả lời cô.

Tả Ý cố ý đến trước mặt anh, cất cao giọng nhắc lại lần nữa: “Em giận thật đó nha, cực cực cực giận đó.” Còn dậm chân thu

hút sự chú ý của anh.

Lệ Trạch Lương buông tờ báo trên tay xuống, đảo mắt qua cô, giọng lạnh lùng: “Sao? Muốn tạo phản à?” Anh vừa ra oai là Tả Ý đã như bong bóng xì hơi, đành ầm ục lườm anh, sau đó lặng lẽ bỏ đi, để lại bóng lưng đầy hờn tủi cho anh nhìn thấy.

Thấy bộ dạng đó của cô, Lệ Trạch Lương không nhin nổi nữa, lắc đầu, phá lên cười.

“Cười cái gì mà cười?” Cô gào.

Anh lấy một cái hộp gấm nhỏ màu xanh lá sẫm hình chữ nhật từ ngăn kéo ra, đưa đến trước mặt cô, cười nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

“Anh không quên hả?”

“Không dám.”

Tả Ý nhìn anh: “Anh khiêm tốn quá, làm gì có chuyện anh không dám chứ?”

Lần này tâm tình Lệ Trạch Lương rất tốt, đã không giận còn dụ dỗ cô: “Mở ra xem đi.”

Tả Ý nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, cảm thấy gió lạnh nổi lên bốn bề, chắc chắn không có chuyện tốt lành: “Trong này không phải có gián chứ?”

Anh nhần nhin không nổi câu: “Là quà sinh nhật rất quan trọng,

em luôn muốn có.”

“Vàng à?” Cô vừa hỏi vừa tháo móc, mở hộp ra. Sau khi thấy rõ vật bên trong, cô lặng đi một thoáng, tiếp đó là cảm giác vui sướng không nói nên lời.

Đó là con dấu vuông màu vàng, phần thân nhỏ tươi màu, bốn mặt không hề trang trí thừa thãi, chạm vào nhẵn nhụi như da trẻ con. Chỗ để con dấu sót lại một chút mực, màu đỏ nhàn nhạt, hình như đã được anh dùng một lần. Tả Ý đưa con dấu để trước miệng hà hơi, vội vã tìm tờ giấy đóng lên. Trên tờ giấy trắng tức khắc hiện ra bốn chữ:

LƯƠNG DIỄN

TẢ Ý

“Anh khắc đúng không?” Tả Ý hớn hờ nâng niu trên tay.

“Ừ. Em thích không?”

Tả Ý gật đầu như già tởi: “Thích, thật sự rất thích.”

Cô vui mừng lâng lâng, lại cảm thấy thích đóng lên cái gì đó, nhìn khắp nơi không tìm ra chỗ thích hợp ra tay, nhìn sang khuôn mặt trắng mịn của Lê Trạch Lương, tròn mắt đảo một vòng nghĩ ra mưu ma chước quỷ.

“A Diễn.” Cô lên tiếng gọi Lê Trạch Lương, để anh xoay mặt lại.

“Nếu em dám đóng lên mặt anh, coi chừng anh đóng hết người em đấy.” Anh chẳng buồn xoay lại cũng đã biết rõ gian kế của cô.

“A... Em đâu có ấu trĩ vậy đâu?”

Tả Ý ngoài miệng thì nói vậy, trong lòng lại ấm ức gần chết, chấp tay sau đít giấu con dấu, lén tới gần anh, ngay lúc anh chú ý sang chỗ khác, lập tức nhào đến định đóng dấu lên mặt anh.

Không ngờ Lê Trạch Lương phản ứng cực nhanh, chẳng những tránh thoát, còn giựt luôn con dấu.

“Xem ra em chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.” Lê Trạch Lương nói xong liền dùng tay trái tóm chặt hai cổ tay cô, còn tay phải thì chấm hộp mực bên cạnh, sau đó không gặp trở ngại nào đóng kịch kịch kịch lên mặt Tả Ý ba cái. Một loạt động tác này chẳng những không cho cô chút phản kháng, mà còn rất ư thành thạo.

Vì thế, Tả Ý má trái, má phải, trên trán, đều có một dấu, giống y như mặt hề.

“Nếu em còn dám tái phạm, anh sẽ hướng xuống...” Lê Trạch Lương nói xong liền ý tứ sâu xa dòi mắt từ cổ Tả Ý trở xuống.

“Em sai rồi.” Cô thức thời đầu hàng.

Lê Trạch Lương thả mẫn buông cô ra.

Tả Ý cầm khăn tay vừa chùi mặt, vừa hung tợn đóng liên tục

nằm sáu cái lên bức tường trắng tinh trong phòng Lê Trạch Lương trút nỗi căm phẫn.

Cô cũng chỉ nổi cáu được thế thôi.

Đang lúc đóng lia đóng lịa, cô nghiêng đầu nhìn mấy dấu đỏ đó, đột nhiên phát hiện ra một điều.

“Em nhớ lúc đó em muốn chữ ‘TẢ Ý LƯƠNG DIỄN’ mà, anh khắc lộn rồi. Hơn nữa không phải con dấu phải khắc theo kiểu dọc sao, giờ thành ngang là sao?”

“Không lộn, ‘LƯƠNG DIỄN TẢ Ý’ đúng rồi.” Anh đáp.

Anh khắc ngang thế này, bất luận là dọc thế nào cũng đều là Lương Diễn Tả Ý.

“Tại sao tên anh ở phía trên?” Tả Ý nhú mày.

“Đàn ông vốn nên ở phía trên.” Lê Trạch Lương điềm đạm đáp.

Chương XIV

1.

Từ chỉ sự yếu ớt từng là ước mơ tha thiết của Tả Ý.

Đáng tiếc, từ nhỏ đến lớn chỉ có duy nhất một bộ phận của cơ thể đối đầu với cô, chính là răng cấm. Từ nửa đêm cô đã đau gần chết, nhưng không dám nói với Lệ Trạch Lương. Ban ngày anh đến bệnh viện làm vật lý trị liệu đã mệt lắm rồi, khó khăn lắm mới ngủ được mà không phải uống thuốc.

Sáng hôm sau cô bị Lệ Trạch Lương kéo đến bệnh viện. Trong phòng khám bệnh sáng trưng, sát bên có thằng bé đang khám răng, không chịu hợp tác với bác sĩ, khóc lóc âm ỉ, còn luôn miệng gọi mẹ.

Cô há to miệng, nằm hoàng hốt dưới ánh đèn, Lệ Trạch Lương thì ngồi bên cạnh. Bác sĩ lại liên tục bảo cô há miệng, súc miệng, rồi há lớn miệng...

Đến khi quai hàm bắt đầu tê cứng, bác sĩ kết luận: “Hàm trên hàm dưới bên trái có hai cái răng khôn phải nhổ, bằng không sẽ đau hoài.”

Tả Ý vừa nghe nói đến nhổ răng, đột ngột biến sắc: “Tôi không nhổ.”

“Nếu không nhổ thì còn đau nữa, nếu lỡ sưng thì còn khó chịu

hơn. Hai người suy nghĩ đi.”

Tả Ý méo xệch miệng, hướng ánh mắt cầu xin sang Lê Trạch Lương: “Em không nhớ đâu.”

Không ngờ Lê Trạch Lương nói: “Nhớ đi, dù sao rằng không cũng chẳng dùng đến, chấm dứt hậu hoạ, để sau này em không đau nữa.” Câu này chẳng khác nào tước mất cọng cỏ cứu sinh của Tả Ý.

Tiếp đó Lê Trạch Lương đi đóng tiền, rồi đưa cô đi chụp hình răng.

Sau khi quay lại, bác sĩ xem phim chụp, hỏi kỳ sinh lý, mấy vấn đề nhạy cảm dị ứng linh tinh, cho cô ký tên rồi kêu y tá lấy thuốc tê.

“A Diễn.” Tả Ý nằm trên ghế vươn tay ra đưa về phía anh.

Lê Trạch Lương đi tới nắm tay cô: “Đề đau dai dẳng không phải là cách, dù sao đã đến đây rồi, lỡ như sau này có con, còn không thể tự ý uống thuốc giảm đau thì em làm sao?”

“Ồm.” Mặt Tả Ý đỏ rần, không nói gì nữa. Chẳng dè lý do của anh lại chính đáng đến vậy, lo về lâu về dài nữa chứ. Người này đã muốn có con rồi à, nhưng còn cách ngày cưới tới mấy tháng lận, chẳng lẽ anh muốn lên xe trước rồi mới mua vé sau sao?

Bác sĩ chích thuốc tê, giống như bị ong chích vậy, tiêm mấy cái: “Chờ một lát thuốc tê ngấm là bắt đầu được rồi.” Y tá lập tức để sẵn cái khay bên mặt Tả Ý. Trong khay có đủ loại kềm, búa,

còn cả dao, Tả Ý nhìn thấy, nếu không phải Lệ Trạch Lương kịp thời giữ chặt thì cô xém nữa đã bật dậy trốn mất.

“A Diễn.” Cô cầu xin.

“Không được.” Anh nói như đinh đóng cột, “Không đau lắm đâu, không phải còn có anh ở bên em sao?”

“Anh không được... đi.” Tả Ý cảm thấy môi với lưỡi bắt đầu cứng lại, nói chuyện không còn lưu loát.

“Ừ, không đi.” Anh vẫn cầm tay cô, đứng ngay bên cạnh.

Bác sĩ cầm cái kẹp để lên lưỡi Tả Ý: “Thuốc bắt đầu có tác dụng, đau thì đưa tay lên nhé.”

Nào ngờ bác sĩ chọc mấy chỗ, Tả Ý đều nói còn cảm giác.

Chờ một lát nữa, cô vẫn nói còn cảm giác.

“Có người kháng thuốc, nếu là vậy, đành phải chích thêm thuốc.” Bác sĩ nói.

Lệ Trạch Lương gật đầu.

Y tá phải lấy thêm thuốc tê, chích tiếp lần hai, mười phút sau, thăm dò thử. Tả Ý đưa tay nói vẫn có cảm giác đau. Lần này bác sĩ hết cách, nghiêng đầu nhìn rằng Tả Ý nói: “Không có lý nào.”

Lúc bác sĩ không biết phải làm sao, Lệ Trạch Lương lại nhận ra

được. Lúc cô nói chuyện lưỡi không thể chuyển động, còn nói thuốc tê của người ta không có tác dụng. Anh còn không biết cô à? Rõ ràng là đang kéo dài thời gian.

“Tả Ý, em đừng kéo dài thời gian nữa, có câu nói qua được mùng Một không tránh khỏi Mười lăm.” Anh nheo mắt nói.

Tả Ý tuyệt vọng nhìn Lê Trạch Lương đứng phía trên, đành há miệng để bác sĩ xử lý.

Bác sĩ cạy miệng Tả Ý, rằng khôn bên trái của cô hơi nhú lên một chút, nên chỉ cần ngậm lại là nướu bị sưng liền. Kèm lại khó gắp, phải làm mạnh tay, bác sĩ dò thử, mà không nhớ được.

“Chúng tôi sẽ dùng dao phẫu thuật rạch nướu ra một tí, để cái răng lộ ra mới nhớ được.” Bác sĩ sợ ảnh hưởng đến cảm xúc Tả Ý, kéo người nhà bệnh nhân sang hạ giọng giải thích.

Lê Trạch Lương nghe vậy mặt khẽ biến sắc: “Phải rạch sao?”

“Rạch khoảng hai dao.” Bác sĩ nói, “Không tính thêm tiền.”

Lê Trạch Lương nhìn Tả Ý, đành đồng ý.

Vì thế, dao phẫu thuật vói vào miệng, rạch hai dao trên nướu, máu từ vết thương tuôn ào ạt, chảy vào cổ họng. Bác sĩ dùng miếng bông thấm máu.

Còn Tả Ý, vì thuốc tê, bản thân lại không nhìn thấy, hoàn toàn không cảm thấy đau. Chỉ ước gì bác sĩ làm xong nhanh nhanh, để

miệng há lâu mới quá.

Lệ Trạch Lương thấy máu ứa ra, bàn tay nắm tay Tả Ý dần dần siết chặt.

Cái kẹp không hề nể nang vạch miệng vết thương, lôi cái răng ra. Sau đó đến kèm, giật mạnh, cái răng lung lay rồi lại ngoan cố không bung lên. Vì thế, thêm một bác sĩ nữa cầm búa đến hỗ trợ. Cảnh tượng nhỡ răng, thật sự là dọa người.

Gỗ gõ, đập đập một hồi, Tả Ý mới chính thức có cảm giác. Nhưng không phải cảm giác đến từ răng, mà là từ đầu, chấn động, còn thêm cảm giác choáng váng.

Cô khó chịu nhắm mắt, không thể thấy Lệ Trạch đứng bên hông giờ phút này mặt mày tái nhợt. Anh nắm chặt tay Tả Ý, còn tay kia túm lấy mép ghế Tả Ý, bởi vì nắm rất chặt nên khớp xương trắng bệch.

Khổ sở lắm mới nhớ được cái răng ngoan cố đó, bác sĩ bỏ vô khay, lau mồ hôi nói: “Nghỉ ngơi năm phút, chúng ta sẽ nhổ tiếp cái răng phía trên.”

Lệ Trạch Lương kéo Tả Ý dậy, bất ngờ nói: “Không nhổ nữa.”

Bác sĩ nói: “Cũng được, hôm nay nghỉ ngơi cho khỏe, lần sau tiếp tục.”

Vì thuốc tê chưa tan nên Tả Ý không cảm thấy đau chút nào, ngồi với Lệ Trạch Lương trên hành lang nghỉ ngơi.

“Lần sau còn phải đến à.” Thật ra cô đã nghĩ thông, dù sao cũng không đau cho lắm, chết sớm lên trời sớm, không bằng giải quyết một lần cho xong.

“Không đến.” Anh nói, “Không bao giờ đến nữa.”

Tả Ý nhìn Lê Trạch Lương, điệu bộ anh nói chắc như đinh đóng cột vừa rồi còn rõ rành rành trước mắt, sao tự nhiên xoay hẳn một trăm tám mươi độ vậy nè: “Nhưng chúng ta đóng tiền rồi, không nhớ thì phí lắm.”

“Có cho tiền cũng không nhớ.”

“Nhưng mà, qua được mừng Một không tránh khỏi Mười lăm mà.”

“Cũng không nhớ.”

Tả Ý vui vẻ, anh nghĩ thông suốt rồi.

“Nhưng mà, nếu sau này em đau thì sao?” Cô cắn miếng bông cầm máu, tiếp tục mơ hồ hỏi.

“Đau thì anh mua thuốc cho em uống.”

Tả Ý lại nhìn anh, dường như hiểu ra, vẫn cố ý nói: “Nhưng mà, lỡ có em bé, không thể uống thuốc bậy bạ được.”

“Tạm thời không cần có con cũng được.” Anh lại đáp.

“Nhưng mà...”

“Em ở đâu ra mà nhưng mà nhưng mà nhiều vậy?” Anh nhíu mày.

Nghe Lê Trạch Lương nói vậy, Tả Ý bùng tỉnh: “A Diễn, chẳng lẽ anh sợ hả? Người ta nhớ rằng em mà, có phải rằng anh đâu, anh sợ cái gì?”

Cô nhớ trước đây anh say có nói một câu “Người ta chích em chứ có chích anh đâu”. Vì thế, cô đáp lễ nguyên xi lại anh.

Lê Trạch Lương xoa mặt, không cãi với cô, cũng không nói gì. Hồi lâu sau, anh mới băng quơ thả ra một câu.

“Nhưng anh đau lòng.”

2.

Trước khi đi về, bác sĩ dặn dò cả tỉ việc cần chú ý, bảo cô phải ngâm bông cầm máu, ít nói chuyện, không được ăn đồ nóng, không được súc miệng...

Về đến nhà, tác dụng của thuốc bắt đầu tan dần, miệng lại có tri giác, nhưng không phải là cảm giác đau mà là một cảm giác kỳ quái, đầu như đổ thủy ngân muốn nổ tung, cứ choáng váng ngất ngư.

Lê Trạch Lương dò thử trán cô, không ngờ lại phát sốt.

“A Diễm, em khó chịu.” Cô nhào vào ngực anh, yếu đuối nũng nịu.

“Anh biết,” Lê Trạch Lương sờ sờ mặt cô, “Anh không đi làm, ở nhà với em.” Nói xong lấy từ trong túi ra thuốc tiêu viêm bác sĩ đưa, rót nước ấm đút cô uống thuốc.

Vết thương trên nướu chảy máu không thôi. Cứ cách nửa tiếng, cô phải vào toilet nhổ ra một lần để không phải nuốt xuống. Nhưng lúc uống thuốc, nhất định phải uống nước, nước vừa uống vào đã hoà với nước bọt có lẫn máu nuốt xuống, nếm được mùi máu như mùi gỉ sắt, Tả Ý ghê tởm không nén nổi nôn hết thuốc với nước ra, nhều xuống chần bông làm dơ một mảng.

Tả Ý tưởng Lê Trạch Lương sẽ la cho một trận, không dè anh thấy vết máu, lại ôm cô nói: “Sau này chúng ta sẽ không đi nhổ răng nữa.”

Tả Ý tựa mặt lên vai anh: “A Diễm, em không đau. Nhưng uống thuốc rồi lại muốn ăn đồ ngọt.”

Lê Trạch Lương liền đi tìm kẹo trái cây mang tới, cô lại nói: “Em muốn ăn kẹo sữa.” Anh không chút chậm trễ, lập tức đi đổi.

Hôm đó, Lê Trạch Lương cuối cùng cũng cho Tả Ý hưởng thụ được cái gì gọi là cầu được ước thấy và cẩn thận chu đáo. Khó trách hầu hết diễn viên trong phim đều thích ốm đau bệnh tật, hoá ra là được đối đãi thế này.

Cô ngã bệnh thật sự là đáng giá. Chỉ cần cô vừa phạm lỗi làm

Lệ Trạch Lương nổi giận, chưa đợi anh kịp bộc phát, cô liền chơi xấu nói: “Ui da, răng em đau quá, thêm văng đầu nữa.” Mỗi lần xài chiêu này là lại hiệu nghiệm.

Tiếc thay, cô trời sinh khoẻ mạnh, chưa đến hai ngày đã khôi phục trở lại. Cho nên lý do đó sẽ theo thời gian trôi qua và sức khoẻ dần càng bình phục của cô mà càng ngày càng mất tác dụng. Nhất định phải sử dụng cẩn thận, Tả Ý thầm nghĩ trong lòng.

Mấy ngày nay, họ chuẩn bị dọn về lại nhà trọ trong thành phố ở. Lệ Trạch Lương biết cô không thích ở chung với nhiều người, hai người ở riêng so ra vẫn tự do hơn. Vì thế nhân lúc cuối tuần, Tả Ý kéo anh đi siêu thị mua vật dụng hàng ngày.

Dọc đường đi Tả Ý đều rất chú ý chân của anh, sợ anh bị đau: “Em vào mua, anh ở trong xe chờ em nha.”

“Anh rất khoẻ, không cần em quan tâm vớ vẩn.” Anh nhấn mạnh.

Hôm nay là thứ Bảy, siêu thị vào buổi chiều đặc biệt đông đúc. Khắp nơi đều là hàng giảm giá, hàng khuyến mãi, ồn ào cực kỳ. Người đến người đi, anh sợ cô chen chúc lại lạc mất nên luôn nắm tay cô.

Đi đến khu băng đĩa, Lệ Trạch Lương chợt nhớ ra lần trước họ cùng đi xem phim nhưng không xem được kết thúc, cô luôn lao nhao muốn biết kết thúc thế nào. Vì vậy anh cố tìm ra cái đĩa đó, nhân tiện lựa mấy bộ phim, để tối cô rảnh rỗi thì ngồi xem giết thời gian. Cho cô khỏi lồi lõm kéo anh xem mấy bộ phim nhiều tập

sẵn sủa, xem hai mươi phút đã quảng cáo hết mười phút, đúng là tra tấn.

Lệ Trạch Lương lựa phim xong, theo thói quen nắm bàn tay kẻ bên, kéo cô đi. Sờ lần đầu không phát hiện, đi vài bước mới cảm thấy cảm giác khang khác, quay lại nhìn mới nhận ra mình nắm tay một cô gái xa lạ.

Cô bé đó mặt đỏ như trái hồng, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi sát theo anh.

Lệ Trạch Lương lần đầu tiên ở nơi công cộng gặp cảnh xấu hổ như thế này, nhưng sắc mặt anh không hề thay đổi, ra vẻ bình tĩnh buông tay người ta ra, nói rất lịch sự: “Thật xin lỗi cô, tôi nhầm.”

Cô bé đó cũng tới lựa đĩa, lúc đi đến gần, người đứng bên kia khiến cho cô không rời mắt, hiếm thấy có người đàn ông nào đẹp trai như thế ở nơi này, dáng người cao ráo, đưa tay nhắc chân đều toát ra sức hấp dẫn của đàn ông trưởng thành. Bên cạnh anh ấy đáng lẽ có một cô gái, nhưng hai người đều chăm chú mãi mê xem hàng hoá, mới đi ngược hướng. Cô bèn không nhìn được nên đến gần, đứng cạnh anh.

“Có phải tựa [thành phố Thiên Sứ] không?” Anh đột nhiên hỏi, giọng nói trầm nghe rất hay.

Cô không biết có phải hỏi mình không, nên “ừ” nhỏ.

Sau đó, anh cầm cái đĩa bỏ vào giỏ mua hàng, tiếp đó tỉ mỉ chọn cái khác. Lúc chọn đồ, ngón tay anh hơi cong, chậm rãi mở tờ bìa của cái đĩa ra xem, thu hút vô cùng.

Nên khi cánh tay đó đột nhiên nắm tay cô, cô gái kinh ngạc cực độ, rồi thì nghe lời đi theo anh.

Anh xin lỗi người ta, thoáng giận quay đầu đi tìm Tả Ý. Phát hiện người này đang lưu luyến ở khu hàng giá rẻ đặc biệt.

“A Diễn, anh xem đôi dép bông này dễ thương thật ha, còn có kiểu cặp nữa nè. Chúng ta mua hai đôi về mang được không?” Tả Ý nài nỉ, không một chút nhận ra vừa rồi đàn ông nhà mình xem tí nữa đã hồng hạnh vượt tường.

“Dép cặp gì chứ, em mua mang một mình đi.”

Lệ Trạch Lương kéo cô đi.

Nhưng không đây năm phút sau, anh sơ sẩy, lại không thấy Tả Ý đâu, đành tiếp tục đi tìm về.

Cả siêu thị tựa như khu rừng đầy sương mù, cô thường hay bị mấy thứ hấp dẫn bắt cóc dọc đường.

Anh vốn định mấy ngày này nén nhịn nhân nhượng cô, đáng tiếc cứ vậy lặp lại mấy lần, tính nhẫn nại đã bị cô bào mòn rơi rớt hết.

“Anh giúp em tìm loại ca súc miệng theo cặp nha?”

“Không.” Anh nói như đinh đóng cột. Anh ghét nhất là mua phải mấy đồ không cần dùng đến, mua hết cái này đến cái kia, rõ

ràng là không dùng còn lựa lựa chọn chọn.

“Anh mua đủ đồ rồi, không dạo nữa, đi về.” Anh hạ lệnh.

Cô cụp mắt, ra vẻ tội nghiệp: “Nhưng em đau răng, đi dạo phố có thể không chú ý đến nó. Bằng không đâu lại choáng váng, cơm không muốn ăn.”

Tả Ý tung tuyệt chiêu, ra vẻ đáng thương, hoàn toàn biến thành bộ dạng bị ức hiếp.

Lệ Trạch Lương vừa thấy ánh mắt cô, bản thân cũng ý thức được, lòng mềm đi, khoé miệng giật giật.

“Bỏ đi,” Anh bất đắc dĩ nói, “Em cứ đi dạo đi, anh đi với em.”

Tả Ý núp sau lưng anh, hả hê đắc ý nhướn mày, chiều này đúng thật lần nào cũng có hiệu quả. Oh yeah, thành công!

Cô không quên thừa thắng xông lên, lại nói: “Anh không được chê em lè mề.”

“Ừ.”

“Không được quay lưng bước đi.”

“Ừ.”

“Hứa giữ lời?”

“Hứa giữ lời.”

“Thật không?”

“Thật.” Anh nhin.

Tả Ý mỉm cười thoả mãn, sau đó còn nói: “VẬY ĐI THEO EM MUA ĐỒ ĐI.”

Lệ Trạch Lương tính trả lời một cách hùng hồn thẳng thắn, nhưng khi anh nhìn theo ánh mắt Tả Ý, sắc mặt lập tức đổi sang màu xanh đen. Trên kệ chất la liệt bằng vệ sinh phụ nữ.

“...”

Con nhỏ này nhất định là ông trời phái xuống đùa cợt anh đây mà.

3.

Ngày hôm sau lúc chuyển nhà, tiểu Lâm đến sớm dọn dẹp vài thứ giùm Tả Ý. Tay cô rất mất tự nhiên rút từ trong túi quần ra, sau đó cố ý chậm rãi đưa đến trước mắt Tả Ý.

Tả Ý lúc đầu không chú ý, vì thế tiểu Lâm lại đưa tới lần nữa, động tác còn thong thả hơn lần đầu, lần này Tả Ý mới phát hiện: “Đeo gì thế, sao chói mắt vậy?”

“Kim cương đó.” Tiểu Lâm đắc chí nói.

“Lớn ghê nha,” Tả Ý nói, “Tiểu Lâm cô đúng là giàu thật.”

“Thứ này đương nhiên không phải tôi tự mua.”

“Ai tặng cô vậy? Hào phóng ghê.” Tả Ý kéo tay cô qua, nhìn kỹ.

“Nhấn dính hôn, ai đó tặng.”

Tả Ý nghe vậy ngẩn ra, vui mừng hỏi: “Quý Anh Tùng tặng cô hả?”

“Đúng đó!” Tiểu Lâm hưng phấn gật mạnh đầu, “Anh ấy cầu hôn tôi, giống như nằm mơ vậy á. Làm tôi cả đêm không ngủ được luôn đó Tả Ý.”

Tả Ý nhìn khuôn mặt tươi cười của tiểu Lâm, đưa tay nhéo một lúc: “Chúc mừng, chúc mừng. Đầu gối cũng bị cô cảm hoá, thật không dễ dàng ha.”

“Cô không phải cũng vậy sao.” Tiểu Lâm nháy mắt.

Hai cô gái cùng bật cười hạnh phúc.

Nhưng món đồ đó, lại mang đến phiền phức cho Lê Trạch Lương.

Buổi tối, Tả Ý ngẫm nghĩ kỹ càng chi tiết nhẫn của mình: “Tại sao viên kim cương trên nhẫn tiểu Lâm bị chẳng, còn của em

nhỏ xiu hà?”

“Tình yêu không phân biệt giá cả.” Anh dùng lời lẽ chí lý dạy bảo cô.

“Đồ keo kiệt.”

Lệ Trạch Lương nhú mày: “Không thích thì trả đây.”

Anh chưa nói hết câu, Tả Ý lập tức xem chiếc nhẫn trên tay trái như bảo bối giấu vào ngực: “Không được! Làm gì có của tặng rồi còn đòi lại?”

Vấn đề này, mãi cho đến tận Chủ Nhật hai người đi chụp hình cưới mới giải quyết tận gốc.

Trang điểm Giáp nói: “Nhẫn của cô Thẩm thật tinh xảo, rất hợp với ngón tay mảnh dẻ của cô. Không giống người khách lần trước đến chỗ chúng tôi, làm như đem hết của cải đeo trên người hay sao ấy, y như nhà giàu xổi.”

Trang điểm Ất phụ họa: “Đúng đó, đây mới là người thế gia vọng tộc.”

Trang điểm Bính than thở: “Gả cho người như Lệ tiên sinh, thật là có phúc. Sau này cô Thẩm thành Lệ phu nhân rồi muốn gió được gió, muốn mưa được mưa nhé.”

Tả Ý cười hớn hở: “Thật ra, tình yêu không phân biệt giá cả.”

Cô chẳng những học và sử dụng theo câu nói của Lê Trạch Lương, còn cố làm ra vẻ khiêm tốn.

Ngày cưới dần dần đến gần, chuẩn bị xong từng khoản từng khoản. Ngày đến cục dân chính đăng ký, việc trước tiên phải làm cho tốt. Lê Trạch Lương cực kỳ thận trọng, đầu tiên là huỷ bỏ toàn bộ công việc, để trống ngày hôm đó. Đầu tuần, còn đưa Tả Ý đi chọn sườn xám màu hồng, Tả Ý mặc lên người vô cùng thích hợp, phô ra dáng người cao gầy, còn hơi rung động lòng người.

Buổi chiều, từ một giờ đến ba giờ là ngày lành tháng tốt.

Tuy nghe đồn đi đăng ký không cần xem ngày, nhưng di Nhậm vẫn dặn hai người thà tin là có, nhất định phải nghe theo.

Buổi sáng, phòng luật sư tự dưng có việc lại thiếu người, đành phải gọi Tả Ý đến.

Lê Trạch Lương vô cùng không hài lòng.

Tả Ý liên tục cam đoan, nói nhất định sẽ về nhà sớm, không làm lỡ việc lớn. Nào ngờ, cô với Ngô Uy Minh bận đến quên cả thời gian, đến khi mọi người đói bụng, cô mới phát hiện đã hơn một giờ. Tả Ý hoảng hồn đón xe đến cục dân chính, trên đường đi còn kẹt xe, không kịp chạy về thay sườn xám, cứ để đầu tóc rối bù chạy đi. Hơn hai giờ rồi, cô trên xe thấy Lê Trạch Lương đứng dưới lầu cục dân chính.

Lê Trạch Lương mặt đen như than: “Xem ra em vẫn chưa quên. May mà còn tới, không anh còn tưởng em đào hôn rồi chứ.”

Tả Ý thấy anh quả thật đang giận, hơn nữa cô tự biết mình sai, chỉ còn cách cẩn thận chuộc lỗi, sợ anh nóng giận sẽ không cho cô đi làm nữa.

Cô không muốn chỉ ở nhà làm vợ, Lê Trạch Lương từng đề cập đến nhưng lúc đó cô kiên quyết phản đối.

May quá, lo xong thủ tục thì vừa đến giờ làm việc của cục dân chính, lại ít người, hai người họ xếp hàng đầu tiên. Một lát sau, có một đôi nam nữ trẻ tuổi đi vào, cô gái mặc cái váy màu hồng phấn.

Ánh mắt Lê Trạch Lương quét qua Tả Ý, thấy cô quên mặc bộ sườn xám anh lựa cho cô, nên mắt sầm xuống, cơn giận càng tăng: “Đòi người chỉ có một lần, mà em cũng làm lấy có được.”

Chàng trai kia vui sướng tặng kẹo mừng cho người chung quanh. Cậu ta cũng muốn tặng cho Lê Trạch Lương, nhưng chạm phải ánh mắt lạnh như băng, lập tức chùn bước, chỉ tặng cho Tả Ý.

Tả Ý nhận kẹo mừng, cười xoà: “Chúc mừng, chúc mừng.”

Hai người đó đến là để xé giấy kết hôn.

Kế tiếp, thêm một đôi nam nữ nữa. Hai người làm như lơ nhìn đối phương nhiều một tí là loét mắt hay sao ấy.

Người nữ vừa ngồi xuống đã nổi giận đùng đùng: “Tôi cho anh biết, đừng tưởng con hồ ly tinh kia đối xử tử tế với anh, tôi đảm bảo sau này nó sẽ làm anh mất cả chì lẫn chài.”

“Dù sao cũng tốt hơn có loại cộp cái như cô trong nhà.”
Người nam châm biếm lại.

“Cộp cái gì hả? Anh dám nói bà là cộp cái hả?” Người nữ nhảy dựng.

“Cô không phải cộp cái, chẳng lẽ là cộp Hoa Nam*?”

(*Hố Hoa Nam:
http://vi.wikipedia.org/wiki/H%E1%BB%95_Hoa_Nam)

Tả Ý nhìn hai người cãi nhau, không khỏi lắc đầu. Hai người này vừa nhìn đã biết đến làm giấy ly hôn.

Mấy phút sau, nhân viên họ Lý làm thủ tục mới vừa ngồi xuống, chàng trai vừa phát kẹo lập tức mang kẹo đến tặng, để trên bàn, nói: “Mời chị ăn kẹo.”

Nhân viên họ Lý nói cảm ơn, sau đó nhìn Tả Ý và Lệ Trạch Lương xếp hàng đầu.

Cô ta ngược lên nhìn Tả Ý, lại nhìn Lệ Trạch Lương mặt đen thùi, nghi hoặc hỏi: “Hai người là... kết hôn, hay là ly hôn?”

Ó?

Tả Ý ngẩn người.

Lệ Trạch Lương hơi híp mắt, là điềm báo sắp phát cáu.

Tả Ý vội vàng kéo anh, cười cười giải thích với đối phương: “Hai chúng tôi không ly hôn, tới để kết hôn mà.”

4.

Thời gian cử hành hôn lễ ấn định vào tháng Ba cây cối tươi tốt, dạt dào ý xuân.

Buổi tối đầu tiên của hôn lễ là tiệc chúc mừng do công ty sắp xếp, đàn gái và bạn bè cô dâu cùng ăn cơm ở khách sạn tổ chức lễ cưới.

Ba mẹ Lê Trạch Lương đã từ Australia trở về từ mấy tuần trước. Bên phía Tả Ý, Lê Trạch Lương cho người đón đi Nhậm, Tả Tình, Tạ Minh Hạo, và có cả Chiêm Đông Quyến tới. Bữa cơm tối, ngoại trừ Tả Tình trong phòng nghỉ ra, mọi người cuối cùng cũng chính thức gặp mặt.

Ăn cơm xong, bà Lê và dì Nhậm ngồi nói chuyện với nhau.

“Nhiều năm không gặp, chị chẳng già chút nào.” Bà Lê nói.

“Già rồi, chị mới là trẻ. Ở nước ngoài dù sao cũng chăm sóc tốt hơn tui thôi.” Dì Nhậm cười.

“Không ngờ lại làm thông gia thật.” Bà Lê than thở, “Nhớ hồi đó Tả Ý với thằng Hai nhà chúng tôi học chung trường, hai đứa hồi bé đã gặp nhau, ông Thẩm mới lấy chúng ra trêu tui, nói để thằng Hai làm con rể ông ấy đi. Bây giờ ông ấy trên trời có

thiên cũng đã mãn nguyện rồi.”

“Là Tả Ý của chúng tôi có phúc thôi.”

“Không, không, không, là thằng Hai chúng tôi có phúc chứ. Cái thằng tính tình đáng ghét đó, chỉ có Tả Ý mới trị được nó.”

Một lát sau, bà Lệ thấy Tạ Minh Hạo bận rộn túi bụi, lại hỏi: “Đó là con rể lớn chị phải không?”

Dì Nhậm gật đầu: “Có điều, vẫn chưa tổ chức đám cưới.”

“Vậy làm nhanh đi chị, song hỷ lâm môn, để chị cười hơn hơ luôn.”

Tả Ý ngồi bên cạnh nghe hai bà nói liên tu bất tận việc nhà mà cười khê.

Lệ Trạch Lương ở ngoài cửa tiền người thân, xong rồi mới quay vào nghỉ ngơi.

Tả Ý đến sau lưng anh kêu: “Hai Lệ.”

Lệ Trạch Lương nghe thấy, kinh ngạc quay đầu lại, sắc mặt lập tức thay đổi, hung dữ nói: “Anh thấy em chán sống rồi đó.”

Đáng tiếc, Tả Ý hôm nay không may may sợ anh: “Hoá ra ở nhà gọi anh là Hai.” Cô cười ha ha, cuối cùng còn bắt chước giọng điệu bà Lệ, “Thằng Hai nhà chúng tôi...”

Anh túm cổ tay cô cười: “Giỏi nhỉ?”

“Mẹ anh nói, nếu anh dám ăn hiếp em, mẹ sẽ đét đít anh.” Tả Ý nói xong, cười hì hì.

“Mẹ nói mà em cũng tin? Mẹ chưa đánh anh bao giờ.”

“Hèn gì.”

“Hèn gì cái gì?”

“Hèn gì anh đáng ghét đến vậy.”

“Anh đáng ghét? Vậy mà em còn khóc lóc không phải anh thì không lấy đấy.”

“Rõ ràng...” Tả Ý nổi nóng tức khắc, “Rõ ràng chính anh cầu hôn em lấy anh mà.”

“Có à?” Anh cố ý thờ ơ chậm rãi hỏi lại.

Chiêm Đông Quyển từ toilet ra, thấy Tả Ý với Lê Trạch Lương đang cãi nhau chí choé, vào lúc này, dì Nhậm sắp xếp hôn lễ gọi anh lại, bảo ngày mai có nhiệm vụ giao cho anh.

Tả Ý chọn tổ chức hôn lễ theo kiểu phương Tây, nhưng ba cô dâu đã mất, không tìm được người nào thích hợp đưa cô vào lễ đường.

Dì Nhậm nói: “Con chúng kiến Tả Ý trưởng thành, giống y

như anh ruột của nó vậy. Nên bác và người chủ trì bàn bạc, cảm thấy con là thích hợp nhất.”

“Không thành vấn đề ạ.” Chiêm Đông Quyển gật đầu, sau đó lo lắng ngoảnh lại nhìn Tả Ý.

Ngày mai, anh sẽ đưa cô đi lấy chồng.

Còn góc bên này, một nhóm người trẻ tuổi tụ lại nói chuyện sôi nổi với bàn xem sáng mai đón dâu nên làm khó dễ chú rể như thế nào, Ngô Uy Minh dựa theo ý kiến của mọi người ghi thành một list dài thòng.

Sau khi bàn bạc xong, Chu Bình Hình kéo Tả Ý tới, muốn tham khảo ý kiến của Tả Ý.

Tả Ý biết được toàn bộ rồi, xấu hổ nhích nhích khoé miệng: “Hay là, thôi đi.” Cô rất sợ lỗi như làm quá trớn, Lệ Trạch Lương sẽ trở mặt ngay tại chỗ.

“Vì sao?” Ngô Uy Minh hỏi, “Nhất định phải cho chú rể khổ một tí, không thể dễ dàng cho cậu ta được, có vậy sau này em mới dễ sống.”

Mọi người cùng gật đầu, trong đó có nhiều người từng trải qua, biết rõ nguyên tắc.

Nhưng Tả Ý lại nhú mào, do dự hồi lâu rồi nói: “Lỡ anh ấy giận lên không cưới em nữa thì làm sao?”

Nghe câu nói đó của Tả Ý, mọi người trong bàn đều ngẩn ra, sau đó đồng thời bật cười.

Tác giả có lời muốn nói:

Rốt cục cũng xong rồi, cảm ơn tất cả các bạn đã ủng hộ hơn một năm nay. Đây là bộ dài nhất từ trước tới giờ đó ~~

Trong lúc viết rất nhiều lần đã muốn bỏ ngang, nếu không phải vip, nếu không có nhiều bạn ủng hộ, nếu không có biên tập khích lệ không chừng bộ này thành hố rồi.

Có vài bạn nói xem xong rồi vẫn có chỗ khó hiểu, ví dụ Tả Tình có phải thích Đông Đông không, còn Đông Đông thích Tả Tình hay là Tả Ý vậy, hoặc là Tả Tình đến cùng là làm sao mà điên, với A Diễn là thứ hai, vậy anh trai A Diễn đâu. Thật ra, mặc dù không nói rõ, nhưng có gợi ý. Nếu không phát hiện ra gợi ý, coi như là Đầu gỗ để trống đi, bạn mặc sức tưởng tượng. (*^__^*) hì hì...

Đầu gỗ là một kẻ lười biếng, tốc độ cũng chậm, một ngày chỉ viết được mấy trăm chữ, nên có thể viết hơn trăm ngàn chữ đã là công trình vĩ đại rồi. Nên sau này có hố mới, bất kể là cổ đại hay hiện đại, bất kể là viết nhanh hay chậm xin mọi người vẫn cứ ủng hộ. Đừng quên gõ nha, lâu lâu lại lấy ra phơi nắng, chứ để gỗ trong góc ẩm ướt, đầu gỗ dễ mọc nấm lắm... Nói không chừng còn là nấm độc nữa. O(∩_∩)O ha ha ~

Thật sự cảm ơn mọi người, cúi chào!

Phiên Ngoại

1.

Lệ Trạch Lương chưa bao giờ không mang chân giả mà ra ngoài, cho dù đã ngồi xe lăn mấy lần, nhưng chưa đến lúc cơ thể chịu không nổi thì vẫn mang chân giả. Nên toàn thể Lệ thị ngoài mấy người biết rõ sự tình ra, còn lại đều cho là anh hơi tập tễnh một chút, mà không biết là chân anh đã bị cụt.

Lần đầu tiên Lệ Trạch Lương không mang chân giả, ngồi xe lăn xuất hiện thì quả thật đã gây ra náo động.

“Có thể nào anh cũng phải đổi mặt mà, đúng không?” Tả Ý cô vũ anh.

Khi đó hai người vừa kết hôn, bác sĩ từng bảo anh mang chân giả ít thôi, hơn nữa đây còn là chương ngại tâm lý.

“Anh có giống quái vật không?” Anh vẫn cảm thấy mình không mang chân giả cũng giống như một người không mặc quần áo, cảm giác như bị nhìn lột trần vậy.

Tả Ý cười dỗ anh: “Không phải để anh soi gương rồi à. Chồng em mà là quái vật, thì còn người đàn ông nào dám ra đường gặp anh? Quái vật mà đẹp trai thế này không chừng ai cũng mơ có được một người.”

Hôm đó, cô đưa Lệ Trạch Lương đến công ty.

Lúc xuống xe, anh tự chống gậy ngồi vào xe lăn. Tả Ý cúi đầu thấy giày anh mang bị lỏng, mới ngồi chồm hổm xuống cột lại cho anh.

Họ đã là vợ chồng, tuy Lê Trạch Lương như chim gãy cánh, hai người không thể rong chơi bay lượn, nhưng ít nhất cũng là vợ chồng.

Từ nhỏ cô luôn luôn ỷ lại vào anh, việc gì anh cũng phải giúp.

Hiện giờ cô đã trưởng thành, có thể tự lập, tất nhiên thời điểm anh yếu đuối, cô phải giúp anh.

“Cố lên!” Tả Ý nắm chặt tay anh, đến lúc này, cô mới biết lòng bàn tay anh đã rịn mồ hôi.

Anh đang căng thẳng.

Cái chân khiếm khuyết đó vĩnh viễn là nơi u tối khó chạm đến nhất trong lòng anh—ngay lúc thanh xuân tươi đẹp nhất của cuộc đời, anh đột nhiên mất nó. Đau đớn này người ngoài không thể tưởng tượng nổi.

Anh thật sự rất khó đối mặt.

Nhưng cho dù gian khó, cuối cùng đã thành kiếp số không cách nào tránh khỏi. Anh biết chỉ có chân anh bình thường trở lại, cô mới được tự do.

Nên anh mới chấp nhận vứt bỏ niềm kiêu hãnh và sự quật cường gần như cố chấp, làm theo lời bác sĩ nói.

Nghĩ đến đó, tim Tả Ý bỗng nóng lên, khoé mắt ẩm ướt, rồi mỉm cười lãng chuyện nói: “Hồi cầu hôn em lại không thấy anh căng thẳng như bây giờ.”

Anh không có tâm trạng tiếp lời, nhưng khoé miệng vẫn miễn cưỡng cong lên.

Sau đó, cô đẩy anh vào cao ốc Lệ thị. Trên đường đi, rất nhiều người vừa kính trọng chào hỏi, vừa lễ độ dời đi ánh mắt tò mò. Dù họ có che giấu tốt thế nào, Tả Ý vẫn nhận ra được sự kinh ngạc.

Lệ Trạch Lương, khuôn mặt như phủ một lớp sương lạnh, dù ngồi xe lăn, thấp hơn hẳn so với mọi người, nhưng thần sắc nghiêm túc vẫn là một Lệ Trạch Lương nhìn xuống chúng sinh, làm cho người ta không dám tùy tiện đưa mắt nhìn thẳng.

Hai người vào thang máy tới văn phòng Lệ Trạch Lương, lúc khép cửa lại giống như được trở lại không gian an toàn.

“Thế nào?” Mắt anh dịu dàng nhìn cô.

“Cũng không tệ lắm, có điều...”

“Có điều cái gì?” Anh nhíu mày.

“Anh biết không,” Cô mỉm cười, “A Diễn, biểu hiện vừa rồi của

anh giống hệt như con nhím gặp kẻ thù, thật là đáng yêu.”

“...”

Vào lễ Giáng Sinh, Đường Kiều tổ chức cho nhân viên đi nghỉ phép ở suối nước nóng ở ngoại thành Phượng Hoàng Sơn, hơn nữa còn đặc biệt thông báo có thể dẫn theo người nhà.

Chu Bình Hình hưng phấn muốn chết, kéo Tả Ý: “Cậu biết không, lần trước vợ chồng mình đi, chả vui tí nào. Mấy chuyện này đi nhiều người vẫn thích hơn, mọi người ngâm suối nước nóng sẽ cùng nhau uống rượu, nói người kia của cậu cùng đi đi.”

“Ừ.” Tả Ý không biết đáp thế nào, đành thuận miệng ừ đại.

“Nhất định phải đi nha, nghe nói mấy ngày trước Phượng Hoàng Sơn có tuyết rơi...”

Thấy Chu Bình Hình thao thao bất tuyệt suy nghĩ kế hoạch của mình, Tả Ý thật sự không muốn làm cô ấy mất hứng. Đáng tiếc về phía Lê Trạch Lương, cô không dám tự ý quyết định thay anh.

Giờ cơm tối, Tả Ý nhìn nhìn Lê Trạch Lương.

“A Diễn.”

“Gì vậy?” Anh lấy muỗng múc canh.

“Trời lạnh thế này mà được đi ngâm mình trong suối nước nóng thì thật ý nghĩa ha.”

Tả Ý vừa nói vừa nhìn trộm nét mặt anh.

“Ý gì mà ý, không phải cũng giống ngâm nước nóng trong bồn tắm à.” Anh quyết đả kích cô một câu.

“Suối nước nóng là thiên nhiên, giàu khoáng chất có lợi cho sức khỏe, trong nước còn có lưu huỳnh...”

Cô chưa nói lợi ích của suối nước nóng đối với cơ thể xong, thì bị Lê Trạch Lương cắt ngang: “Tả Ý, em nói xem anh quen em bao nhiêu năm rồi?”

“Hả?” Tả Ý nhất thời không biết anh có ý gì, ngoan ngoãn đáp: “Mười hai, mười ba năm gì đó.”

“Hơn mười năm rồi, trong đầu em nghĩ gì anh còn không biết sao. Khỏi quanh co nữa, nói thẳng đi, em muốn thế nào?”

Tả Ý kín đáo nhìn anh, đành nói thẳng: “Văn phòng em ngày mai đi suối nước nóng, muốn nói anh đi chung.”

“Em rất muốn đi?”

Tả Ý gật mạnh đầu.

“Em đi đi.” Anh nói.

“Còn anh?”

“Không đi.” Anh điềm nhiên ném ra hai chữ.

Tả Ý sững sờ há hốc, thấy cả cơm trong miệng. Cô biết kết quả sẽ thế này mà, nên mới không dám hỏi thẳng.

“VẬY...” Cô cúi đầu, hơi giận dỗi, “Em cũng không đi.”

Không ngờ tới anh cau mày nói: “Không đi cũng được, trời lạnh thế này ở nhà là tốt nhất.”

“A Diễn, anh thật đáng ghét.” Cô tủi thân cực kì, đáng vẻ rõ ràng là trút giận.

Anh thấy nét mặt Tả Ý, không kiềm được niềm vui, đôi mày rậm giãn ra, cười nói: “Được rồi, được rồi, cùng đi nào.”

Không ngờ anh đồng ý rồi.

Cô vốn đang cao hứng, nhưng nghĩ lại, thì lại đau lòng vì anh. Ngay cả mùa hè nóng bức anh còn không để lộ chân, huống chi là cởi quần áo tắm với người ta?

Chẳng qua vì muốn làm cô vui mà anh chiều theo một cách miễn cưỡng.

“Nhưng anh không tắm.” Tả Ý nói.

“Anh ở bên cạnh xem thôi.” Anh cười.

Tả Ý nhìn anh, trong lòng chua xót không nói nên lời, tự cảm

thấy vừa rồi quá mức ngang bướng, nên nói: “Thật ra, em cũng không muốn đi cho lắm.”

“Sao thế?”

“Phát phì nhiều quá, không dám mặc áo tắm.” Cô méo xệch miệng.

Lệ Trạch Lương nhìn cô từ trên xuống dưới, không nói gì, Tả Ý còn tưởng anh sẽ an ủi cô vài câu tượng trưng, không nghĩ anh đột nhiên lên tiếng: “Em ngủ hay mở miệng, biết vì sao không?”

“Vì sao?” Tả Ý không biết sao câu chuyện từ thân hình lại chạy sang thói quen ngủ của cô.

“Toàn thân đều là thịt, đặc biệt là trên mặt, thịt nhiều da thiếu, đương nhiên khi ngủ nhắm mắt lại, miệng sẽ bị giật há ra.” Anh trịnh trọng nói.

“...”

Miệng lưỡi người này quá độc địa.

Cô đại nhân đại lượng không chấp anh, “Phải chi sau này em có một căn nhà của mình, trong nhà có suối nước nóng luôn thì tốt quá. Đến mùa Đông, chúng ta đến đó ngâm mình ngắm tuyết.”

Anh cười cười, trong mắt thoáng có cảm xúc, nhưng không nói tiếp.

Rất nhiều năm về trước cô cũng từng nói vậy với anh.

Đó là thời gian anh học cấp ba, vào mùa xuân cả lớp bàn tính sau khi thi xong sẽ tổ chức đi vịnh Lam Điền, Tả Ý cũng đi. Vịnh Lam Điền nổi tiếng là vùng quê ấm áp, có rất nhiều khách sạn nhỏ dạng gia đình, nhà nào ở sân sau cũng có suối nước nóng. Lúc đó Tả Ý mặc áo tắm ngâm suối, bơi qua bơi lại đến khi đã ghiền mới thôi.

“Sau nay em lớn nhất định phải kiếm thật nhiều tiền, xây một căn nhà ấm áp ở đây, cho ba mẹ ở chung, với A Diễm nữa.” Tả Ý nói câu này, cặp mắt cười híp thành một đường thẳng, bên má phải có lúm đồng tiền tròn tròn, dường như có thể đựng được vài bầu rượu đế.

Sau đó, Lê Trạch Lương vô tình mới biết thì ra ba mẹ Tả Ý quê quán ở vịnh Lam Điền. Chẳng trách năm ấy khi chính phủ đấu giá mảnh đất này, Thẩm Chí Hồng nhất định mua cho bằng được. Có lẽ không những ông là một thương nhân thấy được giá trị đầu tư ở đây, mà còn có thêm tình cảm khác.

Cũng như anh đã làm điều tương tự.

Chớp mắt đã đến tết âm lịch, Lê Trạch Lương theo Tả Ý về thành phố B thăm gia đình. Lê Trạch Lương nói muốn Tả Ý cùng đi xem vịnh Lam Điền với anh.

Công trình vịnh Lam Điền tuy rằng chặn hầu hết suối nước nóng, nhưng được Lê thị chỉnh sửa bản thiết kế, để một nửa xây thành câu lạc bộ cao cấp ở vòng ngoài, xây dựng nửa năm đã gần hoàn thành. Còn phần lớn đất còn lại, thì xây thành biệt thự suối

nước nóng cao cấp.

Nhưng mà, nhắc đến chỗ này Tả Ý liền chột dạ.

“Đi vịnh Lam Điền làm gì?”

“Nhà của anh buôn bán chẳng lẽ không đi xem được à?” Anh nói.

Vì thế, hai người cùng ngồi xe đến vịnh Lam Điền.

Tả Ý nhìn tuyết rơi ngoài cửa xe, bỗng ngoảnh sang vui vẻ nói: “A Diễn, anh nói xem chìa khoá chúng ta giấu ở Đức lúc trước rốt cuộc ai tìm được nào?”

Năm ấy họ đi Düsseldorf ăn tết, bọn họ trọ lại chờ trời tối tham gia đếm ngược đón năm mới. Hôm Nguyên Đán, đầu bếp đang đi dạo xung quanh, trước bữa cơm chiều anh và cô dầm dẫm chân nhau trong tuyết.

Tả Ý nhảy lên dầm dẫm chân anh khiến cho chìa khoá trong túi quần rớt ra. Cô nhanh mắt phát hiện, ầm ĩ đòi Lệ Trạch Lương cũng phải móc chìa khoá của anh ra, sau đó dùng sợi dây đỏ cột chìa khoá lại chung với nhau.

“A Diễn, chúng ta chơi trò chơi đi.” Cô cười hì hì nói, “Em giấu chìa khoá trong tuyết, anh đi tìm.”

“Em tìm chuyện nào có ý nghĩa mà làm được không?”

“Chuyện này có ý nghĩa mà, có thể kiểm tra xem chúng ta hiểu nhau đến mức nào.” Nói xong cô liền bắt Lê Trạch Lương nhắm mắt lại để mình giấu chìa khoá.

Khi đó, anh tuy hay nói năng hung dữ với Tả Ý, nhưng lại chiều cô chết đi được, nên cũng làm theo ý cô.

“Em đếm một hai ba, anh không được nhìn lên nha.” Cô kéo anh xoay người sang chỗ khác, sau đó đào một cái lỗ trong tuyết, chôn chìa khoá xuống.

Kết quả tất nhiên là Lê Trạch Lương thắng.

“Sao anh biết em chôn chỗ này?” Tả Ý kinh ngạc.

“Bởi vì em ngốc.”

Cô chôn đồ vật ngay dưới chân mình, rồi đứng đằng trước sợ người khác cướp đi, giống như chú cún bảo vệ cục xương, rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi.

“Không được.” Tả Ý không phục, “Làm lại lần nữa.”

“Vậy em từ từ chơi đi, anh đi về.” Người nào đó trời sinh bản tính lười nhót thây, chỉ thích đấu võ mồm mà không thích vận động tay chân, đối với trò chơi IQ thấp này hoàn toàn không có hứng thú.

“Lần này nhất định anh sẽ không tìm ra, A Diễn anh tin không?” Tả Ý khiêu chiến.

“Ừm?” Anh nhúm mày, hào hứng, “Nếu em thua thì sao?” Phải cá cược tí chút mới được, không thì anh chả muốn lãng phí sức lực.

“Nếu em thua, em sẽ đến quán bar bên kia đường, trước mặt mọi người nói ba chữ em thích anh.”

Anh cười.

Lần thứ hai, Tả Ý phủ tuyết lên giấu xong, còn đi tránh thật xa. Lần này nghĩ cũng biết, anh thật sự không tìm ra.

“Thế nào? Khó chứ.”

Tả Ý cười đắc ý, lập tức đào chìa khoá lên, bới hai cái, không có. Cô ngạc nhiên, hình như đâu có chôn sâu lắm đâu, sau đó bới tiếp, vẫn không có. Cô đổi hai chỗ khác, vẫn không có.

Tả Ý ngược lên nhìn anh, há hốc miệng.

Chìa khoá nhà với chìa khoá xe của hai người cột chung.

Lệ Trạch Lương thấy vẻ mặt của cô, lòng dâng lên dự cảm chẳng lành, cố hỏi: “Không phải em không tìm ra đấy chứ?”

Cứ thế, chìa khoá của hai người cột chung một sợi dây đỏ, vĩnh viễn nằm trong đồng tuyết ở Düsseldorf.

Hiện giờ, hai người đứng trước cửa căn nhà nhỏ ở vịnh Lam Điền, Lệ Trạch Lương đưa cho cô chìa khoá được buộc sợi dây

đỏ.

Bông tuyết trong suốt nhẹ rơi xuống, đậu trên vai anh.

Anh cười nhẹ, mày nhướn cao, nói: “Tặng cho Tả Ý.”

Đó là căn nhà trong giấc mơ của cô. Sân sau căn nhà có con suối nước nóng chảy qua, nước suối được dẫn vào đây một cái hồ nhỏ, khói bốc lượn lơ.

Quả thật ấm áp, giống như đúc căn nhà trong mơ của cô.

Anh luôn ghi nhớ trong lòng.

Cô ôm anh, khẽ khàng nói: “Cảm ơn anh.”

Hoá ra cái anh luôn chấp nhất, là giấc mơ của cô.

Dù anh không xu dính túi đưa cô ngồi xe buýt đến đây, chỉ vào con suối này nói: “Sau này đợi khi anh có tiền nhất định sẽ mua nó tặng cho vợ mình.” Dù chỉ là hảo huyền, cô cũng sẽ cảm động.

“A Diễn, cảm ơn anh.”

2. Mây ngang đỉnh núi – Tả Ý (phần 1)

Hồi còn đi học mình ghét nhất là tập làm văn ra đề bài [Một câu danh ngôn mà em thích nhất] hoặc là [Câu cách ngôn của

em]. Mình cảm thấy mình với vĩ nhân cách xa nhau như thế, làm sao có thể giải thích nổi lời nói tâm huyết cả đời của họ được chứ.

Nhưng sau đó có một khoảng thời gian, mình lại mê một câu nói của Goethe. Mình không nhớ lần đầu tiên đọc được câu nói đó là trong quyển sách nào, nhưng nhớ rõ là lúc lái xe đưa A Diễn đến sân bay Frankfurt rồi quay về trường. Trên tấm bảng hiệu vào Heidelberg có viết câu danh ngôn của Goethe.

“Trái tim tôi ở lại Heidelberg.”

Heidelberg là một nơi rất kì lạ. Bên kia bờ sông Neckar là những nóc nhà màu đỏ, ngã tư đường chật hẹp đông đúc, yên tĩnh và lãng mạn đến khó tả. Trước khi đến đây, mình không biết Heidelberg là thành phố nhỏ đến thế. Mình chọn đến đây nguyên nhân là vì muốn ở gần A Diễn, vậy nguyên nhân A Diễn chọn nó là vì đâu.

Từ sau khi ở Düsseldorf về lại Heidelberg, A Diễn về nước. Thật ra mấy ngày đầu năm này, tâm tình anh đều rất u ám, hơn nữa còn thích ở một mình. Giống như có một năm mình bỏ nhà đi tìm anh, còn anh lại ra bờ biển ngồi ngầy ngẩn một mình.

Thế nên, khi anh hoãn ngày về nước để đưa mình đến Düsseldorf đã là nhượng bộ lớn nhất.

Buổi chiều, trên đường mình từ thư viện về, đột nhiên gặp được cái cô họ Đồng. Cô ta từ xa đã thấy mình thì kêu lên: “Tả Ý!” Ngay sau đó đi đến cười ngọt ngào với mình.

Kì thật, mình chắc chắn là mình lớn tuổi hơn cô ta, nhưng cô ta luôn cho rằng cô ta lớn hơn mình, làm đủ mọi cách để mình gọi cô ta là chị. Mình từng cảm rằm với A Diễm, mà anh chưa bao giờ để ý đến.

“Nghe nói anh của em về nước rồi à? Một mình em ở chỗ đó gặp khó khăn gì cứ tìm chị nha.” Cô nàng Đồng để lại câu nói này, rồi thông dong bước đi.

Mặt mình nhăn nhó, ầm ục.

Lưu học sinh người Hoa ở Heidelberg không nhiều lắm, nhưng gần như ai cũng biết Lê Trạch Lương có một hầu cận, hình như là em gái.

“Vì sao bọn họ đều cho rằng em là em của anh, rõ ràng không phải mà.” Lúc đó mình bất mãn hỏi A Diễm.

“VẬY em cảm thấy em là gì của anh?” Anh hỏi lại.

“Em...” Mình bí lời.

Một lát sau, thừa lúc A Diễm xoay chỗ khác chiêm trướng, mình làu bàu nhỏ nhỏ: “Tay cũng nắm rồi, miệng cũng để cho anh hôn rồi, anh nói em là gì?”

Anh dường như biết mình bất mãn, buộc tạp dề cúi xuống hỏi: “Em lằm bằm gì đấy?”

Mình vội cười giả ngậy: “Em nói anh nói em là gì thì chính là

cái đó.”

Đúng là có hơi lú lủi.

Thành phố nhỏ vốn yên tĩnh vừa về đêm lại càng yên tĩnh, buổi tối mình ở nhà một mình, nghe tiếng gió thổi ù ù bên ngoài, tự nhiên nhớ anh cực kì.

Từ lần xem bóng đá ở Frankfort về, sau nụ hôn đầu tiên, anh và mình chẳng có hành động nào vượt rào.

Lần đó hai đứa đi học, có cặp tình nhân trẻ ngồi ghế đá ven đường hôn nhau say sưa, sau đó tay anh chàng đột nhiên sờ ngực bạn gái, còn nắn tới nắn lui, thậm chí còn ra vẻ sẽ vươn vào bên trong quần áo.

Lúc đó mình kéo anh đi khỏi, rồi nói: “Thật ghê tởm.”

Anh kín đáo liếc mình một cái, quay đầu đi không nói năng gì.

Mình đột nhiên nhớ tới cảnh hai đứa mình hôn nhau, vội vàng xua tay: “Không phải em nói họ hôn nhau. Mà là nói thằng cha đó thật ghê tởm.”

Anh đi thẳng một nước, không nhìn ngó mình.

Vì thế mình giải thích tiếp: “Không phải em nói cách làm của họ ghê tởm, mà là đã hôn còn sờ soạng tùm lum, thật ghê tởm.”

Anh đi nhanh hơn, sắc mặt không tốt.

“Ý em nói lúc anh hôn em không giống vậy, cho nên thật ghê tởm.”

Anh tiếp tục đi, tâm trạng không tốt.

“Không phải em nói anh hôn em thật ghê tởm đâu.”

“...”

Mình càng tô càng đen.

Thật ra với một cô gái thận trọng, thuần khiết như mình mà nói, cảm thấy được nắm tay, và hôn người mình yêu đã là chuyện hạnh phúc lãng mạn. Nhưng một khi đến mức độ sex thì hình như không còn đẹp để nữa.

Mình vẫn không phát hiện A Diễn là người tốt gì đó.

Từ khi nào đã bắt đầu nghĩ đến chuyện này?

Ở đại học C lúc mặt anh không đổi sắc nói chuyện cười về “áo mưa” với một đám nam sinh, mình mới biết hoá ra A Diễn cũng chỉ là nam sinh bình thường. Đám người Hầu Tử thường xuyên thừa lúc mình không ở nhà để bật cái đĩa không cho mình xem.

Khi đó mình đã lớn rồi, không phải người trên sao Hoả rớt xuống, đương nhiên biết họ xem thứ gì. Nhưng A Diễn trước nay không chịu đối diện với tuổi tác của mình. Mình thề, trong mắt

anh mình vẫn là cô bé không hiểu biết bản thân trong kì sinh lý đầu tiên.

Qua tết này A Diễn đã hai mươi bốn tuổi.

Sau lưng anh, nhóm con gái nhỏ to nói A Diễn có phải bị vấn đề, thậm chí còn đến mức A Diễn đã “mất” hay sắp bị “mất”, rồi rốt cuộc là anh sẽ bị ai “cướp mất”.

Cuối cùng đề tài này râm ran nổi lên sau lưng A Diễn, ngay cả đám người Hầu Tiểu Đông cũng được nêu tên, để người chọn tên mà đánh cược. Mình lén nhìn, đáng tiếc lại không có tên mình.

Các cô nàng lúc bàn tính chuyện này, tuy rằng né “em gái” tượng trưng là mình. Nhưng cuối cùng vẫn mong đợi mình làm gián điệp cho họ. Thật ra mình cũng không biết chắc, A Diễn tới Heidelberg trước mình một năm, chả biết anh có tìm người để làm cái chuyện không thuần khiết kia không.

Mình luôn tò mò, vì sao bọn họ không đề tên mình vậy?

Nhưng vụ việc sôi sục này lại tiến hành vô cùng kín kẽ, không người nào dám để A Diễn biết, mình cũng không dám, bằng không biết đâu anh sẽ ném mình về nước, sau đó cướp đoạt quyền làm hầu cận cả đời của mình.

Boss mới A Diễn dẫn theo Leonie - một nghiên cứu sinh, là con lai Đức-Pháp. Leonie không phải mỹ nữ tóc vàng điển hình, ngược lại là một người tóc nâu thẳng, mặt mũi với làn da đều đẹp như người phương Đông, cùng ngực tròn eo nhỏ, đẹp hơn

người trần, hơn nữa IQ cũng cỡ A Diễn.

Có lần mình về tìm A Diễn lấy chìa khoá, vừa lúc gặp anh và Leonie đi tới từ đối diện. Leonie lúc đó mặc cái váy hở lưng ôm sát người trần ngực, hai sợi dây đeo ở vị trí quan trọng chực đứt. Nam sinh đi ngang không khỏi huyết sáo với cô nàng, mắt hầu như đều rớt trên phần ngực lộ ra trắng muốt.

A Diễn cũng nhìn thoáng một cái.

Mình dám cá, trăm phần trăm anh cũng nhìn chăm chăm ngực của người ta, mắt đậu lại ít nhất cũng ba giây. Vì chuyện này mà mình nổi giận, cả nửa ngày không thèm nói chuyện với anh, buồn bực ngồi luôn trong phòng đọc sách.

Anh lại còn khen mình: “Xem ra lần trước em cúp học môn đó, rốt cuộc cũng nghĩ thông rồi. Em định quyết tâm tự học à?” Giọng điệu thật vui mừng.

Mình xem nữa học máu mà chết, anh rốt cuộc có biết là em đang giận không đó.

Buổi tối đi tắm, mình một mình trong phòng tắm tự nghiên cứu bộ ngực thật lâu, cuối cùng hạ quyết tâm. Sáng sớm hôm sau, mọi người hẹn đi leo núi, mình mặc cái áo trần ngực, sau đó nhét thêm hai miếng mút vào áo ngực, ít nhiều gì cũng có khe có rãnh.

Mình mở cửa phòng đi ra, A Diễn đang ăn sáng.

Anh nhìn mình một cái nói: “Ánh nắng ở ngoài độc như thế,

mặc vậy cho em phơi nắng đã đời, sau này vừa đen vừa còm càng không ai dám nhìn.” Khi anh nói chữ còm còn lơ đãng ngấm ngực mình.

“ ... ”

Ánh nắng có độc thế nào đi nữa cũng không độc bằng miệng người này!

Nước Đức là nơi rất cởi mở, đừng nói là trả tiền xem tivi, mấy tiết mục thường ngày đều là chuyện ngày thường. Tuy rằng anh chưa bao giờ xem trước mặt mình, nhưng càng tránh né, mình càng cảm thấy anh giả dối. Vì thế mình càng tin A Diễn không phải người tốt.

Có đôi khi, hai đứa ăn cơm xong cùng xem tivi. Chỉ cần là chuyện tình yêu, khó tránh khỏi một nam một nữ nói xong là bắt đầu hôn, sau đó lăn lộn trên giường, thậm chí còn không về phòng, mà ở ngay bàn làm việc, bàn ăn hoặc là—trên ghế sofa.

Đúng lúc mình cũng ngồi trên ghế sofa, là người cầm điều khiển từ xa, vì thế gánh nặng đổi kênh hay không phần lớn là do mình.

Trên màn hình đôi nam nữ mãi mê quấn quýt.

Mình khá là mâu thuẫn, đổi kênh, hình như mình đang có tật giết mình. Không đổi kênh, thì thật là xấu hổ.

Mình lén nhìn A Diễn. Mặt anh không đổi sắc, giống như đang xem chiến tranh nước Đức. Mình lại nhìn anh.

Anh lạnh lùng hỏi: “Em rửa chén chưa?”

“Úi, chưa.”

Anh hất cằm, ý bảo: còn không mau đi.

Sau đó mình buộc lòng không tình nguyện mà đi, anh đuổi mình một cách nhẹ nhàng, cầm điều khiển nhấn âm lượng nhỏ lại một mình thưởng thức.

Đáng khinh, thật đáng khinh.

Mọi người đều nói vui riêng không bằng vui chung, còn anh hoàn toàn trái ngược.

Sông Neckar có vài chỗ nước cạn, rất thích hợp làm chỗ bơi lội ngoài trời tự nhiên. Mấy ngày nay trời bỗng ấm lên, rất nhiều người nhảy xuống tắm để xua đi cái lạnh.

Nơi đông người, làm sao thiếu mình cho được, mà tất nhiên cũng không thể thiếu A Diễn.

Mà chỉ cần nơi có A Diễn, là cô nàng Đồng liền thích đến.

Sau đó cô Đồng yêu kiều nũng nịu không ngờ lại biết chơi bóng nước, gặp dịp đánh tay đôi với A Diễn. Mình vừa không biết bơi, vừa không biết chơi bóng nước, đương nhiên chỉ đứng trên bờ nhìn.

Trong lòng mình rất khó chịu, mang phao vào bắt chước người ta chọn một tảng đá cao cao nhảy xuống.

“Bùm—”, mình giống như quả tạ rơi xuống nước, khắp nơi nổi bọt, văng lên mặt cô nàng. Cô ta chẳng những không giận còn cười nói với A Diễn: “Tả Y y như trẻ con ấy, thật là đáng yêu quá.”

Đáng yêu cái đầu cô.

Mình nương theo phao, bơi đi, rồi leo lên bờ, nhảy xuống tiếp.

Chơi cô ta mấy lần, cô ta đã có kinh nghiệm, nói ở đây nhiều người chơi vương vís, nên họ bơi tránh chỗ khác. Thấy cô nàng thừa nước đục thả câu, còn nhân đó đụng tay anh, mình lại nóng máu.

Kéo phao đằng hoàng, mình tia bàn tay heo của cô Đồng, nhảy vọt vào nước. Vừa nhảy xuống, vì dùng sức hơi nhiều, nên đầu cắm xuống, cái phao lại rộng tuột ra khỏi móng, mà không có thứ đó mình lại không bơi được.

Mình cuống cuống vùng vẫy trong nước, cuối cùng chỉ uống công, muốn kêu cứu, vừa há miệng nước sông đã xộc vào. Đành bỏ mặc bản thân từ từ chìm xuống, mình trợn mắt thấy ánh nắng khúc xạ trong nước, cơ hồ có thể phân biệt những loài vật bơi trong nước.

Tiếng người ầm ĩ vui đùa bên tai dường như cũng xa dần.

Khi chậm rãi mở mắt ra, có hai cánh tay đang kéo mình lên.

Đầu cũng nhô khỏi mặt nước, trong khoảnh khắc đó mình hô hấp liên tục, sau đó bắt đầu ho dữ dội. Tay chân bám cứng cánh tay người đó không rời.

Anh ôm mặt mình, cau mày hỏi: “Phao bơi của em đâu?”

Bấy giờ mình mới nhìn rõ A Diễn, không biết vừa rồi bị chìm nên mắt dính nước hay thế nào, mà nước mắt tủi thân trào ra ôm anh khóc rống. “Làm em sợ chết được.”

Những người khác thấy mình không sao, cũng tản ra, ai chơi trò này.

Không biết ôm anh khóc bao lâu, cuối cùng anh hết nhẫn nại nói: “Được rồi, được rồi, thả tay ra, anh đưa em lên bờ.”

“Không muốn, em vẫn còn hoảng mà.” Mình nói.

Một lát sau, anh lại không nhịn được kêu mình: “Tả Ý.”

“Gì?”

“Em không biết tư thế chúng ta hơi...” Anh đang nói đến khúc quan trọng thì ngừng lại.

Được anh nhắc nhở, mình mới nhận ra mình y như bạch tuộc quấn chặt người anh, nhờ sức nước nổi lên còn vòng hai chân ngang hông anh, đã vậy còn đập dềnh lên xuống...

“Em xem chết, anh còn câu nệ tiểu tiết gì chứ.” Mình bị tổn

thương lòng tự ái.

“Thả chân xuống.” Anh nói.

“Em không thả.”

“Nhanh lên.” Anh đen mặt ra lệnh.

Thấy sắc mặt anh kì kì, mình ngoan ngoãn nói lỏng chân. Chân này buông ra thấy không việc gì, đầu ngón chân còn chạm đáy. Hớ—, hoá ra nước cạn vậy à...

3. Mây ngang đỉnh núi – Tả Ý (phần 2)

A Diễn về nước được một ngày, mình nhận được điện thoại. Lúc đó đã muộn, mình đang tắm, đi ra chỉ nghe tiếng chuông di động, không chần chừ liền bắt máy ngay.

Không ngờ, là Tả Tình.

“Ô Tả Ý.” Cô ta dùng kiểu nói vênh váo quen thuộc gọi tên mình trước, “Mày ở nước Đức thoải mái thật đấy.”

“Nhờ ơn của cô.” Mình cười lạnh.

“À, tao có chuyện báo cho mày biết.”

“Hiếm khi được đại tiểu thư như cô nhớ đến tôi.”

“Vốn không định nói với mày, nhưng bây giờ, tao cảm thấy tốt xấu gì cũng nên nói cho mày biết ngày mốt tao với Chiêm Đông Quyển sẽ đính hôn, tình cảm hai người tốt vậy, có muốn về dự không?”

Cuối cùng họ cũng kết hôn rồi sao?

Lúa nửa đêm, mình mở cửa phòng A Diễn, nhào lên giường anh, vùi mặt lên gối, hít thật sâu, cố để cho mùi hương của anh tràn ngập ngực mình. Cuối cùng, không nhìn được nữa gọi điện cho anh, trong ống nghe lại nghe thấy tiếng gió biển vù vù.

Anh lại ra biển.

Giờ này ở đó chắc trời sắp sáng rồi, biển lạnh như vậy, chắc là anh lại ngồi cả đêm.

“A Diễn.” Mình gọi anh.

“Ừ? Gặp ác mộng à?” Anh hỏi nhỏ.

“Không có, nhưng anh không ở nhà, em không quen.” Mình làm nũng.

Mình chưa nói với anh về mẹ và Thẩm gia, lại càng không nói về Đông Đông và Tả Tình. Mình không biết anh có hoài nghi vì sao mình từ Tô Tả Ý biến thành Thẩm Tả Ý hay không. Anh chưa bao giờ hỏi mình, giống như chuyện mình đổi họ cũng như việc đang uống sữa đậu nành đột nhiên đổi sang uống sữa tươi mà thôi.

Mình cũng không hỏi anh vì sao phải ra biển. Anh cảm thấy mình là đứa trẻ không trưởng thành, nhưng mình biết, mình đã trưởng thành. Mình phong phanh nghe một ít chuyện của Lê gia, A Diễm có một anh trai, lớn tuổi hơn A Diễm rất nhiều, đáng tiếc nhiều năm về trước đã qua đời, tro cốt đã rải tan vào biển.

Trong điện thoại im lìm một lúc.

“Tả Ý.” Anh khẽ gọi tên mình.

“Em nghe này.”

“Thật ra, anh rất nhớ em.” Anh nói.

Ngày hôm sau, mình bay chuyển mười hai giờ về nước. Mình không rõ đến cùng là vì Tả Tình và Đông Đông đính hôn, hay là bốn chữ mang nặng nhưng nhớ từ miệng A Diễm: anh rất nhớ em.

Đến sân bay đón mình là Đông Đông.

Mình vừa thấy anh, liền cúi.

“Anh thích cô ta sao? Anh rõ ràng không yêu, vì sao còn muốn kết hôn với cô ta.”

Đông Đông một lúc lâu sau mới đáp: “Tả Ý, có đôi khi người này và người khác có thể ở chung với nhau hay không, lẽ nào chỉ đơn giản là yêu hay không yêu.”

Mình nghe xong lại càng phát giận.

Câu này mình không hề hiểu, nhưng không ngờ rất nhiều năm sau này, bản thân mình lại rơi vào cảnh ngộ tương tự.

Về nhà, mẹ thấy mình, khẽ thở dài.

“Hai đứa cùng nhau lớn lên tình cảm thân thiết, mẹ biết chứ. Nhưng Đông Quyển là con trai, nó không thể sống theo cảm tính giống con. Ba con thích nó, Tả Tình cũng thích nó, hai nhà lại thân nhau, việc này vốn là việc đáng mừng, sao lại bị con khóc ra thế này.”

“Tả Tình làm sao thích anh ấy được, cô ta cái gì cũng muốn thắng, cố ý chọc tức con mới quyết ý kết hôn với anh ấy.”

“Làm sao con biết chị con không thích Đông Quyển.”

“Cô ta không phải chị con!”

Mình chỉ ước cả đời này cô ta đừng xuất hiện trước mắt mình, đừng có bất kì liên quan gì đến mình. Dù nghĩ như thế, mình vẫn là con gái Thẩm gia, được thăm nom ba theo luật lệ.

Từ phòng sách của ba đi ra, Tả Tình đã ngồi ở phòng khách chờ mình.

Mình lạnh lùng liếc xéo cô ta.

“Đừng làm bộ thanh cao trước mặt tao, tao cảnh cáo mày, Chiêm Đông Quyển từ lâu đã là chồng chưa cưới của tao, hiện

giờ chúng tao chính thức đính hôn, nếu mày làm phiền anh ấy, mày chính là tiểu tam.” Cô ta cười nhạt, “Mẹ mày có sở trường dụ dỗ chồng người ta, mày đừng nổi nghiệp mẹ mày.”

Mình tức giận bước nhanh đến định tát cho cô ta một cái. Cô ta đã từng nếm phải, lần này học khôn, chụp được cổ tay mình.

Tả Tình nói: “Tao biết, mày bây giờ đang ở chung với cái tên họ Lê. Đừng tưởng anh ta là chỗ dựa cho mày, mày ở nhà này coi trời bằng vung. Thậm chí Tao trên đời này muốn cái gì, là phải có bằng được. Bây giờ cướp Chiêm Đông Quyển của mày, nếu ngày nào đó tao tâm tình tốt, cũng cướp luôn tên đó cho mày xem.”

“Cô dám!”

“Tao có gì mà không dám, có muốn thử chút không?”

Mình buông tay, hơi suy sụp, “A Diển anh ấy sẽ không đâu.”

Tả Tình nheo mắt, “Chỉ cần là đàn ông đều sẽ chọn tao, mà không chọn mày.”

Lời cô ta nói không phải không có thật. Từ nhỏ đến lớn, đều là như thế, người chung quanh Thậm chí Tao không ai thích mình. Trong mọi người chỉ có Đông Đông thương mình, đối với sự hoàn mỹ của cô ta hoàn toàn không hề nhìn thấy. Nhưng mà bây giờ đến cả anh, cũng là của cô ta.

Ra khỏi Thậm chí Tao, không muốn về nhà, càng không muốn cho mẹ biết mình cãi nhau với Tả Tình, giờ nghĩ lại không biết

thành phố B rộng lớn, phải làm sao mới có chỗ cho mình dung thân. Mỗi lần thế này, người đầu tiên nghĩ đến chính là Đông Đông, mình nhắn số gọi cho anh, vừa reo lại nhắn tắt.

Mình không nên tìm anh.

Nhưng anh gọi lại cho mình.

“Tả Ý, em ở đâu?”

“Đông Đông, anh đừng cười cô ta được không. Cô ta không hề muốn lấy anh, mà chỉ muốn chọc giận em thôi.”

Bên kia đầu dây im lìm, hồi lâu sau anh chậm rãi hỏi: “Vậy em lấy anh được không, Tả Ý?”

Mình bị câu hỏi này làm ngệt thở, tức khắc không suy nghĩ nổi, ngần ra.

“Em...”

“Anh vẫn kém cỏi hơn A Diễn của em sao?” Anh tựa như cười tự giễu.

“Không phải, em...”

Đông Đông ở đầu dây kia không cho mình đáp lại, ung dung nói chữa: “Đùa em thôi, anh có việc cúp trước nhé.”

Lần đầu tiên anh vội vã cắt đứt điện thoại.

Mình lấy anh ấy ư?

Vậy còn A Diễm?

Mình gấp gáp gọi điện cho A Diễm, nhưng sau khi kết nối, nghe tiếng “alo” quen thuộc lại ngỡ ngàng, không biết nên nói gì cho phải.

Tả Tình nói ngay cả A Diễm cô ta cũng cướp lấy, mình nói anh sẽ không, lúc ấy không biết là nói cho Tả Tình nghe, hay là nói cho bản thân nghe.

Anh sẽ không đâu, A Diễm.

Dù cả thế giới không cần em, nhưng A Diễm vẫn cần.

Chắc chắn, nhất định, tuyệt đối.

“Tả Ý? Em sao vậy?” Anh vội hỏi.

“A Diễm, anh ở đâu, còn ở ngoài biển chứ.”

“Ừ, anh muốn một mình yên tĩnh ở đây.”

“Có phải căn nhà ngoài bờ biển mà chúng ta ở lần trước, ở ngoại thành thành phố C không?” Khi mình hỏi câu này, trong bụng đã có dự tính.

“Phải, em định tới à?” Anh cười hỏi, không biết mình đã về

nước.

“Nhớ anh lắm.” Mình ghen ngào.

“Không phải mấy ngày nữa anh sẽ về à.” Anh nói câu này vô cùng dịu dàng, làm mình cảm thấy nếu anh đứng ngay trước mặt, đoan chắc sau khi nói sẽ ôm mình vào ngực, rồi xoa xoa đầu mình.

Tuy anh luôn để người ngoài hiểu nhầm mình là em gái của anh, còn vừa dữ dằn vừa xấu xa với mình, nhưng thực chất lại thương mình, không để mình chịu ảm ức dù chỉ một chút.

Mình luôn luôn tin chắc điều ấy.

Mình lục được ít tiền còn sót trong túi xách, đón xe đến thành phố C. Mình say xe mờ mắt, may mà trên xe có toilet, trên đường đi cũng có chỗ ới được, ới đến mức cả dịch vị trong bao tử chẳng còn được là mấy.

Đi được nửa đường, mình cố chống chọi với cơn nhức đầu, chột nghĩ, lẽ như anh đang trên đường quay về, lẽ như anh không có ở nơi mình đoán, vậy mình ngàn dặm xôi chạy đến không kịp thì phải làm sao đây.

Mình mới nghĩ thế đã phát run, gọi điện thoại cho anh, lại không gọi được.

Mấy năm trước mình đã từng gặp chuyện giống thế này, bây giờ đã đến nửa đường rồi đành cắn răng đi tiếp vậy.

Đến thành phố C đã là sáng sớm ngày hôm sau. Tuyết rơi lả tả, làm ánh nắng buổi sớm đến muộn. Chung quanh nhà ga mang hơi thở bận rộn của phố phường. Bởi vào giờ đi làm buổi sáng, vất vả lắm mới tìm được chuyến xe chạy đến vùng ngoại thành.

Khi đến phòng anh, trời đã sáng rõ, mình gần như đến sức ỏi ra cũng không còn.

Mình gio tay gõ cửa nhè nhẹ.

Bên trong không có động tĩnh.

Mình gõ mạnh hơn.

Vẫn im lặng.

Mình hết hi vọng dựa vào cửa, chán nản đập cho cánh cửa hai phát, đang định đập tiếp cái nữa, cửa bỗng bật mở.

Hơi ẩm trong phòng ào tới, sau đó mình nhìn thấy gương mặt ngày đêm mong nhớ. Anh hình như đang tắm, tóc còn đang nhỏ nước, vội vội vàng vàng mặc cái quần dài ra mở cửa.

Trong nháy mắt, biểu hiện trên mặt anh thoáng sùng sờ. Rõ ràng anh thấy mình, còn ngạc nhiên hơn so với mình thấy anh.

Mình chưa kịp thốt câu “A Diễn”, đã khóc không thành tiếng nhào vào ngực anh. Trước mặt mẹ, Tả Tình với Đông Đông, nước mắt nén đã lâu, giờ không kìm được, tự dưng ào ạt tuôn ra.

Anh để cho mình ôm, chỉ nhích người khép cửa lại.

“Sao đột nhiên... đột nhiên chạy tới đây?” Anh nâng mặt mình lên, “Em đi gì tới? Không phải anh đã nói anh sẽ về sao? Hay hôm qua lúc gọi cho anh là đang trên đường về? Trong nhà xảy ra chuyện hay là thế nào?”

Sắc mặt anh lần đầu tiên có vẻ hỗn loạn hơn cả mình, hỏi một hơi liên tục mấy câu.

Mình khóc như mưa bắc, một câu cũng không trả lời, thừa dịp anh đang mở miệng hỏi liền đột ngột hôn anh, sau đó ôm vòng lên cổ, thân trên dán chặt vào ngực anh.

Sau một lúc lâu, anh rút môi ra, thấy mình còn định lấn tới, thì nói: “Tả Ý, chúng ta... không nên làm vậy.”

“Tại sao? Em đặc biệt đến đây là vì thế mà.” Mình giận dỗi.

Buổi chiều tĩnh lại, mình phát hiện bên cạnh không có ai, hốt hoảng xuống lầu tìm anh. Người thấy mùi thức ăn anh nấu trong bếp, mình mới cảm thấy đói bụng.

“Sắp xong rồi đây.” Anh nói mà không quay lại.

“A Diễn.” Mình đứng đằng sau gọi anh.

“Sao vậy?” Anh vẫn không chịu quay lại.

“Anh đang mắc cỡ đấy à?”

Chắc chắc chắc, nhớ hôm bữa mấy cô bạn kia không cuộc tiền cũng không ghi tên mình, thật là không có mắt nhìn mà.

Lần này, anh lại quay phắt lại, sau đó lạnh lùng lườm mình.

Mình bị anh lườm là chột dạ, phát hoảng, cố giả bộ bình tĩnh: “Chả phải lỗi một mình em, ai cũng nói một cây làm chẳng nên non.” Sau đó quay lưng, mặt đã đỏ ửng.

“...”

Một lát sau, A Diễn nói: “Vừa rồi mẹ em gọi điện. Họ làm thế nào cũng không tìm ra em, đành phải gọi cho anh.”

“Mẹ em nói gì?” Mình cảnh giác.

“Nói lễ đính hôn của chị em, bị em đêm hôm khuya khoắt bỏ nhà đi phá hỏng rồi.” A Diễn dùng một câu tóm tắt toàn bộ nội dung cuộc gọi.

Sau đó mình mới biết được, Đông Đông vì đi tìm mình mà không đến khách sạn đính hôn.

Cảm giác tội lỗi âm ỉ, nhưng mình lại thấy khoái trá một cách vô lý. Cảm giác khoái trá này hình thành trên cơ sở Tả Tình có cảm tình với Đông Đông mà mình không hay không biết.

Mình vốn tưởng rằng cô ta không để ý anh. Mà cô ta vẫn luôn thể hiện như vậy. Mình lúc đó, không biết Tả Tình kiêu ngạo

trước mặt mình lại che giấu tình cảm chân thật trong lòng.

Rất nhiều năm sau mình mới sực hiểu, hoá ra từ trước tới nay đều do mình cướp đoạt của cô ta. Mình cướp mất ba, cướp đi mái ấm gia đình, còn cướp luôn cả Chiêm Đông Quyển của cô ta, hơn nữa mình còn luôn thắng cuộc.

Lúc còn rất nhỏ mẹ từng nói với mình, yêu là tin tưởng.

Mình hỏi: “Vậy mẹ tin ba ư?”

“Tin.”

“Nhưng vì sao ba không quan tâm mẹ con mình?”

Mẹ xoa đầu mình, “Mẹ tin ba, nhưng ba cũng có trách nhiệm của ba. Một người khi sống, không thể đều vì tình yêu được. Dì Nhậm có ơn với ba, nếu ba bội bạc dì bất chấp tất cả mà ở cùng mẹ con mình. Mẹ cũng sẽ khinh thường ba.”

Lời mẹ nói, quá sâu sa đối với đứa trẻ là mình. Mình không hiểu, cũng vĩnh viễn không muốn hiểu.

Sau đó, A Diễm về lại Đức nói với mình: “Tả Ý, trước kia em nói bất kể chuyện gì xảy ra, em đều tin anh.”

Mình khi đó cười châm biếm: “Tin ư? Ba em đã chết. Mẹ em cũng theo ông ấy. Em hỏi anh vì sao, anh một chữ cũng không muốn nói với em, còn bảo em tin anh?”

Anh ngoảnh nhìn nơi khác, im lặng không nói.

Mình hít mũi, “Em chỉ muốn biết có phải do anh hay không, có phải hay không?”

Anh bước đến nắm tay mình, mình lùi lại, khóc nức nở van nài: “Anh chỉ cần nói không phải, em chỉ muốn anh nói hai chữ—không phải, nói nhanh đi anh.”

Anh nhìn mình chăm chú, chậm rãi nói: “Tả Ý, nếu em cho phải thì là phải, không phải thì là không phải.” Dứt lời, lại bước đến nắm tay mình.

Mình hất tay anh ra, lần đầu tiên trong đời né tránh anh như né tránh dịch bệnh. Bước lùi ra xa, mình nén nước mắt thản nhiên nhìn anh, xoay người mở cửa lên xe, giẫm chân ga phóng đi, mặc anh kêu thế nào cũng không quay lại.

Hai chiếc xe chạy như bay trên đường. Trong xe, mình và Lê Trạch Lương gọi cho nhau lần cuối cùng.

Cuối cùng, mình nói: “A Diễn, Tả Ý ở dưới cửa sổ của anh trông ngóng chín mươi chín ngày đã mệt mỏi, giờ cũng muốn đi rồi.”

4. Mây ngang đỉnh núi – Tả Tình

Tôi muốn đòi Tạ Minh Hạo trăng trên trời, anh sẽ không hái sao cho xong chuyện.

Không chỉ Tạ Minh Hạo, mà bên cạnh tôi có rất nhiều người như thế.

Chỉ duy có Chiêm Đông Quyến là đôi chút khác biệt.

Anh ta từ nhỏ đã là đứa bé xinh đẹp hơi nữ tính, khó trách luôn bị Tạ Ý bắt nạt, bảo là anh ta giả gái. Chuyện này quả thật làm cho tôi càng thêm khinh thường anh ta.

Anh ta là con rơi của bác Chiêm. Chiêm gia có ba người con trai, anh ta là con trưởng, nhưng vì thân phận đó mà không thích ở nhà, cả nhà chúng tôi cũng ít đến. Hai thằng em kia đều là đồ vô dụng hết thuốc chữa, cả ngày chỉ biết cờ bạc, cá cược, gái gú lêu lổng, là đồ phá gia chi tử. Cho nên dù Chiêm Đông Quyến không khá gì hơn, nhưng so với hai thằng em kia, thì bác Chiêm lại gọi gắm hi vọng lên anh ta.

Nhưng Chiêm Đông Quyến là người quái dị, anh ta mà nói chuyện ở nơi đông người, chắc chắn sẽ đỏ mặt.

Tôi từng nghe Tạ Ý cười nhạo anh ta: “Anh là đàn ông con trai, sao lại như vậy.”

“Vậy phải thế nào?” Anh ta hỏi lại nó.

Đứa con gái duy nhất anh ta sẵn lòng thân thiết đó là Tạ Ý, dường như chơi chung với nó rất dễ chịu. Bạn bè cùng tuổi tôi đều nghĩ Chiêm Đông Quyến rất kiêu ngạo, không hề nói câu nào với tụi nó. Thật ra, sau đó tôi mới buồn cười phát hiện, anh ta không phải kiêu ngạo, mà là hay xấu hổ.

Tả Ý lại nói: “Con trai chân chính, là phải đầu đội trời chân đạp đất, Thái Sơn đè nặng cũng không khom lưng...”

Tôi vì muốn nghe rõ hơn nên bước lại gần mấy bước.

Hai người họ đang nói chuyện, nghe thấy tiếng chân tôi, liền nín thinh. Tả Ý liếc tôi một cái, ngượng ngập mím miệng.

Tôi bèn chậm chọc nói: “Vừa về nhà đã nghe tiếng hai con ruồi vo ve, định kêu người đập chết, không ngờ lại là hai người.”

Chiêm Đông Quyền cúi đầu, không nói lời nào.

Tả Ý lại hừ lạnh, “Ruồi kêu thì sao? Đại tiểu thư không đọc sách à? Tiếng vo ve đó là âm thanh vỗ cánh.”

Khi đó Tả Ý đang học trung học, vóc dáng nhỏ bé, nhưng miệng lưỡi rất đáng ghét. Cái bà giả bộ hiền thực nết na kia, không biết sao lại sinh ra đứa con chua ngoa ngang ngược thế này.

Tôi nổi giận: “Ô Tả Ý, đây không phải nhà mày. Đừng thừa cơ tao không có nhà, lén chạy về đây khoe mẽ, nũng nịu trước mặt ba tao.”

“Ba không phải của mình cô, tôi cũng là con ba, ba bảo tôi đến.”

Tôi tức giận, “Cút đi! Con hoang! Mày cút đi——” hét xong còn nắm túi xách định ném nó, không ngờ Chiêm Đông Quyền lại

che chắn cho nó.

Nó nghe tôi phun ra hai chữ “con hoang”, môi run run, nhưng không lên tiếng.

Tôi nhìn tay nó kéo tay áo Chiêm Đông Quyển, mắt long lanh, đáng vẻ đáng thương.

Thật biết làm bộ làm tịch!

Tôi ghét nó!

Rõ ràng vừa rồi còn ngông nghênh cãi nhau với tôi, chớp mắt đã biến thành người đáng thương.

Trên thế giới này phải chăng chỉ có tôi mới thấy rõ bản chất của nó? Nếu nó thích ai đó, nó có thể từ một con cọp con cắn người, nháy mắt đã vờ tạo ra khuôn mặt đáng yêu trong sáng, ngây thơ, còn có thể tuôn nước mắt đầy oan ức một cách tự nhiên.

Trước mặt ba cũng thế, trước mặt Chiêm Đông Quyển cũng thế, không biết trên đời này còn bao nhiêu đứa con trai bị bộ dạng của nó lừa gạt nữa!

Chiêm Đông Quyển nhẹ nắm tay nó, dắt nó đi ra ngoài, lúc đi ngang tôi, anh ta nói nhỏ: “Cô Thẩm, sau này cô đừng dùng từ đó nữa, sẽ làm Tả Ý tổn thương rất nhiều.”

Đó là lần đầu tiên anh ta nói câu dài như thế với tôi, mục đích là

vì nó.

Nó chằm chọc móc mĩa tôi nhiều đến thế, anh ta không nghe thấy sao, còn nói tôi đừng tổn thương nó?

Tôi cười lạnh: “Anh là gì của tôi, có tư cách gì can thiệp vào.”

Gương mặt trắng nõn lập tức bối rối.

Tạ Minh Hạo đỗ xe lại, vào cửa, thấy Chiêm Đông Quyển thì gật đầu chào. Tạ Minh Hạo lớn hơn tôi và Chiêm Đông Quyển một chút, hiện giờ anh đi theo bác Tạ làm việc ở xí nghiệp Chiêm gia. Giờ thấy công tử của ông chủ, sợ tôi giận nên không dám trò chuyện nhiều.

“Tả Ý, em làm sao vậy?” Tạ Minh Hạo hỏi.

“Anh Minh Hạo,” Tả Ý hít hít mũi, “Chơi với anh sau nha, em đi đây.”

Tạ Minh Hạo nhìn bóng lưng hai người rời đi, thì thào nói: “Mấy em lại cãi nhau à?”

“Tại nó thấy ghét.”

“Con bé vẫn còn con nít, em lớn hơn, nhường nhịn được thì nhường đi.” Anh nói.

“Minh Hạo!”

Từ đó về sau, Chiêm Đông Quyển cũng rất ít bước vào cửa Thẩm gia. Chúng tôi lâu lâu mới xuất hiện cùng nhau, ví như trong cuộc họp bạn bè. Anh ta không phải người khéo nói chuyện, chỉ ngồi trong góc mỉm cười thờ ơ quan sát.

Hoàn toàn trái ngược với tôi.

Tôi thích đứng nơi trung tâm, hưởng thụ ánh mắt của người khác, ánh mắt đó dừng trên người tôi, hoặc là nóng bỏng hoặc là ghen tị hoặc là say đắm hoặc là say mê, bất luận là kiểu nào, tôi đều cảm thấy thoải mái.

Tôi khoan thai nói: “Các bạn sao để anh Chiêm ngồi một mình vậy, còn chẳng uống rượu nữa.”

Lời vừa dứt, liền có mấy người thường ngày nịnh bợ tôi, theo lời đi tìm anh ta.

Lần thứ nhất, anh ta từ chối, lần thứ hai thứ ba, anh ta thấy không trốn được, đành phải uống. Một cô tiểu thư họ Lý, đến ngồi cạnh, nói chuyện còn dựa lên người anh ta. Anh ta là người hiền lành, né cũng không được, đẩy cũng không xong, bối rối vô cùng.

Trong lòng tôi tự dung thấy bực bội, món hời đưa tận miệng mà không biết hưởng, thật là bảo thủ. Tôi thả ly rượu xuống, đi về hướng bọn họ. Những người đó liền biết điều tránh đi.

Tôi ngồi xuống nhìn anh ta.

Bởi vì do rượu, mặt anh ta hơi ửng hồng. Chóp mũi trắng nõn,

lại nổi lên từng mảng, từng mảng mẩn đỏ, hình như là dị ứng với chất cồn.

Hèn chi anh ta chưa bao giờ uống rượu.

“Cô Thẩm.” Anh ta gật đầu, xem như chào hỏi, lập tức đứng dậy định đổi chỗ khác.

Vừa nghe xưng hô như thế, tôi lại phẫn nộ. Dựa vào đâu anh ta gặp nó thì gọi thân thiết một cũng Tả Ý, hai cũng Tả Ý, thấy tôi thì chỉ có cô Thẩm.

“Anh Chiêm, uống một ly đi.” Tôi cố ý kéo lại, đưa cho anh ta ly rượu.

Anh ta lắc đầu, “Tôi thật sự không biết uống.”

Tôi ngoài mặt tươi cười nói: “Anh Chiêm uống rượu của các cô ấy, mà không uống của tôi, chẳng nề mặt chút nào.”

Anh ta khó xử nhìn tôi, “Tôi...”

“Nếu anh uống hết, làm tôi hài lòng, có lẽ lần sau Tô Tả Ý đến nhà, tôi sẽ không khó dễ nó.” Tôi cười dịu dàng nói.

“Thật chứ?”

“Đương nhiên.” Tôi nhú mày. Đương nhiên, là lúc tôi vui, nếu không vui thì khó nói trước được.

Tôi cười nhìn anh ta cầm ly rượu, ngửa đầu uống cạn, nhưng trong lòng như bị kim đâm.

Vật hợp theo loài, anh ta quả nhiên giống y Thẩm Tả Ý khiến người ta chán ghét.

Sau đó, Tả Ý học đại học ở nơi khác, tôi cũng được thông dong.

Sinh nhật thì đi bar với đám bạn hồi đại học mặc sức ăn chơi. Vừa vào thì gặp Chiêm Đông Quyển dẫn khách hàng vào, anh ta thấy tôi, rồi nhìn đám bạn bên cạnh, ánh mắt khựng lại nhưng không nói gì. Không chừng anh ta cũng nghe được, thời gian tôi lêu lổng không ra làm sao, hàng đêm nhậu nhẹt tới sáng, thỉnh thoảng bị xúi giục còn chơi thuốc. Những người khác không dám quản lý tôi, càng không ai dám nói với ba tôi.

“O——” Tôi lại mở miệng gọi anh ta trước, “Anh Chiêm cũng tới tiêu khiển à, đã lâu không gặp nhỉ.”

“Cô Thẩm.”

Anh ta vẫn chào hỏi như trước.

Trong lòng tôi tự dưng khó chịu, vào phòng bắt đầu uống rượu. Trong phòng đủ loại người ra ra vào vào, có người hầu như tôi không nhận ra. Tiếng nhạc rất lớn, làm tôi rất đau đầu. Tất cả mọi người có phần điên cuồng, một cô còn cởi áo đứng trên bàn múa rất khiêu gợi.

Một gã thò tay vén váy tôi lên, tôi ghê tởm đẩy hắn ra, nhưng

về sau lại ngà ngà say, cảm thấy ai cũng mờ mờ ảo ảo, lại để mặc bọn họ.

Đột nhiên, cửa phòng bị đẩy ra, trong phòng khói thuốc mịt mù, không thấy rõ mặt. Một bóng người cao ráo đi tới, tiện tay mở đèn, làm tôi bực dọc nheo mắt, còn không quên mắng vài câu.

Tôi nhìn kĩ lại, hoá ra là Chiêm Đông Quyển.

Anh ta gạt đám người ra, kéo tôi dậy, “Thẩm Tả Tình, đi theo tôi!” Ngay sau đó không nói hai lời kéo tôi ra khỏi phòng.

Tay anh ta kìm chặt tôi, chặt đến không nhúc nhích được.

Tôi hét lên: “Anh buông ra!” Sau đó bắt đầu quay lại cắn tay anh ta.

Anh ta thò ơ.

Tôi bị kéo đi, cho đến khi ra khỏi bar, tới siêu thị đối diện.

Nhân viên trong siêu thị đều tròn mắt nhìn chúng tôi, tôi biết chúng tôi một người thì trang điểm dày đậm, một người thì thanh tú nhả nhận.

Tôi cố ý cong đôi môi đỏ chót, nói với cô thu ngân: “Nhìn cái gì, tôi là gái bán dâm, anh ta là khách làng chơi đó.”

Cô gái đó há hốc, hồi lâu không tỉnh nổi, làm tôi cười ha ha.

Anh ta tức giận lấy nước suối trong tủ lạnh, vừa ra khỏi siêu thị liền trút bình nước lên đầu tôi, lập tức làm tôi kinh hoàng.

“Cô tỉnh lại đi.” Anh ta nói.

Nước lạnh chảy từ mặt xuống cổ, chảy xuống đến ngực, nước lạnh làm tôi rùng mình, rồi run cầm cập. Vừa rồi còn có cảm giác đi trên mây, bây giờ thì có cảm giác đáp xuống đất rồi.

Lúc ấy, tiếng còi xe báo động đột ngột vang lên ở trước cửa quán bar, một toán mặc đồng phục cảnh sát ào vào.

Tôi bỗng hiểu ra có sự, nên nghĩ lại mà thấy sợ.

“Vì sao phải giúp tôi?” Tôi chán nản ngồi trong xe anh ta hỏi.

Anh ta không trả lời, chỉ đưa bạch khăn giấy cho tôi, “Cô lau mặt đi.”

Anh ta khi lái xe rất chú tâm, luôn nhìn thẳng về phía trước, lúc lấy đồ đưa tôi cũng không ngoảnh lại. Tôi xoay sang nhìn sườn mặt anh ta, rất đẹp.

Vừa rồi anh ta gọi tôi là gì? Thẩm Tả Tình.

Thẩm Tả Tình.

Tôi âm thầm mỉm cười.

Cuối cùng không còn là cô Thẩm nữa.

“Tôi đưa cô về,” Anh ta nói, “Lần này tôi sẽ giữ bí mật cho cô, nhưng mà đừng lui tới với những người đó nữa, bị nghiện thì mau cai đi. Cô là chị, phải làm gương tốt cho Tả Ý chứ.”

Khoé môi vốn đang cong lên chợt khựng lại, cứng đờ.

Tả Ý! Tả Ý! Lại là Tả Ý!

Sang hôm sau, ba tôi lại nghe được tin đó, ông dùng dưng nổi giận. Tôi chưa từng thấy ông giận dữ với tôi đến thế này, nhất tôi ở nhà ba ngày.

Tôi nghe mẹ nói với ba: “Ông bình thường không quan tâm, chỉ biết cho tiền nó, chịu chuộng nó. Bây giờ xảy ra chuyện, vừa mắng vừa đánh thì được ích gì. Con gái hơn hai mươi rồi, nếu không phải ông ở bên ngoài gây ra chuyện kia, làm sao nó ngỗ nghịch vậy được.”

“Bà lại nữa rồi. Tôi thế này cũng sai, thế kia cũng sai. Quan tâm nó không đúng, bỏ mặc nó cũng không đúng. Vậy bà nói tôi phải làm gì bây giờ?”

Mẹ thở ra thật dài, “Nếu không... tìm người kìm chân nó lại. Cho nó lập gia đình, kiếm người chăm sóc nó.”

“Kiếm người?” Ba rên rĩ, “Làm gì dễ vậy, nói tìm là tìm ra à.”

“Không phải có sẵn một người rồi sao.”

Ba hỏi: “Bà nói Đông Quyển à?”

“Tôi thấy thằng bé tốt tính, hiểu biết, điềm đạm lại ít nói, tính tình cũng mềm mỏng, không giống hai thằng em kia.”

“Nhưng còn Tả Tình...”

“Bên con gái để tôi nói với nó. Bên Chiêm gia thì ông đi, thằng bé cũng nghe lời ba nó lắm.” Mẹ bắt đầu phân nhiệm vụ.

Buổi tối, mẹ quả thật đến tìm tôi tâm sự, rồi nhắc đến việc này.

“Mẹ thấy Đông Quyển cũng không tệ, may các con đều còn trẻ, trước tiên cứ thế đã, từ từ tìm hiểu, nếu không hợp sẽ tính sau.”

Tôi xụ mặt: “Tuỳ ba mẹ muốn làm sao thì làm, dù gì bây giờ con có nói cũng bằng thừa.”

Vấn đề này chỉ hai tuần lễ là được quyết định. Trăm ngàn lần không ngờ bình thường anh ta tránh tôi như tránh tà, vậy mà lại ưng thuận.

Hai bên gia đình cùng ăn bữa cơm, tôi chờ ngoài toilet châm chọc anh ta: “Tôi là tội phạm nên thân bất do ki, không ngờ anh lại bằng lòng.”

Anh ta thản nhiên đáp: “Hợp ý người lớn là được rồi.”

Có lẽ trong lòng anh ta, ngoại trừ con nhỏ kia, thì cưới ai cũng

như nhau. Anh ta nhớ đến nó thì ích lợi gì đâu, suốt ngày chỉ biết theo đuôi tên họ Lê, căn bản không có thời gian ngó ngang anh ta.

Tôi hừ lạnh: “Đáng kiếp!”

Không bao lâu sau ba cho tôi vào Hải Nhuận giúp ông, cuộc sống của tôi dường như đã đi theo con đường đúng đắn, không còn liên lạc với nhóm bạn xấu trước kia nữa.

Nửa năm sau, mẹ muốn tổ chức buổi lễ đơn giản, danh chính ngôn thuận định ngày cưới. Tôi cố ý gọi điện cho Tả Ý, chọc tức nó một tí.

Không ngờ nó chạy về đây, còn cố ý chơi trò mất tích.

Chiêm Đông Quyến vì tìm nó, cả đêm không ngủ, sau đó nghe người ta nói hình như thấy Tả Ý đến thành phố C, anh không chút do dự chạy đi kiểm.

Tôi chưa từng thấy Chiêm Đông Quyến cãi lời người lớn, hoặc gây chuyện rắc rối gì, nhưng anh lại vì con nhỏ đó, ngay cả lễ đính hôn cũng không đến, làm người lớn hai gia đình đều rất xấu hổ.

Tôi thậm chí còn có ý muốn giết người.

Số đàn ông mong mọi lấy Thẩm Tả Tình này nhiều biết bao nhiêu, nhưng anh lại chẳng thèm ngó đến. Bây giờ ngay cả lễ đính hôn cũng không tới, làm tôi khó xử trước đông người, làm người ta nhìn mà chê cười, rốt cuộc anh có dụng ý gì.

Tôi giận cực độ gọi điện cho anh, nhưng anh lại nói: “Em không nên nói khích em ấy, Tả Ý tuổi còn nhỏ, yếu đuối hơn so với chúng ta.”

Tôi nguyền rủa trả lời: “Đúng. Cái gì cũng là tôi không tốt. Nó nhỏ tuổi là lỗi của tôi, trái tim nó yếu đuối là lỗi của tôi. Nó cố ý làm anh mất hồn mất vía, cũng là lỗi của tôi. Từ khi nó ra đời đến nay, không có gì là tôi không đáng trách.”

“Tôi không có ý đó, em...” Anh thờ dãi, “Do tôi, toàn bộ đều do tôi đáng trách, tôi đã hỏi em ấy câu không nên hỏi...”

Tôi nắm chặt điện thoại, hai mắt mở lớn: “Anh hỏi nó cái gì?”

Anh bên đầu dây im lặng hồi lâu mới nói: “Không có gì.”

“Anh nói dối!”

Anh nhất định đang nói dối, anh là người không biết che giấu, vừa nói dối đã biết.

Anh nói với nó cái gì? Anh có thể nói với nó cái gì mà làm Tả Ý như vậy, tôi không cần nghĩ cũng đoán được.

“Chiêm Đông Quyển! Anh nghe cho rõ!” Tôi hét trong điện thoại trong cơn thịnh nộ: “Thậm Tả Tình tôi thà làm ngọc vỡ không làm ngói lành, tuy tôi không hề yêu anh, nhưng tôi không chấp nhận được một người sắp kết hôn lại coi thường tôi. Bất kể Tô Tả Ý từ trước tới nay nghĩ tôi thế nào cũng được, tôi thà phá

hết chứ một chút cũng không để cho nó.”

Tôi quăng ra câu nói tàn nhẫn đoạn tuyệt, nhưng lại thấy mắt ươn ướt.

“Nếu còn một lần nữa,” Tôi hít một hơi thật sâu, cố nuốt thứ ươn ướt đó vào, “Nếu còn một lần nữa, hoặc là tôi chết, hoặc là—tôi sẽ cho nó chết!”

Nói xong liền cúp điện thoại, tôi chợt cảm thấy trên mặt có gì đó chảy xuống. Tôi là người không hay khóc, bởi vì nước mắt chảy ra sẽ giống như diễn viên hề, nhìn thế nào cũng không đẹp.

Mấy ngày nay, tôi bỏ thuốc cai rượu, còn bỏ hẳn đám bạn anh không thích, giống một nhân viên gương mẫu ngày ngày đến Hải Nhuận làm việc. Tôi cố học cách phải làm việc thế nào, học rất vất vả.

Nhưng kết quả là, anh một chút cũng không để vào mắt.

Tôi đột nhiên cảm thấy sao mình lại hèn mọn đến mức này, cơ hồ đã thành một oán phụ chờ đợi nơi khuê phòng, thật quá rẻ mạt. Tôi không phải Tạ Ý, nghĩ lại thủ đoạn nó xài với đàn ông, tôi liền tức cười.

Trên thế giới này, Thẩm Tả Tình muốn người đàn ông nào mà không chiếm được chứ?

Hoá ra cuộc sống của anh không hề xứng với tôi, tôi chỉ thích hợp trong thế giới vàng son chói ngợp, vì thế tôi tìm lại thói quen cũ. Sau đó, tôi ở Hải Nhuận bất kể là làm gì, bọn họ đều e

ngại thân thể tôi, không dám vạch trần, để mặc tôi thâm lạm tiền bạc.

Sau đó Hải Nhuận và Lệ thị cùng hợp tác mở rộng trung tâm thương mại.

Xa cách nhiều năm, tôi lại gặp được Lệ Trạch Lương sau khi về nước xưng bá Lệ thị.

Nghe nói anh ta lúc học trung học đầu óc rất tốt, tính cách còn kiêu ngạo, ngỗ ngược hơn cả tôi, về sau người anh lớn qua đời, anh ta liền thay đổi bản tính hoàn toàn. Lệ gia cố ý đưa anh ta đến đây học thi đại học, cắt đứt quan hệ với đám bạn trước kia, anh ta dường như thật sự thay da đổi thịt, bỏ đi tác phong không đứng đắn, thêm con nhỏ Tả Ý hành hạ làm khổ nữa.

Anh ta là người cực kỳ xuất sắc, khó trách Tả Ý không nở bả. Anh ta thoát trầm tĩnh thận trọng, thoát hồ hững kiêu ngạo, còn dựng một bức tường trong suốt ngăn cách mọi người, ngăn cản sự tiếp cận của người khác. Có đôi khi, tôi ở gần anh ta cũng sẽ bị mê hoặc trong chớp mắt.

Có lần tôi nói với anh ta: “Anh về nước đã lâu, con nhỏ kia không bám theo anh về cùng à?”

Ban đầu anh ta chưa kịp hiểu, khi hiểu ra tôi nói Tả Ý, thì khẽ cười. Bình thường khi cười đều là nụ cười nghề nghiệp, vậy mà khi tôi nhắc đến Tả Ý, khoé miệng lại dịu dàng đến vậy.

Anh ta nhìn tôi, coi như là lần đầu tiên nhìn thẳng tôi, sau đó nói: “Thật ra, cô và Tả Ý không giống nhau lắm.” Anh ta chưa

bao giờ nói chuyện riêng với tôi, chỉ lần này là ngoại lệ.

Tôi khinh khỉnh: “Không thể nào. Tôi mà giống nó, có chết cũng không dám ra khỏi nhà.”

Anh ta nghe vậy lại cười cười.

Tôi nhớ lần trước khiêu khích Tả Ý có nói, nếu nó dám cướp Chiêm Đông Quyển, vậy tại sao tôi lại không cướp Lê Trạch Lương.

Nhưng khi thật sự tiếp xúc tôi mới nhận ra căn bản là không thể, tôi sẽ không yêu anh ta, anh ta cũng sẽ chẳng thích gì tôi. Bởi vì, tôi và anh ta cùng là một loại người.

Anh ta chắc là hiểu được tôi.

Có người xúi giục tôi kéo dài thời hạn giao hàng, cắt xén hàng hoá, tôi làm giả sổ sách hạng mục, nghĩ cách vét tiền đủ chỗ để bù đắp khoản thiếu hụt, dù làm hết sức nhưng sự việc vẫn như cái lỗ đen càng ngày càng rộng.

Hôn lễ của tôi và Chiêm Đông Quyển ấn định vào tháng Mười Hai. Ngày kết hôn đến gần mà việc thâm hụt vẫn khiến tôi không thôi lo lắng.

Hôm sự việc bại lộ, nháy mắt, tôi cảm thấy trời đất sụp đổ. Tôi biết không những mình ngồi tù, mà Hải Nhuận cũng xong đời.

Sau khi ba biết chân tướng sự việc chẳng những không la

mắng tôi như mọi ngày, trái lại còn cầm tay tôi nói: “Tả Tình, ba biết con vì chuyện của Tả Ý và mẹ nó nên luôn oán hận ba, nên từ nhỏ không phải là con không biết nghe lời, mà là do ba có lỗi với con, làm con không vui, là ba sai trước, khiến con khó chịu. Vì vậy con cảm thấy càng ngày con càng hư hỏng, chính là sự trả thù lớn nhất dành cho ba. Thật ra, đều là lỗi tại ba.”

Tôi nước mắt ròng ròng.

Ba gọi Lê Trạch Lương tới, ba người chúng tôi vào phòng làm việc.

Ba nói: “Trạch Lương, con cái không hơn được cha mẹ, Tả Tình bất kể gây ra điều gì đều là trách nhiệm của chú. Chú biết con tốt với Tả Ý, con nể mặt Tả Ý, mà tha lỗi cho Tả Tình.”

“Ba!” Tôi khóc.

Ba vỗ về tôi, lại nói tiếp với anh ta: “Tả Tình còn vài ngày nữa là làm cô dâu rồi, bây giờ những cái nó gây ra, chú sẽ gánh hết.”

“Thật ra,” Lê Trạch Lương nói: “Chú Thẩm, chúng ta còn có thể...”

“Không còn cách nào đâu, trừ khi con chịu để tâm huyết của anh trai con bị phá hủy, kéo Lê thị xuống nước.” Ba cười lắc đầu, “Không đáng, con hãy nhớ, không đáng đâu. Con là thương nhân, không phải nhà từ thiện. Bây giờ có Hải Nhuận hay không cũng không quan trọng, chú có hai đứa con gái, đây là tài sản quý nhất kiếp này của chú. Tả Tình có Chiêm Đông Quyển, Tả Ý có con, chỉ cần hai nhà tụi con đều yên ổn, chú đã thỏa mãn rồi.”

Lệ Trạch Lương lặng im không nói.

Lúc anh ta đi ra, ba chợt gọi lại, “Trạch Lương!”

Anh ta xoay người, đứng lại.

Ba nói: “Chuyện hôm nay giữa chúng ta, mong con đừng cho người thứ tư biết, không tốt cho tương lai của Tả Tình. Hơn nữa càng không thể nói cho Tả Ý biết, xin con đừng nói gì với con bé, nó còn nhỏ, không thể hiểu hết chuyện. Nếu nó biết chú vì Tả Tình mà làm thế này, nhất định sẽ càng ghét Tả Tình.”

Lệ Trạch Lương ngẩn ra, hồi lâu mới trịnh trọng gật đầu.

“Con chắc chứ?” Ba hỏi tới.

“Con chắc chắn.” Anh ta chậm rãi đáp.

Một lời hứa đáng giá nghìn vàng.

Ba nở nụ cười, “Ngày mai con thay mặt chú đến Đức thăm con bé, được không?”

“Chuyện này... con sợ không đi được.”

“Đi đi, ở đây có chú.”

Khi ấy tôi linh cảm thấy được gì đó.

Cho đến tận đêm hôm sau, tôi đẩy cửa phòng làm việc thấy thi thể ba lạnh băng, mới giật mình hiểu ra những lời nói hôm qua hoá là trần trối.

Đều là lỗi của tôi, là tôi hại chết ba mình. Ba thương tôi ư, trước đây tôi sao lại nghi ngờ tình thương ba dành cho tôi? Tôi đau lòng phát điên, không dám nói thật với bất cứ ai. Tôi và Lê Trạch Lương đều đã hứa, không thể nói, không thể nói, không thể nói...

Tôi để tang, nhìn bộ lễ phục chuẩn bị cho đám cưới, bỗng chốc thật thấy châm chọc, còn ai có tâm trạng kết hôn đây. Nhưng vì ý nguyện của ba, ngày mai chúng tôi vẫn đi đăng ký, rồi công bố qua loa cho xong chuyện.

Sau đó đột nhiên nhận được một tin khác—Tả Ý tự sát.

Tôi mãi mãi nhớ rõ vẻ mặt Chiêm Đông Quyến khi nghe tin này, khuôn mặt trắng nõn nháy mắt không còn giọt máu, tựa như tờ giấy trắng mỏng, ngay sau đó bị bóng tối bao trùm.

Mẹ Tả Ý khóc đến bất tỉnh, đất nước đó bà ấy chưa từng đến lại lập tức xin hộ chiếu và visa mất mấy ngày. Bên kia xảy ra chuyện gì, không ai biết, ngay cả Lê Trạch Lương cũng không liên lạc được.

Anh nói: “Tôi qua đó xem Tả Ý thế nào.” Giọng nói chưa từng kiên quyết như bây giờ.

Tôi nói: “Không được! Tôi chết cũng không cho anh đi!”

Anh nhìn tôi: “Tả Tình...”

Quay ngoắt lại khi nghe anh gọi tên tôi, lại đột nhiên cảm thấy xót xa. Anh gọi như vậy, chỉ là muốn tôi thả anh đi tìm Tả Ý. Gì cũng Tả Ý, Tả Ý.

Mẹ nói: “Tốt xấu gì Tả Ý cũng là em con. Đông Quyển nên qua đó, nhà ta chỉ có mình nó là đàn ông, phải do nó gánh vác.”

Tôi trừng mắt hỏi anh: “Anh vẫn chọn Tả Ý có phải không?”

Anh không nói gì, về nhà lấy hộ chiếu ra sân bay.

Không biết anh có nhớ lời tôi từng nói không, tôi đã nói: Nếu còn lần nữa, hoặc là nó chết, hoặc là tôi chết.

Ba ơi, ba sai rồi.

Ba nhẫn tâm bỏ lại con, cho rằng con có được anh ấy, con sẽ hạnh phúc. Kì thật, cho đến bây giờ anh ấy đều không thuộc về con. Sự ra đi của Chiêm Đông Quyển đã cắt đứt mối dây cuối cùng trong tôi, tôi mờ mịt nhìn bầu trời, đứng trên lầu ba Thăm trạch nhẹ nhàng nhảy xuống.

HOÀN

Lương Ngôn Tả Y

Mặc

Phu

Sinh

Thạch tín là thứ độc nhất trên đời...
...vậy mà người uống nó lại mỉm cười.

Trong hũng tử người,
anh chỉ cười với cô...

EQet: mklehoi

<http://ngontinh.wordpress.com/>